

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

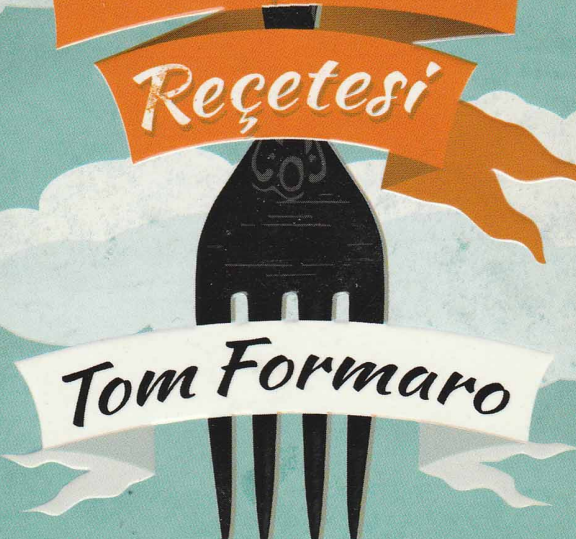
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Kırık

Kalpler

Reçetesi



Tom Formaro



NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Mucizelere
inanmaya
hazır mısınız?



Kırık Kalpler Reçetesi

Tom Formaro

1. Baskı: Haziran 2016

ISBN: 978-605-186-019-0

Yayınevi Sertifika No: 28487

Copyright©TOM FORMARO

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Tom Formaro aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Tekst. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02



Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : The Broken Heart Diet
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Yayına Hazırlayan: Handan Kılıç
Çeviren : Eylül Başak Şen
Sayfa Tasarım : Başak Yaman Eroğlu
Kapak Tasarım : James T. Egan
Kapak Uygulama : Başak Yaman Eroğlu



Kırık Kalpler Reçetesi

Tom Formaro



Rachel'a...



“Bırak yiyeceğin ilacın ve ilacın yiyeceğin olsun.”

Hipokrat



Dante Palermo, çaresizce ömrünün en büyük sırrını tutmaya çalışarak Las Vegas şeridi boyunca yürüdü. Hiçbir arkadaşı, ailesinin hiçbir ferdi bu sırrı bilmiyordu. Ama New York'un, Paris'in, Venedik'in, Mısır'ın sahte mimari harikaları ve parlak ışıkları arasında, yanından geçen herkesin gözleri Dante'nin sırrını ondan çalmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Yanındaki kadının elini tuttu; Abby, bugüne kadar tanıdığı en inanılmaz kadındı. Dante'nin suratındaki sırıtış genişledi ve kendini 1962 yılındaki Bobby Darin gibi şarkı söyleyip parmak şıklatmaktan alıkoyamadı kendini.

“Dünyanın her köşesinde dans ediyorum. Ve şarkı söylüyorum. Ve şarkı söylüyorum. Ah, yakala onları, Eddy.”

Abby tek kaşını kaldırıp ona baktı, “Bu Eddy kim peki?”

“Onu uydurdum. Kafamdaki grubun başında o var. Her hafta sonu Joker Lounge’da çalışıyoruz.”

Birkaç metre ötede yürüyen ve birbirine eş Iowa Eyalet Panayırı tişörtleri giymiş yaşlı çift arkalarını dönüp Dante’ye ilaçlarını almayı unutmuş bir deliymiş gibi baktılar.

“Hey,” dedi Dante onlara, “ben aslen Des Moines’liyim.”

Çift kafa sallayıp gülümsedi.

“Ve bir de ne var biliyor musunuz?” Dante yeniden Las Vegas gecesinde avazı çıktığıınca şarkı söyledi. *“Dünyanın her köşesinde dans ediyorum.”*

Abby gözlerini devirdi ama Dante sırtıttı. Hem neden sırtıtmayacaktı ki? Bir haftaya, San Francisco’ya dönmüş ve ilk restoranı Pane e Vino için kira sözleşmesini imzalamış ola-



caktı. Dünya üzerindeki en mükemmel yemek şehirlerinden birinde hem de o şehrin tarihî semti North Beach'te bir restoranın şefi ve ortağı olacaktı.

Dante on sekiz yaşındayken ölmüş olan büyükannesi Isabella hayatta olsaydı eğer onunla çok gurur duyardı. Yemek ve hatta hayatla ilgili bildiği birçok şeyi ondan öğrenmişti. Büyükannesi ona en sevdiği malzemeyle yemek yapmayı öğretmişti; *sevgi*. Eğer o olmasaydı Dante bir şef olamayabilirdi. Kesin olan şeyse, büyükannesi olmasaydı bu kadar başarılı olmayacığıydı.

Fakat restoran, bu coşkun mutluluğun sebeplerinden yalnızca biri idi. Diğer sebep birkaç saniye içinde gerçekleşecekti. Cebindeki kadife kutuyu parmaklarıyla yokladı; içinde bir karatlık pırlanta nişan yüzüğü olan kutuyu.

Belki de Abby'yi bundan iki yıl önce Monte Carlo Otel'i'nin lobisinde gördüğü andan itibaren biliyordu bugünün geleceğini. O gece hayatının aşkını falan aramıyordu. Hatta işin aslı, kalbini paylaşacağı birini aramaktan vazgeçmişti. Ama Abby'nin yeşil gözlerini gördüğünde, kadın ona baktığında ve gülümsediğinde, büyükannesinin kelimeleri beyninin gerisinde çınlamıştı: *Fidati dell'imprevisto*. Beklenmedik anda gelen şeylere güven. Ve işte, buradaydılar.

Abby'nin elini sıktı.

Kadın ona zayıf bir gülümseme gönderdi.

"Zoe için mi endişeleniyorsun?" diye sordu Dante. Bundan bir saat önce, çıplak ve terli bir halde yataktalarken endişeleniyormuş gibi görünmüyordu.

"Sanırım biraz." Abby bir önceki haftayı New York'ta bir iş seyahatinde geçirmişti ve dört yaşındaki kızı Zoe'yi de, yılın başında şehre geri taşınmış olan babasıyla zaman geçirmesi için yanında götürmüştü. "Babasıyla kalmaya bayılıyor ve annemle babam ona New York'ta iyi zaman geçirttiler. Ama babası taşındığı için bütün bunların onu biraz zorlamasından endişeleniyorum."



“Buraya gelebildiğin için mutluyum.”

Devasa bir neon Coca Cola kutusuna yaklaştılar, Dante’nin daha erken saatlerde elli papel ödediği bir sokak müzisyeni oradaydı ve saksafonunu çıkartıp caz müziğin neşesi içinde, kapalı gözlerle enstrümanı çalmaya başladı. Dante, Abby’yi yakınlarda bir banka oturması için yönlendirip saksafon çalan adamın yanına gitti.

“Romantik bir şeyler çalman gerekiyordu,” dedi Dante adama ters ters bakarken.

“Üzgünüm, geldiğini görmemişim.” Saksafon çalan adamın nefesi İsveç şekeri ve Hennessy kokuyordu.

“Problem değil. Şimdi benim işaretimi bekle.”

Dante geri dönüp Abby’nin yanına oturdu ve müzisyene kafasıyla işaret verdi, saksafondan bu sefer “That’s Amore” şarkısının notaları yükseldi.

Dante’nin gözleri altı farklı yöne kaydı. “Bekle bir dakika,” dedi Abby’ye. Yerinden zıplayıp kalktı ve müzisyenin yanına koştu, “Ne yapıyorsun?”

“İstediğin şarkıyı çalıyorum.”

“Ben ‘That’s All’u istemiştim.”

Müzisyen uysal bir gülümseme gönderdi. “Ah, evet.” Ve ardından, büyük Lester Young’ın gurur duyacağı, ‘That’s All’un bal gibi akan bir yorumunu çalmaya başladı.

Dante, Abby’nin yanındaki yerine döndü ve kadının iki eli ni birden tuttu.

“Neler oluyor, Dante?”

“Tam buradaydı,” dedi, “bundan tam iki yıl önce bu gece ilk kez burada öpüştük. Hayatımın en sıra dışı öpücüğüydü.” Dante’nin sesi sonlara doğru çatladı. “O öpücük hayatımı değiştirdi.”

Abby başını çevirip yere baktı. Dante kadının yüzüne düşen koyu bir saç tutamını kulağının arkasına itti. Sonra, küçük bir damla su, elinin üstüne düştü. Yağmur mu başlıyor diye görmek için kafasını kaldırdı ama yukarıda gökyüzü le-



kesiz bir karanlıktan ibaretti. Bir damla daha düştü, bu sefer bileğine. Ve Dante, damlaların Abby'nin yanağından geldiğini gördü.

Belki de sevinç gözyaşlarıydı?

Yüzüne biraz daha yakından bakınca kadının yüzü, gerçeği ele verdi.

Dante onun elini sıktı, “Ne oldu?”

Şimdi artık Abby'nin gözyaşları durmadan geliyordu. Elinin tersiyle ağzını örttü, “Bunu bu gece yapmaya niyetlenmemiştim.”

“Neyi yapmaya?” Bir ürperti, sanki Jack Frost¹ omuriliğinden aşağı, çıplak ve elleri havada koşmuş gibi geçti. Titreyiş, ta topuklarına kadar ulaştı.

Abby, Dante'ye bir saat gibi gelen bir süre boyunca kaldırıma gözlerini diktikten sonra, en sonunda ağzındaki baklayı çıkarttı, “New York'taki Cook Network'ten iş teklifi aldım.”

Dante'nin görüş alanı siyaha bürünürken Abby'ye baktı. Ellerini ya da ayaklarını hissetmiyordu. Kollarını ve bacaklarını da. Ve kalbi de sanki atmayı bırakmış gibiydi.

Abby yanaklarındaki yaşları sildi. “Bu benim için devasa bir terfi, pazarlama bölümünün başkan yardımcısı olacağım.”

Dante boğazına oturmuş gibi hissettiren kalbini eski yerine dönmeye zorladı. “Peki, bu bizim için ne demek oluyor?”

Abby derin bir nefes aldı. “İşi kabul edip etmeyeceğimden emin değildim aslında. Ama geçen sabah, ailemle birlikte mutfakta oturuyordum ve onları izledim. Düşündüğümünden daha yaşlı göründüler. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?”

Dante konuşmak bir kenara dursun nefes bile alamıyordu. En sonunda, “Sanırım,” dedi.

“Ve Zoe'nin onlarla zaman geçirmesini istiyorum. Benim büyükannemle büyükbabam ben büyürken hayatımın çok önemli bir bölümünü oluşturdular ve büyükannenin de senin için anlamını biliyorum. Dolayısıyla işi kabul etmeye karar verdim.”

¹ Buzun, karın, sulusepkenin ve buz gibi havanın can bulmuş halidir. (Ç.N)



Dante gözlerini yumdu. Bütün bedeni titriyormuş gibi hissediyordu.

Abby elini onun omzuna koydu. “Yeni restoranın seni oldukça meşgul edecek. Seni seviyorum ama benim New York’a geri dönmem lazım ve senden hayalini kurduğun her şeyi arkanda bırakıp benimle gelmeni isteyemem. Ve bu durumda ikimize ortak bir geleceğe dair pek bir şey kalmıyor.”

Dante yalnızca kafasını sallayabilmişti. Abby konuşmayı sürdürürken sessizlik içinde oturdu. İlişkilerini uzak mesafeden yürütmek istememişti. Temiz bir ayrılığın en iyisi olduğuna karar vermişti.

En sonunda Abby, o gece için başka bir oda tutacağını ve sabah da uçağını söyledi. Bunun hakkında daha sonra konuşuruz demedi. Hoşça kal dediğinde, bunu sonsuza dek söylemiş gibiydi.

Dante, sokak müzisyeni yanına oturup elindeki Hennessy şişesini ona uzatana kadar başı ellerinin arasında oturdu. Şişeyi müzisyenden alıp konyaktan içtikten sonra geri verdi.

“Teşekkürler.”

“Bunu ben mahvetmedim, değil mi?”

Dante kafasını iki yana salladı ve ardından başını yine ellerinin arasına aldı.

“Bir zamanlar evliydim,” dedi müzisyen. “Uzun zaman önceydi. Evliliğe hazır değildim. Ya da belki karımla evlenmeye hazır değildim ve o mükemmel bir kadındı. Evlenmek beni acınası bir hale soktu. Onu da benden beter etti. Her zaman, ona evlenme teklif ettiğimde bana hayır deseydi bunun bizim açısından ne kadar iyi olacağını düşünmüştümdür.”

Dante tek kelime etmedi. Saksafoncu, Hennessy şişesini bir kez daha ona uzattı.

“Hayır, teşekkürler.”

Müzisyen ayağa kalktı, “Sana iyi şanslar, kardeşim.” Dante’nin sırtını patpatladıktan sonra gitti.

Dante o bankta oturdu ve kalbinin, göğsünün içindeki si-



yah bir tümör olduğunu hayal etti. Bir saatin sonunda, belki de rüya görüyor olabileceğini düşündü. Kendini sarstı ama yatağında uyanıp da her şeyin kötü bir kâbus olduğunu görmedi. Reddedilmişti. Terk edilmişti.





Dante, Abby'yi Monte Carlo'da ilk gördüğünde muhtemelen yanından yürüyüp geçmeliydi. Onun yerine, ondan bir buçuk metre kadar ötede durmuştu. Abby saatine göz atmıştı, kesin şanslı bir adamla buluşmak için bekliyordu. Dante ona baktı ama kadının yüzü öbür yöne doğru bakıyordu. Kasten olsa gerek, diye düşündü Dante. Bir utanç dalgası bedenini yalayıp geçerken kadının suratını buruşturup, "Tanrım, ne olur bu ahmak benimle konuşmaya kalkışmasın," diye düşündüğünü hayal etti. Tam uzaklaşmaya başlamıştı ki Abby arkasını dönüp ona gülümsemişti.

"Merhaba," demişti. Sesi yumuşak ve sanki bir radyo anonsu gibi yankılıydı.

"Selam." Dante'nin kulakları yanıyordu ve ağzının içi pamukla dolmuş gibiydi.

Kadın elini kendi omzuna attı. Dante'nin parmakları imrenmeyle karıncalandı. "Böyle yerlerde klima içeriyi hep çok soğutuyor," dedi.

Dante'nin üstdudağı terledi. "Sanırım çöldeyiz diye."

Başının iki yanındaki saçları bir rahibenin başörtüsünü andıran kıvrıkcık saçlı bir kadın yanlarına geldi, "Abby, biz şuradayız." Kumarhanenin girişine doğru bir yeri işaret edip Dante'ye başka bir yorumu gerektirmeyen, *geri çekil dostum*, bakışı attı.

"Tamam, bir saniye sonra geliyorum."

Uçuşan rahibe, uzaklaşmadan önce gözlüklerinin üzerinden Dante'ye bir bakış attı.



Abby doğrudan Dante'nin gözlerinin içine baktı, "Gitmeliyim. İş yemeğindeyim." Elini uzattı. "Abby Drivakis."

"Seninle tanışmak bir zevkti, Abby." Kadının uzattığı eli tuttu. Tenine dokunduğu an, göğsünde bir boşluk açıldı ve midesi çimentoyla doldurulmuş gibi ağırlaştı. "D-Dante," dedi, "Dante Palermo."

"Seninle tanışmak da bir zevkti, Dante Palermo." Akışkan bir hareketle arkasını dönüp uzaklaştı. Dante, Abby bir sütunun arkasında kaybolurken ona bakmaya devam etti. Abby arkasına bakmadı.

O akşam, yemekten sonra, arkadaşları yemeklerini bitirip karaokeye, kumarhaneye, izleyecekleri şovlara dağıldıktan sonra bile Dante, Abby'yle tanıştığı barın yakınlarında takılmayı sürdürdü. Neden ondan kendisiyle buluşmasını istememişti ki? Neden ona nerede olacağını söylememişti? Saat sabaha karşı biri geçene kadar biralarını yavaş yavaş tüketti ve sonra odasına çıkıp yatağına kıvrıldı. Parfümünün kokusu anılarında asılı kalmıştı. Eli hâlâ onun dokunuşundan kalan izle karıncalanıyordu.

Karanlık tavana gözlerini dikti. Üç yıldır hiç kimseyle buluşmamıştı ve bir daha asla biriyle çıkıp çıkmayacağından emin bile değildi. Ama Abby'nin gözlerindeki bir şey onu yakalamıştı, ona şansını bir kez daha denemesi için bir şans vermişti.

Ertesi gün Dante işine yoğunlaşmıştı, yemek sunumlarındaki son teknolojiye, restoran işindeki son uygulamalara ve rağbet gören diğer trendlere dair seminerlere katıldı. Katıldığı bunca seminerden neredeyse hiçbir şey öğrenemedi, her bir konuşmacı sadece, "Abby, Abby, Abby, Abby, Abby, Abby, Abby," diyor olabilirdi.

O günü takip eden akşamüstü, Monte Carlo'nun lobisinin etrafında boş boş dolanarak *kazara* Abby'ye rastlamaya çalıştı. Bir gece önce Abby'yi gördüğü yere hemen hemen aynı saatte gitti. Mağazalarda dolandı. Kumarhaneye girip etrafa hızlıca göz gezdirdi. Ön masanın önünde volta attı. Üçüncü turunda, çalışanlar ona şüpheli bakışlar atmaya başladılar.



Resepsiyonistlerden biri, grileşmeye başlamış saçlarıyla, yarım ay şeklindeki gözlüğü burnunun ucunda duran ufak tefek Filipinli bir kadın, “Bayım, yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

“Hayır.” Dante zoraki bir şekilde gülümsedi. “Bir arkadaşımı bekliyorum.”

Resepsiyonist, Dante’ye acıyarak bir nefes koyuverdi ve onu görmezden geldi. Muhtemelen *arkadaşlarını bekleyen* insanlardan ona ömrü boyunca yetecek olandan fazlasını görmüştü.

Bunu bir saattir yapıyorsun. Onu göreceğin falan yok.

Monte Carlo Pub ve Brewery’ye yöneldi ve bara oturdu. Televizyonda Yankee’ler vardı. Yemek, bira ve beyzbol arasında gidip gelirken her yedi saniyede bir akli Abby’ye kayıyordu.

Dante, birasını bitirirken gözünün kenarıyla koyu renk saçlı birinin yanına oturduğunu gördü. Bardağını indirmesine fırsat bulamadan, koyu renk saçlı kadın onu omzuyla dürttü. Bu Abby’ydi. Saçları omuzlarında dans ediyordu.

OL-LEY!

Ona bir gece önce baktığı gibi baktı ve, “İşte buradasın,” dedi.

Ah o gözler...

“Buradayım.” Dante ellerini barın altına saklayıp titremelerini gizlemeye çalıştı.

Abby ekrana baktı, “Skor ne?”

“Yankee’ler beş üç önde.”

“Oley be!”

“Yankee taraftarı mısın?”

“New York’ta doğdum ve büyüdüm. Bütün ömrümce Yankee taraftarıydım.”

Bir Yankee taraftarı demek? Bu bile onunla tam orada evlenmesi için yeterliydi.

Köseleyi andıran suratıyla bir barmen öne eğilip Dante’ye



baktı. Texas'lılara özgü ağır konuşma biçimiyle, "Bu güzel hanımefendiye ne kadar tutkun olduğunu düşünürsek, ona bir içki ısmarlayacaksınız herhalde," dedi.

Abby gülümseyip barın üzerine doğru eğildi. "Sence bana tutkun mu?"

"Daha önce hiç bu kadar abayı yakmış bir adam görmedim."

"Sence konuyla ilgili ne yapmalıyım?"

Hem barın arkasındaki kadın barmen hem Abby, kırmızının canlı bir tonuna dönmekte olan Dante'ye döndüler. "Tatlı aslında," dedi barmen. "Uzun boylu bir kere. Bir de şu ela gözlere baksana. Saçları da koyu renkli ve gür." Çenesini sıvazladı, "Gözden kaçırılmaz bir Ortadoğu havası var üzerinde, aynı senin gibi. Ben olsam kaçırmazdım."

"Bilemiyorum. Seri katil de olabilir."

Dante ellerini havaya savurdu, "Tam burada duruyorum."

Barmen kadın işaretparmağını dudaklarına bastırdı, "Şişt. Burada senin tarafındayım, tatlım." Sonra Abby'ye döndü, "Bana zararsız göründü. Ayrıca çocuklarınız olsa çok güzel olurdu."

Abby güldü. Bu küçük, ölçülü bir kıkırtı değildi. Ya da minik bir gülüş. Aynı sesi gibi, gülüşü de yumuşak, ipeksi ama kanlı canlıydı. "Hımm. Belki de bana bir içki ısmarlamasına izin vermeliyim." Elini Dante'nin omzuna koydu, "Bir Cosmo mesela?"

Abby içkisini aldıktan sonra kadehlerini tokuşturup "şerefe" dediler.

"İş için mi buradasın?" diye sordu Dante.

"Evet, büyük bir proje planlama toplantısı. Ben San Francisco'daki KQED² için çalışıyorum."

"San Francisco'da mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Union Meydanı'ndaki Santino's'ta şefim ben."

"Oraya gittim. Birkaç ay önce. Ne yediğimi bile hatırlıyo-

2 San Francisco orijinli bir televizyon ağı. (Ç.N.)



rum; ançüzeli sotelenmiş marina balığı, domates, zeytin ve kapari. Gerçekten iyiydi.”

Dante kızardı, “Vay canına. Hâlâ hatırlıyor olman gururu mu okşadı.”

“Ben aşçılık okuluna gittim,” dedi Abby, “dolayısıyla iyi bir yemeği hatırlamaya oldukça yatkınım.”

Abby New York’taki Fransız Aşçılık Enstitüsü’nde okumuşt u ve birkaç yıl şef olarak çalışmıştı. “Ama restoranlardaki çalışma saatlerinin insanın ilğini sömürdüğünü biliyorsun. Özellikle New York’ta. Dolayısıyla yakında eski kocam olacak adamla tanıştığımda, okula dönüp pazarlama ve radyo televizyon diploması almaya karar verdim.”

Abby içkisini bitirdikten sonra barmen geri geldi. Dante’ye, “Hey Parlak Gözlü, güzel hanımefendiye ve sana birer içki daha?”

“O parlak gözler şeytani bir kişilik bozukluğunu maskeleyor olabilir,” dedi Abby. “Ama sen ne dersin, Parlak Gözlü? Birer içki daha?”

Dante saatine baktı, “Çok geç kalmadığımız sürece olur. Saat on birde birini boğacağım da.”

Barmen gözlerini kısıp onlara baktı, “Ne var biliyor musunuz? Bence siz buradan çıkıp gitmelisiniz. Böyle konularda gelişmiş bir altıncı hisse sahibim ve size bakınca birbirini tamamlayan yapboz parçaları görüyorum. Ve bu, bu kasabada sık gördüğüm bir şey değil. Gidin ve birbirinizi alkolün etkisi olmadan tanıyın. Buna degeceğine eminim.”

Dante’yle Abby birbirlerine baktılar. Barmen, Dante’nin Abby’yi ilk gördüğünden beri hissettiklerini doğrulamıştı ve bu da neredeyse Dante’nin neşeden patlamasına sebep olacaktı.

“Himm, sen ne düşünüyorsun Parlak Gözlü?” diye sordu Abby.

“Bence de buradan gitmeliyiz.”

Sonraki birkaç saat boyunca Dante ve Abby Las Vegas’ı



gezdiler. New York-New York Otel'i'ndeki Manhatttan Ekspres hız trenine bindiler, MGM Grand Otel'deki aslan habitatını gezdiler, oksijen shutları yaptılar ve Venetian Otel'i'nde gondola bindiler. Gittikleri her yerde Abby birileriyle sohbet etti. Gondolcuları *American Idol* yarışmasına katılmıştı, hız treninde insanları sıraya sokan genç kadın Las Vegas'a daha geçen ay taşınmıştı, aslan sergisinde arkalarında duran adam yetmiş yaşındaydı ve ilk kez Las Vegas'a geliyordu.

Venetian'dan ayrıldıkları sırada Abby'nin gözlerindeki gülümseyiş soldu. "Ciddi bir sorum var," dedi.

Dante midesinin, içinde büzüldüğünü hissetti, "Tamam."

"En favori *Far Side*³ karikatürün hangisi?"

Dante tuttuğu nefesi bıraktı, "Hımm." Gözlerini kıstı ve birkaç saniye sonra cevapladı, "Çok fazla var. Ama sanırım şu an *Beware of Doug* diyeceğim."

"Mükemmel! Benimki muhtemelen uzaylıların dünyaya yeni indikleri ve aralarından birinin merdivenlerden düştüğü. Bir başkası, 'Onları huşu içinde bırakmak buraya kadar mış,' diyor."

"Ooo, ben de neredeyse onu seçecektim. O cümleyi birileri mutfakta işi her batırdığında kuruyorum aslında."

"Tamam, en sevdiğin peynir ne?"

"Velveeta peyniri!" Dante sırttı.

Abby koluna vurdu, "Hadi ama, benimki eskitilmiş gruyere peyniri."

"Eh, ben Humboldt Fog'u çok seviyorum. Ve en son tutulduğum peynirse Casatica di Bufala."

"Onu daha önce hiç yemedim."

"Sulandırılmış manda sütünden yapılma. Kaymaksı ve tatlı, gerçekten çok iyi."

Abby başka bir sürü soru sordu. iPod'undan dinlediği son

3 Gary Larson tarafından yaratılmış bir karikatür serisidir, 1980 ila 1995 yıllarında yayımlanmıştır. Sürrealist esprileri daha çok rahatsızlık verici sosyal etkileşimlerden, gerçekleşmesi olanaksız olaylardan doğar. (Ç.N.)



şarkıyı sordu. En kötü buluşmasını anlatmasını istedi. Ve bol bol Zoe'den bahsetti. Dante'ye Zoe'nin fotoğraflarını gösterdi ve onun 80'ler müziği eşliğinde dans edişinden bahsedip kendisine kitap okunmasını nasıl sevdiğini anlatırken neredeyse parlıyordu. “Üzgünüm. Muhtemelen sıkıcı çocuk hikâyelerimle seni boğuyorumdur.”

Dante gülümsedi. “Hiç de bile.”

Birkaç saat yürüdükten sonra devasa, neon Coca Cola şişesinin yakınlarındaki banka oturmak için durdular. Abby'nin kolunun ön kısmı, Dante'ninkine sürtündü. Teni şeftali gibiydi. Birkaç saniyeliğine sessizlik içinde oturduktan sonra Abby, “Öyle işte,” dedi. Dante'yi omzuyla dürttü. “Bana gerçekten tutkun musun?”

Dante bir tutam saçlı kadının kulağının arkasına itti ve parmaklarının yanağına sürtünmesine izin verdi. Ardından uzanıp onu öptü. Dudakları birbirini bulduğunda, zaman durdu. Abby'nin dudakları hafifçe aralandığında ve dilleri birbirine sürtündüğünde, boğazından minik bir inilti kaçtı.

Abby geri çekildi, “Mükemmel öpüşüyorsun.”

“Yalnız başıma yapamazdım.”

Sonrasında Abby elini Dante'nin yüzüne yerleştirip gözlerinin içine baktı. Uzun uzun. Dante onun bakışlarının altında evreni fethedebilecekmiş gibi hissediyordu. Daha önce hiç o anki kadar kendine güvenmemiş, hiç o kadar sakin hissetmemişti. O an kusursuzdu ve geri kalan hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi.

Sonraki birkaç gün boyunca, boş olan her saniyelerini birlikte geçirdiler ve Dante onunla zaman geçirdikçe büyüsüne iyice kapıldı. Birlikte geçirdikleri dördüncü ve son akşamda, Delmonico'nun Yeri'nde akşam yemeği yediler. Abby, “Son üç akşamdır yemeği sen ödüyorsun, bu sefer sıra bende,” dedi. Dante itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Abby, “Endişelenme, bunun karşılığını alırım nasılsa,” dedi ve ardından göz



kırıptı. O âna kadar sadece öpüşmüşlerdi ve görünüşe göre Abby insan içinde sevgi gösterilerinde bulunmaktan hoşlanmıyordu. Yürürken el ele tutuşmuşlar ve hatta bir-iki karanlık köşede öpüşmüşlerdi bile, dolayısıyla Dante Abby'nin bu konularda biraz çekingen olduğunu düşünmüştü. O gece, ne kadar yanıldığını öğrenecekti.

Otele döndükleri gibi Abby onu odasına çıkarttı. Odanın kapısı, Abby Dante'yi oraya yapıştırdığında ancak kapanmıştı. Dili ağzının içindeydi, bedenini Dante'ninkine bastırıyordu. Ellerini Dante'nin göğsünde dolaştırdı. Gözlerinin içine baktı. Dante bu bakışın benzerini daha önce görmemişti. Yaramaz, oyuncu ve çekincesiz bir bakıştı bu.

Elini karnından aşağı kaydırdı, "Akşam yemeği bayağı pahalıya patladı, biliyorsun ya."

Dante cevap verdi, "O halde sana ödediğin her kuruşun karşılığını vermek içinde elimden geleni yapacağım." Takip eden birkaç dakika için ikisi de giysilerinden azat olmuşlardı. Sonraki iki saati birbirlerinin vücutlarını tanıyarak, keşfederek geçirdiler ve iki saatin ardından, ikisi de tükenmiş vaziyette uykuya daldılar.

Dante ertesi sabah kollarının arasındaki Abby'yle uyandı.

"Selam," dedi Abby. Yanağını Dante'nin göğsüne sürttü ve ardından onu öptü. Dante, Abby'nin saçını okşadı. "Mııı, çok güzel hissettiriyor," diyerek mırladı kadın.

"Kollarımın arasında bana kendimi mükemmel hissettiriyorsun." Dante derin bir nefes aldı.

Bu kadın senin kaderin. Ona onu sevdiğini söyle.

Dante Abby'nin alnından öptü.

Hadi ama. Aşık oldun. Bunu yapabilirsin. Her seferinde tek bir sözcük.

"Abby..."

O kadar da zor değil. Seni seviyorum. Bir Wings melodisi mırıldanıyormuşsun gibi yap.

"Efendim?" dedi Abby.



Elleriyle kadının kollarını okşadı “Eğer uçuşunu kaçırmak istemiyorsan şu an kalkmamız lazım.”

Seni korkak.

Abby kafasını kaldırıp ona baktı, “Sen az önce kendi kafana mı vurdun?”

“Alnımda sinek vardı.”

O sabah eve gitmek için ayrı uçaklara bindiler. Ayrılmalarından önce Abby, Dante’ye, Zoe’yle vakit geçirmesi gerektiğini söyledi. “Geçen haftaki yokluğumu telafi etmem lazım. Dolayısıyla bu hafta bakıcısı gelmeyecek.”

Bu açıklama Dante’ye oldukça adil görünmüştü ama yine de Dante, olayların tam da şüphelendiği gibi ilerleyeceğini görebiliyordu, Abby’yi muhtemelen bir daha görmeyecekti.

Ama Abby ertesi akşam aradı. Dante telefonu çaldığı sırada akşam yemeği vardiyası için oradan oraya koşturuyordu. Ekranı Abby’nin ismini gördüğünde yerinden sıçramıştı. “Zoe’yi yatırdım ve arayıp bir merhaba diyebileceğimi düşündüm,” dedi Abby.

“Aradığına çok memnun oldum. Birbirimizden ayrılalı daha sadece bir gün olduğunu biliyorum; ama seni şimdiden özledim.”

Telefonun ucunda Abby duraksadığında, Dante çok ileri gitmiş olabileceğini düşündü. “Gerçekten mi?” diye sordu Abby.

Dante suratını buruşturup ince bir sesle cevap verdi, “Evet.”

“Bunu duymak çok güzel.”

Tanışmalarının üzerinden yalnızca birkaç hafta geçmişken Dante ona, neredeyse onu gördüğü ilk andan beri sevdiğini söyledi. Abby ise Zoe yüzünden biraz daha dikkatli olmak zorunda olduğunu.

Birkaç hafta sonra, Dante ve Abby, şampanya ve istiridyelerle Fort Mason İskelesi’nde, dolunayın altında müziksiz bir dansı içeren bir randevunun ardından, Abby’nin evinin



önünde, kapının eşiğinde dikiliyorlardı. Kapının önünde öpüştüler. Abby avucunu Dante'nin yanağına yerleştirdi ve ardından alnını onunkine yaslayıp iç geçirdi.

"İçeri girmek istemiyorum ama bakıcı bekliyor." Tekrar Dante'yi öptü. "Keşke içeri gelebilseydin."

Dante gülümsedi. "Bu akşam boşum."

"Ha. Ne demek istediğimi biliyorsun. Zoe'nin senle ilk karşılaşmasının benim yatak odamın çıkışında olmasını istemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ama sanırım Zoe'nin seninle tanışmasının zamanı geldi. Çünkü sanırım..." dudağını ısırdı. "Sanırım sana âşık oluyorum."

Dante, kendisini çarpan hislerin altında neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Bu daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu ve hayallerinin ötesindeydi. Extacy'inin verdiği coşkuya benziyordu.

Ertesi gün Dante, Zoe'yle tanıştı ve izleyen günlerde ve haftalarda Abby'nin hayatına daha çok ve daha çok dahil oldu. İkisnin de programları çok yoğundu, yine de geçirebildikleri her ânı birlikte geçirdiler. Operaya gittiler, beraber canlı jaz gösterileri izlediler. 1906 San Francisco Depremi'ni ele alan bir filmin özel gösterimine gittiler. Tiyatrolara ve komedi gösterilerine gittiler. Kıyıda köşede kalmış kitaphevlerini gezdiler ve hatta balo dansları üzerine ders aldılar. Ve ikisi de üç yüz millik bir yarıçap içinde yemek yenebilecek her yeri öğrenip keşfetmişlerdi.

Dünyanın geri kalanı için Abby entelektüel bir profesyoneldi, belki biraz tutucu ve içine kapanık bile denebilirdi. Oysa özelinde ona tutucudan başka her şeyi demek doğru olurdu. Bir gece, Dante ve Abby, Bubble Lounge'daydılar. Karanlık bir köşede oturuyorlardı, Abby'nin üzerinde bir etek vardı. Tuvalete gidip gelmiş ve ardından iç çamaşırını Dante'ye uzatmıştı.



Dante elindeki iç çamaşırına bakıp iç geçirmiş ve ardından yarım yamalak omuz silkmişti.

“İyi misin?” diye sordu Abby. Gözlerinde endişeli pırıltılar vardı.

“Ah, beni yanlış anlama, bunlar gayet güzel. Ama ben genelde tanga giyiyorum.”

Abby kahkaha atıp Dante’yi öpmüş ve ardından, “Yanındayken kendim olabildiğim için çok mutluyum,” demişti.

“Benimleyken kendin olabildiğin için ben de mutluyum.”

Birkaç hafta sonra Abby, Dante’den kendisiyle Irish Bank adında bir barda, saat akşamüzeri beş buçukta buluşmasını istedi. Dante oraya vardığında, Abby’nin kendisi için hazır beklettiği bir shut Jameson’ı⁴ gördü. “Buna ihtiyacın olacak,” dedi Abby.

“Peki, ama neden buna ihtiyacım olacak?”

Abby ona şehvetli bir gülümseyiş gönderdi.

“Ah, anlıyorum.”

Önündeki shut’ı içtiğinde, Abby onun için bir tane daha söyledi. “Muhtemelen buna da ihtiyacın olacak.”

Bardan doğruca BellaPelle adlı bir cilt bakım spa’sına gittiler. Bekleme odasında oturdukları sırada Abby, Dante’ye doğru eğildi. “İstemezsen hiçbir şey yapmak zorunda değilsin ama eğer istersen, girdiğin zahmetlere değeceğini söz veriyorum. Zoe bu hafta Victor’da, dolayısıyla...”

“Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

“*Boyzilian*’ı⁵ duymuş muydun daha önce?”

Dante suratını buruşturdu. “Hayır ama ne olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Abby kaşlarını kaldırdı. “Ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Canımı ölesiye acıtacağını düşünüyorum.”

“Yapmaya razı mısın peki?”

Dante dudaklarını dişledi, “Tekrar söyler misin, karşılığında ne alıyordum?”

4 Bir viski markası. (Ç.N.)

5 Brezilya ağdasının erkekler için olanı. (Ç.N.)



“Ne istersen.” Abby gözlerinin içine baktı, “Her ne olursa.”

Dante derin bir nefes aldı. “Bu teklifi reddedebileceğimi pek sanmıyorum.”

Birkaç dakika sonra, Dante ve Abby içinde Liz adlı bir kadının olduğu bir odaya girdiler. “Benim Brezilya ağdamı o yapıyor,” dedi Abby. “Ve piyasanın en iyisi odur.”

Liz gülümsedi. “Söz veriyorum elimden geldiğince hızlı ve acısız olacak.”

Biraz tartıştıktan sonra, Dante’nin bütün vücut tüylerini almanın doğru olmayacağı konusunda anlaşmaya vardılar. Onun yerine Liz, sadece pubik bölgesindeki tüyleri temizleyecekti.

Utanmaya fırsat bulamayan Dante, başka hiçbir merasim olmadan arkasını dönmüş ve bacaklarını ayırmıştı. Abby gülümsedi ve Liz ona süreci anlattı. Yatıştırıcı sesi ve işinin ehli tavrı Dante’yi, bu durumda ne kadar rahatlayabiliyorsa, o kadar rahatlatmıştı. Sonuçta daha önce akne tedavisi görürken suratına saplanan iğneleri ve dermatolog gözkapaklarındaki et benlerini aldığı sırada derisinin kesilip alınmasını atlatmıştı, bu acı onlara kıyasla ne kadar kötü olabilirdi ki?

Abby yanına oturdu ve, “Bunu benim için yaptığından sen gerçekten mükemmel bir adamsın,” dedi. Yanağını öptü. “Seni bu yüzden bu kadar çok seviyorum.”

Ardından Liz, şaşırtıcı bir el çabukluğu ve isteklilikle sıcak ağdayı uyguladı ve çekti. Bunun sonuç olduğu acı yakıcı ve göz yaşartıcıydı; vücudundaki bütün kasların gerilmesine yol açmıştı. Dante ses çıkartmamayı ummuştu ama bastırılmış bir homurtu boğazından yükselmişti.

İşlem bittiği zaman, Dante apış arasını bir daha hissedemeyeceğinden endişelenmişti. Abby’yle ikisi eve gittiklerinde, toparlanmak için kendisine bir gün süre vermesi gerektiğini düşünmüştü. Abby ise haftanın geri kalanını Dante’nin aklına gelebilecek bütün fantezileri gerçekleştirerek geçirmişti.



Dante'nin yardımcı aşçısı ve en yakın arkadaşı olan Larry "Kuş" Johnson bunu duyduğunda ona, "Aman Tanrım, D. bütün hayatım boyunca onun gibi birini aradım. Ona evlenme teklif etsen iyi olur," demişti.





Las Vegas'taki ayrılığın ertesi günü Dante eve döndü. Çenesi-
ni o kadar kasmıştı ki canı yanıyordu ve beyni gözlerini yuva-
larından söküp atmaya çalışıyor gibiydi.

Günün geri kalanı Dante'ye sonsuzluk kadar uzun gelmiş-
ti, Abby'nin kelimeleri beyninde yankılandı. *İkimize ortak bir
geleceğe dair pek bir şey kalmıyor...* Bütün gün ortalıkta top-
raktan çıkartılıp bir cadının büyüyle hareket etmesi sağ-
lanmış ceset gibi dolandı.

O akşam sekize doğru, kendi kendine ilaç olmaya karar
verdi. Yarım şişe Bowmore viskisini içip peşi sıra içi dışına çı-
kana kadar kustuktan sonra kendinden geçmişti.

Ertesi sabah Dante kendini suyu sıkılıp kurutulmak için
güneşe bırakılmış erik gibi hissediyordu. Önce büyük bir bar-
dak su, ardından bir demlik espresso içti.

Günün geri kalanı, viskileri birbiri ardına devirirken bar-
daklar arasında, Abby'yi geri kazanabileceğine dair iyim-
serliğin ağır bastığı anlar hariç, bir önceki günden daha iyi
geçmedi. Bu ayrılığın geçici olduğundan ve Abby'nin aklının
başına geleceğinden emindi. Ama hemen ardından Abby'nin
onu ailesi için terk ettiğini ve bu durumda yapacağı hiçbir
şeyin onu geri getirmeyeceğini kendine söylüyordu.

O gece, kendinden geçmeden önce kusmadı.

Pazartesi geldiğinde Dante, Santino's'ta geçireceği son
hafta için işe döndü. İşe vardığında Kuş, ızgaranın başındaydı
ve önündeki tavuk göğüslerini çeviriyordu. Kakao rengindeki
teni ısıyla parlıyordu. Bir ter damlası gamzeli yanaklarından



aşağı, iki günlük sık sakallarının arasına kaydı. Kuş, damlayı, yemeğe karışmadan önce, omzunda yakaladı.

“Hey, D.,” dedi. “Vegas nasıldı? Abby’yle ikiniz iyi zaman geçirdiniz mi?”

Dante, midesine saplanan onlarca bıçak yokmuşçasına konuştu, “Evet. Geçirdik.”

Kuş, gözlerini kısıp ona baktı, dudaklarından şeytani, küçük bir sırıtış geçmişti. “Çılgınlar gibi seviştiniz mi? Hadi ama. Eminim sevişmişsinizdir. Otel odanızın penceresine karşı seviştiniz mi? Fransız tarzı üçlü yapmanız için bir fahişe kiraladı mı?”

“Hayır.” Dante kafasını salladı ve ardından dönüp, sabah siparişlerinin faturalarını eline aldı.

“Hayır, bunların hiçbiri olmadı mı, yoksa hayır, sana detay vermeyeceğim mi?”

Dante belgelerle uğraşmayı sürdürdü.

“Hadi ama D., detay.”

“Bir şey mi söyledin?”

“Anlıyorum.” Kuş kafasını salladı. “Bana Abby gibi bir kız arkadaş lazım, böylece bütün iyi hikâyeler için sana bel bağlamam.”

“Burada her şey nasıldı?”

“Dragon Bar’da Ukraynalı bir kadınla tanıştım...”

“Restoranı kastetmiştim.”

“Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Ha, ama cumartesi gecesı Gordon geldi, seni arıyordu. İnce ayar çekmeye çalışıyor gibiydi.” Gordon Mayo, işinin ehli yatırım danışmanı, Dante’nin yeni restoranındaki ortağıydı.

“Evet, bana da birkaç sesli mesaj bırakmış. Ne olup bittiğinden emin değilim.”

Sonraki üç gün boyunca Dante dağılmamayı başardı. En azından insan içindeyken. Günde on altı saat çalışmak alışılmaması kadar ciddi bir rol oynuyordu. Ama evdeyken,



gecenin sessizliği etrafına sarındığında kafasında sonu gelmeyen bir konuşma aynen devam ediyordu.

Onu aramalı mıyım? Bence bu iyi bir fikir olabilir. Onu ne kadar sevdiğimi bilmesi gerek.

Ona evlenme teklif etmeliyim. Bu sayede hayatımdaki her şeyden, restoranımdan bile daha kıymetli olduğunu anlayacaktır.

Evet, onu arayacağım. Şimdi değil, saat çok geç oldu. Ama yarın mutlaka arayacağım.

Dante'nin bir türlü anlam veremediği tek şeyse Abby'nin neden en başında New York'taki bir işe başvurduğuydu. Abby, işi alıp almayacağı konusunda henüz kesin karar vermediğini söylemişti ama olumlu karar vermeye niyeti olmayan bir insan, bir işe başvurup da sonrasında işe alım mülakatlarına girmezdi. Hem ayrılımlarından önce neden Dante'ye hiçbir şeyden bahsetmemişti ki?

Yoksa bahsetmiş miydi? Dante açacağı restoranla ilgilenmekten kafasını kaldırıp Abby'yi dinlememiş, ilişkilerinde ne olup bittiğine dikkat etmemiş olabilir miydi?

Hayır, Abby konuyla ilgili açık ve net hiçbir şey söylememişti, Dante bu kadarından emindi. Abby iş ve ailesini görmek için New York'a gideceğini söylemişti. Cook Network'teki iş olanağından ya da mülakatlardan hiç bahsetmemişti.

Yine de işaretler vardı. Victor, New York'a geri taşındıktan sonra Dante, Abby'yi haftada birden fazla görmez olmuştu. Zoe'yi sürekli bakıcıya bırakmak istemediğini söylüyordu. Ya da Dante'nin uygun olduğu zamanlar gece geç saatte gelmesini ve Zoe'yi uyandırmasını istemediğini. Bunlar, Victor San Francisco'da yaşarken de geçerliydi belki ama en azından o zamanlar, Victor her iki haftada bir Zoe'yi yanına alıyordu ve Abby'nin bu "boş" haftalarında Dante'yle ikisi mümkün olduğunca birlikte vakit geçiriyorlardı.

Ve bir de, ayrılıktan bir ay önce, Dante rutinleşmiş pazar akşamı yemeği için Abby'nin evine gitmişti. Eve vardığında Zoe oturma odasına koşmuştu, "Selam, Dante!" Koyu renk saçları bir saç bandıyla yüzünün önünden çekilmişti ve yeşil



gözleri aynı annesininkiler gibi parlıyordu. Dante onu tutup başının üstüne kadar kaldırmış ve Zoe kıkırdarken uçak sesleri çıkartmıştı. Dante onu geri bıraktığında, “Bu akşam için kıyafetimi kendim seçtim,” demişti. Pembe bir Yankee tişörtüyle mavi kot pantolon ve pembe spor ayakkabılar giymişti.

Dante, Zoe’nin başının üstünü okşamıştı, “Mükemmel olmuş.”

“Bu tişörtü bana babam verdi. Ne zaman Yankee stadyumuna gitsek giyiyorum.”

“Beyzbol maçına gideceğim zaman bana ödünç verir misin? Sanırım pembe bana yakışıyor.”

Zoe güldü, “Sana olmaz.”

“Ah. Sanırım kendime daha büyük bir tane almak zorundayım.” Dante şakacıktan somurtmuştu.

Abby’yle Dante çıkmaya başladıklarında, Dante’nin Zoe’ye bağlanması uzun sürmemişti. Zoe zeki ve tatlıydı ve Dante onunla vakit geçirmeye bayılıyordu. Abby’yle ikisi beraber yemek pişirirlerken Zoe de onların minik yardımcıları oluyordu. Kendi minyatür pizzalarını ve lazanyalarını pişiriyordu. Ayrıca iştahı yerindeydi ve iş patates kızartmalarıyla sosislilere geldiğinde tam bir gurme kesiliyordu. Ayrıca, diğer dört yaşındaki çocukların dokunmayacağı şeyleri de yediği oluyordu, sarımsak ve zeytinyağında sotelenmiş *rapini*⁶ ya da parmesanlı patlıcan gibi şeyler.

Ama o gece yemek için sofraya oturduklarında, Zoe dört peynirli makarnasını yemeyi kesinlikle reddetti. Aç olmadığını ve çizgi film izlemek istediğini söyledi.

Abby gözlerini devirdi, “Öğlenden beri hiçbir şey yemedin.”

Zoe burnunu tıkadı, “Bu makarnadan nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun. Bu senin en sevdiğin yemek.” Abby iki eliyle şakaklarını ovdu.

“Sosisli sandviç istiyorum.”

“O halde sana akşam yemeğinde ne istediğini sorduğumda bana dört peynirli makarna yerine sosisli istiyorum demeliydin.”

6 Turpun olgunlaşmamış yaprağı. (Ç.N.)



“Babam sosisli yememe izin veriyor.”

Abby’nin suratı kıpkırmızı kesildi. “Baban burada değil!” Elini o kadar hızlı bir şekilde sofraya geçirdi ki Dante yerinden zıpladı.

Zoe başını eğip sessiz hıçkırıklar eşliğinde ağlamaya başladı. Gözlerinden devasa damlalar süzülüyordu. Ardından çatalını kaldırıp bir parça makarna aldı ve ağzına attı.

Abby gözlerini kapatıp derin bir soluğu ciğerlerine çekti. Zoe’nin yanına gidip kızının saçlarını yüzünün önünden çekti. “Özür dilerim tatlım. Sana sosisli yapmamı ister misin?”

Zoe ağzındaki lokmayı yutup gözlerini kuruladı. “Hayır anneciğim. Makarna güzelmış.”

Zoe yattıktan sonra, Abby’yle Dante koltukta yan yana oturdular.

“Kendimi kaybettiğime inanamıyorum,” dedi Abby.

Dante kollarını ona doladı.

Abby kafasını salladı; “Bunu kendi başıma yapabilirim sanmıştım ama şimdi artık şüphelerim var. Sanki asla soluklanacak vakit bulamıyormuşum gibi. Ailemden ve geri kalan her şeyden soyutlanmışım da geriye sadece Zoe ve işim kalmış sanki. Bunları yaşayan ilk kişi olmadığımı biliyorum; ama diğerlerinin akıl sağlıklarını nasıl koruduklarını anlayabilmiş değilim.”

“Elimden gelen her yardımı yapmaya hazırım.”

Abby sadece gülümsedi ve kafasını Dante’nin omzuna yasladı.

O noktada Dante, Abby’ye evlenme teklifi etmeyi çoktan planlıyordu ve biliyordu ki evlenseler, sonrasında Dante, Zoe’nin yetiştirilmesine yardım edebilecekti. Bir aile olacaklardı. Sorumlulukları bölüşebilirlerdi. Ve her zaman beraber olurlardı.

Perşembe akşamı Dante, Santino’s’ta boyu kadar işe gömülmüş vaziyette akşam yemeği trafiğiyle boğuşuyordu. Yemek bölümündeki müşterileri karşıladıktan sonra mutfağa geçti.



Izgaradan ateş yükseliyordu. Makarna yapan adamın bileğini kıvrmasıyla karides, deniztarağı ve fettucini, saplı tavanın içinde dans ettiler. Beyaz önlükler yemek lekeleriyle desenlenmişti; kırmızı, sarı, siyah ve yeşil, makarna hazırlıkları, kümes hayvanları ve pizza, biftekler ve deniz mahsulleri.

Garsonlardan biri, insanların sevgilisi ve restoranın daimisi, San Francisco'nun nüfuzlu emlakçılarından John Sierra'nın karısı Gloria Sierra, ikinci kez, serpiştirilmiş tereyağlı izgara somonunu geri gönderdiği için gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Ramon, yüz altmış santimetre boyunda ve yüz beş kilo ağırlığındaydı, bir sonraki izgara somonu göndermeden önce balığı terli kışına sürmelerini önerdi.

"Eğer birinin kışını bir yemeğe sürülmüş bulursam," dedi Dante, "hepiniz kovuldunuz demektir."

Ramon güldü. "Bu hafta sonundan itibaren değil!"

Mutfağın kaosu ortasında Dante'nin telefonu titredi. Telefonunu cebinden hızla çıkartırken, Dante arayanın Abby olabileceğini umuyordu. Oysa hattın ucundaki avukatı Susan'dı.

Telefonu cevapladığında duyduğu, Gordon'un Munrty'yle yattığı ve yüksek bir madende kızakla kaydığı oldu.

Dante başını salladı. Ortağının kiminle yattığını neden umursaması gerekiyordu ki? Telefonu kulağına iyice bastırdı. "Gordon ne yaptı dedin?"

Bu sefer avukatının kelimeleri Sicilya Salatası için çığırان bir garsonun sesi tarafından bastırıldı.

"Bekle bir saniye Susan, buradan çıkayım hele."

Ofisine gittiğinde, "Özür dilerim, tekrar eder misin?" dedi.

"Gordon ülkeyi terk etmiş. FBI'dan ucu ucuna kaçmış."

"Ne? Ülkeyi mi terk etmiş? Temelli mi?"

"Bana sorarsan uzunca bir süre uzakta olacaktır."

Dante avucunu alnına vurdu. "Ne halt etmiş?"

"Çok fazla şey yapmış, görünüşe göre. Üstelik başka insanların paralarıyla."



“Benim param?” Dante masanın arkasındaki koltuğuna oturdu. Kafasını mendeneyle sıkıştırıyorlarmış gibi hissediyordu.

“Ona hiç para verdin mi?”

“Hayır.”

“Akıllıcaymış. Şimdi düşünmen gereken tek şey ortaklık-taki onun yatırımını neyle kapatacağın ve ayrıca restoran için işleyen sermayeyi yükseltip kira sözleşmesini güvenceye alman lazım.”

Dante midesinin, içinde büzüldüğünü hissetti. Midesinden yükselen asidi yutup, “Bu durumda benim paramı almış kadar oluyor,” dedi.

Her zaman Gordon’un biraz fazla temiz olduğunu düşün-müştü. Kurnazdı ama göze batacak kadar değil. Bir finans danışmanından çok Yankee hayranı bir dolandırıcıya benzi-yordu. Ağzı öyle çok laf yapıyordu ki bir rahibenin külotunu indirmesine bile sebep olabilirdi. Bir gece bardalarken Dante ona, açacağı yeni restoran için bir yatırımcı aradığını söyle-mişti. Gordon beyaz atındaki bir şövalye gibi imdadına yetiş-mişti. Para sözü vermişti, destek sözü. “Neye ihtiyacın olursa -yo, dur, *ne istersen*– senin olacak.” Ve Dante böylece, her şeyi Gordon’un müdahalesi olmadan yürütebilecekti. North Bea-ch’teki en iyi restoranı açacaklardı. Tüm San Francisco’daki en iyi restoranı. Dante, Gordon’la ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyordu ama yine de hayallere kapılıp ge-çekleri görmezden gelmek için kendine izin vermişti.

Susan’la konuşmaları bitip telefonu kapattıklarında Dante her yana dağılmış aklının parçalarını toplamak için kendine bir dakika süre tanıdı. Ardından emlak yönetim şirketini aradı.

“Yatırımcılarımdan biri beklenmedik bir şekilde yatırıımı-nı çekti, dolayısıyla sözleşmeyi imzalamadan önce bir hafta süre alabilirim diye ummuştum.”

“Üzgünüm Bay Palermo ama aynı mülkle ciddi anlamda



ilgilenen iki başka iştirakçi var. Ayrıca mülk sahibi de bu iş bir an önce bitsin istiyor.”

“Pekâlâ, benim için ne yapabilirsiniz?”

“Size yirmi dört saatlik bir ek süre tanıyabiliriz. Pazar sabahı, saat ona kadar.”

Dante ekstradan yirmi dört saatin ona ne gibi bir yararı olacağından emin değildi ama denemeye değerdı. Santino’s’ta kendisinin yerine birini çoktan almışlardı, Beverly Hills’teki üç yıldızlı Azzurro’da yetişmiş genç bir aslan. Yani Gordon yoksa Pane e Vino yoktu, iş yoktu.

Santino’s’un sahibi Arthur Ho, ofisinin kapısından içeri bir rüzgâr estirerek girdi.

“Yarın akşam için her şey hazır mı?”

“Evet.”

“Mükemmel olmasını istiyorum. Birleşmiş Milletler’de meclis başkanı olan kişi restoranıma geliyor ve ben her şeyin mükemmel olmasını istiyorum.”

“Mükemmel,” dedi Dante. “Anlıyorum.”

Arthur gözlüklerini çıkartıp eliyle yüzünü sıvazladı, “Anlıyor musun?”

“İsa aşkına, Arthur. Her şeyden önce, eğer Charly olmasaydı, kadın buraya geliyor olmazdı.”

Charly, California’nın Sekizinci Bölgesi olan San Francisco’da Temsilciler Meclisi’nde temsilci ve aynı zamanda meclis başkanı olan Gina Farello’nun personel bölge başkanıydı ve aynı zamanda Dante’nin arkadaşıydı. “Ve eğer herhangi bir şikâyet olursa, beni kovabilirsin, oldu mu?”

Arthur bir saniyeliğine Dante’ye dik dik baktı ve ardından sıkıntıyla üflledi.

Belki de Dante, Charly’yi aramalıydı. Kadın yatırım probleminde ona yardımcı olabilirdi.

İkinci kez düşününce, evet, Charly yatırım probleminde ona yardımcı olurdu ama bunu yaparken Dante’ye nefes alacak şans tanımazdı.



Kuş, kafasını ofisten içeri uzattı. “John Sierra merhaba demek istiyor. Müsait misin?”

Dante’nin gözleri parladı. John’un parası vardı. Oldukça çok parası. İyi bir adamdı ve Dante’nin yemeklerini seviyordu. Mükemmel bir iş ortağı olurdu. “Tabii,” dedi Dante.

Yemek salonuna giderlerken Dante, Kuş’a Gordon olayını anlattı. “Kahretsin, D. seni yolup gitmemiş olması iyi bir şey, sanırım. Öte yandan, oldukça bencilce olacak ama eğer sen başka bir restoran açmıyorsan bu, benim de buraya saplanıp kaldığım anlamına geliyor ve ben bunu istemiyorum.”

“O halde umalım da John restorana yatırım yapmak istesin.”

Yemek salonunda, piyanonun başındaki kadın bir balad çalıyordu, “Here Is That Rainy Day”. Dante beyaz örtüyle giydirilmiş masaların yanından geçerken masalarda oturan, yüzleri mum ışığıyla aydınlanmış insanlara gülümseyip kafasını salladı. Yemek salonu Dante’nin zevkine göre fazla loştu; Dante’ye göre insanlar ne yediklerini görebilmek için flaş ışığına gerek duymamalıydı. Bordo halılar ve koyu ahşap da loş ortama yardımcı olmuyordu.

Arkalarda bir masada, restoranın en iyi masasında, John’un kelleşmeye başlamış kafası ve karısının gri saçları, eğretili otundan çizilmiş sınırların hemen üzerinde görülebiliyordu.

“John, Gloria, nasılsınız?”

John, yüz doksan beş santimlik ve yüz on beş kiloluk bedenini ayağa kalkma girişimiyle öne itti ama Dante hemen oraya ulaşip elini sıktı. “Oldukça iyiyiz,” dedi John. Alnındaki ter damlacıklarını sildi. “Kırmızı biberli Alfredo sosunun bayağı iyi olduğunu söylemek istemiştım sadece. Umarım yeni yerinde de hazırlarsın.”

“Beğenmene sevindim.” Dante, John’un eşine döndü, “Bu akşam nasılsın, Gloria?” Elini kadının kemikli omzuna hafif bir dokunuşla yerleştirdi ama kadının, dokunuşu karşısında



irkildiğini hissedebilmişti. Dante bu zamana kadar Gloria'yla hiçbir fiziksel temasta bulunmamıştı ve şimdi artık, buna bu saatten sonra bir daha kalkışmaması gerektiğini biliyordu. Elini çekip gülümsedi. Parmakları soğuk yanığı yüzünden kararmış gibiydi.

Gloria yukarı bakıp sahte bir gülümseyiş takındı. Havanın yıprattığı suratı az kalsın harcadığı çaba yüzünden çatlayacaktı. “İyiyim, teşekkür ederim.” Aksanı Güneyli asaletiyle doluydu. “Ama bu akşamki somonun senin standartlarına uymadığını düşünüyorum.”

“Üzgünüm, Gloria. Personelle bu konuda konuştum. Ve bu akşamki yemekleriniz benden.”

Gloria başka bir sahte gülümseyişle Dante'ye baktı. “Teşekkür ederiz.”

“Lafını etmeye bile değmez.” Dante John'a döndü ve bir saniyeliğine durakladı. Bir iyilik isteme düşüncesi boğazına takılmış gibiydi. Ve şimdi John'la Gloria, Dante orada, sessizlik içinde ve şüphesiz ki suratında salak bir ifadeyle dikiirken ona bakıyorlardı. “Ehm, John?” John kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. “Seninle yarın görüşebilmem mümkün mü? Benim...”

“Üzgünüm. Yarın sabah Seattle'a uçuyorum. Ama sonraki hafta seninle görüşmekten zevk duyarım.”

“Maalesef, seninle konuşmak istediğim konu için sonraki hafta çok geç olacak.”

“Bu akşama ne dersin o halde? Biz yemeğimizi zaten bitirmiştik.” Karısına döndü, “Gloria, kusura bakmazsın, değil mi?”

Gloria'nın *kusura baktığı* oldukça açıktı. Ama saatine bakıp, “Saat daha sadece 8.45. Eminim sokağın karşısındaki Bloomingdale'in mücevher dükkânında biraz zaman geçirebilirim.” Kahvesinin son yudumunu yavaşça içti ve ardından ağız kenarlarını peçetesinin nazik dokunuşlarıyla titizlikle sildi. Bluzunu düzeltti, çantasıyla oyalandı ve en sonunda



ayağa kalktı. Üstünü başını son kez düzelttikten sonra John'un başının üstünden öpmek için eğildi ve sonrasında ağır adımlarla restorandan çıktı. Dante, o geçerken ürperen birkaç kişi gördüğüne yemin edebilirdi.

John, Dante'ye oturması için işaret etti.

"Lütfen akşamınızı böldüğüm için Gloria'ya en içten özürlerimi ilet," dedi Dante.

John gülümsedi. "Sıkıntısını pahalı bir şeylerle atacaktır, eminim."

"O halde senden içtenlikle özür dilerim."

John sessiz kahkahalarla güldü. Gözleri, işler her zaman onun istediği şekilde son bulan birinin mutluluğuyla ışıldıyordu. "Senin için ne yapabilirim?"

Dante güçlükle yutkundü. "Biliyorsun, Santino's'tan, North Beach'te kendi restoranımı açmak için ayrılıyorum."

"Evet ve gelip orayı denemek için sabırsızlanıyorum. Ofisime oldukça yakın olacaksın." John'un kırk beşinci katında ofisinin olduğu Transamerica Binası, Pane e Vino'nun planlanmış olan yerinden sadece dört blok kadar uzaktaydı. "Eminim beni sık sık göreceksin."

Dante yüzünün yandığını hissediyordu. Boğazını temizledi. "Problem şu ki, ortağım bu akşam ortaklıktan çekildi. Aslında pek ortaklıktan çekilmiş sayılmaz, daha çok kaçtı. Ülkeden."

"Bahsettiğin kişi Gordon Mayo olamaz, değil mi?"

"Sen nasıl biliyorsun?"

"Onu burada birkaç kez görmüştüm ve bu akşamüzeri de ülkeden kaçtığı haberini duydum. Ne düzenbaz ama. Ona bulaştığın için üzgünüm."

"Hiç para kaybetmedim aslında; ama Gordon'un gidişiyle ortaksız kaldım. Ve bu durumu çözmek için pazar sabahına kadar vaktim var."

Dante masa örtüsüne baktı ve orada olmayan birkaç kırıntıyı süpürdü, neredeyse Gloria'nın kahve bardağına uza-



nıp bir yudum alacaktı. “Dolayısıyla, restoranıma yatırım yapmakla ilgilenir miydin diye sormanın fena bir fikir olmadığını düşündüm.”

“Hımm...” John çenesini sıvazladı. “Yaptığın yemekleri sevdiğimi biliyorsun ve...”

“On dört yaşından beri restoranlarda çalışıyorum. Aşçılık okulundan sonra bir yıllığına Roma’da çalıştım. San Francisco’da Napoleon’s’ta ve Il Pagliaccio’da iş yaptım. Ve beş yıldır buranın aşçı başıyım. Kendi yerimi açmak benim en büyük hayalimdi ve ne o hayalin ne de yaparsan yatırımının suya düşmesine izin veririm.”

“Hiç şüphem yok, Dante, hiç şüphem yok.” John elini ağzının üzerine koyup sıktı. “Ne kadarlık bir yatırıma ihtiyacın var?”

Dante derin bir nefes aldı. “İki yüz elli bin dolar.”

“Azımsanabilir bir miktar değil. Bir iş planı, bir bütçe görmem gerekiyor.”

“İş planı ofisteki bilgisayarımda. Gidip bastırmamı ister misin?”

Bir dakika sonra Dante elinde iş planıyla dönmüştü. Planı sayfalar arası atlayan John’a uzattı.

“Oldukça etkileyici,” dedi John. “Araştırmamı yapmışsın ve piyasayı biliyorsun.” Sayfalarda birkaç kez ileri geri gitti ve ardından konuştu, “Ama maalesef istediğin şeyi pazar sahasına kadar halledemem. Üzgünüm.”

Dante gülümsemeye çalıştı. “Anlıyorum.” John’a kendisine ayırdığı zaman için teşekkür etti ve akşamını böldüğü için bir kez daha özür diledi. Uyuşmuş bacaklarla ofisine döndü.





Mutfak kapandıktan sonra Dante ve Kuş, Santino'nun barında oturdular. Restoran neredeyse bomboştu ve şükürler olsun ki Arthur evine girmişti. Dante piyanistten "Everything Happens to Me"yi çalmasını istedi ve yumuşak müzik yemek salonunu doldurdu. İçi Bowmore dolu kadehini kaldırdı, bu ikinci kadehiydi ve ardından amber rengi sıvıyı kafasına dikti.

"Üzgünüm, D.," dedi Kuş. "Belki başka birini bulursun."

"Hiç sanmıyorum. Belki de doğru zaman değildir." Dante bir yudum aldı ve viskinin dumansı tadının ağzını doldurup boğazından akmasına izin verdi. "Serçenin ölmesinde bile bir bildiği vardır kaderin. Şimdi olacaksa bir şey yarına kalmaz, yarına kalacaksa bugün olmaz. Bütün mesele hazır olmakta."

"Bu nerden çıktı?" diye sordu Kuş.

"Hamlet."

Charly, Dante'nin arkasından yaklaşıp kollarını adama doladı. Mavi gözleri dans ediyor gibiydi. Pürüzsüz yanağını Dante'ninkine yasladı. "Böyle edepsiz konuşmana bayılıyorum." Charly, Kuş'a baktı. "Shakespeare'den alıntı yapıyorsan durum kötü olmalı." Uzanıp tokasını çıkarttı ve sarı saçlarının kulaklarının üzerinden dökülmesine izin verdi. "Geç kaldığım için özür dilerim. Mesajımı aldın mı?"

Dante telefonunu cebinden çıkarttı. Şarjı bitmişti.

Charly kafasını salladı, "Dante, şarj aletinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Hani şu telefonunun pilini dolduran şey?"

"Sanırım buraya bir tane almam lazım."



“Her neyse, bitmek bilmeyen bir toplantım vardı, özür dilirim. Patron şehirdeyken işler nasıl olur bilirsin.”

Kuş, burnundan garip bir ses çıkarttı, “Evet, o şehirde değilken de işlerin nasıl olduğunu biliyoruz. Sen hep iş delisisin.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Barmen, Charly’ye Gray Goose’la hazırlanmış bir martini uzattı ve üçü içkilerini tokuşturdular.

“Şerefe.”

Kuş, Charly’nin omzunun üzerinden baktı. “Sen ve senin çekici belediye başkanı olan erkek arkadaşın bu akşam ne yapıyorsunuz?”

“Ben ofisten ayrılırken o hâlâ çalışıyordu. Buradan ayrıldıktan sonra onun evine geçeceğim.”

“Biraz ateşli belediye başkanı, maymun seksi için.”

Charly gözlerini devirdi, “Çok zekice, Kuş.” Ardından Dante’ye döndü. “Tamam, hadi kim senin restoranına yatırım yapabilir, onu bulalım.”

Dante bir yudum daha aldı, gözlerini kapattı ve ağzındaki yudumu yuttu. “Bu akşam değil, Charly.”

“Ne? Öylece oturup bunalım mı takılacaksın?” Kendi içkisinden bir yudum aldı. “Eğer daha yeni ev almamış olsaydım sana yardım edebilirdim.”

“Ve eğer burası bana birazcık daha fazla ödüyor olsaydı,” dedi Kuş, “ben de yardım edebilirdim.” Sırıttı.

“Tamam,” dedi Charly çantasından minik bir defterle kalem çıkartırken. “John Sierra ve Gordon Mayo’yu potansiyel yatırımcılar listesinden silebiliriz. Aklına başka kim geliyor? Bankalara ne dersin?”

“Charly, bunu şimdi yapmayacağım.”

“Öf, kendine acıma çukurundan çık!”

“Charly.”

Martinisindeki zeytini alan Charly konuştu, “Biliyorsun ya, Dante, eğer her zorlukta inine çekilirsen...”



“Yüce İsa aşkına, Charly! Bana lanet olası bir mola ver! Hiçbir zorlukta inime çekildiğim yok. Sadece, bunu bu akşam yapmıyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Charly, Kuş’a baktı ve zeytini içkisinin içine geri bıraktı. “Bu adam tam bir delifişek.” Dante’ye döndü, “Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“Biliyorum. Ama senin sadece tek bir hız ayarın var: o da tam gaz ileri. Benim durumu değerlendirip gerçekten ne istediğime karar vermem lazım. Belki bu, daha iyi bir fırsatı beklemem gerektiğine dair bana evrenden gönderilmiş bir işarettir.”

“Birincisi, bu Yeni Çağ zırvalıkları tehlikeli. İşaretler, kader, bütün o saçmalıklar... Bir sonraki adımda bir psişiğe danişiyor olacaksın.”

“Charly, kapat şu çeneni.”

Charly, mavi gözlerinde yoğun bir ifadeyle Dante’nin yüzüne odaklandı. “Tamam, dökül bakalım. Ortada başka bir durum var.”

Dante içkisine gözlerini dikti.

“Abby mi? Buzlar Kraliçesi sana hâlâ buz küpü gibi mi davranıyor?”

“Bunun Abby’yle hiç alakası yok. Ayrıca o, Buzlar Kraliçesi değil.”

“Bana hep soğuk davrandı.”

Kuş, gözlerini devirdi. “Tabii ki sana hep soğuk davranacak. Hiçbir kadın erkeğinin güzel bir kadınla arkadaş olmasını istemez. Hele de erkeği sürekli güzel kadının poposunu kesiyorsa.”

Charly’nin yüzü kırmızıya döndü. “Kapa çeneni, Kuş!”

“Eğer seni iyi hissettirecekse diye söylüyorum, Charly,” dedi Kuş, “Abby bana da hep soğuk davrandı. Ve D.’nin benim popoma ikinci kez dönüp bakmadığından eminim.”

Dante gözlerini devirdi.

İçkilerini bitirdiler ve Charly, Dante’yi eve bırakmayı teklif etti. Park alanından geçerlerken Charly sessizdi ve Dante



onun bu sessizliğinin arabaya binip caddeye çıkana dek sürecekti olduğunu biliyordu. “Abby’yle aranda ne oluyor?”

Dante pencereden dışarı bakıp San Francisco’nun aşağı mahallelerini aydınlatan ışıkların geçişini izledi. “Bir şey olduğu yok.”

“Birbirinizi hiç görmüyor gibisiniz.”

“Tek başına Zoe’ye bakmak onu zorluyor.”

“Bilmiyorum. Bu aslında seni dışlamasındansa hayatının içine daha fazla alması için güzel bir fırsat gibi duruyor.”

Dante omzunu silkeli.

“Ama sanırım senin uğraşacak daha ciddi meselelerin var.”

Elini Dante’nin koluna koydu. “Birkaç kişiyi arayabilirim.”

“Hayır, önemli değil gerçekten. Düşünmen yeterli.”

Charly gülümsedi. Dante, Columbus Yolu’ndan geçip sağa, North Beach’in kalbine doğru döndükleri sırada bir kez daha başını pencereden tarafa çevirdi. Pane e Vino sadece bir sokak aşağıda açılacaktı.

“Ee,” dedi Charly, “yarın akşam için durum ne? Ofisteki herkes yarınki akşam yemeğini iple çekiyor.”

“Her şey hazır. Seveceğinizi düşünüyorum.”

“Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?”

Dante kafasını salladı. “Kafam çok dolu sadece.”

Charly arabasını Dante’nin evinin önünde durdurdu. “Biliyorsun, bir şeye ihtiyacın olursa yapman gereken tek şey beni aramak.”

“Biliyorum. Şimdi evine git ve biraz ateşli belediye başkanını maymun seksi yap.”

Charly bir an için Dante’ye sadece baktı ve ardından, “İçindeki on altı yaşındaki ergeni kabullendiğini gördüğüme sevindim,” dedi.

“İnsan, yaptığı ergen yorumlar kadar genç.”

Birkaç saniye sessizlik içinde oturdular. Ardından Charly konuştu, “Dante?”

“Efendim?”



Charly tereddüt etti. En sonunda, “Eh, bir şeye ihtiyacın olursa ara,” dedi.

“Teşekkürler, Charly.”

Dante arabadan indi ve Charly’nin uzaklaşmasını seyretti.

Dante, Charly’yle ilk kez, North Beach Evsizler Koalisyonu adına yapılan bir bağışta karşılaşmıştı. Charly orada gönüllü olarak çalışıyordu ve yemek dağıtımıyla ilgileniyordu. Etkinlik koordinatörü tam bir baş belasıydı dolayısıyla Charly mutfakta saklanmıştı.

Günün büyük çoğunluğunda Dante ve Charly sohbet etmişler ve sonrasında da kartlarını birbirlerine vermişlerdi. İlk arayan Charly olmuştu ve Vesuvio’da bir içki için buluşmuşlardı. Dante’nin o akşama dair net hatırladığı tek hikâye, Charly’nin üniversite bittikten sonraki ilk işinde, Dallas’ta bir şirkette yönetim danışmanı olarak çalışırken başına gelen bir kazaya ilişkindi.

“Orası beni öldürüyordu,” demişti, “o işten gerçekten nefret ediyordum. Patronum tam bir dallamaydı. Kolejde okurken oyun kurucuymuş, kendini beğenmiş, tutucu giyinen, karısı ve iki çocuğu olan, her pazar kiliseye giden bir adam. Her neyse, bir gece onun ertesi gün yapacağı bir sunum üzerine geç saatte çalışıyordum. Sunumu bastırıp dosyasına koyduğumda saat on bir falandı ve ben de dosyayı bırakmak için ofisine gittim. Kapıyı açtım ve oradaydı, dizlerinin üzerinde, üssüne sakso çekiyordu.”

“Aman Tanrım!” Dante gülmüştü. “Ne yaptın peki?”

“Hey, bu üç aylıkta prim almıyoruz sanmıştım!” dedim.”

“Bunu yapmış olamazsın.”

“Herhalde en gurur duyduğum çıkışım odur. O kelimelerin nereden aklıma geldiğini bilmiyorum bile.”

“Kovuldun mu peki?”

“Hayır ama bir ay sonra istifa ettim. O zaman da California’ya taşındım işte.”

Dante kadehini kaldırmıştı, “Buna içilir.”



Sonraki bir buçuk yıl boyunca, perşembeleri Vesuvio’da içmek ikisinin bir rutini haline gelmişti. Çoğunlukla ikiliye başkaları katılıyordu —Kuş, diğer restoran çalışanları, Charly’nin arkadaşları— ama bir perşembe günü Vesuvio’ya uğrarsanız Dante’yle Charly’yi orada göreceğiniz kesindi.

Dante evine girdi, anahtarlarını yemek masasının üzerine fırlattı ve ardından kendini en sevdiği koltuğuna bıraktı. Salonunun sessizliği içinde kafasındaki o sinir bozucu ses en sonunda gerçekten konuşmaya başlamıştı.

Cidden süper bir haftaydı. Restoranını kaybettin, sevdiğin kadını kaybettin. Belki yarın sabah uyanıp bir bakarsın ki kık kanserine yakalanmışsın.

Geriyeye yaslanıp gözlerini kapattı.

Bir saniye sonra, elektrik çarpmış gibi yerinden zıplayarak kalktı. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu? *Fidati dell’imprevisto*. Beklenmedik anda gelen şeylere güven. Belki de Gordon’un gitmesi, *olması gereken şeydi*. San Francisco’da bir restorana da işi yokken, New York’a, Abby’nin yanına gitmekte özgürdü.

Saatine baktı, on buçuktu. Geç olduğunu biliyordu ama Abby’yle konuşmak zorundaydı.

Telefon çalarken Dante fısıldadı, “Lütfen telefonu aç, lütfen telefonu aç, lütfen telefonu aç, lütfen telefonu aç.”

“Selam,” dedi Abby, sesi Dante’nin olmasından korktuğu kadar sinirli değildi.

“Merhaba. Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim ama seninle konuşmam gerekiyor. Oraya gelebilir miyim?”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ama çok büyük bir şey değişti ve...”

“Zoe’yi yatırdım. Bana telefonda söyleyemez misin?”

“Lütfen. Seni birkaç dakikalığına görmeme izin ver. İçeri girmek zorunda değilim. Oraya ulaştığımda seni ararım ve evinin merdivenlerinde konuşuruz.”



Abby iç geçirdi. “Tamam.”

Dante nişan yüzüğünü kaptı ve arabasını Marina Bölgesi’ndeki Abby’nin evine sürdü. Eve yürüdüğü sırada Abby çoktan dışarıda onu bekliyordu, kollarıyla sıkıca kendine sarılmıştı. Dante en üst basamağa ulaşınca Abby silik bir şekilde gülümsedi.

“Selam,” dedi Dante.

“Selam.”

“Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Abby kafasını salladı.

“Bu gece, Gordon’un ülkeden kaçtığını öğrendim.”

“Ah?”

“O gidince restoranı açacak param kalmadı.”

“Üzgünüm. Bu çok korkunç.” Kaşlarını kaldırdı ve bu hareketi alnının kırışmasına sebep oldu. “Ama ne...”

“Burada, San Francisco’da kalmak için hiçbir sebebim yok.”

Abby, Dante’nin anlattıklarından mantıklı bir sonuca ulaşmıyor gibiydi.

Dante cebine uzandı. “Arkamda bırakacağım hiçbir hayalim yok. Benim hayalim sensin. New York’a gelebilirim.”

Abby gözlerini kapattı ve dudaklarını dişlerinin arasına kısırdı.

Dante, kalbi göğüs kafesinin içinde derinlere batmış gibi bir sızı hissetti. “Tabii... Sen gelmemi istemiyorsan orası başka.”

Abby gözlerini açtı ama hiçbir şey söylemedi.

Dante kadının mükemmel yeşillikteki gözlerinin içine baktı ve yaptığı devasa hatanın, kalbinin üzerindeki baskısını hissetti.

“Anlıyorum,” dedi. “Tek bir şey sorabilir miyim? Beni hiç sevdin mi?”

“Adil davranmıyorsun. Biliyorsun ki seni sevmiştim.”

“Sevmiştin?”



“Belki hâlâ seviyorumdur. Ama bu meselede benden fazlası var. Düşünmem gereken Zoe var.”

“Zoe’nin arkasına saklanma.”

Abby gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Buraya gelmene izin vererek her şeyi daha da kötü bir hale soktuğumu biliyordum.”

“Haklısın. En baştan peşini bırakmam lazımdı. Sen ilişkiyi temiz bir şekilde kesmiştin ama ben tabii ki gidip yaranın etrafını didikledim. Bu benim suçum.”

Arkasını döndü ve merdivenlerden indi.





Dante eve vardığında ışıkları açmadı. Enerjisinin her kırıntısı, parçalarına ayrılmış ruhunun her bir parçası ağır bir zifir karanlığa emilirken koltuğa çöktü. Bu karanlık hem yakıyor hem de donduruyordu. Ağlayamadı bile. Varlığı eriyip yokluğa karışıyormuş gibi hissediyordu sadece.

Öylece ne kadar oturduğundan emin değildi ve uykuya ne zaman daldığından –tabii daldıysa– mutfaktan gelen bir ses zihnini karanlık odaya geri getirdi. Bilinci geri gelirken yerinden kıpırdamadı. Sesi bir kez daha duyduğunda, doğrulup oturdu. Bibersi bir aroma mutfaktan salona sızıyordu. Ve şimdi de birileri bir şarkı mırıldanıyordu. Melodi Dante’ye hayal meyal tanıdık gelmişti. Daha genç olduğu zamanlardan bir şeylerdi. Büyükanne Isabella’nın yemek yaparken söyleyeceği türden bir şarkı.

Mırıltı yavaş yavaş kelimelere dönüştü. Sicilya dili. Mutfağa doğru yürüdü. Bir kadın sesi, “*Ciuri, ciuri, ciuri di tuttu l’annau, l’amurai ca, mi dasti ti lu tornu... lah lah la-la, la la, la la, la lah...*” diyerek şarkı söylüyordu.

Dante mutfağa giden köşeyi döndü. “N’oluyor lan?”

Büyükanne Isabella ocağın başında dikilmiş bir tencereyi karıştırıyordu.

Dante sıçradı ve geriye doğru yalpaladı. Bir tezgâha çarptı ve birkaç tavanın yere düşmesine sebep oldu. Eski bir çukur sos tenceresinin sapına bastı ve ayağının altında kayan sap yüzünden insanın çenesini kasmaına sebep olacak bir küt sesiyle düşüp kendini poposunun üzerinde, yerde buldu.



Büyükannesi ona bakıp tek kaşını kaldırdı. “Kelimelerini dikkatli seç, Dantelino.”

Büyükannesinin sesinden kendi takma adını duymak sakinleşmesine sebep olurken ayağa kalktı, “Büyükanne, bu gerçekten sen misin?”

Isabella gülümsedi. “*Siediti,*” dedi mutfak sandalyesini işaret ederek.

Karıştırdığı tencerenin karşısındaki diğer ocakta, geniş bir saplı tavada domates karışımı pişiyordu. Keskin kokulu ve acı bir şey. Baharatlı. Büyükannesinin *puttanesca* sosu.

Tencereden bir tel spaghetti çıkartan büyükanne, onu ağzına attı. “*Perfetto.*” Tencereyi ocaktan alıp lavaboya götürdü ve içindekileri kevgire boşalttı. Ardından makarnayı saplı bir tavaya boşaltıp çatal ve kaşık yardımıyla sosla makarnayı karıştırdı. Birazını bir makarna kâsesine koydu ve ardından Dante’nin önüne yerleştirdi. Koku bile başlı başına –ançüz, sarımsak, zeytin ve kırmızıbiber– yaralı kalbinin acısına merhem oluyordu.

Büyükanne elini Dante’nin omzuna yerleştirdi ve, “Senin için dönmem gerekeceğini hep biliyordum,” dedi.

“Benim için mi geldin? Kanser falan mıyım? Ölüyor muyum?”

Isabella kafasını olumsuz anlamda salladıktan sonra makarnayı işaret etti. “*Mangia.*”

“Aç değilim, büyükanne.”

Dante kadının kendisine bakışından, kafasının arkasına yiyeceği bir şaplağın çok da uzakta olmadığını anlamıştı. Ağzına bir lokma attı. Keskin acı ağzına yayıldı. Ve gençliğinde hep olduğu gibi, bu basit, bilindik yemeği yerken bile büyükannesinin sevgisini ve ilgisini nasıl ifade ettiğini tadabiliyordu.

“Hatırlıyorsun,” dedi büyükannesi, “bu yemeği sen on üç yaşındayken yapmıştım, o kız kalbini kırdığında. *Qual’era il suo nome?* Amy Leonardo, *si?*”

Amy’nin kahverengi saçları ve büyük, kahverengi gözleri,



Dante'nin o güne kadar gördüğü her şeyden daha fazla parlıyor gibiydi. Her gülümsediğinde beliren gamzeleri Dante'nin erimesine sebep oluyordu. Tabii ki onunla hiç konuşmamıştı. Ama bir gün, fen dersi hocaları ondan şehir turnuvasında, Bilim Kâsesi Takımı'na son dakika eklemesini istemişlerdi. İlk başta Dante teklifi geri çevirmişti ama hocası eğer katılırsa Amy'yle ikisinin takımın yeni üyeleri olarak eşleşeceğini söyleyince Dante'nin gönülsüzlüğü kayboluvermişti.

Öğleden sonrası boyunca, pi sayısının virgülden sonraki ilk on basamağından $E=mc^2$ formülüne, bulut türlerinden insan hücre yapısına kadar her şeyi çalışmışlar ve Amy bu süre boyunca ona gülümseyip onunla birlikte gülmüştü. Onu dürtmüş ve elini Dante'nin koluna koymuştu.

O gece, mutlu Dante uyumamıştı. Kalbi küt küt atıyordu ve Dante'ye öyle geliyordu ki parlak, sarı bir ışık göğsünden dışarı sızıyordu.

Ertesi sabah, Dante okula gitmek için sabırsızlanıyordu. Tam yarım saat önce okula varmıştı ve koridorda, Amy'nin dolabından çok da uzak olmayan bir yerde bekledi. Onu gördüğünde kalbi şişip üç katına çıkmış gibi hissetti. Derin bir soluk alıp bir merhaba demek için yanına gitti.

Amy'nin yanına, arkadaşları Sue ve Carmen'le aynı anda varmıştı. Kızlar, Dante'ye sanki yanlış bir yerdeymiş gibi baktılar. Ardından Carmen, "Öğğğ, suratındaki sivilcelere bakın şunun," dedi. Dante, Amy'nin gözlerine baktı ama Amy güldüğünde, arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Şimdi Dante'nin mutfağında otururlarken, büyükanne ko-nuştu, "O gün okuldan eve döndüğünde bir gölge gibiydin. O zaman, bir gün gerçekten âşık olduğunda bütün kalbini ve ruhunu ortaya koyacağını gördüm. Ve eğer kalbin kırılırsa, milyon parçaya ayrılacağını. O yüzden, bu akşam geldim."

"Anlamıyorum."

"Sana büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyükannen, Ma-



rietta'nın hikâyesini anlatacağım. *Ascolta*, dedi büyükanne ve Dante, onun normalde konuştuğu İngilizceyi bir kenara bıraktığını anladı. Şimdi, büyükannenin anlatacağı hikâyeyi dinleme vaktiydi.

“C’era una volta in Sicilia, appena fuori dalla città di Trapani, un cuoco che aveva una figlia dai capelli dorati...”

Bir varmış bir yokmuş, Sicilya’da bir kasaba olan Trapani’nin hemen dışında, altından saçları ve bal kremini andıran teni, kristal melas şekeri gibi gözleri olan kıızıyla bir aşçı yaşamış. Kızın adı Marietta’ymış ve bütün hayatı boyunca babası ona güzel kalbi sayesinde, günün birinde yakışıklı bir prensin çıkıp geleceğini, onunla evleneceğini söylemiş. Ve kız, bütün hayatı boyunca o günün gelmesini beklemiş.

Yıllar geçtikçe Marietta güzel bir genç kadına dönüşmüş. Bir gün, kırlarda gezinirken siyah atının sırtında bir adam havayı yararak çayıra gelmiş. Avcı köpeği de hemen yanlarına yetişmiş. Marietta daha ilk andan, bu adamın prensi olduğunu biliyormuş.

Ve gerçekten de, bu adam Trapani’nin prensi, Prens Giuliano’ymuş. O, atı Ventonero ve köpeği Argento en sevdikleri şeyi avlamanın peşindeymişler; rüzgârı. Ağaçlığın girişinden uçarcasına geçerlerken, önlerine devrilmiş bir meşe ağacı çıkmış. Argento kütüğün üzerinden süzülürcesine atlamış ve bir saniye sonra, Ventonero uçarcasına havaya zıplamış. At o kadar yükseğe zıplamış ki Giuliano, Marietta’nın narin fiziğini, pembe, sarı ve kırmızı çiçeklerin arasında yakalayabilmiş. Prens dönmüş ve Marietta’nın görüntüsü onu öylesine etkilemiş ki, atı meşe kütüğünün öbür tarafında yere indiğinde Giuliano dengesini kaybedip eyerden fırlamış. Yüzüstü yere çakılmış, yosunlarla dolu bir yermiş düştüğü yer. Kıpırdamamış.

Marietta aceleyle genç adamın yanına koşmuş. ‘İncindin mi?’ ‘Sadece gururumdan.’

Giuliano’nun gözlerinin içine bir kez bakması Marietta’nın



anlamasına yetmiş; genç adamın içi de dışı kadar güzelmiş. Genç adamdan, yürürken kendisine biraz eşlik etmesini istemiş, biliyormuş ki adam, gözlerinin içinde, Marietta'nın gördüklerini gördüğünde kendisiyle evlenmesini isteyecek. Konuşmuşlar, gülüşmüşler ve günün sonu geldiğinde, Marietta sırlıslıkla âşık olmuş. Genç prens de aynı hisleri paylaşıyor-muş paylaşmasına ama ne acıdır ki iki gün sonrasında kendisi için planlanmış bir evlilik töreni varmış.

Ama Giuliano bunu Marietta'ya söyleyememiş. Onun yerine, Marietta'dan ertesi gün yine onunla buluşmasını istemiş, kendisine biçilmiş kaderden kaçıp onun yerine Marietta'yla evlenmenin bir yolunu bulacağından eminmiş. Eve döndüğünde babası, Trapani kralına gerçek aşkıyla tanıştığını söylemiş. Ama babası onu azarlamış. 'Aptal çocuk, sen aşk hakkında ne bilirsin? Sevgi görevden gelir ve senin görevin nişanlıyla evlenmek.'

Ertesi gün, Prens Giuliano kırdı tekrar Marietta'yla buluşmuş ve onu gördüğü an, yıkılmış. 'Sen benim tek gerçek aşkımsın ama bir başkasıyla evleneceğim. Asil biriyle.'

Marietta ağlamış, 'Yazık, benim sana sunabileceğim tek şey sonsuz aşkım ve sana olan adanmışlığım.'

'O halde babam ne derse desin ben seninle evleneceğim!'

Prens aceleyle eve dönmüş ama kral, Giuliano'nun gerçek aşkına dair tek bir kelime dahi duymak istememiş. 'Aptal çocuk, krallık aşktan önce gelir. Sen bir prens olarak doğdun ve asil biriyle evlenmek zorundasın. Kaderin çoktan belirlendi ve onu değiştiremezsin.'

'Kaderimi değiştirmeye çalışan sensin!' demiş prens. 'Ben gerçek aşkımla evleneceğim, görevin canı cehennem!' O noktada, kral oğlunu kilide vurdurmuş. Ertesi gün, prensin kardeşi onun yerine geçerek babalarının seçtiği kızla evlenmiş.

Marietta günlerce beklemiş ama Giuliano gelmediğinde umutları içinde tek tek ölmüş. Kısa süre sonra kırık kalbi yüzünden hasta olmuş, o kadar hastaymış ki çok yaşamayacağından korkuluyormuş..."



“Sen benim ölmeyeceğimden eminsin, değil mi?” dedi Dante.

Büyükanne ona sessiz olmazsa kafasının arkasına şaplağı yiyeceğini gösteren bakışla bir kez daha baktı. Ardından devam etti, “*Ma una fata venne da lei di notte...*”

“Ama o gece yanına bir peri gelmiş ve ona, ‘Gerçek sevgiyi bilen bir kalbin var ama şimdi artık, aşka olan inancını kaybettin. Ve bu, yaradılışın en üzücü şeydir,’ demiş. Bunu düzeltmek için, peri Marietta’ya yemek yaparak kırık kalbini onarma gücü vermiş.

Ama Marietta pişirdiği şeylerle kendini iyileştiremiyor. ‘Kederinin üstesinden gelmeyi öğrenmek zorundasın. Kalp kırıklıklarınla barış, izin ver iyileşsinler ve bırak kalbin yeniden umudu tatsın. Eğer bunu yapabilirsen karşılığında kendini seveceksin. Yalnızca içinde umut olan bir kalp yeniden sevebilir.’

Başta, aşçının kızı perinin gerçek olduğuna inanmamış. Ama hemen ertesi hafta, her nasıl olduysa Marietta kendi yemeğinin gücüne tanıklık etmiş. Köyde, kocası altı aylık hastalığın ardından ölmüş bir kadın varmış. Herkes, kadının, kocasının kaybının yarattığı kalp ağrısından ölmekte olduğunu biliyor. Bunu duyan Marietta basit bir sebzeli tavuk çorbası yapmış ve çorbayı kadına götürmüş. Sadece bir kaşığın ardından kadının yüzüne renk gelmiş ve o akşamüzeri olmadan, kadın tekrar ayaklarının üstünde doğrulmuş.

Marietta’nın çorbasının, bu zavallı kadının kırık kalbini iyileştirdiğine dair dedikodular çok geçmeden yayılmış ve artık kasabadaki kalbi kırık herkes ona gelmeye başlamış. Birkaç ay demeden, komşu köylerden insanlar onu ziyaret etmeye başlamış ve sadece bir yıl içinde, bütün dünya onun kalp ağrısını iyileştirebildiğini öğrenmiş.

Bütün bu süre boyunca, Giuliano hep Marietta’nın kalbindeymiş ama genç kadın kalp kırıklıklarıyla barışmış. Bir gün gerçek aşkıyla buluşacağını içten içe biliyor. Ona neden evlenmediğini sorduklarında hep aynı cevabı vermiş, ‘Benim kalbimin gerçek sahibi beni bekliyor. Bu dünyada ya da bir sonrakinde beraber olacağız.’



On yıl geçtiğinde, yeni taç giymiş Trapani kralı, Marietta'yı çağırmış. 'Babam erkek kardeşimi gerçek aşkımdan alıkoyduğundan beri kardeşim tek kelime konuşmadı. Artık babam öldü ve kral benim, senden kardeşimin kırık kalbini iyileştirmeni istiyorum,' demiş.

Marietta bir odaya götürülmüş. Bu odada kırık dökük bir adam, camdan dışarı bakarak oturuyormuş. Odaya giren birazcık ışık da adamdan yayılan hüznün kasveti altında yok oluyormuş. Giuliano dönüp de karşısında Marietta'yı görünce, yüzüne renk gelmiş. Gökyüzüne bakmış. 'Görüyorsun ya, baba! Seni aptal, yaşlı adam, bana aşkımla inkâr ettiremedin. Benim kaderim çoktan belliydi ve değişmedi.' Marietta'yı kucaklamış ve bir daha onun yanından asla ayrılmayacağına ant içmiş. Kral mutluluktan ağlamış ve onlara evlilik hediyesi olarak San Vito lo Capo köyünü vermiş. Ertesi gün Giuliano ile Marietta evlenmişler ve ömürlerinin geri kalanını, denizin kıyısında mutlu mesut geçirmişler."

"San Vito lo Capo?" diye sordu Dante. "Orası senin doğduğun yer değil mi?"

"Öyle."

Büyükanne içinde yemek pişirdiği tabak çanağı yıkamaya başladı. "Genç bir kızken, daha on sekiz yaşındayken, gerçek aşkı, evleneceğim adamı bulduğumu sandım. O bir askerdi ve çok güzel bir adamdı. Evlenmemizden bir ay önce, Marsala'da başka bir kadınla evli olduğunu öğrendim. O domuz suratına tükürdüm ve bir daha asla yanıma yaklaşmamasını söyledim. Ardından üç ay gece gündüz ağladım, sevgiye olan inancımı yitirmiştim. Amcam Agostino, on yıl önce ölmüştü, bir gece bana göründü. Bana gerçek sevgiyi bilen bir kalbim olduğunu ama artık aşka inancımı kaybettiğimi söyledi ve bana, kırık kalpleri pişirdiğim yemeklerle iyileştirme yeteneğini verdi. Ama ben kendimi iyileştiremiyordum. Öncesinde kederimi yenmeyi öğrenmem gerekecekti. Kalp kırıklıklarımla barışmam, iyileşmelerine izin vermem ve umudu tekrar



kalbimde yeşertmem... Ve eğer bunları becerebilirim, kendimi sevmeyi öğrenecektim.

O geceden sonra kalbimin iyileşmesi üç ay sürdü. O adamın benim için doğru kişi olmadığını ve daha iyi birini bir gün bulacağımı biliyordum. Beş yıl boyunca, pişirdiğim yemekler insanların kalp ağrılarını iyileştirdi. Bundan kimseye bahsetmedim. Annemse çok genç yaşta çok büyük bir kalp kırıklığı yaşadığım için bir daha asla evlenmeyeceğimden korkuyordu. Ama umut gerçekten de kalbimde yeşermişti ve gerçek aşkımın yolda olduğunu biliyordum.”

Büyükanne Isabella gülümsedi ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. “Ardından deden Giorgio’yla tanıştım. Bir mayıs ayının öğleden sonrasında kıyıya yanaşan bir balıkçı tekneden indi. Onu gördüğüm an, gerçek aşkım olduğunu anladım. Ona sadece, ‘Merhaba,’ dedim ve ömrünün geri kalanında kalbi benimdi.”

Boğazını temizledikten sonra devam etti, “Bu gece buraya, yüz yıllardır ailemizde olan özel gücü vermeye geldim.” Dante’nin elini, o küçük bir çocukken defalarca yaptığı gibi avucunun içine aldı ve ona, bilgelik dolu kahverengi gözleriyle baktı. “Bu geceden sonra, pişirdiğin yemekler kalp ağrısını iyileştirecek güce sahip olacak. Ama kendini iyileştirebilmek için, öncesinde kederinin üstesinden gelmelisin. Kalp kırıklıklarıyla barışmalı, kalbine iyileşmesi için izin vermeli ve umudu kalbine geri getirmelisin. Eğer bunları yapabilirsen, iyileşmiş bir kalp olarak karşılığında kendini sevmeyi öğrenecek ve gerçek aşkla ödüllendirileceksin. Yalnızca içinde umut olan bir kalp yeniden sevebilir.”

Dante kafasını sallayıp bu rüyadan uyanmayı denedi.

“Rüyada değilsin, Dante. Göreceksin.” Büyükannesi gözlerinin önünde solup yokluğa karışmadan önce son bir kez onun yanağına dokundu.

Dante mutfakta dikildi. Gülümseyip büyükannesinin dokunduğu yere elini koydu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. “Teşekkürler büyükanne.”





Dante ertesi sabah uyandı ve gözlerindeki buğuyu silip atmayı denedi ama boynu kaskatıydı. Birkaç derin nefes aldı ve gözlerini sıkıca kapatıp açtı. En sonunda, gözleri odağını buldu.

Oturduğu koltukta sırtını doğrulttu ve kafasının üzerinde dökme demirden bir saplı tencere varmış gibi hissetti. Çenesini gevşetti ve belirsiz bir bulantı bedenini sardı.

Kendisine espresso yapmak için mutfığa doğru yalpalararak gitti. Sarımsağın, ançüezin ve biberlerin kokusu havada asılıydı. Büyükannenin kullandığı tencere ve tava, lavabonun yanındaki bulaşıklıkta duruyordu. Ve buzdolabını açtığı anda, artmış *puttanesca*'nın en üst rafta, plastik bir kabin içinde durduğunu gördü.

Bu yemek büyükannenin ziyaretini onaylıyordu.

Dante bir saniyeliğine başka bir olasılığı gözden geçirdi: en sonunda lanet olası aklını yitirmişti. Belki de çoklu kişilik bozukluğu geliştirmişti ve büyükanne de kafasındaki yeni karakterlerden yalnızca biriydi. Yüce Tanrı, şimdi kaç tane daha belirecekti? Yoksa sadece ikisi, geceleri yemekler pişirip İtalyan halk hikâyelerini mi anlatacaklardı? Ardından yavaşça bir hareket başlatırlardı: Yemek Kulübü. *Yemek Kulübü'nün ilk kuralı, Yemek Kulübü'nden konuşmamak.*

“Soğuk bir duşa ihtiyacım var.”

Soğuk duş, Dante'nin aklının yarı-normal akli düzeye kavuşmasına yardım etmiş gibiydi. Ve saat daha sabah altı



buçuk olmasına rağmen, Dante işe yürüyerek gitmeye karar verdi. Belki taze hava, akıl sağlığının kalanını geri kazanmasına yardım ederdi. Adımını, San Francisco'nun gökyüzünü kaplamış olan griliğe attı. Yolun yarısına ulaştığında Dante'nin telefonu çaldı. Ceplerinde telefonunu arılırken sabahın bu saatinde onu arayabilecek kişinin kim olduğunu merak ediyordu.

Abby'dir belki? Evet, tabii. Dün gece seni gördükten sonra, seni bırakamayacağını anladı. San Francisco'da kalıp o devasa işi almamaya kara verdi, seni gerzek.

Arama tanımadığı bir numaradandı. Normalde olsa, sesli mesaja düşmesine izin verirdi. Bu sefer, her nasılsa, bir şeyler telefonu cevaplamaya zorladı.

"Bu kadar erken aradığım için özür dilerim." Arayan John Sierra'ydı. "Ama bu sabah ayrılmadan önce sana ulaşmak istedim."

"Sorun değil. Aradığınıza sevindim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Dün gece elime biraz düşünme imkânı geçti ve belki de seni elimden kaçırmakla büyük bir fırsatı teptiğimi düşündüm. Dolayısıyla yaptığın iş planına bir kez daha baktım ve sanırım, seninle ikimiz bu planı kolayca hayata geçirebiliriz. Saat onda havaalanına gitmek için ayrılmak zorundayım ama eğer şu an ofisime gelebilirsen senin neye ihtiyacın olduğunu ve benim sana nasıl yardım edebileceğimi konuşabiliriz."

Başı dönen Dante, bir taksi çevirdi ve şehir merkezine giden kestirme yola koyuldu.

John'un ofisi, Dante'nin salonuyla yemek odasının birleşimiyle aynı büyüklükteydi ve ayrıca Oakland Körfez Köprüsü'ne bakan manzarası vardı. Telefonda birileriyle konuşmakta olan John, devasa bir maun masanın arkasında oturuyordu.

John telefona doğru konuştu, "Sadece azamet, sadece azamet." Dante'ye el salladı ve el kol işaretleriyle oturması



için onu yönlendirdi. “Bu öğleden sonra orada olacağım. Çok teşekkür ederim, Bill. Bunun güzelce orta noktaya çekilmesi gerekiyor.”

Telefonu kapattıktan sonra, “Ve Dante, işte buradayız,” dedi.

“İtiraf etmeliyim, şoktayım.”

“Drama için üzgünüm. Ama bazen, söz konusu iş bile olsa, kalbinin peşinden gitmen lazım.” John sırttı. “Ve bilesin diye söylüyorum, ben işi basit tutmayı severim ve el sıkışmalarla bir sayfayı aşmayan sözleşmeler benim için kâfidir.”

“Kulağa mükemmel geliyor.”

“Şimdi,” dedi John, “Gordon’un yatırımı iki yüz elli bin dolar mı olacaktı?”

“Evet. İşleyen sıcak para. Eminim daha azıyla idare edebilir...”

“Şimdilik idare edebilmekten bahsetmeyelim. Eğer bu işi yaparsak, onu düzgün bir şekilde yapalım.”

Dante duyulması neredeyse imkânsız bir soluk koyuverdi; rahatlamış bir soluk. “Mekânın sıkı bir temizliğe ihtiyacı var ve mutfak da çok fazla bakım gerektiriyor, dolayısıyla iki yüz elli bin, işi görmeli.”

John kafasını salladı. “Bu düzenlemede senin yönetici ortak olacağını var sayıyorum?”

“Size de uyduğu sürece. Ben günlük işleri, personeli, menüü ve ikram servisini üstlenirim.”

“Yalnız bir şey var,” dedi John. “Karım iç mekân dizaynıyla amatör biçimde ilgileniyor.”

Dante kan dondurucu bir çılgılığı güçlkle bastırdı.

“Ve ona senin ortağın olmayı planladığımı söylediğimde, çok heyecanlandı. Sana söylememe izin ver, bugünlerde onu heyecandıran pek bir şey kalmadı. Restoranının düzenlenmesinde yer almak istiyor.”

Lanet! Bu işten nasıl sıyrılırım?

“Hımm.”



“Biliyorum ki bütçende profesyonel bir iç mekân tasarımcısına yer ayırdın, dolayısıyla Gloria’nın bütün mekânı düzenlemesini önermiyorum. Ama karım bir tasarımcı tutup mekânın dekorlarıyla ilgili katkıda bulunmak istiyor.”

Ne diyebilirdi ki? Sırf sıkılmış zengin bir kadın mekânın tasarlanmasında rol almak istiyor diye restoranı açma şansının ellerinin arasından kayıp gitmesine izin mi verecekti?

“Sorun olmayacaktır.”

“Ve mekânın adı Pane e Vino mu olacak?” diye sordu John.

“Bu benim koymayı planladığım isimdi. Ama şu an, bu isimle ilgili bir şey bana doğru hissettirmiyor.”

“Katılıyorum.”

İkisi de bir dakikalığına sessiz kalıp düşündüler, sonra John konuştu. “‘Çalınmış’ kelimesinin İtalyancası ne?”

“*Rubato*.” Ardından Dante’nin gözleri ışıldadı. “Pane Rubato’ya ne dersin? Çalınmış Ekmek?”

John’un yüzü parladı. Ellerini birbirine çarptı ve, “Bayıldım!” dedi.

Bu kısa buluşmanın sonunda, Dante elinde bir çekle John’un ofisinden ayrıldı ve günün ilerleyen saatlerinde restoranın kira sözleşmesini imzalayıp Kearny’daki Broadway’i, Pane Rubato’nun yeni yeri olarak mimledi.





Yeni restoranı için kira sözleşmesini imzaladıktan sonra Dante, Des Moines'teki annesini, erkek ve kız kardeşlerini arayıp büyük haberi verdi. Roma'da çalıştığı Quattro Uccelli Restoranı'nın sahibi, kuzeni Marcello'ya e-posta yolladı.

Ayrıca Quattro Uccelli'deyken birlikte çalıştığı arkadaşı Savio'ya da mesaj attı. Dante ve Savio kardeş gibiydiler ve isteyken zamanlarının çoğunu birbirlerinden bir adım önde olmaya çalışarak geçirirlerdi. Geçen yıllarda, aralarından önce hangisinin kendi yerini açacağına dair bir iddiaya tutuşmuşlardı. Dante'nin Savio'ya attığı mesaj iki kelimedenden ibaretti: "Ben kazandım!"

O gece işte, Kuş, sırtına bir tane patlattı. "Hey, D. gülümseene! Bütün hayallerin gerçek oluyor."

Dante dudaklarının kenarlarını yukarı çekti ve gülümseyişinin yeterince samimi gözüktüğünü umdu. "Sanırım geçtiğimiz birkaç gün benden çok şey götürdü."

Kuş, onu omuzlarından kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Peki, ama şimdi istediğin her şeye sahipsin ve olanların seni geri tutmasına izin vermemelisin, adamım! Bugün *mükemmel* bir gün!"

"Tamam, tamam. Haklısın."

O gece işte, her ne kadar Abby'ye ait görüntüler aralıksızca aklını, midasını ve kalbini delip geçse de Meclis Başkanı Farrello'nun çalışanlarına verdiği yemeğe odaklanmayı başardı. Ana yemek için İtalyan küflü peyniri, çam fıstığı, reyhan, maydanoz, karabiber ve *pirmigiano* peynirinden oluşmuş bir karışımı fleminyonla sarmıştı. Bifteği minik parçalar halinde



İtalyan jambonuyla kaplamış ve bütün karışımı una bulamış, ardından tereyağında kızartmış ve en son fırınlamıştı. Tatlı için on iki yaşında, Palermo'dayken yediği bir şeyden esinlenmişti; basit, süngersi yapıda bir tatlı çörek: ikiye kesilmiş ve içine iki top fıstıklı İtalyan dondurmasıyla birazcık kremşanti doldurulmuş, üstüne de çikolata sosu dökülmüş.

Dante'nin kendi çalışanları servisi başarıyla tamamlamış, etkinliğin dışında sürmekte olan akşamla da hiçbir aksaklık yaşanmadan ilgilenmişlerdi. Başkanın tatlısı da servis edildikten sonra Dante ellerini çırparak personelin dikkatini üzerine çekti. "Selam millet, bu akşamki Başkan Farello'nun yemeğinde hepiniz harika iş çıkarttınız. Bugüne kadarki en iyi performansınız bu olabilir. Hepinize teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra Dante, Başkan Farello'nun özel ricası üzerine arkadaki parti odasına yürüdü. Gülümseyen yüzlerle dolu bir odaya girdi (ve birkaç pek gülümsemeyen koruma da içerideydi). Başkan Farello, liberal bağrına yapışan, kırmızı bir boğazlı kazak giymişti. Ayağa kalktı ve politikacılarla özgü bir otoriteyle masaların arasından dolaştı, omuzları oturmakta olan adamlarının arasından geçerken neredeyse görülmüyordu. Kadının gülümseyişi Dante'ye samimi geldi ama bu kadar yüksek mevkide biri söz konusuyken nasıl emin olabilirdi ki? Samimiyet numarası yapmak daha kariyerlerinin en başında öğrendikleri bir şey olmalıydı. Farello'nun koyu gözleri özgüven ve kuvvetle içten içe yanıyor gibiydi ama aynı zamanda bakışlarında sıcak bir şeyler de vardı. Dante, Başkan Farello'nun kendisini bir arkadaşı selamlarcasına karşıladığını hissetmekten kendini alıkoyamadı.

"Bu gerçekten de mükemmel bir akşam yemeğiydi ve sana bizzat teşekkürlerimi iletmek istedim." Dante'nin elini sıkı bir kavrayışla sıktı. "Charly haklıymış. Bugüne kadar yediğim en iyi İtalyan yemeklerinden biriydi."

"Teşekkürler, bunları sizden duymak çok güzel. Sizin için yemek pişirmek benim için bir şerefti."



“Pişirdiklerinin tadına yakın zamanda tekrar bakmayı çok isterim.”

Başkanın adamları dağıldıktan sonra, Dante Charly’yle barda buluştu. Dante, “Patronuna benim en iyi İtalyan mutfağı aşçılarından biri olduğumu mu söyledin?” diye sordu.

Charly’nin suratı pembenin oldukça açık bir tonuna büründü, “Tabii ki.”

“Birazcık şaşırdım.”

“Neden ama? Senin yemeklerini seviyorum.”

Dante güldü. “O zaman neden buraya geldiğinde sadece ızgara tavuk göğsü ve fettucini ve yanında buharda pişmiş sebze yiyorsun?”

“Sağlıklı beslenmeyi seviyorum. Ve bunun senin için şaşırtıcı olabileceğini biliyorum ama herkes yemek yemek için yaşamıyor. Benim gibi bazıları için yemek yemek sadece gün içinde ayakta kalabilmek için gereken enerjiyi sağlamaya ya- rıyor. Eğer o enerjiyi bana verecek bir hap bulsaydım, onu alırdım.”

Dante, sanki kalbinden bıçaklanmış gibi yaptı. “Herkes senin gibi düşünmediği için mutluyum.”

“Herkes benim gibi düşünseydi o zaman dünya mükemmel bir yer olurdu.”

“Charly’nin hayalindeki gibi bir dünyayı hayal etmek bile istemiyorum.” Dante gülümsedi.

“Ee, bu akşam Abby ve sen kutlama yapacak mısınız?”

Dante önce saatine, ardından yere baktı. “Hımm, evet.”

“O halde ben buradan bir an önce gitsem iyi olur. Bu güzel günün, Abby’nin seni burada benimle bulduğu için mahvolmasını istemiyorum. Her şey için tebrikler. Senin için çok heyecanlıyım.”





Takip eden haftada, Dante yeni restoranına kavuştu, pantolonları bollaşmaya başlamıştı ve muhtemelen Las Vegas'tan döndüğünden beri düzgün bir öğün yemediğini fark etti.

O sabah, detaylı temizliğe başlamak için mekâna gitti. Mutfak küflenmiş ve çürümüş yiyecekler gibi kokuyordu ve yemek salonu, kullanılmamanın sonucu olan kirle örtülmüştü. Her şey, sanki önceki kiracısı, Vinny'nin Nefis İtalyan Mutfağı hâlâ buradaymış gibi hissettiriyordu. Lastik gibi mozzarella peyniriyle kaplı pelte pizzaların gölgeleri ve tatsız, sulu Alfredo sosu ya da konserveden çıkarılmış marinera sosuyla pişmiş lapa makarnalar mutfaktan dışarı sızıyor gibiydi. Banal mandolin ve akordeon notaları yemek salonunda çalıyordu. Ama Dante bütün bunların ötesini görmüş ve açıldıkları zaman restoranının nasıl görüneceğini gözünde canlandırmıştı. Arka taraftaki boşluk, küçük bir jaz grubu için mükemmeldi. Mutfağın girişinde yer alan minik barı genişletecekti.

Kuş, içeri adımını atıp, "Yapacak çok işimiz var, D.," dedi.

"Öyle."

"Ve dün bana gönderdiğin menü de neyin nesiydi öyle?" Dante önceki gün Kuş'a başlangıçlar için menü fikirlerini içeren bir e-posta atmıştı, *spagetti alla Calabrese* gibi (üzerine sardalya, zeytin, kebere ve ekmek kırıkları saçılmış spaghetti) ve *morseddu* (domuz sakatatından yapılan baharatlı bir yemektir bu, içinde kalp, ciğer, dalak ve karaciğer bulunuyordu, bunların hepsi domates sosunun içinde yer alıyordu).

"Onlar Güney İtalya mutfağı spesiyalleri."



“Spagetti tamam. Ama sakatat satar mı sence?”

“Yapmayı Roma’da öğrendim. Kuzenim Marcello, Calabrese yemekleri üzerine uzmandır.”

“Olabilir. Ama çok az insan ciğer ve dalak yiyecektir. Mesela o, yemez.” Kuş, kapıyı işaret etti, bu sırada içeriye, suratında çürümüş yumurta kokusu almış gibi bir ifade olan Gloria girmişti.

O içeri girerken kapıyı tutan Kuş, “Bayan Sierra, nasılsınız?” diye sordu.

“Kelimenin tam manasıyla yan kapımızın bir striptiz kulübü olduğunu fark etmemiştim,” derken Gloria’nın gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı.

Dante gülümsedi. “North Beach’in bu kısmının, bir sokak yukarıdan farklı bir çekiciliği var.”

John, suratında muzip bir gülümseyişle içeri girdi. “Bu mükemmel. Ön verandanın nasıl dolup taşacağını şimdiden görebiliyorum.”

“Sanırım bir şekilde bunu idare edebiliriz,” dedi Gloria. “Ama bir kez tanındık mı daha saygın bir yere taşınmak isteyeceğiz.”

“Sanırım ben gidip arka tarafı kontrol edeceğim,” dedi Kuş.

Gloria, “Mutfaktan onun sorumlu olması cidden akıllıca mı? Mutfak sanatları üzerine seçeresi daha sağlam birini işe almamız gerekmez mi?” diye fısıldadığında, Kuş ondan sadece on adım uzaktaydı

“Kuş on altı yaşından beri restoranlarda çalışıyor ve mutfakla ilgili, bir okuldan mezun olmuş hemen herkes kadar çok şey biliyor. Bu işi yürütmesi için ondan daha çok güvenilebileceğim birini düşünemiyorum.”

“Kuş iyi bir adam, tatlım,” dedi John. John, Santino’s’a yalnız geldiği zamanlarda genelde yemekten sonra barda bir şeyler içmek için kalır ve neredeyse kapanış saatine kadar oradan ayrılmazdı. Bardalarken Kuş ve John, Giants’ın



oynadığı beyzboldan, 49ers'in futbolundan, Warriors'ın basketbolundan ve Sharks'ın hokeyinden bahsederlerdi. "Eğer Dante ona güveniyorsa, ben de güveniyorum."

Gloria hiç de etkilenmişe benzemiyordu ve belli ki bir şeyler söylemeye niyetliydi ama o an içeriye Dante'nin restoranın ön bölümüyle ilgilenmesi için seçtiği adam girdi; Sal Verzino. Gümüş saçları, tel çerçeveli gözlüğü ve Brooklyn Boğası takma adıyla ters düşen ince suratı olan bir adamdı.

Sal ve Dante daha önce, Dante'nin San Francisco'daki ilk işyeri olan Napoleon's'ta beraber çalışmışlardı. Dante işi, Filbert'teki stüdyo daireye taşındığının ertesi günü almıştı, şehirde geçirdiği sadece ikinci gündü. Dante yirmi üç yaşındaydı ve bir önceki senesini Roma'da geçirmişti. Washington Square Parkı'nın karşısında yer alan Napoleon's'a girmişti ve Sal'i karşısında bulmuştu. Gazetedeki bölüm şefliğine başvurmak için gerekenleri sorduğunda Sal ona, sokaktan gelme evsiz gençleri işe almadıklarını söyleyip arkasını dönmüş ve yürüyüp gitmişti. Dante, o uzaklaşırken arkasından seslenmişti, "Burası senin mekânın mı?"

Barda oturmakta olan mekânın sahibi, Aldo Napoleon cevap vermişti, "Hayır, benim." Altmışlı yaşlarının başında gibi görünüyordu, fıçı gibi göğsü vardı ve sararmış dişlerinin arasında bir Küba purosunu duruyordu.

Dante özgeçmişini Aldo'ya uzattı.

Özgeçmişe göz bile atmayan Aldo, aldığı dosyayı barın üzerine bıraktı. Dante'ye bakıp, "Biraz kasık tüyün çıkınca geri gel," dedi.

"Bu gece mutfağında bedavaya çalışırım. Eğer seni etkilemezsem, buradan giderim," dedi Dante.

Dante'nin özgeçmişini eline alan Sal, "Des Moines'te açılış okuluna mı gittin? Ve San Francisco'daki en iyi İtalyan restoranında mı çalışmak istiyorsun? Des Moines'te okurken İtalyanların neye benzediğini gördün mü ki?"

Dante dik dik onlara baktı. "*Mia madre proviene da Caria-*



ti, mio padre proveniva da Palermo. Ho appena passato l'anno scorso a lavorare a Roma. Sono Italiano. Tu cosa se?"

Sal ve Aldo ona şaşkına dönmüş bakışlarla baktılar. Dante, "Bırakın sizin için tercüme edeyim," dedi. "Dedim ki, benim annem Ciraiti'den ve babam Palermo'dan. Geçtiğimiz seneyi Roma'da çalışarak geçirdim. Ben İtalyan'ım. Siz nesiniz?"

"Taşaklı çıktın," dedi Aldo. "Bu konuda sana hakkını veriyim. Görelim bakalım ne yapabiliyormuşsun."

"Kendisini beğenmiş bir hergele," dedi Sal. "Onu makarna istasyonuna koy. Saat sekiz olmadan İtalyan annesi için ağlıyor olacak."

Aldo kafa sallamıştı.

Dante mutfaka girmiş, makarna menüsünü hızlıca gözden geçirmiş, neyin nasıl hazırlandığına bakıp ardından şiddetli saldırıyı beklemişti. O sıralar Napoleon's, North Beach'teki en iyi restoranlar arasında sayılıyordu ve haftanın her akşamı tıklım tıklımdı. Makarna, restoranın spesyaliydi ve normal koşullarda gecede yüz tabak kadar makarna servisi yapılıyordu. O gece Dante, diğer mutfak elemanlarının alayları ve dalgaları, servis elemanlarının yakınmaları ve çığlıkları arasında dikildi, siparişler çığ gibi yığılmıştı. Durumu, Roma'da aynı şeyi her gece üst üste yaparak edindiği ustalıkla idare etti. Ve yalnızca yemeklerinin tadı değil, tabakların sunumu da çok güzeldi.

Mutfak kapandığında, Aldo onu tam orada, o saniyede işe aldı ve ona, bugüne kadar kimsenin mutfaktaki çalışmasından Dante'ninkinden olduğu kadar etkilenmediğini söyledi. Suratsız Sal bile elini sıktı ve, "Orada iyi iş çıkarttın," dedi.

Sonraki üç yıl içinde Dante ve Sal iyi arkadaş oldular. Dante, restoranın ön kısmını yönetmeye dair Sal'in ağzından çıkan her kelimeyi yalayıp yutuyor, iyi servisin neredeyse görünmez servis oluşuna dair söylediklerini özömsüyordu. Hiçbir müşteri bir şeyler istemek için birilerini bulmaya çalışmamalıydı. Çalışanlar dikkat etmeli ve bir masanın neye



ihtiyacı olabileceğini önceden tahmin edip ona göre hareket etmeliydi. Dante, Il Pagliaccio'da aşçıbaşı olmak için Napo-
leon's'tan ayrılırken Sal'e, "Bir gün kendi yerimi açtığımda,
ön salonda senin olmanı istiyorum," demişti. Ve işte şimdi
buradaydılar.

Sal, Dante'nin yanına gitti. "Yüce İsa, bu yer tam bir çöp-
lük." Ardından gülümsedi.

Dante kısık kahkahalar attı. "Biliyorum. Ama biz burayı
mükemmel yapacağız."

Herkes ayrıldıktan çok sonra bile Dante restorandan ayrıl-
madı, Vinny'nin eski barında oturuyordu. Güneş batmış ve
evlerin ışıkları yanmıştı. Bir kalemin arkasını çiğnerken, üze-
rinde tanıtıma dair fikirler yazması hedeflenmiş boş bir kâğı-
da bakıyordu.

*Beni seviyor. Beni sevdiğini biliyorum. Sadece aklını kalbi-
nin önüne koydu.*

Ön kapının dışındaki iri bir cüsse Dante'nin dikkatini çek-
ti. Kafasını kaldırdığında içeriye bakmakta olan John'u gör-
dü.

Gidip kapıyı açtığında John, "Hâlâ burada olacağını dü-
şünmüştüm," dedi. Elinde içi dolu bir şişe tutuyordu. "Sen
Bowmore adamıydın, değil mi?"

"Gerçekten öyleyim."

Barda oturdular ve Dante, daha önce getirdiği plastik
bardaklardan birkaç tanesini aldı. John viskisini kaldırdı ve,
"Pane Rubato'ya," dedi.

"Şerefe." Dante viskiden bir yudum aldı ve ardından sor-
du, "Seni buraya getiren ne oldu?"

"Gloria kendi etkinliklerinden birine katılmak için dışarı
çıktı ve ben de, ortaklığımızı henüz resmen kutlama fırsatı
bulamadığımızı düşününce uğrayabilirim dedim."

"Sana tekrar teşekkür etmeliyim, John. Buraya yatırım
yapmış olmanın benim için anlamı büyük."



Sonraki birkaç saat boyunca ikili oturup sohbet etti ve John, “Odadaki herkes gülümsüyorsa istediğini alman daha kolay,” ve “Bugün olduğum yere insanları ezerek, onlarla savaşarak gelmedim. Buradayım çünkü yapabileceğimi biliyordum ve kimsenin bana aksini söylemesine izin vermedim. Sana ne *yapamayacağını* söyleyen bir sürü insan var. Ve hiçbirisi gerçekten başarılı insanlar değiller,” gibi şeyler söyledi.

Ayrıca Gloria’yla nasıl tanıştığının hikâyesini de anlattı. “Yirmi beş yaşındaydım ve bir iş gezisi nedeniyle Charleston’daydım. Gloria bir sekreterdi, altmışlardan bahsediyorum dolayısıyla biz o zamanlar onlara hâlâ sekreter diyorduk ve o, odaya girip notlar almaya başladığında ona bakmaktan kendimi alamadım. O bana gülümsemeyi sürdürdü ve benim düşünebildiğim tek şey, bu kızla konuşmam gerektiği idi. Ve ben de gidip ona akşam yemeği teklif ettim.” John gülümsedi. “Patronu en iyi sekreterini ondan çaldığım için beni asla affetmedi.”

Sonraki iki ay boyunca Dante ve John birçok akşamı beraber geçirdiler. Restoran yenilenirken John iş çıkışlarında uğruyordu ve Dante’yle ikisi gecenin geç saatlerine kadar birbirleriyle hikâyeler paylaşıyorlardı.

Bir gece, aile meselesine geldiler.

“Des Moines’te bir çocukken,” dedi Dante, “henüz büyükannem ölmemişken, bütün teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim pazar günleri bizim evimize gelirdi. Büyük akşam yemeklerimiz olurdu ve herkes masanın başında saatlerce oturur, sohbet ederdi. Küçük kuzenlerim ebelemece oynardı, hava kararınca da saklambaç. Etrafımızda yaşayan ailelerin de çoğu İtalyan’dı ve yaz gecelerinde, onlar da bize katılırlardı. Birileri gitar getirirdi ve halk şarkıları söylerdik. Bu kadar sıkı bir ailem olduğu için çok şanslıydım. Lisedeki arkadaşlarımdan çoğu kendi aile geçmişlerine dair hiçbir şey bilmezlerdi, hiçbirisi benim kadar yakından aile geçmişlerini öğrenme şansına sahip değildi.”



“Seninle ortak bir işe giriştiğimize seviniyorum,” dedi John. “Seni tanımak çok keyifli, aile hikâyelerini dinlemek de. Bana kendi ailemi, nasıl büyüdüğümü hatırlattı. Çılğın İrlandalı...”

“Bekle. Sierra bir İrlanda ismi mi?”

“Soyadımız aslen O’Sullivan’dı. Büyük büyükbabam, al-tın akımı başladıktan hemen sonra İrlanda Listowel’dan California’ya gelmiş. Nevada şehrinde araç gereç topluyormuş ki bir grup insanın, İrlandalıları ezdiklerini ve İrlandalıların tepelerden ve madenlerden uzak durmaları gerektiğini söylediklerini duymuş. Büyük büyükbabama da pis pis bakıp adını sormuşlar. O da yapabildiği en iyi Amerikan aksanını takınarak ‘Sierra. John Sierra,’ demiş ve ardından isim üstlerinde kalmış. Yani isimden kurtulduk ama İrlandalılık baki kaldı.” Burbonundan bir yudum aldı. “Kızım la oğlum daha çok Gloria’ya benziyor. Zeki çocuklar ama gardlarını asla indirmezler.”

Ön kapı tıklatıldı, kapının önünde dikilen biri sarışın biri kahverengi saçlı iki kadın el sallayıp gülümsediler. Dante kapıyı açtı ve kadınlar kendi işlerine giderken onu sürekli içeride gördüklerinden ve uğrayıp merhaba deme isteklerinden bahsettiler.

Sarışın olanın adı Lisa’ydı ama Showgirls’te, sokağın aşağısında çalıştığı striptiz kulübünde Luna adıyla biliniyordu. Kahverengi saçlının sahne adı Star’dı ama gerçek ismi Val’di.

O akşam uzun kalmadılar ama o akşamdan sonra her akşam uğradılar, hatta o kadar sık uğradılar ki Dante onlardan semti öğrendi. San Francisco’ya taşındığından beri North Beach’te bulunmuş olmasına ve hatta bir-iki kez kulüplere girmiş olmasına rağmen, bu küçük şeridin kendine ait karakteri ve kuralları vardı. Kızlar Dante’ye Broadway insanının gerçek yüzünü, kimin iyi olup kimin yanında arkasını kollaması gerektiğini ve kimin kime ne yaptığını öğrettiler.



İki ay süren yenileme boyunca, Dante, Gloria'nın tasarım ve dekora katkıdan neyi kastettiğini ilk elden deneyimledi. "Neden jaz müzik olmak zorunda ki?" diye sordu Gloria. "Kim jaz müziği gerçekten anlıyor ki?" Sal, personelin siyah tişörtler ve kot giymesini önerdi ama Gloria, "Ah, kot olamaz. Bence klasik beyaz gömlek ve siyah pantolon çok daha uygun," dedi.

Dante'nin menüsünde iştah açıcı olarak *arancini ai gamberetti* (karides dolgulu kızarmış pirinç topları) ve domates ve sarımsakla servis edilen kızarmış patlıcan kabukları, enginarlı spagetti ve *battarga di tonno* (dinlendirilmiş tonbalığı yumurtası keseleri) ve *triglie di scoglio* (soğan sosunda barbun balığı) yer alıyordu. Gloria ve John menüyü gördüklerinde, Gloria, "İştah açıcı olarak daha klas bir şey servis edemez miyiz? Şöyle güzel kanepeler mesela?"

Dante dudaklarına zoraki bir gülümseyiş yerleştirdi. "Ah, aklında belirli bir şey var mı?"

Gloria aniden neşelendi. "Bilirsin, salatalık dilimleri üzerine somon balığı kremasına bayılıyorum."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi John.

"Pekâlâ," dedi Dante. "Menümüzle uyumlu olacağından pek emin değilim ama ne yapabileceğime bakarım, olur mu?"

Bir öğleden sonra Gloria, kendi tuttuğu dekoratör Tina, üçüncü kez dekorasyon planı çizmeyi reddedince onu göz yaşlarına boğdu. Gloria planların her yanına notlar çıkarmış, duvarların rengini değiştirmiş, aydınlatma planını elden geçirmiş, sandalyeler ve yer döşemeleriyle ilgili yeni fikirler bulmuştu. Yaptığı bütün bu uyarlamalar mekâna, içerisinde sadece Gloria'nın yemek yemekten hoşlanacağı bir sterillik ve sıkıcılık katıyordu.

Dante dekoratöre işi bırakmaması için yalvardı ve Gloria'ya, "Biz daha rahat bir tarzdan yanayız. North Beach'in ve San Francisco'nun altın çağını anımsatacak bir şeyler. Daha sıcak renkler, daha az pirinç, mermer ve süslü avizeler." Ye-



mek masasında duran bozulmuş planı işaret etti, “Bu mükemmel. İddadan uzak bir zarafeti var. Ve adil olmak gerekirse, zaten birçoğu senin isteklerini ve önceki değişikliklerini içeriyor.”

“Sanırım öyle.”

“Tam olarak. Şu an zaten programımızın üç hafta gerisin-deyiz, dolayısıyla sen son notlarını çıkarmadan önceki planla gidelim diyorum ben.”

“Ah, tamam,” dedi Gloria. “Ama bu restoran üzerinde hiç söz hakkım var mı diye merak etmeye başlıyorum.” Ve Dante’nin vereceği cevabı beklemeden restorandan çıktı ve sonraki iki hafta boyunca uğramadı.

Mutfağın tamamlandığı gün, tekrar ortaya çıktı. Yemek salonunun tamamlanmasına muhtemelen hâlâ iki hafta vardı ama mutfak kullanılmaya hazırды. Işıldayan yeni aletler, lekesiz metal tezgâhlar ve masalar... Bu kullanılmamış eşyalar Dante’yi geriyordu. Ve Dante’ye Vinny’nin varlığı hâlâ mekândan silinmemiş gibi geliyordu. Dolayısıyla, kötücül ruhları kovmak için Dante, yeni mutfakta yemek pişirmeye karar verdi.

Ama öncesinde, Gloria ona hızla yaklaştı ve belli ki aklında, Dante’nin duymak istemediği bir fikir vardı. Yanında eğri burunlu, koca kulaklı, geçmiş sivilcelerinden yüzü yara izleriyle dolu genç bir adam dikiliyordu.

“Bu benim yeğenim Darryl,” dedi Gloria. “Atlanta’dan buraya taşınmak istiyor. Orada bir restoranda çalışıyor ve ben de onun mutfak ekibimizin harika bir üyesi olacağını düşündüm.”

Darryl yarısı tamamlanmış yemek salonunda gözlerini gezdirdi, suratında alay edercesine bir gülümseme vardı. Dante, Gloria’nın Darryl’le akraba olduğunu itiraf etmesine bile şaşırmıştı.

“Ee, Darryl,” dedi Dante. “Atlanta’da nerede çalışıyorsun?”

“Chicken-n-Dumplings’te mutfağı yönetiyorum.”

“Orayı daha önce duyduğumu sanmıyorum,” dedi Dante.



“Georgia’da, Florida’da ve Güney Carolina’da şubeleri var. Babam yerin sahibi.”

Dante bu kez, “Vay canına,” dedi, “bütün zincirin mi?”

Gloria’nın yüzü pembenin açık bir tonuna büründü.

“Hayır,” dedi Darryl. “Sadece bir dükkân. Ama otuz yedi dükkân içinde en çok iş yapan bizimkisi.”

“Anlıyorum. Peki, orada çalışırken hiç yemek pişirdin mi?”

“Tabii ki pişirdim,” dedi ve gözleriyle ekledi, *seni lanet be-yinsiz.*

“Hımm.” Dante zihninin gerisinde filizlenen nahoş düşünceleri bastırmak için çabaladı. Daha önce hiç Chicken-n-Dumplings’te yemek yememişti ve yemeğini yemediği bir aşçının yeteneklerini yargılayamazdı. Yine de yemek hazırlamanın çoğunlukla kutular, çantalar ve konserveler açmaktan ibaret olduğundan şüpheleniyordu. Ayrıca, mutfak yöneticisine ihtiyacı yoktu.

Gloria, Dante’nin koluna tutundu. “Bize bir saniye ver, Darryl, Dante’yle bir saniye özel konuşmak istiyorum.” Dante’yle ikisi odanın başka bir köşesine yürüdüler ve Gloria konuştu, “Atlanta’dan ve o sözde arkadaşlarından uzaklaşması gerekiyor. Bunu senden bir iyilik olarak istiyorum.” Bir saniyeliliğine durakladı. “Babası aile barbekülerinde ızgarayı gayet iyi idare ettiğini söylüyor.”

Dante’den bir iyilik istemek Gloria için çok zor olmuş olmalıydı. Gözlerindeki mahcubiyet görülebiliyordu.

“İzin ver Kuş’la konuşayım. Yarın Darryl geri gelsin, ona birkaç iş verip neyi nasıl yaptığını görelim.”

“Teşekkürler.”

Gloria’yla Darryl gittiğinde Kuş, Dante’nin yanına geldi. “Bütün bunlar neyle ilgiliydi?”

“Yeğeni. Onu işe almamızı istedi.”

Kuş yan yan sırıttı. “Bulaşıkçı mı?”

“Aşçıbaşı.”



“Benden hoşlanmadığını biliyordum. Ve benim yerime o...”

“Sakin ol. Dalga geçiyordum.”

“Tam bir götsün.”



O akşam yedi civarında Charly, Pane Rubato'ya girdi. Dante onunla belediye başkanını çağırmıştı ama belediye başkanının gitmesi gereken bir etkinlik vardı. Charly, Abby sorun etmediği sürece gelmekten zevk duyacağını söylemişti. Dante de ona, Abby'nin şehir dışında olacağını, endişelenecek bir şey olmadığı cevabını vermişti.

“Selam, yabancılar,” dedi Charly onlara ve ardından Dante'ye de Kuş'a da sarıldı. “Beni çağırdığınız için teşekkür ederim.”

Dante'ye bir göz atıp ardından sordu, “Hey, sen kilo mu verdin?”

Dante omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Vermişsin. En az dört kilo vermişsin hatta.” Aslında altıydı ama kim sayıyordu ki?

“Ben ona sürekli çok fazla çalıştığını söylüyorum,” dedi Kuş, “ama beni dinlemiyor.”

“Ee, mekânla ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu Dante.

“Niyetlendiğiniz yere varmak üzereymiş gibi görünüyorsunuz. Açılışı ne zaman yapmayı planlıyorsunuz?”

“Ayın on sekizi gibi olmasını umuyorum. Yine de yapılacak çok iş varmış gibi duruyor. Ayrıca içki ruhsatının çıkması bir ömür sürüyor.”

“Endişelenme, her şey yoluna girecektir.” Charly, Kuş'un omzunun üstünden bakındı. “Sadece biz mi varız?”

“John'la Gloria'yı da çağırdım ama Gloria resmî açılışı beklemek istediğini söyledi.”

“Ve Abby yine şehir dışına mı çıktı?”

Dante gözlerini kaçırdı. “Evet. Sanırım KQED'in devam etmekte olan ciddi bir girişimi var.”



Charly gözlerini kıstı. “Dante, ne oluyor?”

“Hiç.”

“Abby sürekli şehir dışına çıkıyor ve sen bok gibi görünüyorsun. İkinizin arasında neler oluyor?”

Dante sesini sabit tutmaya çalıştı. “Biz ayrıldık.”

“Biliyordum. Ne zaman?”

“Ah, sanırım üç ay olmuştur.”

“Lanet olsun, D.,” dedi Kuş. “Niye bir şey söylemedin.”

“Çünkü...” Dante derin bir nefes aldı. “Çünkü söyleyemedim.”

“Neden?” diye sordu Charly. “Seni anlayabileceğimizi düşünmedin mi? Sana nasıl yardım edeceğimizi bilemeyeceğimizi mi sandın? Nasıl senin arkadaşın olacağını bilmeyeceğimizi mi?”

“Hayır.”

“O zaman neden?”

“Çünkü biliyordum ki birine söylediğim an. Eğer bunu sesli dile getirirsem...” Dante gözlerini yumup dudağını dişledi. “Tamamen... Parçalara... Ayrılacaktım...”

Charly kollarını ona doladı. “Üzgünüm.” Elini Dante’nin sırtına yerleştirip onu kendisine yakın tuttu. Kuş omzunu sıvazladı.

Ardından Charly yanağına bir öpücük kondurdu. “Hadi oturalım,” dedi.

Dante’nin gözleri buğulu, yanakları ıslaktı. “Özür dilerim.” Kendisini yemek salonunda yönlendirirlerken ne Charly’nin ne Kuş’un suratına bakabiliyordu.

“Özür dilenecek bir şey yok,” dedi Kuş.

“İyi olacağım.” Dante zoraki bir şekilde de olsa gülümsedi.

Üçü birlikte mutfaka yürüdüler, Dante örnek bir masa hazırlamış, üzerine örtü sermiş, mum yakmış ve üçü için tabakları hazırlamıştı. Kuş üçüne birer kadeh şarap koydu. Hep birlikte oturdular ve Dante onlara Abby’yle ayrılış hikâyesini ana hatlarıyla anlattı. Kendisine düşen kısımda Charly çoğunlukla dinledi ve ne zaman ki Dante’nin konuşması bitti, o zaman sordu, “Bu akşam menümüzde ne var?”



Dante kadehini eline aldı, “Öncelikle, hadi beraber ilk ye-meğimize kadeh kaldıralım.” Üçü kadeh tokuşturdular. “Şim-di bana bir saniye verin de gidip *polipo*’yu alayım.”

Bir dakika sonra Dante, patates ve siyah zeytinle hazırlan-mış ahtapot salatasını getirdi. “Bunu Roma’da, kuzenimin restoranı Quattro Uccelli’de yapardık.”

Charly tabağa bakıp tek kaşını kaldırdı.

“Endişelenme,” dedi Dante, “seveceksin.”

Charly tabağına biraz ahtapot aldı. Ardından ona uzun uzun baktı. “Hadi hayırlısı.” Ardından bir kaşık salatayı ağzına attı ve ardından kafasını sallayıp kaşlarını kaldırdı. “Vay canı-na, kim ahtapotun bu kadar lezzetli olacağını düşünürdü ki?”

Dante ayağa kalktı ve, “Siz yiyedurun ve ben de gidip ye-meğin geri kalanını hazırlayayım,” dedi.

Ocağa gitti, üzerindeki tencerenin içindeki su kaynamak üzereydi. Dante bir tavaya büyük bir parça tereyağı ve kıy-mayla sotelenmiş bir diş sarımsağı bıraktı. Sarımsak yumu-şadığında bir bardaktaki kremayı da tavaya ekledi. Diğer oca-ğın üzerindeki tenceredeki su kaynamaya başlamıştı, Dante tencereye, kenarda hazırda beklemekte olan İtalyan makar-nasını bıraktı. Ardından dikkatini tekrar tavadakilere çevirdi. Krema, tereyağı ve sarımsağı, karışım kaynamaya başlayana kadar karıştırdı. Taze rendelenmiş parmesan peynirinden birkaç tutamı da karışıma ekledi ve karışımın katılaşmasını bekledi. En sonunda tuz ve taze çekilmiş karabiberi ekleyip İtalyan makarnasını maşayla suyun içinden alarak doğrudan kremanın içine bıraktı. Birkaç karıştırmanın ardından her şey birbirine iyice bulanmıştı.

Kavrulmuş brokoli tomurcuklarını fırından aldıktan sonra onları da zeytinyağı, sotelenmiş sarımsak ve kırmızı biberler-le birlikte bir kâseye koydu.

“Kuş,” dedi, “tavuğu fırından çıkartır mısın?”

Kuş, galeta ununa bulanmış ve İtalyan jambonuyla *fonti-*



na'yla doldurulmuş tavuk göğsünü yerleştirdi. Dante tavuğun üstüne İtalyan makarnasıyla brokolileri ekledi.

Dante ve Kuş en sonunda oturduklarında Charly şarap kadehini havaya kaldırdı. "Pane Rubato'ya, umarım burası bütün hayallerinizi geride bırakır."





Ertesi sabah Dante, önünde boş bir kartla yemek masasında oturuyordu. Kartın üzerinde, bir fulya tarlasının empresyonist bir çizimi vardı, Abby'nin en sevdiği çiçek. Abby'nin doğum günü bir sonraki salıydı. Kartı haftalar önce almıştı ve gönderip göndermeyeceğinden emin değildi. En kötü ne olabilirdi? Abby kartın kimden geldiğini görüp zarfı bile açmadan kenara mı atardı? En azından Dante'nin hâlâ onu düşündüğünü bilirdi.

Kartı açıp yazdı, kelimeler basitti, "Doğum günün kutlu olsun. Umarım Zoe de sen de iyisinizdir." Kartı imzalamadan önce tereddütle durakladı. "Sevgiler, Dante."

Abby'yi Google'da arattı ve ardından, kişi bilgileri sağlayan bir siteye on beş dolar ödeyip şu an Manhattan'da yaşamakta olan ve daha önce de San Francisco ve New York'ta yaşamış olan A. Drivakis'in güncel bilgilerine ulaştı. İlginç bir şekilde, aynı A. Drivakis'in daha öncesine ait bir Nashville adresi de vardı ve Abby, Dante'ye Nashville'de yaşadığına dair hiçbir şey söylememişti. Adreste yer alan Tennessee adresine rağmen Abby'nin geçerli adresini bulabileceğinden emindi. Ve ola ki bulamazsa, Abby kartını almazdı ve her şey, Dante'yi terk ederken niyetlendiği şekilde yürümüş olurdu. Zarfı kapattı ve köşedeki posta kutusuna kadar yürüdü. Peki ya Abby, Dante'nin bu hareketini biraz delice bulursa? Bu kart her şeyden öte, ilişkilerine daha fazla zarar verebilirdi.

Nasıl daha fazla zarar verebilirim ki? Abby'yle şu an olduğumdan daha fazla ayrı olamam ya.



Kartı posta kutusuna atarken Dante'nin elleri titredi.

Postayı gönderen Dante, sonrasında Pane Rubato'ya gidip bir sonraki hafta sonu için planlanan büyük açılıştan önce kalan son birkaç detay üzerine çalıştı. Sal servis elemanlarıyla görüşüyordu ve Kuş'la Dante de mutfak elemanlarıyla.

"Hey, D.," dedi Kuş. "Ölümün Dante'si gibi görünüyorsun. İyi misin?"

"Korkunç baş ağrım var ve bütün gün insanlarla görüşmeyi dört gözle beklemiyorum. Ama iyi olacağım."

"Umarım Darryl'den daha iyi birilerini bulabiliriz. Mutfağa yardım konusunda fena değil ama içindeki çokbilmiş dövere ondan çıkarmak istiyorum."

"Eminim insanlar, işe yeni başladığımız zamanlarda bizim için de aynı şeyi söylemişlerdir."

"Eminim senin için söylemişlerdir ama ben asla *çokbilmiş* değildim." Kuş sırttı.

Saçlarında rastalar ve üzerinde Bob Marley tişörtü, altın da kotu olan beyaz bir adam restorandan içeri girdi ve, "Tabelada iş görüşmeleri yaptığınız yazıyordu," dedi.

"Evet," dedi Dante, "mutfak için mi servis için mi buradasınız?"

"İkisi de olur sanırım."

Dante'yle Kuş birbirlerine *benimle dalga mı geçiyorsun* der gibi baktılar.

Ardından Dante, "Eh, o zaman arka tarafa gel," dedi.

Ve böylece, Pane Rubato'da iş arayan insanlar geçidi başladı. İlk iki saatin ardından Dante ve Kuş ara vermek zorunda kaldılar. Görüştikleri son kişi daha önce hiç restoranda çalışmamıştı ve sadece sabah internette ilanı görüp gelmeye karar vermişti; çünkü daha önce bir yazılım şirketinde temsilci olarak çalışmıştı ve "aşçı olmak ne kadar zor olabilirdi ki"?

O gittikten sonra Dante Kuş'a baktı ve, "Eğer günün geri kalanı da böyle giderse, mutfakta sadece sen, Darryl ve ben olacağız ve ben istifa edeceğim," dedi.



In-N-Out Burger hariç (ki oradan başvuran kadın da kasa-da çalışmıştı), daha önce Dante'nin ya da Kuş'un duyduğu tek bir yerden bile kendilerine başvuran kimse olmamıştı. Başvuranların çoğu özgeçmiş bir kenara, önceden çalıştıkları yerlerin bir listesini bile yanlarında getirmemişti. Peki referanslar? Onları tamamen unutun.

"Mutfak personeli için piyasa bu mu yani?" diye sordu Dante.

Sal'in ise Dante'yle Kuş'un aksine sonuçları daha iyiydi. Üç servis elemanını işe almıştı, bunlardan ikisini diğer restoranlardan biliyordu. Neyse, en azından deneyimsiz bir mutfaktan çıkan korkunç yiyecekleri servis edecek güvenilir servis elemanları vardı.

Mutfakta çalışmak için bir sonra içeri giren kişi, koyu renk saçlı bir kadındı, gözlerinin rengi daha bile koyuydu ve sergilediği teninde pek çok dövme vardı. El yapımı klasik motosikletler tasarlamaya mutfakta Sicilya tuna balığı hazırlamaktan daha uygun görünüyordu. Gözleri Dante'ninkilerle buluştuğunda geniş bir gülümseyiş dudaklarına yerleşti.

Dante de Kuş da aynı anda konuştu: "İşe alındın."

Adı Amaya'ydı ve daha önce Santino's'ta sote istasyo-nunda çalışmıştı ama bunun çok kısa bir süresinde Dante ve Kuş'la birlikteydi, ardından Phoenix'e taşınmıştı. İkisi de kadını hatırlıyordu. Dante hep onun, sekiz kollu Hint tanrı-çasına benzediğini söylerdi, aynı anda yirmi iki işi yürütebilir ve hepsinin mükemmel görünmesini sağlayabilirdi. Bir yıl önce San Francisco'ya dönmüştü ve Mission bölgesinde, Del-fina'da çalışıyordu.

"Orada Yerfistği'yla çalışıyorum," dedi Amaya. Gerçek adı Dario olan Yerfistği, şehirdeki en iyi pizzaları yapıyordu ve daha önce Dante'yle Napoleon's'ta çalışmıştı. Dario hep iş dünyasında ona verdikleri takma ismin Salvador Katili olması gerektiğini iddia etmişti ama bir metre altmış beş santimlik boyuyla kendisine verdikleri Yerfistği lakabıyla kalakalmıştı. "Sal bana kendi restoranını açtığını söyledi."



“Yerfistığı,” dedi Dante, “o nasıl?”

“İyi. Onu da kendimle getirdim.”

“Buraya, içeri gelmesini söyle ona. O da işe alındı.”

Amaya'yla Yerfistığı'nı işe almaları şanslarını açmış gibiydi ve gün sona ermeden önce Dante, Kuş'la birlikte en üst sınıf bir mutfak ekibi kurduğunu hissediyordu. Sal de kendi kurduğu ekipten oldukça memnundu.

Son başvuran da gittikten sonra Dante, Sal, Kuş ve kendisi için birer kadeh viski doldurdu. “İyi iş çıkarttınız,” dedi bardakları tokuşturdukları sırada. “İkiniz de.”

“Bu yer ortalığı yakacak, D.”

Sal kafasını salladı. “Benim de içimde bu yönde bir his var.”

Cuma sabahı, büyük açılış partisinden önce Dante, Pane Rubato'nun mutfağında, bir bıçağın ucunu kullanarak kemeri-ne yeni bir delik açmakla uğraşıyordu.

“Ne yapıyorsun, D.?”

“Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?”

“Bir hapishanenin işçi kampında çalışıyormuşsun gibi görünüyor.”

Dante kafasını olumsuz anlamda salladı. “Bu akşam için ne durumdayız?”

“Her şey yolunda ve yerinde.”

Pane Rubato çarşamba ve perşembe günü resmî olmayan bir şekilde açılmıştı, neyin nasıl yürüyeceğini görmeyi amaçlamışlardı ve her şey Dante'nin umabileceğinin en iyisi şeklinde gitmişti. Tabii ki birkaç ufak tefek pürüz çıkmıştı, mesela sipariş numaralandırmalarında, örneğin kırk iki Alfredo soslu İtalyan makarnası siparişi gönderirken bir pürüz ama çözemeyecekleri şeyler değildi. Elemanlar birlikte çalışmaya yavaş yavaş alışıyordu ve Dante arka arkaya mükemmel servisler çıkaracaklarından emindi.

O öğleden sonra, Roma'daki kuzeni Marcello'dan bir kasa Pertimali Brunello Reserva 01 geldi. Notta, “Tebrikler. Senin-



le çok gurur duyuyorum. Bu tamamen senin için, müşteriler için değil..." yazıyordu. Dante şişelerden birinin mantar tıpasını açtı ve içkinin havalanmasına izin verdi.

Bir saat sonra, Dante kendisiyle Kuş için birer kadeh Brunello doldurdu.

"Şerefe, D.," dedi Kuş. "Haftanın her gecesi dopdolu bir salona."

Şaraptan bir yudum içti. "Bu iyiymiş."

Dante kafasını salladı.

Kuş kaşlarını çatı. "İyi misin sen?"

"Ah, evet." Dante gülümsedi. "Bu akşam Damika'yı getirecek misin?"

"Nyah'yı getireceğim. Damika bir öncekiydi."

"Daha geçen hafta onunlaydın?"

"Biliyorum, ben de oradaydım ya."

"Mükemmel görünüyordu. Akıllı, iyi, göz alıcı."

"Kadının bir televizyonu yoktu, beyzboldaki sayı vuruşuyla Amerikan futbolundaki golün farkını bilmiyordu ve ayrıca akıcı Almanca konuşuyordu."

"Görüyor musun şu sürtüğü?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben benimle aynı şeylerden hoşlanan kadınları tercih ediyorum. Nyah benim gibi bir Niner⁷ ve Giants hayranı. Ayrıca, seksi." Kuş göz kırptı, ardından şarabından bir yudum daha aldı. "D., beni aşçıbaşı yapmandan ötürü ne kadar mutlu olduğumu bir kez daha dile getirmek istiyorum. Üstelik bu sıfatı hak etmediğimi düşünen insanlar varken."

"Bunu düşünen insanlar restoran işletmekle ilgili hiçbir şey bilmiyorlar, seninle ilgili bilgileriye ondan bile az."

Evde, akşamki partiye daha uygun bir şeyler arayan Dante, gardirobunu kurcaladı, düzgün kıyafetlerinin hepsi ona Abby'yle geçirdiği geceleri hatırlatıyordu. Yine de giyindi ve Pane Rubato'ya geri döndü. Gloria ve John çoktan oraday-

⁷ 49ers takımı taraftarlarına verilen isim. (Ç.N.)



dılar. Kendisine bir kadeh şampanya kaptı ve onların yanına yürüdü.

John Dante'ye gülümsedi ve şampanya kadehini havaya kaldırdı. "Tebrikler Dante. Çıkardığın iş gerçekten etkileyici."

"Sizi de tebrik etmek lazım," dedi Dante. "Siz olmasaydınız bu akşam burada olmazdık. İkinize de teşekkür ederim."

Sokağın aşağısında çalışan dansçılar Val ve Lisa yanlarına geldi. "Selam, çocuklar," dedi Lisa, elini John'un omzuna yerleştirerek. "Resmî olarak mahalleye hoş geldiniz." Üzerindeki safir mavisi elbisenin kesimi, kalçasında yer alan bir dövmenin —içinden hançer geçen bir kalp— gözle görülmesine olanak sağlıyordu.

"Burayı iyi toparlamışsınız," dedi Val. Koyu renk düz saçlarını bir atkuyruğuyla toplamıştı ve üzerine çizilmişçesine teniyle yapışık olan lavanta renkli elbisesiyle arasına hiçbir şey girmiyor gibiydi.

Gloria, biri burnunun altında bir parça tezek tutuyormuş gibi görünüyordu.

Genç kadınlar izin isteyip yanlarından uzaklaştılar ve Dante, Gloria'nın bakışlarıyla John'un kafasında bir delik açabileceğini düşündü.

Neyse ki garsonlardan biri, Lexi, Dante'yi mutfığa çağırdı.

"Oradan kaçmak için bir bahaneye ihtiyacın varmış gibiydi," dedi kız.

"Teşekkürler Lexi," dedi Dante. "Buralarda çok kıymetli biri olacağını şimdiden söyleyebilirim."

Dante birkaç dakika mutfakta oyalandıktan sonra ön tarafa döndü ve John'un asistanı Lauren'ı gördü.

Dante kadına, "Bu akşam gelebildiğine sevindim," dedi. Kadın belki de kırklı yaşlarının ortasındaydı ve çocuklarını futbol antrenmanlarına götüren bir anneden daha ziyade, rock'n'roll'a meraklı, havalı bir anneye benziyordu. John sürekli, Lauren olmasa şirketinin batacağından bahsediyordu.

"John bu işle ilgili oldukça heyecanlı," dedi Lauren. "Tan-



rı'nın senin pizza fırınında yaşadığını iddia ediyor, biliyorsun ya.” Telefonu çalmaya başlayınca Dante’den izin istedi ve, “Çocuklar muhtemelen evi havaya uçurdu. Daha fenası, belki de komşunun evini havaya uçurdular.”

Birkaç dakika sonra Kuş, yanında Nyah’yla restorana ulaştı. “Ateşli” onu tanımlamak için yeterli bir kelime bile değildi. Kadın, Beyonce’la Lucy Liu’nun tek bedende buluşmuş hali gibiydi. O geçerken erkekler ve kadınlar ona bakmak için dönüyorlardı.

“D., bu Nyah.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Nyah,” derken Dante kafasını salladı. “Ben Dante.”

“Yeni yerin için tebrikler Dante,” dedi Nyah. “Mükemmel görünüyor.”

“Teşekkürler.” Mekân gerçekten mükemmel görünüyordu. Dante şu âna kadar farkına varmamıştı. Evet, şef-mekân sahibi gözüyle bakınca her şeyin vardıdığı noktadan memnundu ama etrafa bir misafirin gözünden bakmayı unutmuştu. Işıklandırma loştı ama etraf çok karanlık değildi. Yemek salonuyla bardan dışarıya, biraz modern, abartıya kaçmadan ve numaracılar yalakalık edip modaya uymak için sahteliğe kaymadan şık olmaya yetecek bir dokunuşla birlikte huzur sızıyordu.

Charly, yanında belediye başkanıyla geldi. Dante’yi görüp yanına yürürken el salladı.

“Selam Charly,” dedi Dante. “Sayın başkan, sizi tekrar görmek çok güzel.”

“Neden her seferinde sana, ‘Bana Jack de,’ demek zorunda kalıyorum?” Başkan Jack Bailey, film yıldızlarını andıran görüntüsüyle medya mensuplarının altın çocuğuydu, dolaşısıyla onun açılış partisinde olması tanıtım açısından mükemmeldi.

Dante, “Özür dilerim, Jack,” dedi.

Charly, Dante’yi yanına çekti. “Nasılsın bakalım, güneş ışığı?”



Dante kaşlarını kaldırıp derince iç geçirdi.

“O kadar kötü müsün?”

“İyiyim aslında. Elimi meşgul tuttuğum sürece.”

Dante’nin jaz gitaristi olan arkadaşı Martin —ki Dante onu açılış partisinde çalması için tutmuştu— içeri girdiğinde Dante, Charly’ye, “Git yiyecek ve içecek bir şeyler al. Ben Martin’in hazırlanmasına yardım etsem iyi olacak,” dedi.

O akşamüzeri boyunca, Dante yüzündeki gülümseyişle nazik ev sahibi rolünü oynadı. Onu yeterince tanımayan herkese hevesli ve heyecanlı görünüyordu. İnsanlara yemek pişirmeye nasıl başladığına dair hikâyeler anlatıyordu.

“Büyükannem bana nasıl domatesli ve sarımsaklı makarna sosu yapacağını ben beş yaşındayken öğretmişti. Domatesleri elimle sıkıyordum ama belli ki iyi bir iş yapmıyordum; çünkü büyükannem bana domatesleri, sosisimi sıkır gibi sıkmamamı söylemişti.”

Gecenin en zor dakikası Dante, Lauren’la Gloria’nın, John’un ofisine “yardım edişiyse” ilgili konuşurlarken oldu.

“Kesinlikle bazı şeylerle ilgili fikirleri var,” dedi Lauren.

“Bilmez miyim.”

İşte o an, Martin tanıdık bir şarkıdan notaları gitarında tıngırdattı. Ve Dante, şarkıyı tanıdı, notalar kalbinin etrafına sarılıp onu sıkı. “That’s All.” Abby kendisinden ayrılırken sokak şarkıcısının çaldığı şarkı.

Martin şarkıyı mırıldandı, “Sana sadece sonsuza kadar sürecek bir aşk verebilirim...”

Lauren, “İyi misin?” diye sordu.

Dante güçlükle yutkundu ve, “Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var,” diyerek oturduğu yerden kalkıp arka sokağa çıktı. Amaya ve Yerfistiği binanın duvarına sırtlarını yaslamış, sigara içiyorlardı. Yerfistiği, daha önceden karıştığı bir kavgayı anlatıyordu.

“Adamı görmem lazımdı.” Sigarasını içine çektikten sonra dumanı üfledi. “Yağlı, yavşak bir onun bunun çocuğu. Bana



çarptı, ta ağzımın içine kadar girdi. Ama ben çılgın herifi arkamda bırakıp yürüyüp gitmek istedim, işte o zaman yumruğunu savurdu. İşte ben de o zaman onu becerdim. Tam çenesinin altından buldum onu ve bir güzel bayılttım.” Yerfıstığı sırttı. “Muhtemelen benden zarar gelmeyeceğini düşünmüştü.”

Amaya güldü. “Yerfıstığı’na bulaşmayın.”

Dışarıda hava, onca dumanla ve çöplüklerle “temiz” olmayabilirdi ama Dante gülümseyip içeriye biraz daha rahatlamış şekilde döndü. Partinin geri kalan saatlerini atlatıp gece bittiğinde kendini eve zor taşıdı.

Eve vardığında kendine bir kadeh Bowmore koyacak gücü bile kendinde bulamayıp doğrudan yatağa gitti. Zihnini çelen düşünceler olmaksızın, cismî dünya etrafında çözülür ve Dante, uykuya daldı.

Ertesi sabah Dante, arka verandasında dikilmiş espressosunu yudumluyordu. Gökyüzü baş ağrısının rengindeydi, zonklamayan ama devamlı ve sabit. Hava, soğumuş ter gibi hissettiriyordu.

Telefon.

Arayan Abby değil.

“Hey, D.,” dedi erkek kardeşi Frank. “Bil bakalım geçen gün kimi gördüm?”

“İdi Amin.”

“Ne? Hayır. Michelle’i gördüm.”

“Michelle?”

“Evet, senin Michelle. Senden ayrılıp Los Angeles’a oyuncu olmaya giden kız.”

Benim benden ayrılıp Los Angeles’a giden...”

“Kapa çenen, D. kimden bahsettiğimi biliyorsun. Ingersoll’de salon açmış.”

“Öyle mi?”

“Hâlâ bayağı iyi görünüyor.”

Dante’nin şansına, Frank’in hattından gelen bir şangırtı, Frank’in dikkatini dağıttı.



“Bir saniye bekle.” Arkadan gelen seslere bakılırsa küçük Frankie, erkek kardeşinin üçüncü ve en küçük çocuğu çığlık atıyordu.

Frank telefona döndü. “Kazaların ve ateşin küçük oğlu. Çok büyüdü. Geçen gün biramdan bir yudum aşırıya bile çalıştı.” Frank, bir babanın gururlu edasıyla güldü.

Dante ne zaman Frank’le konuşsa, kardeşinin aile hayatında olup bitenlerin en ince detayına kadar öğrenirdi. Kızı Chelsea altı yıl önce doğduğundan beri arayıp insan içinde yapılan kakaların hikâyesinden devlet okullarına, ortanca kızı Chloe’nin yüzme derslerine kadar sonu gelmez şeyler anlatırdı. Frank’in karısı Holly bile Frank’in bu haline göz deviriyordu.

Frank en büyük kardeşti. Dante ortancaydı ve en küçükleri de kız kardeşleri Carolyn’di. Carolyn bir bankacıydı ve Dave adında bir eczacıyla evliydi. Carolyn asla Dante’ye iki çocuğunun bezlerini nasıl kirllettiklerinden bahsetmezdi.

“Ne zaman eve geliyorsun?” diye sordu Frank.

Arkadan Holly seslendi, “Evet, söyle ona çok uzun zaman oldu.”

“Bir yıl oldu, değil mi?” diye sordu Frank bu sefer. “Çocuklar D. amcalarını görmeye bayılacaktır. Ayrıca annemizi biliyorsun.”

“Biliyorum, biliyorum. Oraya gelmem lazım. Sadece şu an restoranda her şey çok yoğun. Belki siz hepiniz buraya gelmelisiniz?”

“İki yaşında bir çocukla uçak yolculuğu mu? Teşekkürler, ben almayayım.”

Birkaç dakika daha Frank’in bisiklet dükkânından, Dante’nin restoranından, Yankee’lerin atışlarından bahsettiler ve dana etinin terbiyelenmesiyle ilgili konuştular.

“Eğer pişirmeden önce bir gece dolapta dinlendirirsen,” dedi Dante, “et iyice terbiyelenir ve tadı daha güzel olur.”

“Bir deneyeyim bakalım.” Arka planda, Dante başka bir



ufaklığın mızımızlandığını duydu. “Frankie düşüp kafasını yarmadan gitsem iyi olacak. Sonra Holly de ona göz kulak olmadığım için benim kafamı kırar. Kendine dikkat et.”

“Sen de. Holly’ye ve *rugrat*’lere⁸ sevgilerimi ilet.”

O gece, Pane Rubato tıklım tıklımdı ve mutfak, siparişlere yetiştirmiyordu.

“Darryl,” diye bağırdı Kuş. “O filetoyu Lexi için istemiştin. Bugünkü üçüncü sipariş.”

Darryl ki kendisi devrelerinin kapanıp bir kaz kafalıya dönüştüğü anlarıyla mutfakta tanınmaya başlamıştı ve şu anda o kaz kafalı saniyelerinden birindeydi, Dante’ye ızgara tavuk göğsüyle yapılmış bir sandviç uzattı.

“Bu da ne?” Kuş sel gibi mutfığa yağın siparişlere baktı. “Bu kimin? Lexi’nin bifteğine ihtiyacım var, Darryl. Biliyorsun ya hani, et.”

Kerry, garsonlardan biri, içeriye şarkı söyleyerek girdi, “Gökten erkek yağıyor...”

Onu takip ederek içeri giren diğer garson, Kelly devam etti, “Haleluyah!”

Darryl omzunun üstünden geriye bakıp tiksintiyle bir şeyler mırıldandı.

Dante kendine bir önlük kapıp işe koyuldu.

“Darryl, çoktan geri kalmış durumdasın. O yüzden belki de garsonların ne dediğiyle ilgilenmemelisin.” Dante, bu tavrını bırakıp ızgaranın başındaki yerine dönmesi için Darryl’le kafasını salladı. “Git bana tavuk göğsü getir ve sonra da fırında Yerfıstığı’na yardım et.”

Sal içeri girip Kerry’yle Kelly’ye haşlarcasına baktı ve iki garson, yere işediği için azarlanan köpek yavruları gibi başlarını önlerine eğdiler, ilgilendikleri masaların tabaklarını kaptılar ve ardından gerisingeri yemek salonuna döndüler.

8 Kelime olarak henüz yürümeyi öğrenmemiş, emekleyen çocuk anlamına gelmekle birlikte burada çok sevilen ve bir grup bebeğin maceralarını anlatan çizgi film *The Rugrats*’e de gönderme yapılmıştır. (Ç.N.)



Sammy, bulaşıkçıları, bir kule halinde temiz tabağı tabakların hazırlandığı yere bıraktı. Suratı ve kelleşmeye başlamış kafası terle parlıyordu ama yine de gülümsedi ve mutlu bir melodi mırıldandı.

“Sammy,” dedi Dante, “bu akşam ortalığı yakıyorsun.”

“Çalışmayı seviyorum,” dedi Sammy. “Ve sizlerin etrafında olmayı da seviyorum. Eğlenceli. Burayı sevdim. Babam beni gece yarısı alacak.”

Darryl tavukla geri geldiğinde, Sammy’ye sanki insan değil de başka bir yaratıkmış gibi baktı, bu da Dante’nin Darryl’in kafasına bir spatula fırlatmak istemesine sebep oldu.

“Darryl,” diye bağırdı, “o tavukları buraya getir ve fırınlara yollan!”

Dante o gece eve geldiğinde saat New York’ta sabahın dördüydü. Abby çoktan uyumuş olmalıydı. Onu yatağında, karnının üzerine uzanmış, tek bacağını bükmüş şekilde hayal etti. Abby’yi böyle uyurken ilk gördüğünde Las Vegas’taydılar, bütün sabahı sevişerek geçirdikten sonra çıırılçıplak uyumuşlardı. Dante, Abby’nin sessiz, düzenli nefes alış ve verişlerini izlemiş ve dünyada daha güzel hiçbir şey olmadığını düşünmüştü. Şimdi onun yanında uyumaya sonsuz bir özlem duyuyordu, kolu ona dolanmış, bedenleri birbirine basılmış. Saçlarını ve tenini koklayıp çıplak omzuna öpücük kondurmayı özlüyordu.





Büyük açılışı izleyen hafta boyunca, Dante bedenine ağır zincirler asılıymış gibi yorgun hissetti, parçalanmanın eşiğindeydi. Her gece rüyasında Abby'yi görüyordu.

Cumartesi akşamı Kuş, Dante'nin Pane Rubato'daki ofisine girdi. "D., bu saçmalığı artık aşman gerekiyor."

"Ne saçmalığı?"

"Bu, *zavallı ben* saçmalığı. Abby ve sen üç ay önce ayrıldınız."

"Ve?"

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Ben yine de soracağım."

"Keyfin nasıl isterse."

"Tam bir hıyar gibi olmak istemiyorum ama seni daha önce hiçbir konuda, hiçbir şeyle ilgili bu kadar dağılmış görmedim. Abby'de senin için her şeyi bu kadar zorlaştıran ne görüyordun?"

Dante gözlerini ovaladı. Bunu düşünmesi bile gerekmiyordu. "Onun karım olacağından emindim. Beraber bir aile kuracağımızdan." Güçlkle yutkundu. "Onun aynı şeyi istemiyor olabileceği hiç aklımdan geçmedi. Benden ayrıldığında inandığım her şey ayağımın altından kaydı. O zamandan beri durmadan düşüyormuş gibi hissediyorum."

Kuş kafasını salladı. "Siz ikiniz hiç evlilikten bahsediyor muydunuz?"

"Açık açık değil. Ama gelecekten bahsediyorduk. Ve önü-



müzdeki hafta ya da sonraki aydan değil. Ama belli ki ilişki-mizle ilgili gözden kaçırdığım ya da yanlış anladığım çok şey varmış.” Dante gözlerini yumup kafasını iki yana salladı.

“Bu akşam benimle dışarı çık,” dedi Kuş.

“İkimizden birinin burada olması gerekiyor.”

“İş yavaş ve ben çoktan Sal’le konuştum. Restoranı o kapatacak. Amaya da mutfakçı halleder.”

“Eh, belki dışarı çıkasım yoktur.”

“Dışarı çıkıp kendine birilerini bulman lazım D., biliyorsun ya. İnsan uzvunun kendi sahibinden başka biri tarafından dokunulmaya ihtiyacı var yoksa beyin kendini kapatmaya başlıyormuş. Bu bilimsel bir gerçek.”

“Bunu *New England Medikal Günlüğü*’nde falan mı okudun?”

“Hayır, *Büyük Yuvarlak Popolar*’da. Sana makalenin olduğu sayıyı ödünç verebilirim.”

Dante gözlerini devirdi.

“Dün geceki iki sarışını hatırlıyor musun?”

“Hayır.” Ama onları hatırlıyordu. Masalarını ziyaret etmişti. Kadınlar Denver’den bir ticaret sergisi için gelmişler ve San Francisco’yu keşfetmek için hafta sonu kalmaya karar vermişlerdi, otuzlu yaşlarının başlarındaydılar. Yemeklerine bayılmışlardı. Dante mutfakçı döndüğünde, Kuş, onlarla ter-sine oreo⁹ oynamak istediğini söylemişti.

“Gözlüklü olan seni fena kesiyordu.”

“Kesmiyordu.” *Gözlüklü olan mı? Çok tatlıydı.*

“Bu akşam geri gelmeleri için onları çağırdım ve onlara North Beach’i gezdireceğimize söz verdim.”

“Üzgünüm, ilgilenmiyorum.”

Dante ofisten çıktı, Kuş onu takip etti.

“Ortada teklif yok, D. geliyorsun.” Dante’yi dirseğinden yakaladı ve onu bara, az önce bahsi geçen kadınların oturmuş mohitolarını içip onlara gülümsemekte oldukları tarafa çevirdi. “Dante, arkadaşlarımı hatırlarsın. Julia ve Vanessa.”

9 Bir kadının iki siyahı erkekle seks yapması durumunda kullanılan argo deyim. (Ç..N)



Kadınların ikisi de kot ve kazak giyiyordu. Julia, gözlüklü olan, lacivert giyinmişti, Vanessa ise siyah.

Julia dudağını dişleyip hafifçe kızardı. “Selam,” dedi. Boyu bir elliden fazla olamazdı, ince ama kuvvetli görünen bir vücudu vardı. Gamzelerle süslenmiş gülümseyişi çok tatlıydı ve gözlerinden utangaç pırıltılar süzülüyordu.

“Selam,” diyen Dante kendini gülümsemeye zorladı.

Vanessa, “Bizi çağırdığınız için teşekkürler,” dedi.

“Mahalleyi birkaç güzel kadına göstermekten mutluyuz. Bize birkaç dakika verin, sonra hemen çıkarız.”

Kuş, Dante’yi yine dirseğinden yakaladı ve bu sefer ofise geri sürükledi.

Dante, “Çıkmak istemiyorum,” dedi.

“O yüzden ne istediğine bakmadan seni zorluyorum. Buna ihtiyacın var.”

“Neye? Tur rehberini oynamaya mı?”

“Hayır, eğlenmeye. Ve biraz şanslıysan güzel bir kadın seninle biraz ilgilenir.”

Ofise girdiler.

“Mesele seksle mi ilgili?”

“Hayır, mesele seksle *ilgili* değil.” Kuş elini kalbinin üzerine yerleştirdi. “Benim için bu, iki ruhun olabilecek en ulvi şekilde birbiriyle bağlanmasıyla alakalı.” Dante’ye gülümse-di ve Dante kafasını iki yana salladı. “Senin içinse, eğer onun elini tutarsan ve belki minik bir iyi geceler öpücüğü alırsan mutlu olacağım.”

“Tamam o zaman,” diyen Dante montunu kaptı. “Gidelim.”

Julia’yla Vanessa’nın yanına döndüklerinde kadınlar huzursuz gözlerle Dante’ye baktılar ve Julia konuştu, “Eğer kalıp çalışmanız gerekiyorsa ya da gelmek istemiyorsanız...”

Dante gülümsedi.

Göze korkunç görünüyor olmalısın.

“Çalışmak zorunda değiliz,” dedi Dante. “Ve tabii ki gelmek istiyoruz.” Kolunu kadına uzattı. “Gidelim mi?”



Julia'nın gözlerindeki huzursuzluk kayboldu ve gülümseyip Dante'nin koluna girdi.

Uğradıkları ilk nokta Şehir Işıkları'ydı, sıkışık koridorlardan, merdivenlerden, kuytu yerlerden geçip şehrin en ünlü kitap dükkânına ulaştılar.

"Lawrence Ferlinghetti bu dükkânı 1953'te açmış," dedi Kuş. "Allen Ginsberg'in *Howl* eserini yayımlayan yer aslen burası ve müstehcenlik için tazminat ödemeleri gerekmiş."

Dante tek kaşını kaldırıp tur rehberi rolündeki Kuş'a baktı.

"Bir keresinde Ferlinghetti'yi burada dolanırken görmüş-tüm."

"Beat şiirlerini çok severim," dedi Julia. *Howl*'un bir kopyasını eline aldı ve sayfalar arasında dolandı, arada bir-iki satır okumak için rasgele sayfalarda duruyordu. "Bu gerçekten ilginç görünüyor. Bu basımı hiç görmemiştim."

Dante, "Bakmamın sakıncası var mı?" diye sordu. Julia kitabı ona uzattı. Kitabın başlığı *Orijinal Taslak Kopyası, Nüsha ve Değişik Versiyonlar, Tamamen Yazarına Şerhli, Eş Zamanlı Mektuplaşmalarla İlk Umumi Okumanın ve Yasal Çatışmanın Hikâyesi, Bası.*

Kitabı kolunun altına sıkıştıran Dante ön taraftaki kasaya yürüdü. Kitabıyla kartını tezgâhtara uzattı. Ödemeyi gerçekleştirdiğinde kitabı Julia'ya geri verdi.

"Bu akşamı hatırlatacak küçük bir şey."

"Bu çok tatlı."

Bir sonraki durakları Vesuvio'ydu. Kuş, "1949'da açılmış," derken içeri yürüyordu.

"Buraları çok iyi biliyorsun," dedi Vanessa.

Kuş gülümsedi. "Burası benim şehrim ve ben onu, başka hiçbir yeri sevmediğim gibi seviyorum."

Hep birlikte ön tarafta küçük bir masaya sığıştılar.

"Kuş'la ikimiz bir gece bu masada oturuyorduk," diyerek anlatmaya başladı Dante. "Salı günüydü. Gece çok yavaştı. Evsiz bir adam içeri geldi, masamıza oturup ona bir içki ala-



bilir miyiz diye sordu. İkimiz de ona muhtemelen aynı şok olmuş ifadelerle baktık ve adam bize, ‘Sakin olun, ben Filistinli bir Hint’im,’ dedi. Ben de, ‘O zaman ne içersin?’ diye sordum. Adam Jack Kerouac istedi ve sonra bize Güney Dakota’daki Filistin bölgesinde yettiğini, ardından 1975’te, Büyük Dakota Kuraklığı neredeyse herkesi öldürürken California’ya taşındığını anlattı.”

Kuş kafasını salladı. “Adam içkisini bitirdi ve ardından Filistin Hintçesinde sözde bir tür teşekkür olan bir şey söyledi; Dur, neydi?”

“Şunu dinleyin,” dedi Dante. “Mele Kalikimaka. Hawaii’lilerin yılbaşı kutlaması.”

Hep birlikte kahkahalarla güldüler.

“Adam mükemmeldi,” dedi Kuş. “Çok yazık ki onu bir daha görmedik.”

“Burası çok eğlenceli, dehşet bir yer,” dedi Vanessa.

Gazyagıyla yanan şamdana ışıldayan gözlerle baktı. “Sanki bir zaman kapsülü gibi,” dedi. “Bu fotoğraflar çok güzel, Kerouac, Ginsberg, Dylan Thomas ve hepsinin bir zamanlar burada takıldıklarını bilmek. Çok havalı. Sanki hâlâ 1958’deymişiz gibi, bütün o Beat jenerasyonu buranın her yerine sinmiş gibi. Şu âna kadar gittiğim en mükemmel bar burası olabilir.”

Konuşmayı sürdürdükleri sırada Julia elini Dante’nin omzuna koydu. Bacağına. Onunla konuşurken gözlerinin içine baktı.

Eğer bu Abby olsaydı, diye düşündü Dante, elimi alıp kasten kendi bacağına sürterdi.

“Turumuza devam edelim mi?” diye sordu Kuş.

“Aslına bakarsanız,” dedi Vanessa, “ben burada çok eğleniyorum. Ve dışarısı soğuk görünüyor. Burada kalma konusunda ne düşünüyorsunuz?”

“Evet,” dedi Julia. “Burada kalabiliriz.”

“Bana uyar,” dedi Dante.



“Tamam ama Joe DiMaggio’nun büyüdüğü yeri kaçırıcaksınız ve Marilyn Monroe’nun evlendikten sonra fotoğrafının çekildiği yeri ve Washington Square Parkı...”

Dante’nin akıllı Abby’yi Washington Square Parkı’nda yüzlerce, belki binlerce kez öptüğü zamanlara kaydı. Bir gece, Broadway’deki bir kulüpten çıktıktan sonra, sabaha karşı üçte parkta sevişmişlerdi bile.

Dante’nin kalbi soğudu ve bir anda, Vesuvio’dan kaçıp gitmek ve ardından koşmaya devam etmek için içinde yanan bir arzu hissetti. Kalbi içinde infilak edene kadar koşmak istiyordu.

Julia elini Dante’nin bacağına yerleştirip sordu, “İyi misin?”

Dante bir şekilde gülümseyip kafa sallamayı başardı.

Julia bu sefer de elini Dante’nin yanağına yerleştirdi. “Hayatımda gördüğüm en güzel ela gözler seninkiler,” dedi. “Dün gece masamıza geldiğin an bunu fark ettim.”

Dante uzandı ve onu öptü. Birkaç saniyenin ardından öpüşmelerini kestiklerinde, Dante kafasını çevirip dudakları Vanessa’ninkilere örtülmüş Kuş’u gördü.

Gecenin geri kalanı bol kahkaha, sohbet ve içkiyle geçti. Vesuvio kapandıktan sonra kaldırımında bir süre dikildiler.

“Sanırım benim taze havada biraz yürüyüş yapmaya ihtiyacım var. Bana katılmak isteyen var mı?”

“Çok isterim,” diyen Julia oldu. “Biraz temiz hava bana da iyi gelecektir.”

“Sanırım ben otele döneceğim,” dedi Vanessa.

Kuş bir taksi çevirdi. “Seni ben bırakırım.”

Julia ve Dante, Columbus Bulvarı’na doğru yürüdüler, kol kolaydılar. Birkaç dakika için sessiz kaldılar.

Dante ve Abby eve giden bu yolda defalarca yürümüştü. Bazen boş konuşurlardı, bazen tek kelime bile etmezlerdi. Böyle zamanlarda Dante, kalbinin içinde kora dönüştüğünü, kendi göğsünden çıkıp Abby’ye uzandığını, etraflarındaki her şeyi sarmaladığını hissedirdi.



Şimdiyse, midesi içinde büzülmüştü ve göğsündeki taşlaşmış yerden yukarı yükselmek için fırsat kollayan gözyaşlarını bastırmak için çenesini kasmıştı.

En sonunda Julia konuştu, “Bu gece çok güzel zaman geçirdim. Teşekkür ederim.”

Ve tekrardan, Dante gülümsemek için kendini zorladı. “Bir şey değil.”

Julia Dante’nin kolunu sıvazladı. “Her şey yolunda mı? Biraz üzgün görünüyorsun. Yani, bütün gece çok eğlenceliydin ama arada bir üstüne bir hüzün çöreklandığını gördüm, şu an olduğu gibi.”

“Kolunda bu kadar güzel bir kadınla kim hüzünlenebilir ki?”

En sonunda Washington Square Parkı’na vardılar ve Dante, “Evim birkaç blok ötede. Gelip seni ısıtacak bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu.

“Kulağa çok güzel geliyor.”

Dante’nin evine vardıklarında, Dante iki kadeh Remy Martin¹⁰ doldurdu ve Red Garland açtı. Koltukta Julia’nın yanına oturdu.

Julia kadehini kaldırdı. “Mükemmel bir geceye.”

“Mükemmel bir geceye.” Kadehlerini tokuşturup birer yudum aldılar.

Julia içkisini sehpanın üzerine bıraktı ve ardından eğilip Dante’yi öptü. Dilini Dante’nin ağzına kaydırdı. Ardından avucuyla Dante’nin dizinden yukarı doğru giden bir yol çizdi.

Birkaç dakikayı öpüşerek geçirmelerinin ardından Dante, “Bunu yatak odasına taşımaya ne dersin?” diye sordu.

Odaya vardıklarında, yatakta öpüşmeyi sürdürdüler.

Abby.

Dante donakaldı.

“Dante, iyi misin?”

“Evet, evet.”

Julia’yı öpmeye döndü.

Abby, Abby, Abby.

10 Kanyak markası. (Ç.N)



Dante kadının kulağına, “Julia,” diye fısıldadı. Julia ürperdi.

Dante, yatağında uzanan kadına odaklanacak kadar Abby’yi aklında gerilere itmeyi başardı ve çok geçmeden, Julia da üstündeki kıyafetlerden kurtulmuştu. Kadının bedenini avuç içleriyle okşarken Dante, “Çok güzel bir kadınsın,” dedi.

Julia Dante’yi kendisine çekti.

Üç pozisyon sonra, Dante kadının üstüne yığıldı. Terden nemlenmiş ciltleri, Julia elini Dante’nin suratını okşamak için kaldırdığında birbirinin üstünde kaydı. Julia, “Mımm,” diyerek hafifçe mırladı, “mükemmeldi.”

Dante’nin kalbi göğsünü içeriden dövüyordu. Soluğunu düzenlemeye çalıştı ve konuşmak yerine sadece garip etkilenmişlik sesleri çıkarttı. Sırtının üzerine uzandığında Julia ona sarıldı. Dante kadının başının üzerine bir öpücük kondurdu ve saçından gelen tatlı hindistancevizi kokusunu soludu. Çok geçmeden, uykuya dalmıştı.

Dante sabahın beşinde ağlayarak uyandı. Yanında hâlâ Julia vardı. Neyse ki kadın uykusundan uyanmamıştı. Korkunç bir Abby rüyası görmüştü. On beş yıl önce ölmüş olan babası da oradaydı. Rüyasında Dante, babasının üç metreden daha fazla yakınına yaklaşamıyordu. Ayrıca babasına bakamıyordu da. Babasının cismi şekilsiz, gölgemsiydi. Ama yine de Dante’nin üzgün olduğunu biliyor gibiydi.

Babası ona, “İyi olacaksın,” dedi.

Ardından Dante’ye kendisini takip etmesi için işaret edip koridordan aşağı yürüdü, koridor bir anda babasının önceden çalıştığı okullardan birine dönüşmüştü. Babası hademeydi. Ardından Dante’ye, tanışmasını istediği biri olduğunu söyledi. Sınıflardan birinin kapısını açtı ve Abby içerdeydi ama koridordaki Dante’yi göremiyor gibiydi. Dante, kafası karışmış bir halde babasına baktığında, babası gülümsedi. Ardından Abby’ye bakıp kafasını salladı, sanki Dante’ye içe-



ri girmesini söylüyor gibiydi. Kapıdan içeri girdiğinde, Abby ona dönüp gülümsedi. Yanına yürüdü ve elini yüzüne koydu.

“Seni bekliyordum,” dedi Abby. “Ve bu sefer gitmene izin vermeyeceğim.” Dante ağlamaya başladı ve Abby onu kendisine çekti. Ardından, uyandı.

Kendini toplayan Dante, kalkıp banyoya yürüdü. Tekrar yatağa girdiğinde, Julia yatakta döndü. Ona sarılmak için kadına kolunu sararken kaburgalarını hissedebiliyordu. Kadının ılık, yumuşak çıplaklığı Dante’yi tahrik etti. Julia kendini Dante’ye bastırdı. Dante, onu kalçalarından tutup iyice kendine çekti.

Julia kısık bir iniltinin ardından mırıldandı, “Günaydın. Erken uyanmışsın.”

Tekrar seviştiler ve sonra birkaç saat daha uyudular. En sonunda uyandıklarında, Dante ikisi için kahvaltı hazırladı. Kahvaltıdan sonra, Dante Julia’yı oteline geri götürdü.

Julia onu son bir kez daha öptü ve ardından gözlerinin içine baktı. “Gözlerin çok fazla güzelliği ve acıyı içinde barındırıyor. Nazik bir kalbin var, hissedebiliyorum. Ama biri seni fena kırdı, değil mi?”

Dante gülümsedi.

“Kendine iyi bak, Dante.” Julia ona iş kartını uzattı. “Ve eğer Denver’a gelirsen, beni ara.”





İzleyen birkaç ay boyunca, Pane Rubato'da işler yavaş gitti. Herkesin beyanları yemeğin mükemmel, hizmetin birinci sınıf olduğu yönündeydi. Ama yeni bir restoran açıldığı gerçeğinin North Beach sakinlerine ulaşması, sınırları yıpratacak kadar yavaştı. Eğer Dante'nin yemeklerinin kırık kalpleri iyileştirdiği doğruysa bile, Dante'nin elinde buna dair kanıt yok denecek kadardı. Hem zaten böyle bir şeyi nasıl bilebilirdiniz ki? Anket mi yapacaktı? *Pane Rubato'ya geldiğinizde kalbiniz kırık mıydı? Eğer cevabınız evetse, ayrıldıktan sonra nasıl hissettiniz?*

Restoranın hafta sonları genel olarak dolu geçiyordu ama hafta içi çoğu geceler, bir cenaze evinin gece yarısı vardiyası gibiydi.

“Sorun bu lokasyonda,” dedi Gloria. Dante'nin masasının önünde dikiliyordu, Dante'nin, oturması için ettiği teklifi reddetmişti. “Bu muhitten geçen insanlar sadece ayartıcı komşularımızı ziyarete gelmiş cinsi bozuklar.”

“Sana neden kimsenin bu mahalleye gelmediğini açıklamama izin ver,” dedi Dante. “Vinny'nin Yeri sadece turist çeken boktan yemekler servis ediyordu, öyle ki turistler bile artık buraya gelmemeleri gerektiğini öğrendiler.”

“Tamam ama bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bir şeyler bulurum.”

“Belki de benim burada daha aktif bir rol almam gerekiyordur.”

“Gloria, bak, ıslak bir kış oldu. İnsanlar yağmurda dışarı



çıkmayı sevmiyorlar. Ortalık kurduğunda işin canlanacağından eminim.”

“Daha sadece ocak ayındayız. Yağmur sezonu nisana kadar bitmiyor ve biz...”

“Ben bir şeyler bulurum.”

“Bulsan iyi edersin.” Gloria ofisten sert bir rüzgâr estirerek çıktı, neredeyse ofis kapısındaki Kuş’un üstüne çıkacaktı.

“Bütün bunlar da neyin nesiydi, D.?”

Dante gözlerini devirdi. “Hiç. Ne oldu?”

“Sanırım Darryl bifteklerden çalışıyor. Envanter satışlarla uyuşmuyor. Haftalardır böyle bu. Ve dün gece, dolaptan montuyla çıktığını gördüm. Bunu daha önce de yaptığına şahit olmuşum ama altında bir şey aramamıştım. Yani bence, gizli gözetleme programını devreye sokmalı ve mesailerinden sonra onun yakınlarında takılıp dolaptan bir şeyler aşırmayacağından emin olmalıyız.”

Birkaç hafta önce Sal, Darryl’e “leke” demişti ve bu, kesinlikle mükemmel bir tanımlamaydı.

“Bana uyar. Ve belki bunu Gloria’ya söylersem beni biraz rahat bırakır.”

“Seni neden rahatsız ediyor ki?”

“Sanırım her gece tıklım tıklım dolu olmamızı bekliyordu.”

“Sen beklemiyor musun? Hepimizin istediği bu değil mi?”

“Sanırım öyle.”

“Senin neyin var? Bu konuda ‘sanılacak’ bir şey olmamalı.”

Dante pis pis bakarak Kuş’u başından savmaya çalıştı.

“Bak, D., üç aydır etrafta ölümün depresif kardeşi gibi dolanıyorsun. Ne kadar oldu, on beş kilo verdin mi?”

“On kilo.”

“Ah, pardon ya. On kilo.” Kuş kafasını salladı. “Neyi bekliyorsun? Bu bütün hayatın boyunca eline geçirmek için uğraştığın fırsat. Dünyadaki en güzel şehirlerden birinin en güzel restoranı olmak için burası gereken her şeye sahip. Tek eksiklerimiz sensin. Senin ateşin, senin tutkun. Bizim, San



Francisco'ya gelen ve herkesle yemek yapabileceğini *bilen*, başaracağını *bilen* o çocuğa ihtiyacımız var. Artık bunu başarmamızın zamanı geldi.”

Dante dümdüz bir suratla oturdu ve yavaşça ellerini çırpı-maya başladı.

“Siktir git, D.” Kuş arkasını dönüp ofisinden çıktı

Belki Dante bu restorani açarak hata etmişti. O, bu sözde hayalini gerçekleştirmek için uğraşırken, Abby onun hayatından çıkmak üzere plan yapıyordu. Belki de bunun nedeni Abby'nin, bu lanet yer açıldığında Dante'yi daha az göreceğini bilmesiydi ve belki Abby, daha fazla desteğe ihtiyacı olduğuna karar vermişti, ona sağlam bir ailenin sağlayabileceği türden bir destek. Belki, Dante'nin kendi restoranını açarak nelerle karşı karşıya geleceğini biliyordu ve belki sırf bu yüzden, planlarını yaparken Dante'yi onlara dahil etmemişti. Pane Rubato muhtemelen, Dante'nin bir aile kurmaya dair şansına, hatta belki son şansına mal olmuştu.

Dante o akşam eve geldiğinde, Miles Davis'in *Complete Bitches Brew Sessions*'ını müzik çalara koydu. Kendisine üç yudumluk Bowmore döktü ve en sevdiği koltuğa oturdu. Dumanı tadı olan İskoç viskisini yudumladı ve arkasına yaslandı. Çalan ilk şarkı, “Pharaoh's Dance” isimli parçaydı, pahalı, sinsî, yirmi dakikalık yorum saf eroin gibiydi. Tumbalar bir belirip bir kayboluyordu. Gitarın, elektrikli piyanonun, trompetin katları. Davul ve basın nabız atışları. Şarkı sona erene kadar Dante içkisini bitirmiş, ikinci kadehini doldurmuştu. Hayalsi, yankılı bir şarkı olan “Bitches Brew” ilk şarkıyı izledi. Dante sandalyesinde geriye yaslanıp gözlerini yumdu. Viski bedenini uyuşturmuştu ve müzik onu ninnisiyle büyülenmiş bir ruh haline sokuyordu.

Mutfakta bir tencerenin tıkırtısını duydu. Çekmeceler açılıp kapanırken gelen sesi dinledi. Ardından biri şarkı söylemeye başladı, “*Ciuri, ciuri, ciuri di tuttu l'annau, l'amurai ca, mi dasti ti lu tornu... Lah lah la-la, la la, la la, la lah.*”



“Merhaba?”

Cevap olarak sadece bıçakların birbirine sürtünmesi ve daha fazla şarkı melodisi aldı. Dante mutfığa girdiğinde büyükannesini ocağın başında, bir tencereyi karıştırırken ve gülümserken buldu.

“Hazır,” dedi büyükanne. “*Siediti.*”

Dante mutfak masasına oturdu ve Isabelle önüne bir kâse etli ve sebzeli İtalyan çorbası bıraktı. Koyu yeşil pazı ve beyaz kuru fasulye taneleri. Kırmızı domates ve turuncu havuç. Çorbanın kokusunu derin derin soludu. Sucuğun baharatlı kokusu burnunu dolduran ilk kokuydu, ardından sarımsak, kekik ve maydanoz geldi.

Büyükannesi başının üstünü kısaca okşadıktan sonra masada, karşısına oturdu. “Kalbine ne yapıyorsun?”

“Gerçek aşkı geri kazanmayı umuyorum. Bana kalbimde umudu yeşertmem gerektiğini söylememiş miydin?”

“Çorbanı iç ve sana bir hikâye anlatmama izin ver.”

“Aç değilim, büyükanne.”

“*Mangia.*”

Dante’nin yemeye başlamasını bekledi. Dante en sonunda bir yudum çorba içtiğinde, çorbanın tadı ona çocukluğunda büyükannesinin bu çorbayı yapıp kendi pişirdiği taze ekmeği fırından çıkmış sıcak haliyle önüne koyduğu soğuk kış akşamlarının anısını da beraberinde getirdi.

“Senin kendi baharatlı rezeneli sucuğunu kullandığını hep unutuyorum. Tadı mükemmel.”

“Baharat yemezsen rengin olmaz.”

Büyükanne masada, ne zaman masallarından birini anlatsa suratında beliren gülümseyişin bir eşiyle oturuyordu. Beş yaşındaki bir çocuğun oyuncu havasıyla uçsuz bucaksız bilgeliğin ve anlayışın harmanlanmış hali gibiydi.

“*Ascolta,*” dedi büyükannesi ve Dante gelecek olan masal için kendini hazırladı. “*C’era una volta un Principe chiamato Desiderio...*”



“Bir varmış bir yokmuş, zamanın birinde, adı Desiderio olan bir prens yaşarmış. Düğününden bir gün önce, gerilen sınırlarını yatıştırmak için ava çıkmış. Bunu duyan nişanlısı Persamora da ona katılmak istediğini söylemiş. ‘Orman,’ demiş Desiderio, ‘bir kadının yeri değil.’

Persamora prene dik dik bakmış. ‘Bir kadının yeri, bunu bir kez daha söylersen sadece senin yatağın olmayacak.’

Desiderio, Persamora’ya karşı çıkmayacak kadar akli başında bir adammış. Ormana vardıklarında, korkunç bir devle karşılaşmışlar. Desiderio Persamora’ya bağırıp olabildiğince hızlı eve kaçmasını söylemiş ama Persamora gitmeyi reddetmiş. ‘Eğer seni bırakırsam,’ demiş, ‘kesin öleceksin. Eğer kalırsam, canavarı birlikte yenebiliriz.’

Ama iki kişi, devle yarışacak güce sahip değilmış. Desiderio amansız bir mağlubiyete uğramış ve yedi gün sonra gözünü açtığında, annesi, kraliçe ona Persamora’yla ikisi dönmeyince bir arama ekibi kurduklarını söylemiş. Desiderio’yu kendi kanı içinde ve ölümün acımasız pençelerinde bulmuşlar ama Persamora’dan iz yokmuş. Kralın ordusu, yakında prensesleri olacak kadını aramak için toprakların sınırlarına kadar gitmiş. Kraliçe, Desiderio’ya, ‘Korkarım Persamora sonsuza dek gitti,’ demiş.

‘O halde beni de bırakmalıydınız ki öleydim,’ demiş prens.

Olayın üzerinden bir ay geçtiğinde, prens tamamen iyileşmiş ama zavallı kalbi hâlâ yaralıymış. Kral ve kraliçe zamanın Desiderio’nun kalbindeki yaraları iyileştirmesini ve oğullarının tekrar âşık olmasını ve tahtlarına bir vâris vermelerini umuyorlarmış. Ama prens iyileşmemiş. Kıyafetlerinin içinde bir iskelet gibi görүнene dek kendini harcamış.”

Büyükanne Dante’nin suratına dokundu. “Come te,” dedi. “Senin gibi.” Ardından kâseye doğru kafasını salladı, Dante’ye çorbasını bitirmesini işaret ediyordu.

“Birkaç ay sonra, kral ve kraliçe iyice endişelenmeye başlamış. Prens her gün ormana çekiliyormuş. Bir ağaç kütüğünün üzerinde oturup Keder’i bekliyormuş. Desiderio ağlıyormuş ve



Keder ona, 'Ben burada oldukça, Persamora kalbinde yaşayacak. Eğer beni kaybedersen, aşkını da sonsuza kadar kaybedersin. Ve bunun olmasını istemezsin. Ben seni her gün ziyaret edeceğim ve aşkını canlı tutacağım,' diyormuş.

Bir gün, Keder'in başka bir ziyaretinden sonra prens, başı ellerinin arasında ağaç kütüğünde oturuyormuş. Bir kadının melodik sesi sormuş, 'Keder neden her gün seni ziyaret ediyor?'

Desiderio kafasını kaldırıp karşısında beyaz bir tilki bulmuş. 'Çünkü aşkım benden çalındı ve Keder onu kalbimde yaşatmamı sağlıyor.'

'Keder senin aşkını canlı tutmuyor. Kalbindeki sıcak anılar onu canlı tutuyor. Keder sana yalnızca soğuk hatıralar verir. Kederden kurtulmalısın.'

Büyükanne Dante'nin elini tuttu ve kelimelerini tekrarladı, "Devi mandare via Dolore. Kederden kurtulmalısın."

"Sen çok bilge görünüyorsun, tilki,' demiş Desiderio. 'Yarın Keder ziyaretime geldiğinde, ona gitmesini söyleyeceğim.'

Ertesi gün Keder prensi ormanda ziyaret ettiğinde, Desiderio ona, 'Keder, daha fazla bana eşlik etmeni istemiyorum. Lütfen git,' demiş.

Kederin gözleri sonuna kadar açılmış. 'Ama neden? Kalbindeki sevgi solup gitsin mi istiyorsun?'

'Tilki bana, sevgiyi kalbimde tutanın sen olmadığını söyledi.'

'Peki, tilki sana, ben gidersem sevgini de yanımda götüreceğimi söyledi mi?' Ve bunu söyledikten sonra Keder, Desiderio'nun göğsüne uzanmış ve donmuş eliyle prensin kalbini kavramış.

Zavallı Desiderio feryat etmiş. Ve ardından bütün gücünü toplayıp Keder'i itmiş, 'Git ve buz gibi pençeni kalbimden çek!'

Keder yere düşmüş. Prensın gözlerinden yaşlar süzülüyormuş. 'Beni rahat bırak.'

Keder sürünerek uzaklaşmış.

Bir yılın ardından, prens tekrar eski gücüne kavuşmuş. Atını ormana sürmüş, hayatının aşkını kaybettiği yeri işaretlemek istiyormuş. Yaklaştıkça, devi ağaçların arasından görür



olmuş. Desiderio devî, inine kadar takip etmiş. Ardından gölgelerin arasından süzölmüş ve kılıcını çekmiş. 'İğrenç yaratık!' diye bağırırır, 'Şimdi âşık olduğum kadının öcünü alacağımı'

Dev, Desiderio'ya bakmış ve, 'Fırsatım varken seni yemeliydim. Âşık olduğun kadın ölmedi. Onu karım olarak aldım,' demiş.

Dev, bir ağaç gövdesi kalınlığındaki kolunu savurup prensin kılıcını düşürmüş ve ardından prensi kavrayıp dağın eteklerine savurmuş. Bilinçsiz düşen Desiderio'yu yemek için eğilmiş.

Persamora, olan biten her şeyi devin ininden izliyormuş, canavarın arkasından koşmuş ve düşen kılıcı almış. Devin arkasından sinsice sokulmuş ve tam prensini ağzına atmak üzereyken kılıcı var gücüyle devin boynuna savurmuş. Çelik, devin yağlı derisini ikiye ayırmış ve devin kafası kopup düşmüş.

Persamora Desiderio'yu ayıltıp, 'Sevgilim, benim için geleceğini biliyordum. Aşkımı yarı yolda bırakmayacağını biliyordum,' demiş.

Desiderio atını kaleye geri sürmüş ve ertesi gün evlenmişler. Düğünleri üç gün üç gece sürmüş. Ve ömürlerinin geri kalanında mutlu yaşamışlar."

Dante büyükannesine baktı. "Yani bana kederimi aşmamı mı söylüyorsun?"

Büyükanne gözlerini devirdi ve kafasını salladı. "Hayır, sana ormana gidip devin kafasını kesmeni söylüyorum." Gözlerini şaşî yapıp boyun kesme işaretiyle parmağını düz bir çizgi halinde boynunun ortasından geçirdi ve ardından gülümsedi. Ayağa kalktı ve elini Dante'nin yanağına yerleştirdi, ardından solup gitti.

"Bekle! Bir sorum var! Kalpleri iyileştirip iyileştirmedigimi nasıl bileceğim?"

Büyükanneden cevap gelmedi.

"Lanet olsun."

Eğer büyükannesi böyle ansızın belirivermeye devam edecekse, soracağı soruların bir listesini çıkarsa iyi ederdi.





Ertesi sabah Dante, haftalardır olmadığı kadar enerjik uyan-
dı. Büyükannesinin söylediği şey çok mantıklıydı. Kederinin,
her şeyin önüne geçmesine ve Dante'nin iyi tarafını alt et-
mesine izin veriyordu. Bugün, bunu tersine çevirecekti. Kuş
-Kuş'a devasa bir özür borcu vardı- haklıydı.

Telefonu çaldı.

"Selam, tatlım," dedi annesi. Calabrese aksanı ve opera
söyleyebilecek türde bir sesi vardı.

"Selam, anne."

Telefonu açmamalıydı. Onu sevmediğinden değil; ama bu
sıralar annesinin aklında tek bir şey vardı.

Annesi onu şaşırtmayarak, "Yeni biriyle tanıştın mı?" diye
sordu.

"Hımm, internette tanıştığım on sekiz yaşındaki Ukrayna-
lı kız var..."

"Dante!"

"Bilmek istemiyorsan neden soruyorsun ki?"

"Sorumda ciddiydim. Kimseyle tanışmadın yani?"

"Hayır, anne."

"San Francisco'da onca güzel kadın var ve sen araların-
dan birini bile istemiyor musun?"

"Mesele benim onları istemememle alakalı değil," dedi
annesine cevap olarak. "Sana onların *beni* istediğini düşün-
düren ne?"

"Charly'den ne haber? O senden hoşlanıyor gibi."

"Arkadaşlarımın çoğu benden hoşlanıyor, anne."



“Sanki Charly, bir arkadaştan fazlası olarak hoşlanıyor senden ama.”

Tamam, bu muhabbetten bir an önce çıkmam lazım.

“Yanılıyorsun. Charly’nin bir erkek arkadaşı var.”

“Onun sana nasıl baktığını gördüm.”

“Anne!”

“Aman, tamam. Sen gerçeği görmezden gelmeye devam et. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Aşkı bulmanı istiyorum. Senin yalnız olduğunu düşünmek beni çok üzüyor.”

“Hayatım harika. Beni mutlu etmesi için birine ihtiyacım yok.”

“Ama aşk seni mutlu edecek. Frank’e bak. Carolyn’e bak. Senin sahip olduğun her şeye ve bir de bir aileye sahipler. Baban ölene kadar hayatımın en mutlu günlerini yaşıyordum. Senin de aynı şeye sahip olmanı istiyorum. Harika giden hayatını paylaşabileceğin biriyle olmanı istiyorum.”

Bıçak nerede?

En sonunda annesi arkadaşı Rufina’nın geldiğini söyledi. Dante annesinin ağınđan kurtulmuştu ve artık kahvaltıda tost yiyip espresso içmekte özgürdü.

Bir saat sonra Pane Rubato’ya vardığında, Kuş çoktan mutfığa girmiş, domates ve sarımsak soslu makarnadan bir posta pişirmekle uğraşıyordu. Dante bir saniyelğine orada dikildi ama Kuş kafasını kaldırıp ona bakmadı.

En sonunda Dante, “Dün için özür dilerim,” dedi, “götlük yaptım.”

“Evet, yaptın.”

“Haklıydın. Burayı mahvediyorum. Eğer bir daha sen yardım etmeye çalışırken böyle arıza çıkarırsam suratıma sıkı bir yumruk atman için sana izin veriyorum.”

“Atmayacağımı sanma ama.”

“Seninle insanları buraya nasıl çekeceğimize dair birkaç fikrimi paylaşmak istiyorum.”

Dante büyükannesinin ziyaretini restorana giden yolu yü-



rürken düşünüp durmuştu. Büyükannesi mutfağında ilk belirdiğinde ona kırık kalpleri iyileştirecek yeteneği bahsettiğini söylemişti. Sevgililer Günü çok uzakta değildi ve kendisini daha iyi hissedecek bir şeylere ihtiyacı vardı.

“Pane Rubato’da Kırık Kalpler Festivali’ne ne dersin? Hem de Sevgililer Günü’nde. Bilirsin ya, ruhu incinmişleri iyileştirmek için bir şeyler.”

“Bayıldım,” dedi Kuş.

“Öyle mi? Tanıtım için şöyle bir slogan kullanabileceğimizi düşündüm, ‘Sevgililer Günü’nü kalbiniz kırık, evinizde yalnız geçirmeyin. Kırık Kalpler Festivali’nde bize katılın. Büyükannesinin özel tariflerini kullanan, kendisi de kalbi kırık şefimiz, size kalp ağrılarınızı unutturacak bir yemek hazırlayacak.”

Kuş gülümseyip kafa salladı.

Dante devam etti. “Ve bundan sonra, buraya gelen herkesin mükemmel bir akşam geçirdiğinden bizzat emin olacağım. Dışarı çıkıp insanlarla konuşacağım ve onlara yaptıkları şeyleri ne kadar takdir ettiğimi söyleyeceğim. Buraya tekrar geldiklerinde yanlarında bir arkadaşlarını getirmek istemelerini sağlayacağım.” Gülümsedi.

İnsanlar restorana gelmek istesinler diye ekstradan bir şeyler arayan Dante, hafta içleri için gitarist arkadaşı Martin’i ve hafta sonları için Martin’in üç kişilik grubunu tuttu. O akşam Martin, “Angel Eyes”, “Stella By Starlight” ve “Waltz For Debby” gibi şarkıların yorumlarını çaldı. Dante yemek salonunda dolaşarak her masada duruyor, misafirlere yemeklerden memnun kalıp kalmadıklarını, müesseseden bir kadeh daha şarap, bir shot’lık grappa¹¹ ya da bir fincan kahve isteyip istemediklerini soruyordu. Hatta bazen, müşterilerin sipariş ettikleri başlangıç yemekleri üzerine hikâyeler bile anlattığı oluyordu.

“*Pasta con le sarde* büyükannemin favorilerindendi, özellikle Paskalya Perhizi sırasında cumaları yapardı. Ben, erkek

11 Üzüm posalarının damıtılmasıyla yapılan İtalyan içkisi. (Ç.N.)



ve kız kardeşlerim her seferinde, ‘Hayır, *sardines* yemeyeceğiz,’ derdik. Sonra bir gün, tadına bakmayı denedim ve tabii ki bayıldım. Sardalyanın tadı insanın beklediği kadar balık tadında değil. Bu sabah manavda yabani rezeneyi gördüğümde, bu akşamki menüye bunu eklemem gerektiğine dair şüphem kalmadı. Sardalyayla ançüezin rezene, çamfıstığı ve kuş üzümüyle mükemmel gittiğini düşünüyorum. Safran ve domatesle birleşince renkler de mükemmel görünmüyor mu?”

Bir şeyler çalmaya ara verdiği dakikaların birinde, Martin Dante’yle barda oturdu.

“Bana iş verdiğin için teşekkürler,” dedi Martin. “Ve yemek. Ödeme ve yemek bir jaz sanatçısına uzun süre yeter.”

“Müsait olmana seviniyorum.”

“Ben de. Burası açıldığından beri seni görmüyorum.” Dante’yi tepeden tırnağa süzdü. “O zaman da pek iyi görünmüyordun, şimdi de pek iyi görünmüyorsun. İyi misin?”

“Kırık kalp diyeti.”

“Kırık kalp diyeti? Şanki bu diyetle yiyecek hiçbir şey yokmuş gibi.”

Dante kısık kahkahalarla güldü. “Çok yok, haklısın.”

Martin, Maker’s Mark’la¹² dolu kadehini havaya kaldırdı. “O halde, şişmanlamaya ve mutluluğa içelim.”

Martin son bir set daha çalmak için yerine döndüğünde Kuş, bara, Dante’nin yanına geldi. “D., tanışmanı istediğim bir arkadaşım var.”

“Arkadaş?”

“Evet, bence ondan hoşlanacaksın.”

Dante kafasını salladı. “Bak, yardım etmeye çalıştığını görüyorum ve bunu takdir ediyorum ama bu benim işleri yürütme şeklim değil. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Nasıl sevişileceğini bilmiyor musun?” Kuş pis pis sırıttı. “Penisini alıyorsun ve kadının vajinasına yerleştiriyorsun.”

“Çok komik!” Dante gülümsememişti bile. “Seks her şeyi iyileştirmez.”

12 Bir burbon markası. (Ç.N.)



“Olay sadece seks değil ki. Ben bir kadına özel hissettirmeyi gerçekten seviyorum. Gözlerinin içine bakmayı seviyorum. Konuştuklarında onları dinlemeyi seviyorum. Onları özümsemek için gerçekten uğraşıyorum.”

“Birini en uzun iki hafta özümseyebiliyor gibi duruyorsun.”

“Belki de aynı şekilde beni özümseyecek birini arıyorumdur.”

İzleyen iki hafta boyunca, Dante kederi kalbinden göndermek için sıkı çalıştı. Restorana yönelik pozitif, ışıldayan internet yorumları —ki hemen her gün onlardan alıyordu— modunu yüksek tutmasında ona yardım ediyordu. Ayrıca yemekleri hiç olmadığı kadar iyiydi. Basit ve kırsal yemeklere odaklanmıştı ve görünüşe göre işe de yarıyordu.

Ayrıca, Kırık Kalpler Festivali ile ilgili duyurusu da yayılmıştı. En sevdiği yerel sanatçılardan biri olan Haley Behrens, etkinlik posterini çizmeyi kabul etmişti. Uzak bir mesafeden ve Golden Gate’le Oakland Körfez Köprüsü arasından, günbatımında bir San Francisco çizmişti. Koyu mavi gökyüzü pembe, turuncu ve sarı bulutlarla yol yol bölünmüştü. İlk bakışta göze çarpan, bulutlardan oluşan bir kalpti ve kalp şehre doğru iniyordu. *Birinci Gelenekse Kırık Kalpler Festivali* yazısı ve alakalı diğer bütün şeyler gökyüzü çizgisinin üstünde asılıydı. Dante şimdi, posterin ve kartpostalların yazıcıdan çıkmasını bekliyordu.

Fikri duyan hemen herkes bu Sevgililer Günü festivali fikrini sevmişti. Haftada en az bir kez restorana gelen John, bu fikrin şu âna kadar Sevgililer Günü konsepti üzerine kurulmuş en zekice fikir olduğunu söylemişti.

“Bu,” demişti, “normalde olsa bugünü kutlamayacak bir sürü depresif insana kutlama fırsatı verdi.”

Öbür taraftan Gloria, fikirden pek de etkilenmemişti. Festival konusunu gündeme getirdiğinde, rasgele rahatsız etme seanslarından biri için Pane Rubato’daydı. “John bana kalbi kararmışlar için bir çeşit festival gerçekleştireceğini söyledi.”



Kerry, erkek garsonlardan biri, Gloria'nın siparişi olan San Pallegriyonu'yu getirip balerinlere özgü bir referansla şişeyi masaya bıraktı. Minik halka küpeler takmıştı ve tişörtü çıkık göğsüne yapıştıyordu. Biraz eyeliner ve biraz da dudak parlatici sürmüştü. Gözlerini kırıştıtarak Gloria'ya baktı, ardından parmak uçlarında dönerek uzaklaştı.

Gloria gözlerini devirdi. "Bu kadar aşırı olmak zorunda mı?"
"Evet."

Gloria kızgın bir şekilde dudaklarını büzdü, ardından suyundan bir yudum aldı. "Ne diyordum? Hah. Bu depresifler için yaptığın festival çok gülünç. Gerçekten her masaya yanmış gül koymayı planlıyor musun?"

"Sevgililer Günü'yle dalga geçmiyoruz. Sen de biliyorsundur ki herkesin bir ilişkisi ya da Sevgililer Günü'nü beraber geçireceği bir sevgilisi yok. Belki sevgililerinden yeni ayrıldılar ya da henüz doğru kişiyi bulamadılar. Biz de insanlara evde yalnız oturmamalarını söylüyoruz. Buraya gelmelerini ve akşamlarını bizimle geçirmelerini. Ve en iyi kısmı da şu." Dante ellerini çırpı. "O akşam tekli masalarımız olmayacak. Bütün masaları birleştirip aile yemeği stilinde herkesi beraber oturacağız. Kimse yalnız yemeyecek. Mükemmel olacak."

Gloria sadece kafasını olumsuz anlamda salladı. Festival, Pane Rubato'nun son arsızlığıydı, festivalin yemek dağıtımından toplanan paralar Gina Farello Bağış Fonu'na gidecekti. "Ben ve kocam geçtiğimiz yıllarda Farello denen o kadını ofisinden çıkartabilmek için çok para döktük. Onun için bağış toplayacak hiçbir etkinlikte yer almak istemiyorum."

Gloria'nın şanssızlığına, yemek dağıtımını kimin yapacağı konusunda karar verme yetkisi Dante'nindi. "Aynı zamanda bizim için de bağış topluyor. Ayrıca bizim onlara, sizin politik bir ifadeye ihtiyaç duyduğunuzdan daha fazla ihtiyacımız var."

O gece eve vardığında, günün postasını da posta kutusundan aldı. Çoğunluk ıvır zıvırdı. Ardından adresine gönderil-



miş gri bir zarf gözüne çarptı. Elyazısı ve iade adresi, A. Drivakis, hem de taahhütlü. Bir anda eli ayağı boşalan Dante bir yere oturdu. Birkaç saniye boyunca zarfa sadece baktı.

Bu iyiye işaretti, öyle değil mi? Eğer Abby Dante'yle ilgili hiçbir şey istemeseydi basitçe gönderdiği kartı yok sayardı, öyle değil mi? Ya da belki de Dante'ye bir mektup gönderip kendisinden uzak durmasını istediğini açıkça yazardı: kart-postallar yok, mektup ya da e-postalar yok, aramak, mesaj atmak, haberci güvercin göndermek yok, hiçbir şey yok. Ve eğer kendisine bir kez daha ulaşırsa bunu taciz olarak algılayıp yasal önlem alma yoluna gideceğine dair bir şeyler.

Ama bu, o tarzdan bir mektup olsaydı muhtemelen zarftaki adresi elyazısıyla doldurmazdı. Hatta muhtemelen, doğrudan bir avukat aracılığıyla kendisine ulaşırdı.

Dante zarfı kokladı. Neden, pek emin değildi. Ama ona, Abby'nin kokusunun ufacık bir kırıntısını almış gibi gelmişti. Ardından dudağını ne kadar sert ısırıldığını fark etti; o kadar sert ki kanın tadı ağzına dolmuştu.

Peki bakalım, ucube, aç artık şu lanet şeyi, olur mu?

Zarfin köşesini kâğıt yırtılana kadar yukarı kaldırdı. Ardından işaretparmağıyla bir çizgi çekip zarfın kısa köşesini açtı. Mektubu zarftan çıkarttı, dikkatle açtı ve elde yazılmış notu okumaya başladı.

Sevgili Dante,

Doğum günü kartı için teşekkür ederim. Doğum günümü hatırlayıp adresimi bulmak ve onu yollamak için zaman ayırmana çok sevindim.

Ayrıca ayrılışım konusunda işleri ele alış tarzımdan ötürü senden özür dilemek istiyorum. Sen hayatımın önemli bir parçasıydın ve sona ulaştığımızda benim sana sergilediğimden çok daha iyi bir tavır hak ediyordun.

Nasıl olduğunu görmek için aramak ya da bir e-posta göndermek aklımdan çok kez geçti ama nasıl gittiğimi düşününce,



seninle iletişime geçmeye hakkım yokmuş gibi hissettim. Kartını aldığımda bu fırsatı değerlendirip senden özür dileyebileceğimi ve sende her şeyin nasıl gittiğini öğrenebileceğimi düşündüm. Eğer beni aramak ya da bir e-posta yollamak istersen senden tekrar haber almaktan çok mutlu olacağımı bil.

*Kendine dikkat et,
Abby*

Üzerinde Abby'nin güncel bilgilerinin yer aldığı bir kart da zarfın içindeydi. Kartın arkasında da ev ve cep telefonu numaraları yazıyordu. Abby cep telefonu numarasının yanına "unutmuş olma ihtimaline karşı" diye yazmış ve bir de gülümseyen surat eklemişti.

Dante notla kartı sehpanın üzerine bıraktı. Abby ondan tekrar haber almaktan mutlu olacağını söylemişti. Ondan haber almaktan *mutlu*. Mutlu.

Orada dur ve kendini çok kaptırma bakalım, şerif. Senden haber almak onu sevindirecekmiş ama mektubu, "Kendine dikkat et," diye imzalamış.

Yine de, bu iyi bir özürdü. Ve Abby ona en azından kendisiyle iletişime geçmesinin kapısını aralamıştı.

Ya da çoğunlukla, kendisiyle iletişime geçmenin.





Dante, notu okuduktan hemen sonra Abby'yi aramak istemişti. Ertesi sabah, onu aramak istemişti. Ertesi akşamüzeri. Ertesi akşam. Ve notu okumayı bitirdikten sonraki hemen her dakika, ta ki bir hafta sonra bir öğleden sonraya kadar. Abby'nin numarasını tuşlamasına gerek yoktu. Numarası hâlâ telefonunda kayıtlıydı.

Abby telefona cevap vermedi. Dante bunu kasten yapmadığını düşünmek istiyordu. Önceden çalışılmış bir sesli mesaj bıraktı. "Hey, Abby, ben Dante. Arayıp Zoe'yle ikiniz nasılsınız diye sormak istemiştım. Umarım her şey yolundadır."

Basit bir mesajdı, kulağa çok acınası gelmiyordu. Kendisini geri aramasını söylememişti, söyleseydi bu yalvarmak gibi olurdu. Sonuç olarak sesli mesajından memnundu. Mesaj, "Sensiz de iyi idare ediyorum ama iyi olup olmadığını merak edecek kadar seni umursuyorum," diyordu. Dante mesajı neredeyse üç hafta önce bırakmıştı ve Abby aramasına geri dönmemişti.

Belki de Dante, Abby'nin kendisiyle konuşmak istemesini biraz fazla abartmıştı. *Ne olmasını beklemiştin ki zaten? Mesajını aldığı saniye seni geri aramasını ve seninle evlenmek istemesini falan mı?*

Ama geçen üç hafta *tamamen* Abby ile ilgili değildi. Kırık Kalpler Festivali bu akşamdı ve şu âna kadarki bütün alametler bunun büyük bir etkinlik olacağını gösteriyordu. Festival, San Francisco'daki birkaç etkinlik takvimine eklenmişti ve popüler bir radyo programının sabah spikeri - ki kendisi



yakın zamanlarda boşanmıştı, festivali duyunca Dante'yi şovuna konuk etmişti.

Radyo programı yayındayken, Dante, "Dışarı çıkıp tek başına yemek yemeyi sevmeyen bir sürü insan tanıyorum. Ama şunu bildiğinizden emin olmak istiyorum ki, Kırık Kalpler Festivali'ne bir grup arkadaşınızla gelmenize gerek yok. Gelirseniz, o da harika tabii. Ama eğer bütün arkadaşlarınızın Sevgililer Günü için planları varsa ve siz yalnızsanız, bize katılın. Bu etkinliği düzenlemekteki tek amacım o gece kendi yalnızlığımdan kaçabilmektir. Dolayısıyla, gelin ve bana arkadaş olun." O programdan sonra restoran sürüsüyle rezervasyon almıştı.

Kırık Kalpler Festivali'nin bundaki payı bilinmezdi ama Sevgililer Günü'nden bir hafta önce Pane Rubato gecelik hasılat konusunda minik ama fark edilir bir yükselişe geçmişti. Her ne kadar Gloria, "Bunun hafta içleri iki, hafta sonları üç katına çıkaralım, işte o zaman memnun olacağım," dese de Dante başarıya giden yolda olduklarını biliyordu.

Kutlama için kapılarını açmalarından hemen önce, Dante yemek salonunda dikilmiş odanın atmosferini sindirmeye çalışıyordu. Oda her renk ve şekilde kalple donatılmıştı. Tepede asılı bir disko topu dönerek etrafa minik yıldızlar saçıyordu ve Martin'le üçlü grubu jaz ve blues tarzında bir "Çavuş Pepper'ın Yalnız Kalpler Kulübü" aranjmanı ile ısınıyordu.

Dante gülümsedi. "O şarkıyı bütün gece çalacaksın."

Kapılar açıldığında, iki kadın ve iki adam çoktan içeri girmek için bekliyordu. "Hoş geldiniz," dedi Dante. "Bu akşam geldiğiniz için teşekkürler. Beraber mi geldiniz?"

Parlak sarı saçları olan ufak tefek kadın Dante'yi cevapladı, "Hayır, burada tanıştık."

Belki de bu sadece Dante'nin hayal gücünün ürünüydü ama Dante'ye öyle geliyordu ki, bu kadın son zamanlarda gülümsemekten nasibini almamıştı. Yanında dikilen iriya-



rı, üzerindeki ceket kendisine biraz fazla küçük kalan adam gözlerini onun üzerinden alamıyordu.

Dante grubu yönlendirip sıra halinde dizilmiş masalara oturmalarını işaret ettikten sonra, “Muhtemelen bildiğiniz üzere, bu akşamın menüsü Prix Fixe.” Misafirlere menüleri uzattı. “Müesseseden bir aperitifle başlayalım mı?”

Ve sonrasında bütün gece böyle devam etti. Saat daha yedi-yenirken restoran gülümseyen yüzler, kahkaha ve müzikle tıka basa dolmuştu bile.

Dante, Martin’in mikrofonunu aldı ve herkesin kendisine dikkatini kendine vermesini istedi. Geçen bir hafta boyunca insanlara nasıl yemek yapmaya başladığı ve bunun nasıl ilk kez kırılan kalbiyle alakalı olduğuna dair anlatacağı hikâyeyi hazırlamıştı.

“Hepinize gelip bana bu akşam arkadaşlık ettiğiniz için teşekkür ederim. Beni bu akşama taşıyan yolculuk ben beş yaşındayken başladı. Büyükanmem bana, bütün ömrü boyunca gerçek aşkını aramış bir kralla ilgili bir masal anlatmıştı. Masalda kral, bütün krallığını güzel bir eş için feda ediyordu ama kalbi sevgiyle dolu olduğu için sadece âşık olduğu kadının kalbini kazanmakla kalmıyor, krallığını da elinde tutuyordu. Büyükanmem masalı bitirdiğinde, ben de güzel bir eş istediğimi söyledim. Bunu anneme ve babama da söyledim. Ve erkek kardeşimle kız kardeşime de. Herkes bana güldü. Ama o akşam sofrada otururken dedim ki, aynı masaldaki kralın neden sahip olduğu her şeyi bir kadın uğruna feda ettiği sorulduğunda dediği gibi, ‘Güzel bir eşe sahip olmak dünyaya sahip olmaya bedel.’

Ertesi gün, anaokulunda teneffüsteydik ve ben hayatımın aşkını, gelecekteki karım Tammy Birch’ün yalnız başına dikildiğini gördüm. Doğrudan ona yürüdüm ve, ‘Sen dünya üzerindeki en güzel kızsın,’ dedim ona.

Tammy Birch bana dudak büktü ve ‘İğrençsin! Uzak dur benden!’ diye bağırdı ve hemen ardından gözüne bir yum-



ruk çıktı. Beni yere düşürdü. Beni kemikli küçük popomun üzerine yapıştırdı.

O gün okuldan eve morarmış bir göz ve örselenmiş bir kalple döndüğümde, büyükannem bana ne olduğunu sordu. Ona, Tammy Birch'ün ondan hoşlandığını duyunca bana iğrenç dediğini ve ardından beni yumrukladığını anlattım.

Büyükannem, 'İşte o yüzden, sadece güzel olan bir kızdan fazlasını aramalısın. Güzelliği kalbinden ışıldayan birini.' Ve yemek pişirirken ona yardım edip etmeyeceğimi sordu.

Mutfağa girdik ve akşamki aile yemeği için ev yapımı makarnayla köfteler hazırladık ve ardından domatesli ve sarımsaklı sos yaptık. Ben makarnanın hamurunu yoğururken büyükannem bana, yemek pişirmekle ilgili bilinmesi gereken en önemli şeyin, aynı hayatta olduğu gibi, sevgi olduğunu söyledi. 'Gerçek sevgiyle pişirdiğin sürece,' dedi, 'insanlar yemeklerini sevecekler. Kalbine gelirse... Zaman zaman kırılacak. Ama umudunu asla kaybetme. Dürüst bir şekilde sevdiğin sürece kalbin iyileşecektir. Ve bir gün, senin sevgini de dürüst bir şekilde kabul edecek insanı bulacaksın.

Ve işte, şimdi buradayız. Umarım hepiniz yemeklerinizden keyif alıyorsunuzdur ve bu akşam iyi vakit geçirirsiniz."

Gece devam ettikçe, birbirini hiç tanımayan insanlar kadeh tokuşturdular ve belki de ömürlerinin geri kalanı boyunca sürecek arkadaşlıklar kurdular. Etkinlik finansal anlamda başarı olmasının yanı sıra, Dante restoranındaki insanların her birinin bu ilk Kırık Kalpler Festivali'ni hatırlayacağını biliyordu.

Parlak saçlı, ufak tefek sarışın bir kadın ayrılırken Dante'yi kucakladı. Ve yine bir ihtimal, bunlar sadece Dante'nin hayal gücünün ürünü olabilirdi ama Dante, kadının giderken daha farklı göründüğüne yemin edebilirdi. Huzurlu görünüyordu. Mutlu görünüyordu.

Değişmiş görünen tek kişi o değildi üstelik. Gece başlar-ken gelen modern, mavi bir takım giymiş ve mercan, bulut



mavisi ve kanarya sarısı renklerde bir kravat takmış adam içeri girerken ölü gibiydi. Dante onu selamladığında gülümsememişti. Oturtulduğunda da keza aynı tavrı takınmıştı. Ama ıspanaklı ve İtalyan jambonlu lazanyadan aldığı bir lokmanın ardından, ölüyü andırır rengi canlılığı anımsatan tatlı bir pembeye dönmüştü. Ayrılmadan önce Dante'yle görüşmek istemişti.

“Bu akşam buraya gelirken,” dedi, “niyetim senin bir sahtekâr olduğunu kendi gözlerimle görmektir. Bu konuda yazacağım yazı şimdi artık, senin restoranına gelirken alıştığım soğuk ve içten pazarlıklı bir tavır beklerken nasıl sıcaklık, samimiyet ve umut bulduğuma dair olacak.” Duraksadıktan sonra hafifçe güldü, “Ayrıca yediğim en güzel lazanyaydı. Teşekkürler.”

Ardından Dante'ye kartını uzattı: Tim Jorgensen, *San Francisco Chronicle*.

O akşamın devamında, Charly geldi.

“Çok zayıflamışsın,” dedi. “Ama en azından gülümsüyorsun. Seni görmeyeli bir aydan fazla oldu ve kemik torbasına dönüşmüşün. Ne kadar kilo verdin ki?”

“Son dört kilom kaldı,” diyen Dante muzip bir sırıtişla Charly'ye baktı. “Başkan bu akşam nerede?”

“Sacramento'ya valiyle buluşmaya gitti.”

“Sanırım politika aşk tanımıyor.”

“Biz Sevgililer Günü'nü dün kutladık.”

“Gidip bara otur, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim.”

“Kulağa müthiş geliyor. Açlıktan ölüyorum.”

Dante ona üç peynirli madalyon getirdi, iki yüz yirmi gramlık sığır eti —ki bunlar madalyonlardı— barbeküde pişmiş ve *asiago*, parmesan ve küflü İtalyan peyniriyle süslenmişti. Taze sebzeler ve parmesan peynirli İtalyan sosuyla harmanlanmış İtalyan makarnası da tabağın geri kalanını süslüyordu.

“Bunların hepsini nasıl yiyeceğim ben?”

“Ben olsam çatal ve bıçak kullanmayı denerdim.”



Charly gerçekten de tabağındaki her şeyi yedi (“Hey, bu sabah on iki kilometre koştum ben, tamam mı?”) ve ardından, Kuş ve Dante’yle bir şeyler içmek için restoran kapana kadar kaldı.

Kuş’la ikisi, Charly’nin tabağındaki her şeyi yemesiyle dalga geçtiler ve belki kırk yılda bir de olsa, protein deposu çikolatalar ya da enerji karışımı içecekler yerine evde yemek pişirse sürekli bu kadar aç olmayacağını söylediler.”

“Sen bile,” dedi Dante, “Alfredo soslu makarna pişirebilirsin.”

Charly omuz silkmekle yetindi. “Yemek pişiremiyor değilim, pişirmeyi sevmiyorum.”

“Ama yemek hazırlamak çok keyifli olabilir.”

“Bence dünyada yaptığın İtalyan makarnasının mükemmel olup olmadığından daha ciddi sorunlar var.”

“Yüce Tanrı, sakın bana ‘büyük kötü ciddi dünya’ konuşması yapma.”

“Ama bu doğru. Hâlâ son başkanın yabancılara yönelik tutumundan —ki bu tutum bütün dünyanın güvenilirliğini ve güvenliğini etkiledi— kalanları toparlamaya çalışıyoruz. Yüz yıl sonra restoranın denizin altında olabilir çünkü küresel ısınma çok ciddi bir problem. Dünya evsizlikle, açlıkla ve...”

“Tamam, tamam, tamam. Ama bütün bunların yemek pişirmekle ne alakası var?”

“Yemek pişirmek çok da ulvi bir görev sayılmaz, değil mi?”

Dante alaycı bir ifade takındı. “Tamam, belki Temsilciler Meclisi’nin bölge meclis başkanı için işler yürütmüyor olabilirim. Belki arada sırada çalışanlarımı aletlerini yemeklerden uzat tutmaları için uyarmam gerekiyor olabilir. Ama aslında yaptığımız şeylerin sadece ölçekleri farklı. Sen büyük, toplumsal problemlerle ilgileniyorsun ve ben bireylerin zevklerini tatmin etmeye çalışıyorum. Eğer hayattan biraz tat almayaksan yaşamının ne anlamı var?”

“Bireylerin zevklerini tatmin etme işi fahişelerin.”



Dante kafasını olumsuz anlamda salladı. “Bu dünyada hiç el yapımı *Tagliatelle alla Bolognese*¹³ yanında bir kadeh Chianti Reserva’ya yer yok mu?”

“Benim dünyamda doyurucu yemekler ve vitaminlere yer var.”

“O zaman niye buraya geliyorsun ki?”

“Çünkü ben yemek pişirmiyorum ve alışkanlıklarına bağlı bir insanım. Burası evime yakın.”

“Bana kendimi bu kadar özel hissettiremezdin...”

“Ve burayı seviyorum. Sevdığım bir yer bulduğumda, oraya çok giderim. Köşe başındaki *tako* yapan yere haftada en az bir kez gidiyorum; çünkü işini yapıp karmaşık olmayan yiyeceklerle beni doyuruyor ve yiyecek benim için çok da zararlı değil. Neden yemek bundan daha fazlası olmak zorunda ki?”

“Neden Maria Callas halk şarkılarından daha fazlasını söyledi? Neden Brunelleschi dayanıklı bir kutu yerine kubbeli bir şey inşa etti? Neden Michelangelo şapelin tavanını boyarken beyazdan başka renkler kullandı?”

“Yaptığın makarnayı cidden Sistine Şapeli’yle aynı yere mi koydun sen?”

“Benim makarnam da Sistine Şapeli de Tanrı’nın varlığına kanıt değil mi?”

Charly gülümsedi. “Bunlar sadece senin kafadan çatlak olduğunun kanıtı.”

“*Cannelloni* böreğimin ağzında olmasını sevmediğini söyleme bana.”

Kuş araya girdi, “Tamam, bu konu pornografik olmaya doğru yol aldı. Eğer azmış bir Kuş’la uğraşmak istemiyorsanız çenenizi kapatıp birer içki daha için.”

O akşam eve döndüğünde, Dante yemek masasının başına oturdu. Ne geceydi ama. Etkinlik, Dante’nin hemen her konudaki her beklentisini solda sıfır bırakmıştı. Onca insan çok güzel vakit geçirmişti. O insanların hepsi —ki buna kendisi

¹³ İtalyanlara has bir tür kıymalı makarna. (Ç.N.)



de dahildi— muhtemelen böyle bir geceye çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Festival olmaksızın, Abby'nin ne yaptığına dair düşünceler içinde kendi kendini yer dururdu.

Belki de Abby bu akşam biriyle dışarı çıkmıştı. Belki biriyle görüşmeye başlamıştı ve o yüzden Dante'yi geri aramamıştı. Abby ve görüştüğü adam, Manhattan'da romantik bir restoranda, mum ışığı, yumuşak bir müzik ve şarapla büyülü bir atmosferdeydiler. Belki bu gece, Abby'nin ilişkisi yolunu değiştirmişti. Belki birileri âşık olduğunu itiraf etmişti. Abby onunla olabilirdi, adamın kolu uyurlarken Abby'nin üstüne atılmış olurdu.

Dante ellerinin arasında tuttuğu başını eğdi. Kaç derin nefes alırsa alsın, kalbi atmaya devam etmekte çok isteksiz görünüyordu.

En sonunda kalkıp yatağına gitti, banyonun önünden geçerken durup dişlerini fırçalamıştı. Aynadan ona bakan gözleri kan kırmızısıydı ve yorgunlukla kararmış gibi görünüyordu. “Belki de asla iyileşmezsin,” dedi aynadaki aksine. Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

Uykuya dalmak üzere yatağında uzanırken mutfak tarafından gelen bir gümbürtü duydu ve ardından biri şarkı söylemeye başladı, “*Ciuri, ciuri, ciuri di tuttu l’annau, l’amurai ca, mi dasti ti lu tornu... lah lah la-la, la la, la la, la lah...*”

“Büyükanne?” diye seslendi.

Mutfağa girdiğinde, büyükannesini ocağın başında, yeşil hardal sarımsak ve kırmızı biber şeritleriyle sotelerken buldu. Yanındaki tezgâhın üzerinde taze pişmiş bir somun ekmek duruyordu. Büyükannesi kafasını kaldırıp gülümsedi. “*Ciao, Dantelino.*”

“*Perché sei venuto stasera?*”¹⁴

“Kalbin iyileşsin diye çok uğraşıyorsun. Daha az uğraş.”

Dante tek kaşını kaldırdı. “Daha az mı uğraşayım?”

“Kesinlikle.”

14 Bu gece neden geldin? (Ç.N.)



Dante gözlerini ovuşturdu. Gördüğü ya da duyduğu hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

“Delirmediğimden emin miyiz?” diye sordu.

“Bana mı soruyorsun bunu?”

“Eh, sanırım sen bana deli olmadığımı söyleseydin bundan asla emin olamazdım. Yani, eğer sen benim zihnimin ürünüysen, o zaman senin söylediğin herhangi bir şeye inanmak benim deli olduğumu kanıtlardı.”

“*Mi stai confondendo.*”¹⁵

“Ben senin kafanın içinde değilim.” Büyükannesi sotelediği şeyleri bir tabağa koyup yanına birkaç dilim ekmek kesti.

“Senin bir fotoğrafını çekseydim, fotoğrafta çıkar mıydın?”

Büyükannesi kafasını salladı. “Senin sorunun bu işte; kafanda ki her şeyi bir yere koymaya çalışıyorsun. Kalbin sana ne diyor?”

Dante kalbinin ona ne dediğini düşünmeye çalıştı.

“Kalbinin ne dediğini duymak için kafanı kullanmayı bırak! Sadece dinle. Yemek yaparken yaptığın gibi, sezgilerini dinle. İyileşeceğine güven ve inanmak için cesaret et.”

Büyükannesi sebzelerle dolu tabağı Dante’ye uzattı. “Benim gitmem lazım. Unutma, daha az uğraş ve daha çok güven.”

Gülümsedi ve ardından silinip gitti.

“Daha az uğraş ve daha çok güven,” dedi Dante. “İnsan nasıl *daha az uğraşır* ki?” Bir dakikalığına bu sorunun cevabını düşünerek oturdu. Ardından, “Sanırım bu soruyu sormayarak doğru yönde giden ilk adımı atabilirim,” dedi.

15 Kafamı karıştırıyorsun





Dante'nin kalbinin iyileşmesine daha çok yol vardı ama yemeğini yiyen insanlar açısından bir şeyler değişiyordu. *Chronicle* yazarı Tim Jorgensen kendisini arayıp Kırık Kalpler Festivali'yle ilgili bir röportaj yapmak istediğini söylemişti. Görüşmelerinin birkaç gün sonrasında yayımlanan makalede Dante'den alıntı yapılmıştı, "Shunryu Suzuki Roshi, San Francisco Zen Evi'nin kurucusu olan Zen ustası, 'Yemek yaparken sadece yemek üzerine çalışmazsın, kendin üzerine, başkaları üzerine çalışırsın,' demiş. Kırık Kalpler Festivali bu fikrin yolundan gitti. İnsanları bir araya getirmenin onlara, hissettikleri kalp ağrısında yalnız olmadıklarını gösterir diye umdum. Biraz vıcık vıcık, aşırı duygusal görünebilir ama bence, kalp kırıklığıyla baş etmeye çalışırken insanın tam olarak bunlara ihtiyacı oluyor."

Jorgensen ise, "Bu gerçekten de şimdiye kadar geçirdiğim en güzel Sevgililer Günü'ydü, buna bir ilişkideyken geçirdiklerim de dahil ki bu bile size neden bu etkinliğe gittiğime dair net bir fikir sağlayabilir," diye yazmıştı. Ve ardından, Kırık Kalpler Festivali'nin North Beach'in geleneksel etkinliklerinden birine dönüşeceğiinden emin olduğunu da eklemişti.

Ve sonraki haftalar boyunca da bunun arkası kesilmedi. "İnsanlar çıldırmış gibi," dedi Sal. "Hâlâ arayıp kırık kalpleri ni iyileştirdiğimizi söyleyen insanlar var."

Tam da o öğleden sonra restorandan bir kadın Dante'nin yanına gelmiş ve, "O partide yiyeceklerin içine ne koyduğunu bilmiyorum ama Transamerica Binası'nın en tepesinden



kendimi bırakma dürtüsünden hayatımın en huzurlu dönemine geçtim. Gerçekten bir çeşit melek olmalısın.”

Dante gülümsedi. Büyükannesinin söyledikleri doğrudu. Ve kırık kalpleri iyileştirdiğini bilmek inanılmazdı.

Charly’nin festivalde olması, başkanla ilişkilerinin bittiğine dair dedikoduların yayılmasına sebep olmuştu. Magazinler aynı zamanda Charly’nin, kim olduğu çok açık olan bir şefle oldukça yakın hareketler içinde bulunduğunu yazmıştı.

Bir gece Charly restorandaydı ve, “Onunla olmanın düsturunda böyle bir şeylerin yattığını anlıyorum ama hâlâ inanılmaz derecede sinirimi bozuyor. Sanki büyük bir şehrin belediye başkanıyla çıkmak kendi başına yeterince stresli bir iş değilmiş gibi. Adam sürekli çalışmak zorunda ve benim bununla ilgili bir problemim yok. Yapması gereken bir işi var. Benim de öyle. Neredeyse her iki haftada bir, bir haftamı Washington’da geçiriyorum. Bu koşullar altında tabii ki birbirimizi her gece görmeyeceğiz. O etrafta yokken ben arkadaşarımla çıkıyorsam ne olmuş yani? Bunun haber değeri yok ki.”

Dante gülümsedi. “Çünkü o, San Francisco’nun seksi belediye başkanı. O bir ünlü.”

“Keşke insanlar işimize burnunu sokmasa.”

Dante, Abby’nin New York’ta şekilli bir vücudu olan bir televizyon yıldızıyla çıkıp çıkmadığını merak etti. Abby’nin Cook Network’teki ofisinin her köşesinde sevişiyor olmalıydılar.

Derin bir soluk aldı.

Charly, Dante’nin eline dokundu. “Sen nasılsın, bu arada?”

Dante omuz silkti. “Bir şeyleri oluruna bırakmaya çalışıyorum.”

“Nasıl gidiyor peki?”

“Biraz dikkat dağınıklığı işime gelirdi. Hafta sonu buralarda mısın?”

“Evet, beraber bir şeyler yapalım. Pazar günü Sonoma’ya gidip şarap tadımı yapmaya ne dersin?”



“Mükemmel fikir.”

Sonoma’ya pazar günü sabah vardılar ve şarap mahzenlerine, Dante’nin bağlantılarının olduğu bir yerlere gidip kaliteli malzemenin tadına baktılar. Bir 09 Ferelli Chardonay: armut, beyaz şeftali ve karabiber aromasının arkasında neredeyse yağlı bir zemin. Sable Horse’tan bir 03 Cabarnet: ipeksi, baharatlı ve güçlü böğürtlen aromalı, kuvvetli özlü.

DeLeo adlı küçük bir şarap dükkânındaydılar, dükkân 1900’lerde kurulmuş ve ailenin adını almıştı. Dante’nin arkadaşı Carlo’nun onlara anlatacak mükemmel hikâyeleri vardı. “Burada çalışmaya başladığımda yıl daha 1971’di ve ben henüz çocuktum,” diyerek başladı. “Torino’dan buraya gelen bir bottan ayağımı yere daha yeni basmıştım. Kapıdan bakınca asmaların başladığı yeri görüyorsunuz, değil mi?” Koyu renk tüylerle örtülü, esmer tenli kolunu Fransız kapılarına doğru uzattı, dışarıda görülen üzüm sıraları sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. “Bir çift vardı, sıralardan birindeydiler ve kimsenin onlara bakmadığını düşünüyorlardı. Buranın sahibi Lina’ya, huzur içinde yatsın, bunu söyledim. Bana güldü ve peşlerinden gidip onları bağdan çıkartmamı söyledi. Oraya doğru giderken birdenbire adamın kılıklı poposunun, oracıkta, yerde karısının üzerinde yukarı aşağı zıpladığını gördüm.”

Charly az kalsın gülerken burnundan şarap çıkartıyordu.

“Tabii ki,” dedi Carlo, “bakir gözlerim şoka girdi ve koşarak geri döndüm. Lina sıranın sonunda beni bekliyordu ve kahkaharla gülüyordu; çünkü ne bulacağımı çoktan biliyordu. 50’lerin başından beri bunun böyle olduğunu söyledi. Ve şimdi bile, her yaz birkaç çift ya da belki daha fazlası, sevişmek için buraya gelir.”

Charly en sonunda soru sorabilecek kadar kendini toplamıştı. “Hiç zarar vermiyorlar mı?”

“Hayır, aslında vermiyorlar. Lina’nın bunu durdurmak için uğraşmamasının sebebi buydu, şimdi de bizim öbür tarafa bakmamızın sebebi bu.”



Carlo, bir şişe Brunello almak üzere yanlarından ayrıldığında, Charly Dante'nin tarafında duran suya uzandı. Dengesini bulabilmek için elini Dante'nin omzuna yerleştirdi ama bütün bedenini, bütün hatlarını hissedebileceği şekilde Dante'nin yan tarafına yaslamıştı. Bir saniyelğine, Dante Charly'nin onu gerçekten öpeceğini düşündü. Ama Carlo geri döndü.

DeLeo'dan ayrıldıktan sonra, Dante'nin arkadaşı Luc'un yeri olan Ciel Bleu'de erken bir akşam yemeği yediler. Luc onlara ıstakoz, kızartılmış sarımsaklı, krem peynirli *quesadilla*'lar¹⁶ ve iştah açıcı olarak kurutulmuş acı biber servis etmişti. Dante beyaz fasulye ve kurutulmuş kalamarla *chorizo*¹⁷ yedi ve Charly de derin tavada karıştırılmış mavi midyeyle ravent-huş ağacı sosu aldı.

Yemekten sonra, meydanın etrafında dolandılar.

"Bende 'Sonoma ışıltısı' dedikleri şeyden var," dedi Charly.

Dante önünde dikildi ve Charly'yi tepeden tırnağa süzdü. Ardından ifadesi ciddileşti. "Hep bu kadar güzel miydin yoksa bu, Sonoma ışıltısının sana getirdiği bir şey mi?"

Charly'nin suratı pembeye döndü. "Şu an konuşan sen değilsin, şarap."

"Sana asılıyor falan değilim, başkanla çıktığının gayet farkındayım. Bana gelirsek, benim de duygusal problemlerim var." Dante gülümsedi. "Sana sadece güzel bir kadın olduğun söylüyorum. O kadar."

Charly de gülümsedi. "Teşekkürler."

"Peki o zaman," dedi Dante, "gidip biraz kahve alsak ve eve dönmeden önce şarabın etkisinin geçmesini sağlasak iyi olacak."

Blue Dog Diner'a yürüdüler ve mekân saat on birde kapanana kadar kahve içip sohbet ettiler. San Francisco'ya döndüklerinde, Dante Charly'yi evine bıraktı.

"Teşekkürler, Charly," dedi. "Benim durumumdaki biriyle

16 İki tortilla arasına erimiş peynir konularak yapılan bir çeşit yemek. (Ç.N.)

17 Domuz etinden yapılan acı soslu İtalyan sucuğu. (Ç.N.)



bütün bir gününü harcayarak ne kadar mükemmel bir arkadaş olduğunu bir kez daha gösterdin.”

“Bir şey değil, güneş ı ı ı. Çok e lendim.” Arabadan indi ve Dante, o eve girene kadar onu seyretti.

Ertesi sabah, Dante kendini banyodan mutfa a bir espresso için sürüklerken telefonu çaldı. Bir melankoli bataklığında bata çıka ilerliyor gibiydi. Telefona ancak dördüncü  alı ında ula abildi.

“Alo,” derken sesi kurbau a gibiydi.

“Selam, Dante, ben Abby.”

Abby mi? Telefonda mı? Şu anda mı?

“Umarım uyandırmamı ımdır,” dedi Abby.

“Hayır, hiç de bile.”

“Az önce bir toplantım iptal edildi ve ben de, başka bir şeyler tarafından tutsak edilmeden seni arayayım dedim.”

“Buna çok sevindim. Sesini duymak çok güzel. Nasılsın?”

“İ  gerçekten çok yoğun. Ama bir i i bu kadar sevebilece imi daha önce hiç d   nmemi tim.” Dante sesindeki sırtı ı duyabiliyordu. Ayrıca Abby, Zoe’nin do u tan bir New York’lu olduğunu da söylemişti. “Kı  bile keyifliydi. Karın tadını gerçekten çıkarttım.”

“Söylediklerine bakılırsa her şey gayet yolunda gidiyor. Senin adına çok mutluyum.”

“Teşekkürler. Bunu duymak çok güzel.” Bir anlığına duraksadıktan sonra devam etti, “Geçen gece seni düşünüyordum. K pekle Ocean Beach’e gittiğimiz zamanı...”

Ocean Beach’e, Ocean Beach açısından  a ırtıcı derecede ılık bir ak am zeri gitmi lerdi ve oraya vardıklarında güneş batıyordu. Yanlarında yakabilecekleri bir odun, bir  i e Cabernet ve bir a  battaniye getirmişlerdi. Dante başta Abby’yi nazikçe  pm  t . Ama dudakları birbirine karı ıp dilleri bulu tu unda Abby  rpermi ti. Geri çekilmiş ve kıstı ı gözlerle Dante’ye bakmı tı. “O da neydi  yle?”



“Bilmiyorum.” Dante Abby’yi daha yakınına çekmişti. “Ama bir daha yapabiliyor muyuz, bakalım.”

Bittiğinde, yarı çıplak bir halde, battaniyelerin altında birbirlerine sarılmış uzanıyorlardı. Okyanusun esintisi, yanmakta olan odunun üzerinden yükselen alevleri savuruyordu.

“Dante,” dedi Abby.

“Evet?”

“Ayaklarımızı koklayan bir köpek var.”

Uzun ince, çikolata rengine bir labrador, ikisine sırtarak ayakuçlarını dikiliyordu. Kadınsı bir erkek sesi, rüzgârın eseri olan kum tepelerinden birinin üzerinden duyuldu. “İpanema, hemen buraya gel.”

Abby’nin gözleri sonuna kadar açıldı, “Lanet olsun!” diye fısıldadı. Dante’yle ikisi battaniyelerin altından çıkmadan pantolonlarını almaya çalışırken, İpanema bunu oyun daveti olarak algılamıştı. Köpek, üzerlerine serili olan battaniye-yi kapıp çekti ve Dante’yle Abby’nin çıplak popoları, ateşin aydınlattığı geceye sergilenmek üzere açıldı, bu sırada kum tepesinin üzerine gelmiş iki adama da sergileniyordu tabii.

İlk adamın çenesi şaşkınlıkla düşerken dehşetle iç çekti, “Ah, İsa aşkına İpanema! Hayır!”

Diğer adam bir yandan elleriyle gözlerini örtmüş, bir yandan köpeği yakalamaya çalışıyordu. “Hemen şimdi buraya gel! Aman Tanrım, çok özür dilerim!” İpanema’ysa, daha çok insanın katılmasının daha eğlenceli olduğu sonucuna varmıştı. Oyun oynama hevesiyle oradan oraya sıçrarken battaniye ağzındaydı, sahiplerinin ulaşabileceğinden uzaktaydı. Bir noktada, ıslak bir burun kendisini Dante’nin çıplak poposuna yapıştırdı.

Adamlardan biri en sonunda İpanema’yı tasmaından yakaladı ve özür üstüne özür dileyerek köpeği görüş alanından sürükleyerek çıkarttılar.

“Ne geceydi ama,” dedi Dante.

“Sahiden öyleydi... Ah, şey, ben en iyisi bununla ilgili düşünmeyi keseyim yoksa kendi başımı belaya sokacağım.”



“Biraz beladan kimseye bir şey olmaz, değil mi?”

Uzun bir duraklama oldu ve Dante, Abby’nin verebileceği cevap olasılıklarını düşünürken teninin karıncalandığını hissetti. Abby en sonunda, “Evet, her neyse, restoran nasıl gidiyor?” diye sordu.

Yarım saat daha konuştular

“Kulağa her şey yolundaymış gibi geliyor,” dedi Dante. “Senin için çok mutluyum.”

“Teşekkürler. Seninle konuşmak çok güzeldi.”

Dante telefonu kapattığında ağladı: bu, onun Las Vegas’ta âşık olduğu Abby’ydi. Yatak odasında oturdu ve Abby’ye aldığı nişan yüzüğünü uzun uzun seyretti. Onu yeniden mutlu eden şey New York’a taşınması mıydı? Ailesiyle yakınlaşmış hissediyor muydu? *Onunla* New York’ta mutlu muydu? Gidişinin acısı, sanki az önce ayrılmışlar kadar taze ve güçlüydü. Belki Abby onun kaderiydi ve New York’a gidip ona evlenme teklif etmeliydi.

Birkaç hafta sonra, Abby tekrar aradı. Saat neredeyse ondu ve Dante eve henüz girmişti.

“Bu akşamlik işlerimi bitirdim,” dedi Abby. “Zoe de uykuya daldı ve ben de arayıp merhaba diyebileceğimi düşündüm.”

“Aradığına sevindim. Bu sıralar seni çok sık düşünüyorum.” Dante cümleyi kurar kurmaz burnunu karıştırdı. O son kısım kesinlikle ağzından kaçmıştı.

“Öyle mi? Beni nasıl düşünüyorsun?” Abby’nin sesindeki kayganlık Dante’yi hazırlıksız yakalamıştı ama kendini toparlaması uzun sürmedi.

“Nasıl olmasını isterdin?”

“Bence söylememeliyim,” derken Abby’nin sesi cilveleşir gibi çıkmıştı.

“Bence söylemelisin.” Bir sıcaklık dalgası Dante’nin bacaklarının arasına yayılırken Dante koltuğa yerleşti.

“Peki.” Abby boğazını temizledi. “Beni tamamen... çıplak düşünmeni istedim.”



Dante altdudağını dişlerinin arasına kısırdı.

Abby birkaç boğuk nefes aldı.

“Bekle bir dakika, kapımı kapatacağım.”

Dante, yuvasına oturan kapının hafif kliğini duydu ve ardından hışırtılar geldi.

“Tamam, döndüm.” Abby tekrardan ağır bir şekilde soludu. “Yataktayım. Karnımın üzerinde uzanıyorum. Hiçbir şey giymiyorum.”

“Aman Tanrım.”

Abby Dante’ye, ikisinin tropikal bir sahilde, sıcak gecede, bedenleri ay ışığı tarafından aydınlatıldığı bir fanteziyi anlatmaya başladı.

Bittiğinde, Dante’nin göğsü hızla inip kalkıyordu ve nefessiz kalmıştı.

Hâlâ nefesi düzene girsin diye sık nefesler alan Abby, “Bu müthişti,” dedi.

“Hadi canım?”

Abby güldü. “Gerçekten de sadece merhaba demek için aramıştım.”

“Eh, o halde merhaba.”

Nefes alış verişleri normal sayılabilecek bir seviyeye döndüğünde, sohbetleri de sıradan şeylere döndü, daha çok hayatlarının ne kadar çılgınca gittiğine dair konuştular.

“Restoran seni oldukça meşgul ediyor olmalı.”

“Oldukça kalabalık gerçekten de. Güçbela her şeye yetiyoruz. Genelde gece yarısından önce eve dönemiyorum.”

“Gece yarısı demişken,” dedi Abby, “muhtemelen artık uyumalıyım.” Duraksayıp iç geçirdi. “İyi geceler.” İyi geceler deyiş şekli Dante’ye, Dante’nin evinde sevişip Abby’yi kendi evine götürdükten sonra kapı eşiğinde dikildikleri, Abby’nin gözlerinin sevgiyle ışıldadığı onlarca geceyi hatırlatmıştı. Onu öper ve eve dönüş yolunda deyim yerindeyse, havada süzülürdü.

Telefona “seni seviyorum” dememek için kendini son anda



tuttu. Onun yerine, “Sana da iyi geceler,” dedi. Telefonu kapattıklarında koltukta geriye yaslandı ve Abby’yi yine kollarının arasında tutup tenini okşamayı, ardından kollarının arasında onunla uykuya dalmayı ne çok istediğini düşündü. Ve onu ne kadar çok geri istediğini.





İzleyen birkaç hafta boyunca, her ne kadar telefonda yaşanan orgazmlarını tekrarlamamış olsalar da, Abby düzenli iletişimi sürdürdü; arıyor, e-postalar yolluyordu. Son e-postasında kendinin ve Zoe'nin günlük yaşamlarına dair bilgilelendirmelerinin yanı sıra —ki Zoe bir oyunda zambak rolündeydi— Abby Dante'ye onunla ilgili edepsiz rüya gördüğünü yazmıştı. “Bunu yapmayı bırakmam lazım, değil mi? Hele de ülkenin birbirine ters iki kıyısında yaşıyorken.”

Dante aynı satırı defalarca ve defalarca okudu. Abby ona bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Eğer Dante New York'a gitsen, onu geri kabul eder miydi? Umutlanmamaya çalıştı ama sonuç olarak bütün bunlar olumlu gelişmeler gibi görünüyordu.

Bir gece, Dante işten eve geç döndü ve ev telefonundaki mesaj ışığının yanıp söndüğünü gördü.

“Selam Dante, ben Abby. Muhtemelen hâlâ iştesindir.” Abby'nin sesi biraz tatsız geliyordu. “Bu hafta Zoe Victor'da, dolayısıyla ben de bu akşam birkaç kızla dışarı çıktım. Belki sana bunu söylememeliyim ama senden bahsettik.” Boğazını temizledi. “Melissa bize bu zamana kadarki en mükemmel seviştiğimiz adamları sordu. Detay istedi ama ben ona, detay vermenin bir hanımefendiye yakışmayacağını söyledim.” Yarım bir gülüş dudaklarından döküldü. “Ve sanırım senden durmadan bahsettim çünkü Melissa en sonunda, senin kaçan büyük balık olduğunu düşündüğünü söyledi.” Derin bir iç geçirdi. “Neyse, ben şimdi evdeyim. Ve muhtemelen sana



bunu da söylememeliyim, hatta muhtemelen seni aramam bile hata ama keşke şu an burada olsaydın. Eskiden olduğu gibi beni kollarının arasında tutsaydın. Ve o mükemmel öpücükler... Keşke şu an benimle yatakta olsaydın.” Abby’nin sesi bir anlığına kesildi, ardından tekrar konuştu. “Belki gerçekten de sen, kaçan büyük balıksındır.” Bir başka uzun iç çekiş. “Tamam, şimdi konuşmayı kesiyorum.”

Mesajı dinleyen Dante, eridiğini hissetti. Kaçan büyük balık? Abby onu aradığında sarhoştu ya da değildi ama Dante’ye karşı hâlâ bir şeyler hissettiği açıktı. Belki de artık, ona evlenme teklif etmesi için gerçekten de doğru zaman gelmişti.

Ama bu çılgınlık olurdu. San Francisco’da sahip olduğu her şeyi bırakıp böyle önemli bir değişikliği nasıl yapabilirdi ki?

Pane Rubato’da her şey mükemmel gidiyordu. Kırk kalpleri iyileştirebilmesi, yeni bir sürü müşteriyi dükkâna çekmişti ama aynı zamanda mutlu insanlar sürüsü de halinden memnundu. Her şey heyecan verici ve eğlenceliydi. Ama Dante, mutlu olduğu zamanların bir listesini yapsaydı, bu zamanların çoğunun Abby’yle iletişime geçtiği zamanlar olurdu. Ne zaman e-posta kutusunda adını görse ve özellikle ne zaman sesini duysa, bu ona saf bir mutluluk veriyordu. Ve şimdi bile, her sabah güne gözlerini onun yanında açma fikri bile kalp atışlarını hızlandırmaya yetiyordu. Belki Abby, istediği her şeyi barındıran New York’a gitmek için San Francisco’dan ayrılmasına değerdi.

Kariyer açısından bakıldığında, New York’ta kendine yeni bir şeyler kurabilirdi. Restoranını açacak bir yer bulurdu. Sadece on beş-yirmi kişilik bir yer olsa bile olurdu. Dolayısıyla taşınması illa kariyerini mahvetmesi anlamına gelmeyebilirdi. Ayrıca taşınması demek, Pane Rubato’yu tamamen arkasında bırakması demek değildi. Restoranın yarısı hâlâ onun olurdu. Kuş ve Sal’in restoranı mükemmel yürüteceğine dair güveni sonsuzdu. Yani geriye kalan tek şey, ülkenin diğer ucuna taşınmaktı. Geri kalansa, Dante emindi ki, kendi kendine hallolurdu.



Ve eğer Abby'ye evlenme teklifi etmezse, aklında hep bir soru işareti olarak kalacaktı. Bir zamanlar aralarında kusursuz bir şey vardı ve koşullar aralarına girene kadar bu böyle devam etmişti. Eğer Dante, Abby'ye evlenme teklif etseydi, Abby hayır demezdi. Dante biliyordu.

Dolayısıyla, Dante bilgisayarını açtı ve hafta sonu için New York'a giden bir uçakta kendine yer ayırttı.

Ertesi sabah, tamamen ayık olmasına rağmen Abby'yi görmek için New York'a yapacağı yolculuk konusunda hâlâ en ufak bir endişesi yoktu. Kuş'a hafta sonu işe gelmeyeceğini çünkü bir bisiklet yarışı için Los Angeles'ta bulunan erkek kardeşiyle buluşacağını söyledi.

"Ne yarışı?" diye sordu Kuş. "Bu ne zaman çıktı?"

"Nesin sen, bir polis mi? Pazartesi görüşürüz."

Cumartesi günü, üzerindeki ceketin cebinde nişan yüzüğüyle New York'a vardığında, araya ne girmiş olursa olsun, şu an olması gereken yerin burası olduğunu anladı.

Kennedy Havalimanı'nda taksi için sıra bekledi. Arabalardan çıkan egzoz, ılık havada asılıydı. Güzel gün, iyi şeyler olacağına dair bir işaret gibiydi. Sırada önünde dikilen kadının parfümü Abby'ninkiyle aynıydı. Bir başka iyi işaret.

Dante'nin planı oldukça iyiydi. Abby'nin West Village'daki evinin yakınlarındaki otele vardıktan sonra gidip bir düzine gül alacaktı. Abby'nin kapısını çalacak, buketle yüzünü kapatacaktı. Abby kapıyı açtığında, kendini gösterecekti. Tam orada, Abby'nin evinin ön basamağında, ona evlenme teklifi edecekti.

Havaalanından otele giden yolun farkına bile varmadı. Abingdon Guest House'a girişini yaptırdı ve sokağın hemen karşısında bir çiçek dükkânı buldu. İçinde benekli karanfiller de olan bir buket kırmızı gül aldı.

Abby'nin iki katlı, kumtaşı rengindeki evine vardığında elleri titriyordu. Abby'nin çok özlediği gözleriyle buluşmaya



sadece saniyeler kadar uzaktaydı. O gülümseyişi. Neredeyse Abby'nin dudaklarını kendininkilerin üzerinde hissedebiliyordu. Ve öpüşüklerinde, tam orada, kapının eşiğinde parçalarına ayrılmamak için elinden gelenin en iyisini yapması gerekecekti.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapının zilini çaldı ve ardından buketi yüzünün önüne getirerek suratını sakladı. Kapı açıldığında gülleri aşağı indirdi ve gözleri Abby'ninkilerle buluştu Abby'nin gözleri aydınlandı ve gülümsedi. Büyük, ısıltılı ve mutlu bir gülümseyişti bu.

İşte bunun için gelmişti. Abby'nin onu sevdiğini biliyordu. Abby'nin onun olduğunu ve ömürlerinin geri kalanında beraber olacaklarını biliyordu.

"Dante, burada ne yapıyorsun?" Dante ona gülleri uzatırken Abby eliyle ağzını örtmüştü.

Abby'nin arkasında küçük bir kız ciyakladı. "Dante!" Zoe üzerine koştu ve Dante'nin kollarına zıpladı.

"Selam tatlım," dedi Dante.

Zoe ona o kadar sıkı sarıldı ki Dante beynine giden oksijenin kesildiğini hissedebiliyordu.

"İçeri geç, içeri geç," dedi Abby.

Eve girip oturma odasına yürüdüler ve Abby çiçekleri vazoya koyarken Dante koltuğa oturdu.

Zoe Dante'nin kucağına zıpladı. "Babam yarın beni Yankee maçına götürecektir. Gelmek ister misin?"

"Sanırım baban seninle yalnız vakit geçirmeyi tercih edecektir."

"Başka bir zaman," dedi Abby, "maça üçümüz birden gidebiliriz."

Görüyor musun, çoktan bir aileymişiz gibi davranıyor.

Zoe kocaman gülümsedi, "Olur!"

"Burada olduğun için o kadar şanslıyım ki," dedi Abby.

"Şehirde ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim."



“Zoe, bebeğim, Dante’yle birkaç dakika yalnız konuşmamıza izin verir misin?”

Küçük kız olumlu anlamda kafa salladıktan sonra odadan çıktı.

Abby Dante’nin yanına oturup elini Dante’nin bacağına yerleştirdi. Dante’nin gözlerinin içine bakıp gülümsedi ve altdudağını dişlerinin arasına kısırdı. “Belki bu akşam için annemi Zoe’ye bakmaya ikna edebilirim.” Ardından avucunu Dante’nin bacağından yukarı kaydırıldı. “Bunca yolu geldiğine göre, zahmetlerine değdiğinden emin olmalıyım.”

“Şey, aslında bunu nasıl yapabileceğine dair benim bir fikrim var.”

Dante’nin tanıdığı şehvetli bir gülümseyiş Abby’nin suratına yerleşti. “Oh, eminim vardır. Ve ben onu duymak için sabırsızlanıyorum.” Abby onu öptü, dilini Dante’nin ağzına kaydırmişti. “Ve bana bu akşam anlatmanı istiyorum. Şimdi Zoe için ayarlamalar yapmam lazım. Saat yedide beni alsan olur mu?”

Dante gerginlikle yutkundu. “Tabii.”

Demek birkaç saat daha beklemesi gerekiyordu. Bu kadar beklemişti zaten.

O akşam, Dante Abby’nin evinde belirlediğinde, onu bütün kıvrımlarını sergileyen ve daha fazlasını görmek istemenize sebep olacak kadar teninin gözükmelerini sağlayan siyah bir elbise içinde bulmuştu.

Dante onu gördüğünde, “Dünya üzerindeki en seksi siyah elbise bu olmalı,” dedi.

Abby gülümsedi. “Beğenmene sevindim. Bu akşama dair ipucu olsun istedim.”

Akşam yemeği için Le Bernardin’e gittiler. Dante, yemek sırasında ona en doğru hissettiren anda teklif etmeyi planlıyordu.

“Bize burada nasıl yer buldun?” diye sordu Dante. “Burası New York’un en gözde mekânlarından biri.”



Abby omuz silkti. “Birini tanıyorum.”

Masalarının hazır olmasını beklerken barda birkaç kokteyl içtiler. Masalarına geçtiklerinde, Abby’nin gülümseyişi çoktan oyuncu bir havaya bürünmüştü.

Abby Dante’ye, “Burada olduğun için çok mutluyum,” dedi. “İtiraf etmem gerekir ki son zamanlarda seni çok özler oldum.”

Dante ceketinin cebindeki kutuya uzandı ve kutuyu kavradı.

Abby devam etti, “Beraberkenki halimizi özledim.”

“Bunu söylediğini duymak o kadar güzel ki.” Dante’nin kalbi hızlandı. An bu andı.

Abby öne eğildi. “Eve seninle dönüp çok yaramaz şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum.”

Dante’ye kalbi göğüs kafesinde derinlere batmış gibi geldi ama gülümsemeyi başardı.

Yemekten sonra, Abby’nin evine gittiler. Kapıdan içeri girdikleri anda Abby Dante’yi soymaya başladı.

“Üstünde hiç kıyafet olmasın istiyorum.” Abby, Dante’nin gömleğinin düğmelerini açtı. Kemerini çözüp pantolonunu aşağı itti.

Dante pencereye doğru kafasını çevirdi. “Perdeler açık.”

“Umurumda değil.” Abby Dante’nin pantolonuyla boxer’ını nı aynı anda onun üzerinden sıyırdı.

Dante orada çıplak bir şekilde dikilirken, Abby sert bir şekilde, uzun uzun onu öptü. Ardından elini tutup Dante’yi yatak odasına yönlendirdi. Onu yatağa itti ve üzerindeki kıyafetlerden kurtulmaya çalışırken, “Yatağımdan yeterince uzun süre için ayrı kaldın,” dedi.

Üzerine tırmandı. Saçları yüzünün etrafında salınırken Dante’nin gözlerinin içine baktı. “Telafi edilmesi gereken uzun bir zaman var.”

Ertesi sabah, Dante göğsünü okşayan ve boynunu öpen Abby’nin öpücüklerine uyandı.

Abby, “Günaydın,” dedi.



Bir kez daha seviştiler ve sonrasında Abby, “Beraberken ne kadar iyi olduğumuzu unutmuştum,” dedi.

Sonraki bir saat boyunca birbirlerine sarılıp yattılar ve gidip kahvaltı etmek, ardından Zoe’yi alıp Central Park Hayvanat Bahçesi’ne gitmek için planlar yaptılar.

“Burada olduğu için çok mutluyum,” dedi Abby.

Dante, kalbinin Abby’ye, daha önce mümkün olduğunu bile düşünmediği bir seviyede bağlandığını hissetti. Evleneceklerini biliyordu. En sonunda, beş yaşındayken hayalini kurduğu peri masalına kavuşacaktı.

Abby banyoya gittiğinde, Dante uzanıp ceketinin cebindeki yüzük kutusunu çıkarttı.

Abby geri döndü ve yatağın yanında dikildi. Dante pis pis sırtıtmaktan kendini alamadı.

Gülümseyen kadın, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seni hâlâ seviyorum ve biliyorum ki hayatımın geri kalanını beraber geçirmem gereken kişi sensin. Seninle olmak için New York’a taşınmaya hazırım.” Çarşafın altında tuttuğu yüzüğü çıkarttı. “Benimle evlenir misin?”

Abby uzunca bir süre Dante’nin elindeki yüzüğe baktı. Gözlerinde herhangi bir mutluluk belirtisi yoktu. İfadesinden coşku aktığı da söylenemezdi.

En sonunda, “Benim için San Francisco’da sahip olduğu her şeyi bırakmanı isteyemem senden,” dedi Abby.

“Ama ben aslında...”

Abby elini kaldırıp onu susturdu. “Bu benim üzerime çok fazla baskı yükler. Ve ben ilişkide bu tür bir baskı istemiyorum.”

“Ama her şeyi bırakıyor olmayacağım. Sadece San Francisco’da yapacaklarımı New York’ta yapıyor olacağım.”

Abby kafasını iki yana salladı. “Düşünmem gereken bir kızım var.”

“Sana onunla ilgili yardım etmek için burada olacağım.”

“Belki New York’ta olacaksın ama *burada* olmayacaksın. Restoranını açık tutmakla uğraşıyor olacaksın.”



Abby duraksadı ve Dante'nin gözlerinin içine baktı. Dante konuşmayı denedi ama kelimeleri bulamıyor gibiydi.

Abby derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. İşlerin böyle gitmesini istemediğini biliyorum. Ve seni gerçekten özlüyorum." Kollarını açıp çıplak bedenini bir kanıt gibi Dante'nin gözlerinin önüne serdi. "O kadarı aşikâr. Ama böyle bir hareketin ne anlama geleceğini anladığını sanmıyorum."

"Daha önce Roma'da ve San Francisco'da yaşadım. New York'ta başımın çaresine bakabilirim."

"Kastettiğim o değildi. Victor'un San Francisco'ya taşınmasının sebebi benim işimdi. Bu, her zaman aramızda devasa bir gerginliğe sebep oldu. Hayatındaki her problem, New York'u bırakıp benim peşimden San Francisco'ya gelmesinden kaynaklanıyordu ve bunun için bana içerledi."

"Ben Victor değilim. Ve beraberken mükemmel olduğumu söyleyen sendin. Tabii bundan kastın sadece yatağın sınırları değilse."

"Hayır, kastım sadece yatak sınırları içinde değildi. Ama yeniden evlenmek istemiyorum. Evlilikte ilişkileri mahveden bir şeyler var. Şu anki hayatımı seviyorum. Ve belki seni görerek biraz aşırıya kaçtım."

Dante iç geçirdi. "Benden ayrıldığında, bunu New York'a ailenin yakınlarında olabilmek istediğin için taşınacağını söyleyerek yaptın. Tamam, bunu anlıyorum. Seninle New York'a gelmeyi önerdiğimde, meselenin Zoe'yle ilgili olduğunu söyledin. Şimdi konu evliliğe döndü. Ama öyle görünüyor ki, asıl mesele benimle bir ilişki içinde olmak istememen."

"Beni köşeye sıkıştırıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Sanırım öyle yapıyorum. Eğer benimle bir ilişkin olsun istemiyorsan bunu bilmeliyim ki, istediğine dair sahip olduğum şu salak fikirden kurtulayım."

Abby birkaç saniye için pencereden dışarıyı izledi ve ardından Dante'ye dönüp gözlerini onunkilere dikti. "Üzgünüm."



Dante orada öylece otururken zihni ona bir şeyler söylemesi için haykırıyordu. Abby yanlış yapıyordu. Beraber olabilirlerdi, bir aile olabilirlerdi. Eğer Abby ona bir şans verseydi... Neden görmüyordu? Neden bütün bu geçersiz bahanelerin arkasına saklanmaktansa kalbini gerçek aşka açmıyordu?

Ama söyleyebildiği tek şey, “Seni her zaman seveceğim,” oldu.

Yataktan çıktı ve giyinip Abby’nin evinden ayrıldı. Parlak gündüz göğü zehirli gazlarla kaplanmış bile olabilirdi ama Dante umursamıyordu. Birkaç blok boyunca yürüdü, belki yirmi. Belki de saatlerce aynı yerlerde dönüp durmuştu.

Akşamüzünün erken saatlerinde, Hudson ve 11. Sokak’ın keşiştiği köşede, White Horse Tavern işaretini gördü. Bu yer ünlüydü, değil mi? Ve eğer değildiyse bile, Dante içeride bira ve viski bulabileceğinden emindi.

İçeri girdi ve gidip beyaz kafalı at motifiyle süslenmiş iki şamdandan birinin altındaki masaya oturdu. Bir viski söyledi. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Ta ki gözleri açılmaya ve birileri ona eve gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar. Kendisine bunu söyleyeni onayladı.

Katıksız şansla otele giden yolu buldu ve tamamen giyinik halde yatağa tırmandı. Oda etrafında döndü ve Dante, kusup kusmayacağından emin olamadı. En azından, baş dönmesi kederi uzak tutuyordu. Ve belki, bir güzel kusarsa tek gerçek aşkının onu reddettiği gerçeğini unutabilirdi.

Şanssızlığına, kusmadı. Sadece orada uzandı. Oda etrafında dönmeye devam etti. Midesi bulanıyordu ve kalbi kırıldı. Merhamet gelip onu bilinçsizliğe sürükleyinceye kadar öylece yattı.





Ertesi sabah Dante uyuşmuş bir şekilde havaalanında diki-liyordu, San Francisco'ya giden ilk uygun uçuşu bekliyordu. Bütün gününü sıradaki uçuşta yer bulmaya çalışarak geçirmişti. Doğu sahilinin bütün şeridini vurmuş şiddetli bir fırtına yüzünden uçuşlar saatlerde aksamıştı. Yine de Dante, sabahın ilk saatlerinde San Francisco'ya varmadan önce Denver'da duran bir uçakta kendine yer bulacak kadar şanslıydı.

Sonra, Charly aradı. Dante aramayı cevapladı çünkü birilerine anlatması gerekiyordu ve aramayı yapan taraf olacak cesareti de yoktu. Telefonunun ekranında Charly'nin adını gördüğünde, kendini bir 747'nin önüne atma arzusu biraz olsun dindi.

"New York'tasın?" Charly'nin sesi telefonun ucundan oldukça tiz geliyordu. "Ve Abby, evlilik teklifini reddetti, öyle mi?"

"İkisine de evet."

"Birincisi, aklından ne geçiyordu? New York'a neden gittin ki?"

"Gitmem lazım." Dante telefonu kapattı. Charly aynı saniye geri aradı. Cevaplama tuşuna basan Dante, Charly'ye iyi olduğunu söyledikten sonra çağırışı yeniden sonlandırdı: Ve ardından telefonunu tamamen kapattı. Ve en yakındaki bara yöneldi.

Bar Avion'daki barmen, yirmi dakika içinde Dante'ye üçüncü Wild Turkey¹⁸ shot'ını dolduruyordu. "Tamamdır, bir süre için bu sonuncu," dedi. Bir adam için narin bir yapısı vardı, çelimsizdi. Koyu renkli, kıvrıkcık saçları ve soluk tenini vurgulayan bir günlük kirli sakalı vardı.

18 Bir burbon markası. (Ç.N.)



Dante shot'ı yuvarladıktan sonra birasından bir yudum aldı. "Tamam. Muhtemelen haklısın. Yavaşlasam iyi olur."

Dante'nin yanında oturan genç kadın bir kadeh Chardonnay söyledikten sonra Dante'ye döndü.

"Ben de uçmaktan korkuyorum."

Dante eliyle yüzünü örttü. Parmaklarının altındaki teni meşin gibiydi. Genç kadın kadehini kaldırdı.

"Sıvı cesarete içelim." Kadının 1940'lardaki otel santral operatörlerini anımsatan sesinde, Kuzeyin İyi Cadısı Glenda'nın da tınısı vardı.

Dante, kadının kaldırdığı kadehe karşılık kendi bira bardağını kaldırdı. Kadının omuz hizasındaki kestane saçları kulağının arkasına itilmişti ve yeşil gözleri Dante'ye bakarken parıltıyor gibiydi. Tatlı bir gülümseyişi ve güzel bir yüzü vardı ama alkolden biraz taşlaşmış görünüyordu. Gri süveteri mükemmel göğüslerinin üzerini gergince örtüyordu.

Adı Jan'dı ve Chicago'ya gidiyordu. İş için New York'a gelmişti. "Sadece gerçekten zorundaysam uçarım."

Zavallı şey. Onu rahatlatmalısın.

"Aslında, ben uçmaktan korkmuyorum. Evlilik teklifim reddedildi."

"Aman Tanrım, bu korkunç." Aksanına bakınca Dante onun Minnesota'lı olduğunu düşündü. Belki de Wisconsin.

Dante ona bütün hikâyeyi anlattı, Las Vegas'tan başlayıp o âna kadar olan her şeyi. "Ve beni hiç sevmediğine de asla inanmadım. Düne kadar yani."

Jan elini Dante'nin koluna koydu. Şarabından bir yudum daha aldı. "Bu çok üzücü ve romantik. Kimse *beni* böyle sevmeydi. Birilerinin beni sevdiğinden bile emin değilim gerçi." Şarap kadehine baktı. "Yani, erkek arkadaşlarım oldu ve aralarından birkaçı beni sevdiğini söyledi. Ama, Tanrım, aralarından hiçbirisi benim için," iki elini kaldırıp havada tırnak işaretini yaptı, "risk almadı."

"Sanırım ben bu saatten sonra ona risk değil de acınası hareket diyeceğim."



“Sakin. Dünyada pek fazla romantik kalmadı. Benim tanıdığım birçok kadın senin gibi bir adam için cinayet işlerdi.”

Sanki her şey yavaş çekimde akıyor ve Dante’nin kafasından buhar çıkıyor gibiydi; sanki metrelerce suyun altındaymış gibi hissediyordu. Jan ona gülümsedi ve Dante’yi şaşırtan bir şekilde, onu öpmek için uzandı. Kadının kendisine yaklaştığını gören Dante, ona karşılık verdi.

Dante’yi eşit derecede şaşırtan bir şekilde, dudakları bar taburesinin altındaki çantasına uzanmış olan Jan’ın alnına çarptı.

“Ah.” Jan’ın eli alnına, çarpıştıkları noktaya gitti. “Tatlım, sen iyi misin?”

Dante şişen dudağındaki kan bulaşmış parmağını çekti.

Mükemmel iş. Sen tam bir mankafasın.

“Özür dilerim,” dedi Jan. “Sana yanlış bir fikir vermek istememişim.”

Bardaki herkes Dante’ye bakıyordu, dolayısıyla Dante bavuğunu aldı ve bardan çıkıp gitti.

En sonunda kendi uçuşu gelip çatmıştı ve Dante evine giden yolda ideal derecede sarhoştı: sıcak bir uyuşukluk hissedecek kadar kafası güzeldi ama çok değil, bu sayede her ne kadar beceriksizce de olsa, yerine getirmesi gereken fiziksel işleri, yürümek ya da konuşmak gibi, yerine getirebiliyordu.

Kabin boy çantasını oturma odasının ortasına bıraktı. Sert ahşap zemine düşen kumaşın çıkarttığı ses’ olmasını umduğundan daha az tatmin ediciydi. Bir süre gözlerini dikip çantaya baktı. İnsanın kulaklarını doyuracak bir küt sesi için yanlış materyaldi. Ya da sağlam bir tak sesi için. Kalbi göğsünden kopup yere düştüğünde çıkartacağı sese yakın bir şeyler için.

Bu geri zekâlı planın işe yarayacağını nasıl olmuştu da düşünememişti? Hey, eğer New York’a gidip ön kapısında belirirsem tabii ki benimle evlenmek isteyecektir. Kim evlenmez ki?



Abby konunun üzerine hiç düşünmeden onu reddetmişti. Düşünmek için bir hafta, bir saat bile istememişti. Dante'yle evlenmek istemediğini biliyordu, işte o kadardı.

Dante derin, sarsak bir soluk aldı. Bir bardağı yarısına kadar İskoç viskisiyle doldurdu. İlk yudumu göğsündeki oyulma hissini azaltmıştı. Bardağı tekrar dudaklarına dayadı ama viski ağzına dökülmeden önce durdu.

İçkisini masaya bıraktı ve telefonunu eline aldı. Charly'nin numarasını çevirdi ama araması doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. "Selam, benim. İlk fırsatında beni ara."

Dante viskisinden bir ağz dolusu yudum daha aldı. Ağzındaki içkiyi yuttuktan sonra derin bir nefesle ciğerlerini doldurdu.

Abby neden onu istememişti? En iyi açıklama aynı zamanda en basit olandı: Abby onu sevmiyordu. Bir zamanlar sevmişti gerçi, Dante bundan emindi.

Gözyaşları gözlerinden süzölmeye başladılar. Abby *bir zamanlar* onu sevmişti. Ve beraberken mükemmellerdi.

Ertesi sabah, beyni göz yuvalarından akmak için kafatasını zorluyormuş gibi bir hisle uyandı. Sendeleyerek yatağından kalktı, banyoya doğru tökezleyerek gitti ve öğürdü. Vücudundaki her kas, içindeki zehri çıkartmaya çalışırken acıyla kasılmıştı. Bedeninin bu yöndeki çabalarına ve arka arkaya öğürmesine rağmen dışarı çıkan pek bir şey olmadı.

Ağzını tuvalet kâğıdıyla sildi. Ardından aynadaki yansımasına baktı. Sulanmış gözleri kan çanağına dönmüştü. Benzi atmıştı.

Pane Rubato'nun mutfak hattını aradı. Telefona Kuş cevap verdi.

"Bugün gelmiyorum," dedi Dante.

"Hasta mısın?"

"New York'a gittim ve Abby'ye evlenme teklif ettim."

"Sen... Ne? Los Angeles'a gideceğini söyledin sanıyordum."



“Hayır dedi.”

“D...”

Dante telefonu kapattı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Bir şeyleri değiştirmeliydi, kendisi de değişmeliydi.

Ceketini kapıldığı gibi evden dışarı fırladı. Birkaç blok ötede, Giordano Berber Dükkânı’na girdi. Pete Giordano, seksenine merdiven dayamış, yaşlılık lekeleriyle dolu kafasında sadece birkaç tel saç kalmış yaşlı adam, gözlüğünün arkasından Dante’ye baktı. “Ah, Dante, geç otur.”

Dante berber koltuğuna kendini bıraktı ve Pete onu aynaya bakacak şekilde çevirdi. “Her zamankinden mi?” diye sordu. “Kulakların üzeri ve biraz da üstten?”

“Hayır, tıraş makinesiyle bir numara olsun.”

“Emin misin?”

Ön kapıda asılı zil, Pete’in arkadaşı Tony içeri girince şınırdadı. Tony, yetmişli yaşlarındaydı ve hâlâ çalı gibi bir sakalla ve aşırı uzamış çalı gibi kaşlarıyla kaya kadar sağlam, iri bir adamdı. Konuştuğunda, bugüne kadar içtiği her sigarayı ve yuvarladığı her viskiyi sesinde duyabiliyordunuz. “Petey, seni şunun bunun çocuğu, Trieste’nin önündeki sıra ölümüne uzundu.” Koltukta oturan Dante’yi gördüğünde gözleri ışıldadı. “Dante, nasılsın?”

Pete, “Kafasını kazımamı istiyor,” dedi.

“Oh, yo. Şey olmalı...”

Pete kafasını salladı. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ne?” diye sordu Dante.

“Bir kadın,” dediler ikisi bir ağızdan. “Orospu çocuğu,” diye ekledi Tony.

Pete, aynadan Dante’ye baktı. “Kırk bir kalp kafanı kazımak istemene sebep olur. Eğer nasıl görüldüğünü değiştirirsen hissettiğin şeyleri de değiştirebileceğini düşündürür sana.”

“Pek de düşünüldüğü gibi işlemez,” dedi Tony.

“İyi, ama ben hâlâ kafamdaki saçı istemiyorum.” Kalkmak için davrandı. “Yani eğer sen kesmeyeceksen...”



Pete onu omuzlarından iterek koltuğa geri oturttu. “İyi, tamam. Ben sadece yarın bana geri gelip de, ‘Saçıma ne yap-tın?’ demeni istemiyorum.”

“Demeyeceğim.”

Pete tıraş makinesini çıkarttı ve aleti ayarladıktan sonra derin bir nefes aldı. Makineyi çalıştırdıktan sonra direkt Dan-te’nin kafasının ortasından, saçlarını kazımaya başladı.

Makinenin vızırıtları ve etrafta uçuşan saçlar en sonunda durduğunda Dante’nin kafasında kalan, ayva tüyünü andırır saçlardı. Beş yaşından beridir saçları hiç bu kadar kısa olma-mıştı. Babası önceden, elini Dante’nin zımpara gibi kafasın-da gezdirir ve, “Dokuuuuun,” derdi. Bir yetişkin olarak bunu yapmak daha az eğlenceliydi ama yine de kafasını kaplayan fırça gibi saçlardan bir zevk almıştı.

“Daha iyi hissediyor musun?”

“Sanırım, göreceğiz.”

Eve döndü ve kendisine biraz yanmış iki dilim ekmek çı-karttı, kahve koydu ve kahvesine biraz da viski ekledi.

Ev ya da cep telefonunda hiçbir arama, hiçbir mesaj yoktu.

Kahvesini bitirdi ve yatak odasına gitti. Yatağın yanındaki çekmecedan yüzüğü çıkarttı. Eğer Abby yüzüğü istemiyor-duysa neden onu tutacaktı ki? Yüzüğü aldığı kuyumcuya geri götürebilirdi ya da bir rehin dükkânına. Ama bu, metanetsiz bir yoldu. Belki de yüzüğü şöminede yakmalıydı. Pırlantalar yanar mıydı ki? Yansaydı bile, yüzüğün kalıntıları hâlâ bu evde olacaktı. Yüzüğü ezemezdi ve onu çöpe atmak da ona ihtiyacı olan şeyi vermezdi. Dante’ye bir tür merasim, ayini andırır bir şey lazımdı. Yüzüğü Tabiat Ana’ya vermeliydi. Onu Golden Gate Köprüsü’nün tam ortasından atabilir ve dalga-larla sahilin, yüzüğü kimin alacağı konusunda birbiriyle ça-tışmasına izin verebilirdi. Yüzüğün dalgalara gömüldüğünü düşünmek bile Dante’yi neşelendirmişti.

Arabasını, köprünün San Francisco tarafında bıraktı ve tu-



ristler için ayrılmış yolda, köprü'nün ortasına kadar yürüdü. San Francisco, geç saatlerdeki sabah güneşiyle ışıldıyordu. Cebine uzandı ve kadife kutuyu çıkarttı. Kutuyu açıp pırlantaya baktı, şu habis tümöre. Ortada artık bir parıltı yoktu, ışıldayan bir şey yoktu. Yüzük, bir parça hurdanın ucuna tutturulmuş bir parça gölgeli camdan ibaret de olabilirdi. Ve Dante, yüzükten kurtulmaktan sadece bir küçük bilek hareketi uzaklıktaydı.

Yüzüğü başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttu ve ardından elini parmaklıklardan uzattı. Rüzgâr, saçsız başının üzerinde uğulduyordu.

Bir el Dante'nin omzuna dokundu. "Selam, ahbap." Bir polis memuruydu bu. "Benim köprümden aşağı hiçbir şey atmıyorsun." Gülümsedi. "Hem görünüşe bakılırsa, buna zaten değmezmiş."

Dante polise şok içinde baktıktan sonra kafasını salladı ve elini cebine kaydırdı. "Bir süre burada kalsam olur mu?"

"Sen ve yanında getirdiğin her şey köprü'nün üstünde kaldıktan sonra, istediğin kadar kalabilirsin."

Dante ve yanında getirdiği her şey en sonunda köprüyü beraber terk ettiler. Evine geri dönme fikrine katlanamıyordu, dolayısıyla arabasını Ocean Beach'e sürdü. Yolda giderken durup bir şişe Wild Turkey aldı. Öğleden sonranın erken saatleriydi ve şehrin bu tarafı bulutlu ve soğuktu. Kumların arasında, üstüne oturabileceği bir ağaç kütüğü bulana kadar güçlüklerle ilerledi.

İçki şişesinin kapağını açtı ve sek Kentucky viskisinde ağır bir yudum aldı. Kasvetli ufuk çizgisine gözlerini dikti. Deniz kuvvetlerinin burnu, Pasifik Okyanusu'nda, loşluğun gerisinden hayalet gibi görünüyordu. Bir tanker Golden Gate'den geçerek San Francisco kıyısına doğru gidiyordu. Rüzgâr, kulaklarının etrafında uğuldadı ama aklındaki Abby'yi alıp götürmekte işlevsizdi. Dalgalar yükseldi ve alçaldı ama giderlerken Abby'yi yanlarına almadılar. Dante gri ve mavi-



nin karışımına baktı, bir şeyler olması için dua ediyordu, ak-lını dağıtacak herhangi bir şey.

Bir saatin ardından, şişe yarı yarıya boşalmıştı ve Dante yarı kördü. Ayağa kalktı ve arabasına doğru geri yürümeye başladı ama birkaç dakika sonrasında, ayaklarının üzerinde dikilebilme kabiliyetini ciddiyle sorguladı. Kuma düştü. Ardından midesi çalkalandı ve bir kusmuk dalgası boğazını vurup ağzından yükselerek tişörtünü ve pantolonunu buldu. Bir şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerinde içinde kalan her şeyi kuma çıkartmayı başardı.

Durduğunda ve nefesini topladığında, alnındaki kan ku-rduğunda, üzerindeki kıyafetlerin kusmuk kaplı olduğunu fark etti ve bir başka dâhiyane fikir zihninde parıldadı. Ka-fasını kazımişti, kendisine enjekte ettiği zehirden arınmıştı ve şimdi de üzerindeki kıyafetlerden kurtulmalıydı. Dünyaya karşı çıplak olmak istiyordu. Üstündeki her şeyi soyup çıkart-mak istiyordu. Ve üzerindeki kusmuktan kurtulmak istiyor-du. Böylece, ayağa dikilip pantolonunu çıkarttı. Ayakkabıla-rını çıkartmamıştı ve pantolonu dizlerinin hizasındayken tek ayağını kaldırmaya çalıştı. Yanlamasına kuma düştü ve ku-lağı kuma çarptı. Ama ayakkabısını ve pantolonunu çıkart-mış, üzerinde boxer'ı ve çoraplarıyla kalmıştı. İç çamaşırını üzerinden hızla çekip çıkarttı ve ellerini havaya savurdu. Ar-dından, Pasifik Okyanusu'nun kendisini arındırmasına, tuzlu okyanus suyunun onu temizlemesine ihtiyacı olduğunu dü-şündü.

O noktada, sahil güvenlik, halka açık bir kumsalın bir sarhoşa uygun bir yer olmadığına karar vermişti. Dante'ye, kıyafetsizliğin burası için bir seçenek olmadığını açıklamaya çalıştılar. Belki de Dante'nin burayı Baker Beach'le karıştırdı-ğını anlatmayı denediler. Dante, o piçlere nerede olduğunu çok iyi bildiğini açıkça belirtti ve neden canının istediği gibi dolaşmasına izin vermediklerini sordu. Etrafta neredeyse hiç insan yoktu. Evrenin üzerinden akıp geçmesini ve kendisini



doğallığa döndürmesini istiyordu. Dondurucu bir dalga bal-dırlarının etrafına dolanırken orada çırılçıplak dikildi.

“Çorap giymek doğallığın bir parçası mı?” diye sordu gü-venliklerden biri. Dante sesinin tonundan bir zerre bile hoş-lanmamıştı. Kendini beğenmiş puşt.

“Tamam, bayım,” dedi diğer güvenlikçi. “Yeterince eğlen-diniz. Eve gitme vaktiniz geldi.”

“Bunun benim için eğlence olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu halde olmaktan eğlendiğimi mi sanıyorsunuz? Çok yanılı-yorsunuz. Bok gibi de yanılıyorsunuz!”

Arkasını döndü ve beş metre kadar geri çekilmiş suya doğru koştu. Birkaç adım sonra yalpaladı ve güvenlikler ona yetiştiler. Dante hızla yeniden ayaklarının üzerinde doğruldu ve ilk adamın elinden sıyrıldı. İkincisi onu neredeyse yakalı-yordu ama Dante onu da üzerinden atmaya başardı. Ardın-dan, sahilden aşağıya var gücüyle koşmaya başladı. İki adam da birden onu yere yapıştırıp göğsünü ve omuzlarını ıslak kuma gömmeden önce dört metre kadar koşmuştu. Bir sani-ye sonra, bir dalga daha geldi ve buz gibi su Dante’nin bütün bedenini altına aldı, bu sırada üzerindeki güvenlikçiler da sırlıslıkla olmuştu. Su geri çekilirken, Dante kafasının temizlendiğini hissetti. Çırpınmadı. Kaçmaya çalışmadı. Polis merkezine gitmeden önce kıyafetlerini giyip giyemeyeceğini sordu ve nazik güvenlikler bu isteğini kabul ettiler.





Kuş, Dante'yi nezarethaneden çıkartmak için evinden geldiğinde tek kelime bile etmedi, onun yerine Dante'ye, genelde mutfağındaki beceriksizlik abidesi çaylaklar için kullandığı hoşnutsuz ve onaylamaz bir bakış attı.

Dante'yi kendi evine geri getirdi ve ona domates ve fesleğen soslu makarna yaptı. "Kendini toparlamak için sana son bir şans veriyorum. Sen benim için aileden sayılırsın, D. ve senin hayatta sahip olduğun her şeyi sikip atmanı izleyecek değilim." Dante hızla yukarı baktı ve ardından bakışlarını kaçırdı. "Bu seni bu halde gördüğüm son sefer, anladın mı beni?"

Dante kafa salladı.

"Bir gün mü, bir hafta mı orasına sen karar ver ama kendini çözmek için zaman ayır. Ve yardım al. Profesyonel yardım."

Gitmeden önce Kuş, Dante'ye sarıldı ve ardından ona duş almasını, çürümüş küflü peynir gibi koktuğunu söyledi. O gitikten sonra, Dante mutfak masasında oturdu ve gözlerinin önündeki akşamdan kalmışlığın getirisi olan sisle önündeki makarna tabağını izledi. Baş ağrıyordu. Midesi eziliyordu.

Cebindeki yüzüğü çıkarttı. Kapısında belirlediğinde Abby'nin yüzü ne kadar da mutlu görünmüştü. Gözleri, gülümseyişi gerçekte hissettiklerini açıkça ortaya koymuştu. Ona baktığında, kendisine bakan aşkı görmüştü. Bu sahte bir şey değildi, bunun taklidini yapamazdınız. Dolayısıyla belki de hem kapısında belirmesi hem de damdan düşercesine ettiği teklif birleşince Abby'ye fazla gelmişti. Belki olan biteni düşünecek şansı bulduktan sonra bir şeyler değişecekti.



Kalkıp salona yürüdü ve şişede kalan son viskiyi bardağına boşalttı. İçkiyi bir dikişte içti ve ardından, aklının gerilerindeki karanlık bir gediğe tırmanıp kalbini dur durak bilmeden delen sıcak, keskin silahlardan saklanmaya çalıştı.

İçki ve yorgunluk içinde saatler geçti. İskoç viskisi bitince kafasındaki vızıltıyı koruması için Wild Turkey'e geçiş yapmıştı ve gün devam ederken neyin gerçek, neyin hayal olduğunun mevhumunu yitirdi. Telefonu bir ya da iki kez çalmış olabilirdi ve eğer telefonu cevapladıysa, kimin aradığını ya da ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu. Evden çıkmadığına görece emindi. Ama güneşin altında uyuduğunun da hayal meyal farkındaydı. Arka veranda mı yoksa evinin ön basamağı mıydı, emin olmasının bir yolu yoktu.

Bir noktada, karanlıkta oturduğunu fark etti. Sanki gözlerini küf kaplamış gibiydi. Işığı açtı ve saatine baktı. Saat ne ara onu geçmişti? Titrek bacaklarının üzerinde dikildi ve sarsak adımlarla mutfığa yürüdü. Etrafındaki oda dönmeye başlayınca tezgâha tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı. Belki bir şeyler yese iyi olurdu. Şeyden beri yemek yememişti...

Gözleri karardı ve düşme hissiyle sarmalandı.

Gözlerini açtığında, yerde yatıyordu ve ev karanlıktı. Biri ocağın başındaydı ve şarkı söylüyordu, "*Ciuri, ciuri, ciuri di tuttu l'annau, l'amurai ca, mi dasti ti lu tornu... lah lah la-la, la la, la la, la lah...*"

Büyükannesi dönüp üzerine eğildi. Dante'nin suratına dokundu. "*È tempo di svegliarsi.*"¹⁹

Dante yuvarlanıp elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu. Elini tezgâha yerleştirip kendini yukarı çekti. Sabit durmayı başardıktan sonra, düşerken kuyruksokumunu vurup bir sandalyeyi çatlattığı mutfak masasına kadar birkaç adım attı.

Büyükannesi önüne bir kâse yüksük makarna koydu ve

19 Uyanma vaktin geldi. (Ç.N.)



ardından oturdu. Dante yemekten bir lokma aldı ve büyükanenin yemeğinin başka kimseninkiyle karıştırılmaz lezzeti damağına yayıldı.

“Sadece sen, kendi kalbini iyileştirebilirsin,” dedi. “Ama her şeyi yanlış ele alıyorsun. Ve ben sana kimin senin *amore vero*’n olduğunu söyleyemem. Ama sana gerçek aşkının çoktan kalbinde yattığını söyleyebilirim. Hep oradaydı. Derinlerde bir yerlerde. Ve *Dolore* yalnızca kalbini anlamayı güçleştiriyor. Kafanı temizlemen lazım ki kalbinin ne dediğini duyasın.”

“Eğer gerçek aşkımın kalbi, benim onun gerçek aşkı olduğumu fark etmezse?”

“Kendine anlattığın masallar, yaşadığın hayatlara dönüşür. Ama eğer kalbinin derinlerinde dillendirilen şeyleri dinlersen, gerisi kendiliğinden hallolacaktır. *Ascolta.*”

“Ama...”

“*Ascolta!*” Büyükanne, Dante’ye kafasının arkasına her an bir şaplak yiyebileceğini söyleyen bir ciddiyetle baktı.

“*C’era una volta un giovane di nome Papireto che piangeva ogni giorno per il suo cuore infranto...*

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar, kırık kalbinin acısından her gün ağlayan genç bir adam yaşamış. Adı Papireto’ymuş. Sevdiği kadın onu sevmediği için gece gündüz ağlarmış. O kadar çok ağlamış ki göz pınarlarından nehirler oluşmuş, adını Papireto Nehri koymuşlar. Palermo kasabasında yaşayan herkes, Papireto’nun gözyaşlarının kasabaya sel basması na sebep olmasından o kadar korkmuş ki, onu neşelendirmek için her şeyi yapmışlar. Palyaçolar getirip müzikler çalmışlar ama Papireto ağlamayı bırakmamış.

En sonunda, Papireto’nun amcası, ülkedeki en iyi fırıncı ve bilgeliği ve sakinliğiyle tanınan Frumentollo’yu çağırmışlar. O, Papireto’nun gazabından kasabalarını korumak için son umutlarıymış.

Fırıncı, ertesi sabah Monreale’den gelmiş ve Palermo so-



kaklarını kaplayan gözyaşı sellerini görmüş. Minik bir kayığa atlamış ve Papireto'yu bulana kadar, gözyaşı nehrinin içinde yol almış. En sonunda onu nehrin doğduğu yerde bulmuş ve minik sandalı yakınlardaki bir direğe bağlayıp yeğenine seslenmiş. 'Papireto, neden ağlıyorsun?'

'Kalbim beni sevmeyen bir kadına ait.'

'O seni sevmiyor, bu doğru. Ama sen neden ağlıyorsun? Gözyaşların onun seni sevmesini sağlayacak mı?'

'Hayır. Ben kırık kalbimin acısından ağlıyorum.'

'Kırık kalbinin acısından döktüğün gözyaşları dineli çok oldu.'

Papireto küçümsemeyle solumuş. 'Belli ki üzerinde yüzerek geldiğin nehrin görmemişsin.'

'Gözyaşlarını görüyorum ama benim sandalımı yüzdüren gözyaşları kalp ağrısından değil. Onlar kendine acımanın gözyaşları.'

O noktada, Papireto daha güçlü ağlamaya başlamış, gözyaşlarından oluşan dalgalar neredeyse Frumentollo'yu alabora ediyormuş.

Fırını, sallanan sandalının üzerinde düşmeyecek şekilde durduktan sonra, 'Sen aşkını kaybettiğin için ağlamıyorsun, kendini, hayatını kaybettiğin için ağlıyorsun. Ruhun aç... Onu beslemeyi öğrenmelisin,' demiş.

Papireto amcasına dudak bükmüş. 'O halde belki bana biraz pasta getirmelisin.'

'Ekmeği sen pişirmelisin.'

'Ekmek pişirmek mi? Ne tür bir aptallık...'

'Evet, ekmek pişirmek. Yaşamın kaynağı olan yiyecek. Sevginin yiyeceği. Acına rağmen ekmek pişirmelisin. Hiç gücün kalmadığında hissettiğinde ekmek pişirmelisin. Acıyla, sinirle ya da incinmişlikle değil, sevgi ve tutkuyla pişirmelisin. Kalbin için ekmek pişirmelisin. Başkaları için. Kendini ve başkalarını beslemek için. Kendini ve başkalarını doyurmak için. Ekmek pişirmekte ustalaştığında, hayatta da ustalaşacaksın.'



Papireto'nun gözyaşları yavaşlamaya başlamış.

Amcası devam etmiş, 'İşçilik, konsantrasyon, adanmışlık sana neyin önemli olduğunu hatırlatacak ve böylece iyileşebileceksin. Tekrar ediyorum, ekmek pişirmekte ustalaşırsan, hayatında da ustalaşacaksın.'

Şimdi artık Papireto'nun gözyaşları son bulmuş. 'Bana tarrifi verecek misin?'

Frumentollo gülümsemiş. 'İyi ekmek için bir tarif yok. Sana sadece şunu söyleyebilirim, maya, un ve suyla başla. Geri kalanı sana kalmış. Ekmek yaparken içgüdülerine güven, dokunuşuna güven. Ekmeği pişirirken hislerinin seni yönlendirmesine izin ver. Malzemelerin söyleyeceklerini dinle, senin için çalışmalarına izin ver. Yönetimin kendi kendine şekillenmesine izin ver. Ve hepsinin ötesinde, sabırlı ol. Dene, başarısızlığa uğra. Çalış, tekrar çalış. Mükemmeliyet için değil; çünkü ona ulaşmak mümkün değil ama çalışmanın kendisi için çalış. Ve bir gün, alacağın tek bir ısırlıkla, ekmekte ustalaştığını göreceksin.'

O günden sonra, Papireto ağlamayı kesmiş ve oturup ekmek yapmaya koyulmuş. Haftalar boyunca yenilebilir bir soğan bile yapamamış. Ama yine de pişirmeyi sürdürmüş ve zaman geçtikçe ekmeği iyileşmiş, hâlâ bugüne kadar tattığı hiçbir şeye benzemiyormuş gerçi. En sonunda, ekmeği oldukça güzelleşmiş, kasaba insanları ekmeklerinden alabilmek için kapısının önünde sıra olmaya başlamışlar. Ve her ne kadar ekmeği paylaşmaktan mutlu olsa da, hâlâ istediği şeye ulaşamamış. Ekmek pişirmekte ustalaşmadığını biliyormuş henüz.

Papireto'nun dükkânına ekmek için her gün gelen genç bir kadın varmış, Nerezza. Papireto ekmek pişirmeye o kadar gömmülmüş ki, kadının parlak siyah saçlarını ya da sürekli kendi üzerinde olan safir yeşili gözlerini fark etmemiş bile.

'Ekmeğiniz yediklerimin içinde en iyisi,' demiş Nerezza.

'Teşekkürler. Hâlâ eksikleri var ama onu sizinle paylaşmaktan mutluyum. Umarım ekmek size biraz olsun huzur ve neşe getiriyordur.'



Kadın ekmeği kalbine bastırmış. 'Tahmin edebileceğinizden çok öte hem de.'

Ve her gün, genç kadın kalbinden bir parçayı Papireto'yla bırakmış.

Papireto mükemmel bir fırıncıya dönüşmüş ve her gün, insanların gördüğü en güzel ekmeğin somunlarını pişirmiş. Papireto'nun kendisi de emeğinin meyvesinden memnunmuş ama hâlâ eksik olan, yanlışı olan bir şey varmış ve o, bunu biliyormuş.

Bir gün Nerezza, her zamanki gibi bir somun ekmeğin için gelmiş ama bu sefer Papireto onu görüp sırlıklam âşık olmuş. Kadının güzelliği onu öyle çarpmış ki ekmeği ona uzatırken tek kelime bile edememiş. Nerezza o gün fırından ayrılırken, kalbi, fırıncıyı kızdıracak bir şey yapmış olma korkusuyla paramparçaymış.

O akşam, Papireto tarifinin üzerinde çalışırken uyumamış. Ertesi sabah, fırından bir somun ekmeğin çıkartmış. Ekmeğin kabuğu tam da olması gerektiği gibi görünüyormuş. Somunu bölmüş ve sıcak havanın ekmeğin içinden dışarıya buhar halinde süzülüşünü izlemiş; renk ve aroma bugüne kadar elde etmeye çalıştığı her şeye uyuyormuş. En sonunda, ekmeği tatmış. Gözlerini yummuş ve tek bir gözyaşı damlası yanağına süzölmüş. Ekmeğin yapısı ve tadı tam da arzuladığı gibiymiş. Bunca çabanın ve yılın ardından, en sonunda ekmeğin pişirmekte ustalaşmış.

Kalan somunları da fırından çıkarmış ve ardından en güzel üç ekmeği aralarından seçmiş. Atına atlamış ve Nerezza'yı arayarak kasabada at sürmüş. Onu, hâlâ kendi gözyaşlarından adını alan Papireto Nehri'nin kenarında bir yerde bulana kadar aramış ve aramış. Atını onun yanına sürdüğünde, kadının ağlamakta olduğunu fark etmiş.

Atından atlamış ve genç kadına yaklaşmış. Nerezza yukarı baktığında, 'Sana ekmeğini getirdim,' demiş. Ve ekmeğin somunlarını kaldırmış.



Genç kadın gözyaşları arasından gülümsemiş. ‘Bunları bu-
raya benim için mi getirdin?’

‘Sen fırına gelene kadar beklemek istemedim.’

Şimdi Nerezza’nın gülümseyişi sabah güneşinden bile
daha parlakmış. ‘Neden peki?’

‘Çünkü seni görmek için beklemek istemedim.’

‘Ned...’

‘Çünkü seni seviyorum.’ Ve bunu söyledikten hemen sonra,
onu öpmüş.

Üç gün sonra evlenmişler. Papireto Sicilya’daki en iyi fırın-
cı olmuş ve Nerezza’yla ikisi hayatlarının kalanını mutlu ve
memnun geçirmişler.”

“Büyükanne, ben ekmek pişiremem.”

“Tabii ki pişirebilirsin. Pişiremeseydin nasıl bir Palermo
olurdun?” Büyükannesi gülümsedi.

“Bana, pişirdiklerimin kendi kalbimi iyileştiremeyeceğini
söylemiştin diye hatırlıyorum.”

“Ve bu doğru, iyileştiremez de zaten. Kendi pişirdiklerini
yemek senin kırık kalbini düzeltmez. Ama Papireto’da oldu-
ğu gibi, *lavoro, concentrazione, devozione* sana asıl önemli
olanın ne olduğunu hatırlatır ve sen böylece kendini iyileş-
tirebilirsin.”





Dante ertesi gün erken uyandı, ekmek yapma vaktinin geldiğini biliyordu. Ama işe girişmeden önce, hâlâ üzerinde olan küf, peynir ve bok kokusunu yıkamak için doğrudan banyoya yöneldi. Sıcak su bedeninden akarken, gözeneklerinin açıldığını hissetti. İçine çektiği buharla, sinüsleri temizlendi. Sabun, tozu, kumu ve yağı üzerinden yıkadı. Gözlerini kapattı ve bir süre öylece üzerinden akan suyun altında dikildi. Ekmeği düşündü, tadının nasıl olması gerektiğini, nasıl görünmesi gerektiğini hayal etti. En sonunda, yarım saatin ardından duştan çıktığında, geçmiş üç günün üzerinden temizlendiğini hissediyordu.

Ardından mutfağa yöneldi. Unun durduğu dolaba yürüdü. Buna ihtiyacı olacaktı. Başka? Üzerine çok kafa yormamaya çalıştı. Maya. Su. Tuz. Başlangıç için bunlar yeterli olurdu. Alt dolaplardan birinin gerilerinde duran gri, seramik, eski bir karıştırma kabını çıkarttı. Annesi ona bu kabı, o Des Moines'ten ayrılırken hediye etmişti. "Büyükannde bir tane vardı," demişti, "bende bir tane var ve şimdi sende de oldu." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sana evi hatırlatacak bir şey." Bu kabı son kullanımının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Kabı tezgâha bıraktı ve mayanın paketini açtı. Mayayı eline döktü, tanecikli yapısını parmaklarının arasında hissetti. Mayanın keskin kokusunu içine çekti. "Tamam, hanımlar, ekmek için bana yardımcı olmanızı isteyeceğim. O yüzden, benden ne istiyorsunuz?"



İçinde büyüyecekleri bir yer. Su. Ilık su.

Mayayı hâlâ sol elinde tutarken biraz ılık suyu karıştırma kâsesine doldurdu, mayayı içine serpiştirip çözülene kadar eliyle karıştırdı. “Bahse girerim biraz beslenmek istiyorsunuzdur.”

Dolaba yürüdü ve bir şişe bal çıkarttı. Tezgâhta, kabin başına döndü ve şişeyi sıktı. Bal, birkaç tatlı kaşığı oluncaya kadar suya karıştı. Üzerine tuz ekleyip tahta bir kaşıkla karıştırdı.

“Bir-iki dakika bekleyelim ki sihrinizi konuşturabilesiniz.”

Kapı zili çaldı. Ardından ön kapı açıldı ve Charly’nin sesi duyuldu, “Merhaba.”

“Buradayım.”

Charly mutfağa girdiği gibi Dante’yi iki eliyle, göğsünden itti ve Dante’nin poposu yerle buluştu.

“Senin neyin var be?”

Dante Charly’ye baktı ve yerinden kıpırdamamaya karar verdi. Charly’nin gözleri kafatasına bir zırhı bile delegecek kurşunlar sıkıyor ve Dante’nin beyninin küçük parçalarını mutlak zeminine saçıyordu.

“Acı çektiğini biliyorum ama, Yüce İsa aşkına, atlat artık! Bunu kendine yaparak ne elde etmeye çalışıyorsun?”

“Charly, ben...”

Charly Dante’nin kaba etlerine tekme attı.

“Ayağa kalk ve kendini topla, Tanrı’nın cezası. Kendine acıma partini sonlandırıyorum artık!”

Ama ona ayağa kalk dedikten sonra bile, yerden kalkmasına izin vermedi. “İlgilenmen gereken bir hayatın var. Sen değil miydin, babanın mükemmel bir hayatı olduğunu ve bu bir anda elinden kayıp gittiğinde bunun seni ölesiye rahatsız ettiğini söyleyen? Sen değil miydin, insanların yaşarken ölümü tamamen göz ardı ettiklerinden bahseden? Şimdi kendi hayatını harcamıyor musun yani?”

Uf. Bu son söyledikleri Dante’yi vurmuştu. Bugüne kadar-



ki davranış şekli yüzünden kendisinden utandı, babasının ruhu muhtemelen bütün yaptıklarına şahit olmuştu. Bu kadar kıymetli olan bir şeyin, hayatının, bir saniyesini bile böyle harcadığı için utandı.

Charly uzanıp Dante'ye elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Seni seven ve hayatlarında isteyen bir ailen ve arkadaşların var. Ve herkes senin için endişeleniyor. Tehlike de olabileceğinden korkuyorlar. Kuş'un beni aradığında sesinin nasıl çıktığını duymalıydın. Hayatımda onu hiç o kadar endişeli duymamıştım. Buraya gelip seninle konuşmam için bana resmen yalvardı."

Sesi giderek çatladı ve bir dakika boyunca boğazını temizlemeye çalışıp başaramadı. Bir bardak su içti ama Dante'yi haşlaması henüz bitmemişti.

"Ayrıca bir restoranın var, hatırlatmam gerekiyor mu sana?"

"Hayır, ama..."

"Hayatında çok güzel şeyler oluyor."

Dante avuç içlerini gözlerine bastırdı çünkü eğer elleriyle kulaklarını kapatsaydı Charly onu tokatlardı, biliyordu.

En sonunda, Charly masaya oturdu. "Neye mal olacak bilmiyorum ama bu konuda bir şeyler yapmalısın. Yardım almalısın. Ve daha fazla mızımlandığını duymak istemiyorum. Eğer buraya her gün gelip poponu tekmelemem gerekiyorsa, yaparım. Aileni meseleye dahil etmem gerekiyorsa, onu da yaparım. Bu saçmalık bugün bitecek." Etrafına bakındı ve bitmemiş işi gördü. "Ne yapıyordun ki hem?"

"Ekmek."

Suratında "Neden?" sorusu olanca netliğiyle belirince, Dante cevap verdi, "İyileşme sürecinin bir parçası."

"Ah." Dante, dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastıran Charly'nin kafasındaki küçümseyici yorumların hepsini çaresizce, *Bu salaklık*, demeden, en güzel ve en destekleyici bir biçime dönüştürmeye çalıştığını biliyordu. "İlginç."

Charly bir kez daha duraksadı. En sonunda, "Ama sanma



ki... Aman, seni sarhoş ve çıplak bir şekilde etrafta koşuştur-maktan alıkoyacak ne varsa denemeye değer bence,” dedi.

Charly birkaç saat daha Dante'yle kaldı, Dante bu sırada ekmeği hazırladı. Somunları fırına koyduktan sonra Char-ly'yle birlikte bir süre oturdu.

Yanından ayrılmadan önce Charly çantasını karıştırıp bir kart çıkarttı. “Profesyonel yardım almaya ne dersin?” Kartı Dante'ye uzattı. “Mükemmel bir terapisttir. Sana yardım ede-bilir.”

Dante elindeki karta baktı.

“Terapi kafadan çatlaklar içindir.”

Charly omzunu yumrukladı. “Öyle mi dersin? Aleti elinde, yağında sadece çoraplarıyla Ocean Beach'te koşturan kimdi?”

O gittikten sonra, Dante ekmeği fırından çıkarttı. İyi görü-nüyordu, mükemmel değil. Ekmeği kesti ama kabuk istediği kadar çıtır çıtır değildi. Yapısının herhangi bir özelliği yoktu. Tadı mı? Fena değil. Özellikle sadece bir gün önce nerede, ne yapıyor olduğu düşünülecek olursa.

O öğleden sonra, Pane Rubato'ya gitti. Ve akşam eve dön-düğünde tekrar mutfağa girdi. Yeniden eklemek yapmak için elinde yeterli malzeme vardı.

Ertesi sabah Pane Rubato'ya vardığında, sabahın hazırlık işleriyle mekân vızıldıyordu. Kuş ve Yerfıstığı avazları çıktığı kadar “Guantanamera”yı söylüyorlardı. Dante, aya uluyan kurtlar gibi şarkı söyleyen ikiliye gülümsemeden edemedi.

Sal, suratında ölgün bir ifadeyle geldi. Dante, günün spesyallerinin yazılı olduğu kâğıdın hatalı olduğunu ya da elemanlardan birinin arayıp işe gelemeyeceğini söylediğini düşündü. “Ne oldu, Sal?” diye sordu.

“Az önce John Sierra'nın asistanından bir telefon aldım. John dün gece ölmüş.” Mutfak ani bir sessizliğe gömüldü.

Dante elini alnına koydu ve üzerinde yemek hazırlanan masalardan birine yaslandı. “Nasıl?”



“Kalp krizi.”

“Ah, hayır.” Derin bir nefes koyuverdi, göğsü kanıyormuş gibi hissediyordu. “Ben... ben şey yapam...”

Kuvvetlice gözlerini kııptı ve en sonunda, “Bugünlük kapatalım,” dedi, “eminim bu haber bir sürü insanı üzecektir. Ve saygı gereği bugün diğer günlerdeki gibi çalışmak istemiyorum. Sanırım ben öğleden sonra evlerine gidip yapabileceğim bir şey var mı diye bakacağım.”



Dante, John’la Gloria’nın evine vardığında, Gloria salonda oturmuş, boş bakışlarla sabit bir noktayı izliyordu.

Dante John’un asistanı Lauren’ı gördü. Kadının cildi kireç gibiydi, gözlerinin etrafları mor halkalarla çevriliydi ve gözleri de kan çanağı gibiydi ama yine de, etrafta bir şeyleri yürüten oymuş gibi görünüyordu.

“İnanamıyorum,” dedi Dante.

“Biliyorum. Sanırım ben hâlâ gerçeği idrak edemedim.”

“Gloria nasıl?”

“Ativan’ını²⁰ yarım şişe Chardonay’le içti.”

Dante burnunu kırıştırdı, “Of.”

“Bugün hiçbir şey yemediğinden eminim. Ama onu kim suçlayabilir ki?”

“Ben en sevdiğim yemeklerden getirdim. Belki bir şeyler yemesi için onu ikna edebilirim.”

Dante, Gloria’ya doğru yürüdü ve sağındaki sandalyeye oturdu. Gloria ona bakmadı bile. “Çok üzgünüm, Gloria. John’un benim için yeri çok ayrıydı, yani yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana söyle.”

Gloria aynı boş bakışlarla aynı sabit noktayı izlemeyi sürdürdü.

“Sana sucuklu fırınlanmış makarna getirdim. Senin için küçük bir tabak hazırlamamı ister misin?”

²⁰ Çok güçlü bir sakinleştirici ve uyku ilacı. Ülkemizde yeşil reçeteye satılmaktadır. (Ç.N.)



Gloria, onu duyduğuna dair bile en ufak bir harekette bulunmamıştı. Dante mutfağa gitti ve makarnanın birazını bir tabağa döküp onu mikrodalga fırında ısıttı. Geri getirdiği tabağı Gloria'nın önündeki kahve masasına yerleştirdi. Belki de domates sosunun kokusu, tatlı İtalyan sucuğu ve peynir iştahını kıvılcımlandırabilirdi.

“Bunu burada bırakıyorum.”

Gloria'nın suratındaki bakış Dante'ye yabancı değildi. Babası öldüğünde annesi de böyleydi. Bir yaz, okuldan eve dönmüştü, Iowa State Üniversitesi'nin Otel ve Restoran İşletmeciliği Bölümü'nden üç yılda, dereceyle yeni mezun olmuştu (liseyi de bir yıl erken bitirmişti, on yedinci yaş gününden tam bir ay önce hatta). O gece, City Grill'deki işinden çıktık-tan sonra Julio's'a gidip arkadaşlarıyla birkaç içki devirmişti. Beraber çalıştığı yeni ve seksi garson Carrie de onlara gel-mişti ve Dante'yle flört ediyordu.

Eve dönüp yatağına uzandığında, hayatının mükemmel olduğunu düşünmüştü. Kendisiyle flört eden tatlı bir kız vardı. City Grill'de çalışmayı seviyordu ve sonbaharda, Chi-cago'daki Pişirme ve İkramcılık Enstitüsü'ne başlayacaktı. Yirmi yaşında, hayatındaki her şeyin kalkışa hazır olduğunu hissediyordu. O gece uykuya, hayatında hiç dalmadığı kadar mutlu daldı.

İki saat sonra, sabaha karşı dörtte annesinin kendisine ve kız kardeşi Carolyn'e seslenen sesiyle uyandı. Annesinin odasına koştu ve babasını yerde çırpınırken buldu. Telefona koşup 911'i aradı ve odaya döndüğünde, Carolyn'i babala-rına kalp masajı yaparken buldu. Ama yararı yoktu. Babası ölmüştü. Elli altı yaşında, korkunç bir kalp krizi.

Saatler içinde, ev Dante'nin halaları, teyzeleri, amcaları ve dayılarıyla dolmuştu. Bazılarının suratında, aynı ninesi öldü-günde olduğu gibi mahzun ve hüznünlü bir ifade vardı. Üç gün sonra, babasını toprağa verdiler ve Dante'nin ruhunda, bir daha asla tam olarak iyileşmeyecek bir yara açıldı. Büyükkannesi öl-



meden önce çok hastalanmıştı, dolayısıyla Dante onun öleceği gerçeğiyle, o daha ölmeden barışmıştı. Ama babası çok aniden gitmişti. Dante, babasının içinde olmadığı bir dünyayı hiç hayal etmemişti. Babası asla evlendiğini göremeyecek, çocuklarıyla tanışamayacaktı. Şimdi bile, başına ne zaman güzel bir şey gelse, Dante babasının orada olup bunu görmesini çok istiyordu.

Annesi de mahvolmuştu ama ne kadar kötü hissettiğini saklamaya çalışıyordu. Takındığı cesur ifadeye rağmen, hiçliğe doğru eriyip gidiyordu. Dante Chicago'daki aşçılık okulundan vazgeçti ve evde kalıp Des Moines Halk Koleji'nde bir aşçılık programına yazıldı. Mezun olduğunda, annesi ona artık hayallerinin peşinden gitmesinin zamanı geldiğini söyledi. Annesi, Dante'nin kuzeni Marcello'yu arayıp Dante'nin Roma'ya, Marcello'nun restoranında çalışmaya gitmesini ayarladı. Ayrıca bir yıl boyunca kirasını da o ödeyecekti.

"Kaderinde büyük işler başarmak yatıyor, Dante," demişti annesi. "Bu benim için burada kalışına karşılık sana teşekkür etme biçimim."



Şimdi, Gloria'nın evindelerken, sandalyesinden başını kaldırıp baktığında, ağlamakta olduğunu fark etti. Lauren yanına gelip elini omzuna yerleştirdi.

Dante etraftakilerin yüzlerine baktı. Dante, Gloria'nın çocuklarının bu yakınlarda yaşamadığını biliyordu. Oğlu New York'taydı ve kızı da Afrika'da bir yerlerdeydi. Eve gelecekler miydi? Cenaze için, tabii. Ama sonrasında? Gloria'nın şu âna kadarki hal ve tutumları temel alınınca, sonrasında yanında birlerinin olmasına ihtiyacı olacaktı. Ativan, kısa dönem için iş görebilirdi ama kendi deneyimlerinden biliyordu ki, Gloria er ya da geç John'u kaybedişiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"Bütün bunlarla ilgili en kötü olan şey," dedi Lauren, "be-



nim bütün gün işle uğraşmaya devam etmek zorunda olmam. Böylesine bir trajedi yaşandıktan sonra bile dünyanın dönmeye devam etmesi hiç adil değil. Yani, San Jose’de devasa bir anlaşma yapmanın tam ortasında idik ve şimdi herkes arayıp sonrasında ne olacağını öğrenmeye çalışıyor. Bu iş oldu diyecek kadar tamam mıyız? John’un hissesini kim üstlenecek? Lanet olsun, ben bilmiyorum.”

Yüce İsa, Dante olayın iş boyutunu hiç düşünmemişti. Restorandaki John’un hissesini kim alacaktı? Gloria mı yoksa bir ticari işletme mi? Ve eğer yeni ortak bu ortaklıktan tamamen çekilmek isterse? Ortaklığı öylece sonlandırabilirler miydi? Bir arkadaşın kaybını böyle soğuk bir bağlamda düşünmekten nefret ediyordu ama John’un ölümü onun hayatını, sadece duygusal olarak değil, doğrudan etkileyebilirdi.

Dante, Gloria’nın evinden ayrılırken midesi içinde ters dönerek büzüldü ve başı zonklamaya başladı. Bugün, her açıdan korkunç bir gündü.





John'un cenazesinden sonraki resepsiyon Gloria'nın evindeydi. Dante, Pane Rubato'yu kullanmalarını önermişti ama Gloria onu duymamış ya da duymamış numarası yapmıştı. Resepsiyon boyunca da, Gloria diğer misafirlerle konuşmuş ama Dante'nin ona yaklaştığını gördüğünde ya arkasını dönmüş ya da odadan ayrılmıştı.

"Gloria'yı üzecek bir şey mi yaptım?" diye sordu Dante, Lauren'a.

"Bildğim kadarıyla hayır."

"Belki de kişisel meselesine fazla müdahil oluyormuşum gibi hissediyordur."

"Gloria oldum olası çözmesi zor bir insandı."

"Bilmez miyim."

Dante, Gloria'yı koltukta yalnız otururken gördüğünde yanına doğru yürüdü ve koltuğun sağındaki sandalyeye oturdu.

"Bir kez daha, eğer yapabileceğim bir şey varsa bana hiç çekinmeden söylemeni istiyorum." John öldüğünden beri Gloria ilk kez Dante'yle göz göze geldi, bakışları yumuşadı.

"John harika bir adamdı. Bana ikinizin nasıl tanıştığını anlattı, sen odaya girdiğinde nasıl gözlerini senden almadığını. İki insanın böyle birbirini bulması mükemmel bir şey." Bir damla gözyaşı Gloria'nın yanağından aşağı süzülür ve Dante, bir gülümseyişin izdüşümü olabilecek bir şey gördüğünü sandı. "Seni çok seviyordu, biliyorum."

Gloria bir kumaş mendille gözlerini hafifçe kuruladı ve derin bir nefes aldı. Ardından tek kelime etmeksizin ayağa kalktı ve oradan uzaklaştı.



Dante Lauren'ın yanına döndü. "Ben artık gitsem iyi olacak," dedi.

Dante'nin arkasında dikilen bir kadın, "Eh, ben Gloria'nın restoranı elinde tutmak istemediğini duydum. Sanırım satacakmış."

"Nedenini görebiliyorum," dedi bir başka kadın, "o mahallede..."

Lauren, belli ki konuşulanları duymuştu, omuzlarını silk-ti. Dante, ona kendisini takip etmesi için bir işaret yaptı.

"Gloria seninle Pane Rubato hakkında hiç konuştu mu?"

"Hayır ama Gloria, John öldüğünden beri benimle hiç konuşmadı. Yine de, ben olsam dedikodulara pek kulak asmazdım."

Pane Rubato'da, izleyen birkaç mesai boyunca bütün ele-manlar John'un ölümü dolayısıyla oldukça durgundu. Hâlâ biraz da olsa gülüşüyor, şakalaşıyorlardı ve bol miktarda John hikâyesi anlatıyorlardı. Lexi'nin de bir hikâyesi vardı, John'un aynı masayı paylaştığı herkesin aile isimlerinin devamıyla zengin olduğu bir tane. Masadaki adamlardan biri, gece boyunca Lexi'yi restoranda bir aşağı bir yukarı koşturmuştu: "Tatlım, bana şunu getirir misin? Güzelim, bana bunu getirir misin?" Ama adam, "Hey, bebek, bana bir bira daha getirmeye ne dersin?" dediği zaman, John ona bakmış ve, "Onun adı Lexi. Tatlım değil. Güzelim değil. Bebek değil. Saygı göster," demişti.

"John gibi bir adam," demişti Lexi, "istese tam bir görmemiş olabilir. Ama asla odadaki herkesten daha yükseklemiş gibi davranmadı."

"Onu bu kadar harika bir adam yapan da buydu," dedi Kuş. "Hiçbimize onun köleleriymişiz gibi davranmadı. Hepimize onun arkadaşımıyız gibi hissettirdi."

Siparişi çıkan Lexi mutfaktan ayrılırken Kuş, gözlerini sırtından ayırmadı.

"Ne oldu?" diye sordu Dante.



Kuş mutfak kapısına gözlerini dikip cevap verdi, "Hiç."

"Bir şey mi var?"

Kuş, Dante'yi kenara çekip sessizce, "Her şey görüldüğü gibi değil," dedi.

"Lexi'den mi bahsediyorsun? Bana koca bir kalbi olan güzel bir kız gibi görünüyor."

"Belki. Ama büyük olan başka bir şey daha var."

"Neden bahsediyorsun?"

Kuş tek kaşını kaldırdı. "Dün gece işten sonra sadece ikimiz kalmıştık. Ve ikimiz de çok fazla şarap içmiştik. Aramızda bir şeyler ısınmaya başladı."

"Ve?"

"Bana gelmek isteyip istemediğini sordum. Bana, gerçekten çok istediğini ama anlatması gereken bir şey olduğunu söyledi."

"Bu bana da bir kez olmuştu. Kadın bana cinsel yolla bulaşan uçuğu olduğunu söylemişti. Kesinlikle insanın hevesini kırıyor."

"Bu biraz daha fenası olabilir."

"Daha fenası mı?"

"Bana bir operasyon için hazırlandığını söyledi. Bir şeyleri..." Kuş kasıklarına doğru bakışlarını indirdi, "aldırtmak için."

Dante gözlerini kıstı. "Şeyi kastetmiyorsun?.." dikkatlice ellerini önüne indirdi.

"Ediyorum."

"Yok artık!"

Kuş kafasını salladı.

"Hayatta aklıma gelmezdi. Ödün koptu mu?"

"Korkamayacak kadar şoktaydım."

"Ne yapacaksın peki?"

"Hiçbir şey. Ben kadınlarımın kadın olmasından hoşlanıyorum."

"Bilemiyorum. Lexi tanıdığım bazı kadınlardan çok daha kadın."



“Öyle olabilir ama ben vitesli araba sürmüyorum.” Yarı içerlemiş bir iç geçirdi. “Her ne kadar araba mükemmel bir Ferrari olsa da.”

Ertesi sabah Dante, Charly’nin bir arkadaşı olan Paige’den bir telefon aldı; Paige, Ferry binasında, La Cuisine isimli mut-fak malzemeleri mağazasında müdürdü. Charly bir önceki gece Dante’ye mesaj atarak birilerine onun numarasını verdiğini söylemişti ama Dante bunu tamamen unutmuştu.

“Dün Charly’yle konuşuyordum,” dedi Paige, “ve ona, dükkânda daha fazla pişirme eğitimine ihtiyacımız olduğunu söyledim. O da bana senin bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söyleyip numaranı verdi. Pane Rubato’nun yemeklerine bayılıyorum zaten. Dolayısıyla arayıp ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek istedim.”

“Her zaman böyle bir şey yapmak istemiştım. Daha önce mağazanızda bulundum ve ders vermek için mükemmel durumdasınız.”

“Harika. Neden buraya gelmiyorsun, detayları konuşurduk. Ben her zaman uygunum, genellikle saat altıya kadar mağazadan ayrılıyorum.”

“Bu sabah uygun mu? Yarım saat sonra orada olabilirim.”
“Mükemmel.”

Dante mağazaya girer girmez, Paige onu karşıladı. Dante, kadının kemikli elini sıktı.

“Seninle tanışmak çok güzel, Dante. Hakkında çok güzel şeyler duyuyorum.”

Birlikte onun ofisine yürüdüler ve Dante’nin ders için yapabileceklerini konuştular. Dante, büyükannesinin ona küçükken anlattığı masallardan yola çıkarak tarifler hazırlamak istediğini söyledi, *Steak Diavolo* gibi ki bu tarif kalbi kırık bir çiftlik işçisinden esinlenmişti. Paige’le ikisi, dersler için Dante’ye gerekenleri konuştuğundan sonra belirli bir tarih ayarladılar.



Sonrasında, Paige ayağa kalktı. “Bu konuda çok heyecanlıyım. Bununla birlikte bir yandan tanıtım da yapmış olacağız. Ve lütfen, bu sınıfı bir başarı haline getirebilmek için ne yapabileceğimizi benimle gerektiğince paylaş.

Birkaç gün sonra, öğleden sonra üç civarında restorana bir kadın geldi, o geldiği sırada restoranda sadece birkaç masa doluydu. Sarı saçları ve kırmızı gözlerinin altını çevreleyen kopkoyu halkaları vardı. Elmacıkkemikleri o kadar keskin hatlarla çıkmıştı ki, elması kesebilirmişsiniz gibi görünüyordu. Bir masaya yalnız başına oturdu ve Dante’yi görmek istedi.

“Bana yardım etmek zorundasın,” dedi.

“Senin için ne yapabilirim?”

“Kırık kalpleri iyileştirdiğini duydum.”

Dante, onun tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Kadının ağzından, kırık kalpleri iyileştirebildiğine dair bir laf almaya çalıştığından korkan Dante, “Bu ne kadar doğru bilmiyorum,” dedi.

“Gerçekten mi? Benim bir şeylere ihtiyacım var. Yemek yiyemiyorum. Artık nefes almakta bile güçlük çekiyorum. Ben...” Eliyle ağzını kapatan kadının gözlerinden yanaklarına yaşlar süzüldü.

Dante kadına uzun uzun baktı. Kafasında bir ses, *bu güvenli* diye fısıldadı. “Senin için ne yapabileceğime bakayım. Vejetaryen misin ya da yemediğin herhangi bir şey var mı?”

“Bana ne verirsen yiyeceğim. Ve teşekkür ederim. Çok, çok teşekkür ederim.”

Dante mutfağa döndü ve İtalyan makarnasını İtalyan usulü pastırmayla birbirine karıştırıp üzerine bezelye, kırmızı soğan, domates ve reyhanla hazırlanmış kremayı döktü.

Tabağı kadının masasına götürdü ve önüne yerleştirdi. “Bu makarna bu akşamın spesyali olacaktı, söyle bakalım yeterince iyiymiş.” Ardından gülümsedi.

Kadın da dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi



ve ardından ağır hareketlerle çatalını alıp tek bir tel İtalyan makarnasını çatalına doladı. Gözlerini kapattığında Dante, sanki dua eder gibi, diye düşündü ve kadın makarnayı ağzına götürdü. Makarnayı çiğnerken, suratı değişmeye başladı. Gülümsedi ve Dante, gözlerinin etrafını çevreleyen mor halkaların kendi gözleri önünde yok olduğuna yemin edebilirdi.

Ağzındaki lokmayı yutan kadın, derin, uzun bir nefes aldı. Ardından gözyaşları sel olup aktı, “Aman Tanrım, gerçekmiş,” dedi. “Sahiden de gerçekmiş.” Gözlerini açtı. “Sanki az önce katran karası kalbimin üstüne ışık döktün. Zehrin bedenimden çıkıp gittiğini hissedebiliyorum.”

Dante gülümsedi. “Yani makarna bu akşamın spesyalı olacak kadar iyi mi?”

Kadın güldü. Gözyaşlarını kuruladı ve, “Sen gerçekten de bir çeşit melek falansın, değil mi?” diye sordu. “Yani, cidden. Buraya geldiğimde ne olacağını bilmiyordum ama böyle bir mucize de beklemiyordum.” Kafasını inanmazlıkla iki yana salladı. “Umarım az sonra yatağında uyanmam.”

“Umarım. Çünkü o zaman gerçek hayatıma kargo kuryesi olarak devam etmem gerekir.”

“Benim adım Jill, bu arada.” Jill ayağa kalktı. “Sana sarılabilir miyim?”

Dante kollarını açtığında kadın Dante’nin göğsüne soku-lup ona sarıldı.

“Sana çok teşekkür ederim. Ve Tanrı’ya da senin varlığını için teşekkür ederim.”

Dante mutfığa geri döndüğünde, Kuş, “Bu neydi?” diye sordu. “Onu tanıyor muydun?”

“İ-ih. Sadece iyi bir tabak makarnaya ihtiyacı olan bir müşteri.”

Kuş, bariz bir ilgisizlikle kaşlarını kaldırdı. “Hey, belediye başkanıyla ilgili olan bitene inanabiliyor musun?”

O sabah, bir skandal Şehir Meclisi’ni sarsmıştı. Başkanın personel müdürü, oldukça halka açık bir şekilde, başkanın,



kendi karısıyla ilişkisi olduğu söylentileri üzerine istifasını vermişti.

“Charly duydu mu acaba?” diye sordu Kuş.

“Hiçbir fikrim yok. Onu aramak ya da mesaj atmak istiyorum ama burnumu sokmak da istemiyorum, anlıyorsun ya? Sanırım, eğer konuşmak isterse kendisi arayacaktır.”

Bir haftadan fazla bir zaman geçti ve Dante, Charly’den hiç haber alamadı. Başkanın skandalı patladıktan birkaç gün sonra Charly’yi aradı ama sesli mesaja yönlendirildi.

Charly, aramasına dönmedi ve Dante, Charly’nin hâlâ şehirde olup olmadığından bile emin değildi. Ama haberleri duymuş olmalıydı; çünkü bütün haberler bu başlıkla çalkalanıyordu, hatta Charly’nin adı bile birden fazla sefer geçmişti.

En sonunda, bir kez daha aramaya çalıştı. En azından mesaj bırakıp ihtiyacı olduğunda konuşmak için burada olduğunu söylemek istemişti. Böyle bir şey olsa bile Charly hayatta itiraf etmezdi ama Dante, kendini en azından bunu söylemek zorunda hissediyordu.

Charly’nin numarasını çevirirken sesli mesaja yönlendirilmeyi bekliyordu ama onun yerine telefona Charly’nin kendisi cevap verdi. “Hey.”

“Selam. Nasılsın diye bakmak için aramıştım.”

“İyiyim.” Charly’nin sesi oldukça pürüzlüydü ve ne kadar yıprandığı sesinden bile belli oluyordu. “Her zamanki gibi meşgulüm. Önümüzdeki hafta Gina buraya gelecek, dolayısıyla hazırlanacak çok fazla şey var.”

“Yemek yedin mi?”

“Dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler bulmaya halim yok.”

“Sana pizza getirebilirim.”

“Böyle bir teklife kim hayır diyebilir ki?”

Dante, Charly’nin evine vardığında, karşısında kasvetli bir kâbusun ta içindeki bir hayalete benzeyen Charly’yi buldu.



Pizzayı yemek masasına bıraktı, fesleğen, taze mozzarella peyniri ve bol domates soslu Margarita pizzasıydı, Dante'nin kendi özel tarifi.

"Aç değilim," dedi Charly. "Belki sonra yerim."

"Lanet olası pizzayı hâlâ sıcakken ye." Bol peynirli bir parçayı Charly'nin tabağına koydu. "Aşırı lezzetli."

Charly gözlerini devirdi. "Madem öyle diyorsun."

Pizza diliminden bir ısırık aldı ve gözlerini yumdu, Dante olacakları biliyordu. Yarım bir gülümseyiş, Charly ağzındaki lokmayı çiğnerken dudaklarında şekillendi. Birkaç saniye daha gözlerini kapalı tuttu ve derin bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığına, gülümsedi de gözlerinin ferisi geri geldi.

"Biliyor musun, aslında o ilişkiden kurtulduğuma memnunum. Bitmesi için farklı yollar tercih ederdim bana kalsaydı ama sonuç her şekilde aynı olacaktı. Belli ki benim için kötü olan bir şeyi bitirmişim." Şarabından bir yudum içtikten sonra pizzasından bir ısırık daha aldı ve gözlerini bir kez daha kapadı.

"Pizzayı sevdin mi? Yani, sana bir protein içeceği getirsem ve sen onu içip gerekli bütün besinlerini alsan olurdu ama bunu tercih etmezdin herhalde, değil mi?"

Charly kafasını olumsuz anlamda salladı. "O da olurdu," dedi ağzı tıka basa doluyken.

Charly toplamda üç parça pizza yedi ve izleyen bir saat içinde Dante'yle ikisi bir şişe şarabın dibini gördüler.

"Gloria Sierra artık benim resmî iş ortağım oldu. Geçenlerde Susan'la konuştum ve belli ki John sahip olduğu her şeyi Gloria'ya bırakmış. Bütün iş hisselerini."

"Vay canına. Eh, sanırım Gloria'nın restoranla uğraşacak zamanı kalmayacağından bu iyi bir haber."

"Ya da belki restoranın kendisine düşen payını satmak isteyebilir."

"Anlaşmada, restoranın elinden öylece alınmasını engellemenin bir yolu yazıyordur, değil mi?"



“Ona ait yarımı alma hakkım var. Ama buna gücüm yetmez, dolayısıyla isterse kendi hisselerini bir başkasına devredebilir ya da restoranı kapatıp malvarlığını satabilir.” Dante derin bir nefes aldı. “Ama şu an bunun için endişelenmeyeceğim. Sanırım bekleyip ne olacağını göreceğiz.”

“Zaten yapabileceğin tek şey de bu.”

“Hey,” dedi Dante, “sana Roma’daki kuzenim Marcello’dan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet. Restoranında çalıştığın kuzenin değil mi?”

“Ta kendisi. Bu sabah onun ikiz oğulları Renzo ve Andrea’dan bir mail aldım, buraya, San Francisco’ya geliyorlarmış. Onları en son gördüğümde yedi yaşındaydılar. Roma’da Film Akademisi’ni bitirmişler ve Marcello da mezuniyet hediyesi olarak onları bu seyahate yolluyormuş. Ben de doğal olarak benimle kalmalarını önerdim. Ha, bir de kız arkadaşlarını da getiriyorlar.”

“Oh. Desene Dante’nin evi biraz kalabalık olacak.”

Dante gülümsedi. “Evet ama onları tekrar görmek harika olacak. Onlarla yaşarken beraber çok eğleniyorduk.”

Gecenin geri kalanı boyunca, Charly başkanla ilgili tek kelime daha etmedi. Onun yerine, bolca işinden konuştu. “Bana öyle geliyor ki, Gina’nın dünyayı daha iyi bir yer haline getirmesine yardım ediyoruz. Birilerinin doğru olan şeyi yapmaya cesareti olmalı, politik açıdan bakıldığında bunu yapmak göze iyi görünmese bile. ‘Kendi politik hırsımı insanların ihtiyaçlarının önüne koyduğum gün beni bu ofisten atmalılar,’ dediğinde buna bayılmışım. Karşıtları bu yüzden ondan nefret ediyorlar. Her seçimde, onu yenebilmek için etrafa para saçıyorlar ama asla istediklerine ulaşamıyorlar. İnsanlar Gina’nın ‘asıl mesele’ olduğunu biliyorlar.”

Dante ayrılmak için hazırlanırken, Charly kapıya çıkıp akşamını onunla harcadığı için teşekkür etti.

“Senin için endişelenmişim,” dedi Dante. “İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.”



“Çok tatlısın.” Charly gülümsedi ve altdudağını dişlerinin arasına kısırdı.

“Ve?”

Charly onu öptü, dudaklarından. Genç kadının yumuşak ve dolgun dudakları Dante’ninkileri öyle büyük bir istekle bulmuştu ki, Dante öpüşünü derinleştirip dilini onun ağzından içeri itmekten kendini alamadı. Öpüşleri anbean daha ısrarcı bir hal alırken, Dante elini Charly’nin yanağına yerleştirdi. Kollarını onun etrafına dolayıp Charly’yi kendisine çekti. Kadın kıvrımlarını Dante’nin vücuduna bastırdı. Dante’nin bütün bedeni zonklıyor gibiydi. Parmakları nazik bir şekilde Charly’nin sırtına gömülmüştü.

Dante geri çekildi ve Charly’nin, belli ki daha fazlasını arzulayan gözlerinin içine baktı. Ama istediği gerçekten Dante miydi yoksa bütün bunlar daha çok Charly’nin biten ilişkisiyle mi ilgiliydi?

Dudakları kıpkırmızı kesilmişti. Birbirlerine baktıkları birkaç saniye boyunca, ağır bir şekilde nefes alıp verdi.

Tanrım, çok güzel. Şu gözlerine, dudaklarına bakar mısın? Ağzı. Tadını bir kez daha almalıyım.

“Bunu yapmamalıydım,” dedi Charly.

“Öyle mi?” Dante kalbinin acıdığını hissedebiliyordu.

“Aman Tanrım, şu surata bak.” Charly avucunu Dante’nin yanağına bastırdı. “Kal.”

“Emin misin?”

“Evet. Sadece... Burada benimle ol.”

Oturma odasına geri döndüler ve koltukta yan yana oturup Dante’nin gözleri kapanmaya başlamadan önce bir saat daha sohbet ettiler.

“Yorulduğun,” dedi Charly. “Gidip uyusak mı?”

Dante esnedi. “Evet, bence bu iyi bir fikir.”

Charly ayağa kalkıp elini Dante’ye uzattı.

Dante kaşlarını kaldırdı.

“Misafir yatağının üzeri çerçöp dolu ve burada, kanepede uyumanı istemiyorum. Yatağımda uyuyabilirsin.”



“Sen nerede uyuyacaksın?”

Charly gözlerini devirdi. “Yatağımda.”

“Aynı yatakta mı uyuyacağız?” Dante gülümsedi.

Charly’nin yanakları kızardı. “Evet. Seninle uyumak güzel olur, diye düşünmüştüm ama eğer burada uyumayı tercih ediyorsan...”

Dante ayağa kalkıp Charly’nin elini tuttu. “Hayır, yatak kesinlikle kulağa daha iyi geliyor.”

Yatak odasına yürüdükleri sırada Dante, “Bilesin diye söylüyorum, ben çıplak uyurum,” dedi.

Charly gülüp elini çekti, “Bu akşam değil.”

“Eh, sana kötü bir haberim var, ördekli pijamalarımı evde unutmuşum.”

Charly bir kez daha güldü. “Sanırım o kotla uyumak çok da rahat olmayacaktır. Umarım iç çamaşırını giyiyorsundur.”

Dante pis pis sırıttı. “Peki ya giymiyorsam?”

Charly ona sert bir bakış attı.

“Of, tamam,” dedi Dante. “Evet, altımda iç çamaşırım var.”

“Güzel, o zaman onunla uyuyabilirsin.” Dolabından birkaç parça şey aldıktan sonra banyo kapısının arkasında kayboldu.

Dante, boxer’ı hariç üzerindeki her şeyi çıkarttıktan sonra yatağa tırmandı Charly bir dakika sonra altında erkek şortu, üzerinde kolsuz bir pembe tişörtle banyodan çıktı.

Dante’nin nefesi sıkıştı. *Tanrım, çok güzel.*

Charly yatağa tırmandı ve ışığı kapattı. “Rahat mısınız?”

“Evet, mükemmel.”

Charly iç geçirdi, biraz kaykıldı ve ardından bir kez daha iç geçirdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Dante.

“Evet. Sadece...”

“Sadece ne?”

Charly derin bir nefes aldı. “Bana sarılсан olur mu?”

Dante bir şey söylemedi, onun yerine Charly’nin yanına



kaydı. Charly yanlamasına uzandı, sırtı Dante'nin göğsüyle bütünleşti. Dante onu kendisine iyice çektikten sonra kolunu kadının beline doladı.

Charly ona biraz daha sokulduktan sonra hafif bir sesle konuştu, "Teşekkürler."

Dante uzun, yavaş bir soluk aldı ve ardından yavaşça ciğerlerine çektiği havayı dışarı soludu. Bedeni, Charly'nin bedeniyle bütünleşmiş olması gerçeğiyle vızıldıyor gibiydi. Bu temasın yeniliği... Charly'nin teninin kokusu... Ona bundan önce kaç sefer sarılmış olursa olsun, Dante onu şu anki gibi içine çekme olanağına sahip olmamıştı – parfümsüz, gerçek Charly. Onu bu kadar yakın tutmak, nefesini ve kalp atışlarının uzak sesini duymak...

Dante uyumadı ve en az bir saat boyunca Charly'yi öylece tuttu. Charly'nin de uyanık olduğundan oldukça emindi ama ona bir şey söylemedi.

En sonunda, uykuya, birkaç garip rüyanın ortasına daldı. Birinde, annesinin evinin çatısındaydı, kenara yakın bir yerde dengede durmuş kahvaltı ediyor ve düşmemeye çalışıyordu. Bir başkasında, Palermo'daki bir sahilde yüzüyordu ve sürekli gözüne giren su, nereye gittiğini görmesine engel oluyordu.

En sonuncu rüyası en garip olandı. San Francisco'daydı, yürüyordu ve bir blok kadar önünde yürüyen Abby'yi gördü. Bir adam tam Abby'nin arkasındaydı, Abby'nin çantasını kapmaya çalışıyordu. Dante onlara yetişmeye çalıştı ama ne kadar hızlı yürürse yürüsün, Abby ve peşindeki adam Dante'nin bir blok önünde kalmayı başardılar. Abby'ye seslenmeye çalıştı ama boğazından ses çıkmıyordu. Peşlerinden koştu ama yine de yetişemedi. En sonunda adam, Abby'yi arkadan yakaladı ve Dante var gücüyle bağırды, "Abby!"

Kendi sesi onu rüyasından uyandırdı. Titreyerek gözlerini açtığında, Charly'yi kendisine bakarken buldu.

"Uykunda konuşuyordun," dedi Charly.



Dante, Charly'nin ne duyduğunu biliyordu. "Özür dilerim. Korkunç bir rüya gördüm."

Charly onaylayarak hafifçe kafasını salladı ve ardından yatağın öbür tarafına yuvarlandı.

Dante ertesi sabah saat altı buçukta uyandığında, Charly çoktan kalkmış ve işe gitmek için giyinmişti. "Bugün çok yoğun bir gün beni bekliyor," dedi, "giderken kapıyı kilitlesen yeter."

"Hızlı bir kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

"Hayır, bir Cliff barım var ve yolda giderken kendime bir kahve alırım."

"Peki. Ben de giyinip çıkarım. Sonrasında bir şeyler içelim ister misin?"

"Bu akşam geç saate kadar çalışacağımdan oldukça eminim ama sana haber veririm."

"Her şey yolunda mı? Şey görünüyorsun... Bilmiyorum."

"Evet." Charly zorla gülümsedi. "Hâlâ uyanmaya çalışıyorum."

Dante yataktan çıkarken Charly, "Gerçekten gitmem gerek. Sonra konuşuruz, olur mu?" diye sordu.

Dante yatağın kenarında oturup kafasını salladı. "Olur."

Her şeyin içine sıçmakta on numarasın!





Bir hafta boyunca Charly'den ses çıkmayınca, Dante onu aradı.

“Selam yabancı,” dedi.

“Üzgünüm, işler deli gibi yoğun.”

“Ama sen iyi misin?”

“Evet, aslına bakarsan oldukça iyi hissediyorum kendimi.

Bu sabah on beş kilometrelik bir koşuya çıktım ve bütün gün inanılmaz enerjim vardı. Bir sürü iş hallettim.”

“Çok sevindim.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik aralarına girdiğinde Dante, “Tamam o zaman, ben bırakayım da sen işine bak,” dedi.

“Peki.”

“Her şey yolunda mı?”

“Ah, evet. Ben sadece... Televizyondaki bir şey dikkatimi dağıttı.”

“Tsunami uyarısı falan yok, değil mi?”

“Hayır, öyle bir şey değil.”

Dante derin bir nefes aldı. “Geçen gece olanları açıklamak istiyorum.”

“Zorunda değilsin...”

“Uykumda Abby'nin adını söylediğimi biliyorum.”

“Sen gerçekten de...”

“Rüyamda birinin ona saldırdığını gördüm ve adını seslendim.”

Charly birkaç saniye için cevap vermedi ve Dante, onun konuşmasını beklerken yerinde huzursuzlukla kıpırdandı.

“Bak,” dedi Charly en sonunda, “hâlâ halletmen gereken



meselerin olduğunu biliyorum. Bunu kesinlikle anlıyorum. Ve ben de Jack'le ilgili olanları sindirmeliyim, yani düşünse-ne, daha sadece bir hafta oldu. Dolayısıyla bu ciddi bir şey değil. Gerçekten.”

Belki ona, onu öpmenin, onu kollarının arasında tutmanın ne kadar güzel olduğunu söylemelisin.

Charly, “Sanırım bu ikimizin de artık önümüze bakması için iyi bir şans, anlarsın ya?” dedi.

“Evet, haklısın.”

Charly sonraki birkaç hafta boyunca Washington'da olacağını ama döner dönmez onu arayacağını, çıkıp beraber bir şeyler içebileceklerini söyledi.

Sonraki birkaç hafta boyunca, Gloria uzak ve iletişimsiz kalmayı sürdürdü. Bir restoranı hiç karışan görüşen olmadan yönetme noktasında, Gloria'nın sessizliği kesinlikle güzeldi ama yanında belli bir miktar gerginlik getirdiği de doğrudu. Bir şeyler mi planlıyordu?

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi Lauren, Dante John'un ofisini aradığında. “Bir şey dönüyor. Oğlunun Sierra varlıklarını devralmak istediğini duydum ama John bütün varlıksal değerlerini Gloria'ya bırakmış.”

“Ve Gloria bunları kendisi mi yönetmek istiyor?”

“Ya da oğlunun yönetmesini istemiyor.”

“Kendi oğlunun, babasının işinin başına geçmesini neden istemesin ki?”

“Ah, bu Gloria'nın gizemlerinden yalnızca bir tanesi. On yıl önce aralarında bir aile draması yaşandığını biliyorum ama John'a asla meselenin neyle ilgili olduğunu sormadım ve o da bana bu konuda hiç bilgi bahsetmedi.”

John, oğlunu pek görmediğinden bahsetmişti ama Dante bunun, oğlu New York'ta yaşamasından kaynaklandığını varsaymıştı. John aile içinde bir parçalanmadan hiç bahsetmemişti.



Dante Gloria'yla ilgili endişelenmemek için elinden gelen en iyisini yaptı ve onun yerine, üzerinde kontrol kabiliyetinin olduğu öteki şeylere odaklandı. Bunlardan biri, vereceği ilk yemek dersi idi. Mağazaya dersin başlangıç saatinden yarım saat önce gitti ve öğrendi ki, derse katılım tamdı. La Cuisine'in düzenlediği organizasyondan etkilenmişti. Bütün malzemeler önceden hazırlanmıştı. Sebzeleri doğranmış, içerikler ölçülmüştü. Tavalar ve tencereler ve gerekli bütün ekipman, onun çalışacağı yerdeydi. Ayrıca oldukça detaylı bir ayarlama yapmışlardı; ışık, ses... Chet Baker halkla ilişkiler kısmını üstlendi ve insanlar geldikçe onları birbiriyle kaynaştırdı. Birkaç kişi Dante'yi tanıyıp ona gülümsediler.

En sonunda, derse başlama zamanı gelmişti. İnsanlar yerlerine oturdular, birçoğu da etrafta, ayakta kaldı. Paige kabalıkta öne çıktı. "Bugün burada Dante Palermo konuğumuz ve kendisinin burada olmasından ötürü çok mutluyuz. Kendisi San Francisco'daki Pane Rubato restoranında şef ve aynı zamanda restoranın ortağı."

Birkaç kişi el çırpı.

"Teşekkürler, Paige. Ve teşekkürler La Cuisine, bu etkinliği düzenlediğiniz için. Bugün birlikte birkaç şey yapacağız ama ben ilk olarak baharatlı *Steak Diavolo*'yla başlamak istiyorum, bana her seferinde, ben mutfakta ona yardım ederken büyükannemin anlattığı bir masalı hatırlatır bu yemek. Büyükannem her zaman, belli ruh hallerinde belli yemekler pişirmemi söylerdi. Yani, mesela üzgün ve yalnız hissediyorsanız, baharatlı bir şeyler yiyin. Bu fikre dair bilimsel bir dayanak yok ama arkasından güzel masallar çıktığı kesin. Benim size anlatacağım masalın adı, *Katır Ghiacciato*.

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar dünyada, bir çiftlikte hayvanlarıyla uğraşan ve çiftliğin sahibinin kızını dünyada var olan her şeyden çok seven Ghiacciato adında bir çiftçi yaşamış. Ama çiftlik sahibi, Ghiacciato'yu kızı Mimi'nin yanına hiç yaklaştırmıyormuş.



'Ghiacciato bir katır gibi,' diyormuş Mimi'nin babası, 'bir katır kadar güçlü ve aynı derecede salak. Benim Mimi'm çok daha iyisini hak ediyor.'

Ama Ghiacciato, Mimi'ye degecek olduğunu kanıtlamaya kararlıymış. Gündoğumundan günbatımına, kara kışla kavurucu yazı birbirinden ayırmadan çalışıyormuş. Çiftlik sahibinin at arabasını, en uzun yollarda, üzerine yüklü en ağır yüklerle bile çekiyor ve bundan mutlu da oluyormuş.

Bir gün Ghiacciato domuza, kuzuya ve ata demiş ki, 'Efendi benim ne kadar sıkı çalıştığımı gördüğünde, Mimi'yle evlenmeme izin verecek.'

Ama bütün hayvanlar, efendinin Ghiacciato'ya 'katır' dediğini bir sürü kez duymuşlar.

'Mimi o kadar da güzel değil,' demiş at.

'Daha iyi birini bulabilirsin,' demiş domuz.

Ve kuzu da eklemiş, 'Senin onu sevdiğin gibi seni seven birini.'

Ama Ghiacciato onların sözlerini duymazdan gelmiş. 'Göreceksiniz.'

Bir kış günü, Ghiacciato bütün gününü yağmurun altında, efendi için odun kırarak geçirmiş. Mimi bunu gördüğünde, ona neden bu kadar amansızca çalıştığını sormuş.

Ghiacciato basitçe cevaplamış, 'Senin için.'

Ve böylece, Mimi ona âşık olmuş.

Olacakları öngören babası, Mimi'yi teyzesiyle yaşaması için Messina'ya göndermiş. Zavallı Ghiacciato'nun kalbi kırılmış ama aşkının bir gün geri döneceğinden eminmiş. Gece gündüz çiftlik sınırlarında beklemiş, yemeden içmeden kesilmiş. Hava soğuduğunda ve yağmur bastırdığında bile, Ghiacciato içeri girmeyi reddetmiş. 'Aşkım geldiğinde onu karşılamak için burada olmalıyım,' diyormuş.

Bir gece, büyük bir fırtına gelmiş ve dondurucu rüzgârla buz gibi yağmurunu doğrudan Ghiacciato'nun kalbine üfle-miş. Çiftçi, soğuktan yere yığılıp ölümün kıyısında dans etmeden önce bir saat daha fırtınanın altında dikilmiş.



Bunu gören hayvanlar, Ghiacciato'ya koşmuşlar ve onu çiftliğin içine geri çekmişler. Onu ateşin yakınına getirmişler ama çiftçi kıpırdamamış. Onu battaniyelere sarmışlar ama Ghiacciato bilinçsizliğinden sıyrılamamış. En sonunda baykuş konuşana kadar, hayvanlar umutlarını kesmişler.

'Onu üşüten dışarıdan bir şey değil ama içeriden. Yağmurdan ve rüzgârdan değil ama kalbinden. Ona şu acı kırmızı biberleri yedirin ki ısınıp kendini toparlasın.'

Baykuşun söylediklerini yapan hayvanlar, acı kırmızı biberi Ghiacciato'ya yedirmişler ve çok geçmeden genç adam gözlerini açmış ve bir saat içinde tekrar ayaklarının üzerine kalkmış.

Baykuş ona, 'Bekleyerek aşkının eve dönmesini sağlayamazsın,' demiş. 'Yoluna devam etmek zorundasın. Eskilerin, "Güneş horoz olmasa da doğacak," lafını unutma.'

O andan sonra, Ghiacciato efendisi için çalışmaya dönmüş ve bu sefer, aşkı Mimi'yi onurlandırmak için yüzlerce kat daha sıkı çalışmış. En sonunda, çiftlik sahibi yaptığı için yanlışlığını görmüş ve kızını evine geri çağırtmış. Ghiacciato'ya, 'Sana "oğlum" demekten gurur duyacağım,' demiş. Üç gün sonra Ghiacciato ve Mimi evlenmişler ve ömürlerinin geri kalanını mutluluk içinde, endişeden uzak geçirmişler."

Hikâyenin sonuna geldiklerinde, dinleyenler Dante'yi kuvvetle alkışladı.

"Ve böylece," dedi Dante, "Katır Ghiacciato'ya olduğu gibi sizin de kalbiniz soğursa, bu baharatlı biftek sizi ısıtıp iyileştirecek ve hayatınıza dönmenize yardım edecek. Önce, malzemeleri bir araya getirmeliyiz. Bu tarif için dört tane üç yüz gramlık biftek kullanacağız..."

Dersten sonra, Paige Dante'ye yaklaştı. "Bu mükemmeldi. Dersleri ayda bir yapmaya ne dersin?"

"Mükemmel derim." Ve böylece, Dante Palermo'yla Kalpten Pişirme dersleri doğmuş oldu.

Sonraki hafta, San Francisco Magazine dergisinde yeni



bir röportaj belirdi ve başlığı, “Kalbi Kırık Şef Kırık Kalpleri İyileştiriyor”du. Yazıda, Dante yemeğinin içerisinde herhangî gizli bir şey kullanmadığını söylüyordu. Yaptığı işe büyük bir tutkusu ve ailesinin nesillerdir pişirdiği yemeklerden kalma tarifleri vardı. “Belki de gelenekler ve aileme duyduğum sevgi yemeklerime yansıyor. Ve insanlar restoranıma geldiğinde, onları mutlu edebilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve orada olmalarına ne kadar minnet duyduğumu bilmeleri için uğraşıyorum. İyi yemek, iyi müzik, iyi şarap ve insana hoş gelen bir atmosferi birleştirdiğinizde, restoranımda yemek yeme deneyimine o büyülü havayı katmak çok da zor olmuyor.” Makale, Dante’nin aynı zamanda yemek dersleri verdiğini ve bir sonraki dersin kontenjanının çok önceden dolduğunu da yazmıştı.

Bir gece, restorandalarken Charly, “Bu mükemmel bir yazı ama umarım insanlar senin gerçekten de kırık kalpleri iyileştirebildiğin fikrine kapılmazlar,” dedi.

“Bilmiyorum. İnsanlar buraya geliyorlar ve ayrılırken daha iyi hissediyorlar. Belki de bu işte senin bildiğinden daha fazlası vardır.”

“Dante, biliyorsun ki senin harikulade bir şef olduğunu düşünüyorum ama, yani... Gerçekten mi?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü o tarz şeyler peri masalları hariç gerçekte olmaz.”

“Birçok insan peri masallarına inanıyor ama.”

“Evet, beş yaşındakiler.”

“Belki de dünyada yanlış olan budur. Belki de yeterince beş yaşında gibi yaşamıyoruzdur. Belki de bu kadar ciddi olmayı bırakmalı ve sihre biraz daha inanmalıyız.”

“Evet, çünkü insanları işe sokan, hasta insanlarla ilgilenen, insanların hâlâ evlerinin olmasını sağlayan şey sihir, değil mi?”

“Senin kadar ileri görüşlü birinin nasıl olup da bu kadar inançsız bir kalbi olur?”



“Benim kalbimin bunlarla hiçbir alakası yok. Ve sırf ben gerçek dünyada yaşıyorum diye bu, kalbimde inanç olmadığı anlamına gelmez.”

“Eh, ‘gerçek dünya’ senin zannettiğinden daha fazla sihir içeriyor.”

“Dante, beni ürkütüyorsun.”

Bahar yavaş yavaş ilerlerken, herkesin aşk hayatında yeni tomurcuklar baş göstermişti. Kuş, bir gece Martin’in grubuyla oturan bir kadınla tanışmıştı ve ikisi görüşüyorlardı. Personelin geri kalanı da birbiriyle yatıp kalkıyor gibiydi. Pane Rubato, çok geçmeden kendi aralarında Aşk Merkezi adını almıştı.

Bir gece, Paige ve Charly Pane Rubato’nun barına geldiler.

Onlara merhaba demeye giden Dante’yi Sal durdurdu, “Charly’yle gelmiş olan o kadın kim?”

“Adı Paige. Neden ki?”

“Bekâr mı?”

“Bana bir erkek arkadaştan ya da bir şey fark ettiriyorsa bir kız arkadaştan hiç bahsetmedi. Neden yanlarına benimle gelmiyorsun, sizi tanıştıririm.”

“Selam, hanımlar,” dedi Dante. “Paige, seni arkadaşım Sal’le tanıştırmak istiyorum.”

El sıkıştılar ve Sal’in suratı kırmızıya döndü. Brooklyn Boğası kızarıyordu. Ama Paige’le ikisi göz göze geldiklerinde aralarında bir kıvılcım çıkmış gibi göründü. Oradan ayrılırken ayağı bar taburelerinden birine takılıp neredeyse düşen Sal’e gülmemek için Dante kendini zorladı.

Bir dakika sonra, bir adam yanlarına geldi. Suratında büyüleyici bir sırıtış, koyu renk, kulak hizasında dalgalı saçları, gök mavisi gözleri vardı ve sinekkaydı tıraşıyla belirginleşen çene çizgisi çok kemikli değildi.

“İşte buradasın,” dedi Paige. “Dante, Charly, arkadaşım Hugh Lancaster’la tanışmanızı istiyorum.”



Hugh Lancaster, To Green Anonim Şirketi'nin kurucusuydu; şirket sürdürülebilirlik üzerine danışmanlık hizmetleri sağlıyordu ve bu hizmetin başında yine Hugh yer alıyordu. Ve yeni kitabı, *Yeşile Dönüş ve Küresel Ekonomi* piyasaya henüz çıkmıştı.

"Kitabını okumayı daha yeni bitirdim," dedi Charly. "Paige'in arkadaşı olman ve üstelik bu gece burada olman ne kadar da hoş bir tesadüf." Paige'e bakarken gözleriyle, *Bunu bana söylemeden sen planladın*, diyordu.

Hugh gülümsedi. "Çevrecilikte ulusal güvenlik sorunlarıyla ilgili yeni bir kitap yazmaya başladığımı bilmek ilgini çekebilir. Devlet için çalışan herkesin kesinlikle okuması gereken bir kitap."

Tamam, diye düşündü Dante, bu adam zeki ve çekici. Ama kesinlikle fazlaca kibirliydi.

Kuş, Dante'yi mutfağa geri sürükledi. "D., adama gözlerini dikmiş bakıyordun."

"Bakmıyordum. Ama Charly için üzülyordum. Suratındaki ifadeyi gördün mü? Fena gıcık olmuştu."

"Ona gıcık olmak denmez. Charly daha çok adamı gözleriyle yiyordu."

"Yok daha neler!"

Kuş güldü. "D., sen Charly'yi kıskanıyor musun?"

Suratı alev alan Dante omuz silkti. "Hayır. Belki de hareketlerini yanlış yorumlamışımdır."

Bu olay üç hafta önceydi ve Charly'yle Hugh o zamandan beri birkaç kez dışarı çıkmışlardı. Bir gece Vesuvio'da Charly, Dante ve Kuş'la bir içki içmek için buluştu.

"Hugh benim yattığım birçok kadından daha güzel," dedi Kuş.

"İnanılmaz zeki," diye cevap verdi Charly, "ve ayrıca, dünyayı, kötü şeyler için çabalayacak kadar çok önemsiyor." Bunları söylerken Dante'ye bakmamaya çalışıyormuş gibiydi.



Ah, *aferin ona*, diye düşündü Dante. Ardından başını aşağı yukarı salladı. “İyiymiş.”

“Adamın, John’un Atıştırmalık ve Meze restoranındaki Koreli İntihar Burrito’sundan daha ateşli olması da bir eksi değil tabii, değil mi?” diye sordu Kuş.

“Değil, hayır.” Charly gülümsedi.

Dante oturduğu yerden kalktı. “Ben hemen dönerim.” *Gi-dip kusmam lazım.*

Mayıs ayının ortasında bir perşembe günü, tam da öğle arası yoğunluğunun hemen sonrasında Gloria, John öldüğünden beri ilk kez yürüyüp Pane Rubato’ya girdi. Ollie Hardy’yle Mama Cass’in çocuğu olabilirmiş gibi görünen bir adam da ona eşlik ediyordu. Gloria, beraberinde gelen adama etrafı gösterdiği sırada, adam kıkırdadı ve kahkahalar attı. Bir noktada, Gloria adamın kulağına bir şeyler fısıldadı ve adam, burnundan çıkan garip homurtuları bir öksürüğün arkasında gizlemek zorunda kaldı. O kadar çok gülmüştü ki, gözlüklerini ni çıkartıp gözlerindeki yaşları kurulaması gerekmişti.

Dante yüzünde bir gülümseyişle onlara yaklaştı ve, “Gloria, seni görmek ne güzel,” dedi.

Gloria yüzünü Dante’ye döndü. “İşte buradayız.” Suratinin en ufak bir gülümseme yoktu, daha çok kızgın bir çingiraklı yılanın yumuşaklığına sahipti. “Dante Palermo, arkadaşım Richard Godenot’la tanış.”

Dante, Richard’ın terli elini sıktı. “Seninle tanıştığıma sevindim, Richard.”

“Ah, evet. Buranın yöneticisi sensin.” Görüntüsü dışında, bu adam tam olarak Gloria’nın bir kopyasıydı, aksanından tutun, herkese yukarıdan bakan tavrına kadar.

“Yönetici ortak ve şef,” dedi Dante.

Gloria, Richard’a gülümsedi. “Richard burada benim özel danışmanım olarak çalışacak.”

“Senin özel danışmanın mı?”



“Evet, şimdi artık ilgilenmem gereken bir sürü şey var ve Richard benim Pane Rubato’daki vekilim olacak.”

“Vekilin?”

“Richard bana bu restoranı yapabileceğimize inandığım türden bir restorana nasıl çevirebileceğimize dair raporlar veriyor olacak.”

“Son zamanlarda popülaritemiz gerçekten arttı, yani emin değilim...”

“Senin yönetici ortak olduğunun farkındayım ama burada çok daha fazlasını başarabileceğimizi düşünüyorum. Richard’ın işi beni bu konuda bilgilendirmek. Ve umarım sen de açık fikirli olursun.”

“Anlıyorum.” Dante’nin boğazı öylesine sıkıştı ki az kalsın öğürüyordu. Gloria kim bilir ne kadar zamandır ortalıkta yoktu ve şimdi hiçliğin ortasından çıkagelmiş ve üstelik yanında Gloria’ya dalkavukluk eden ve Dante’ye restoranı nasıl daha iyi bir hale getireceğini söyleyen bir adam mı getirmişti yani?

“Sanırım,” dedi Richard, “yeterliliklerimi teker teker saymam en iyisi olacak.” Ardından kopuk bir otobiyografi anlatmaya koyuldu; on yaşında Paris’e ilk seyahatinde yediği *fois gras* ve *escargot*’lardan başlayıp Gloria’nın kendisi için bir kız kardeş gibi oluşu ve John’un ölümünün kendisini nasıl yaktığıyla konuşmasını sonlandırdı.

Dante’nin anladığı kadarıyla, Richard’ın üstlendiği bu yeni işe yetkinliği, New York’ta, Maxime Batard’dan aldığı bir haftalık hızlandırılmış kurstu. Maxime Batard aynı zamanda New York’un popüler kalburüstü restoranlarından biri olan Deux Cents Vingt Sept’te başaşçıydı ve ayrıca, kendisi *The New York Times*’a neredeyse bütün ünlü şeflerden vejetaryenlere kadar herkesi aşağıladığı bir yazı yazmıştı. Richard ayrıca, Atlanta’da bir restoranı birkaç yıl boyunca yönetmişti; yine elit kesime hitap eden bir Fransız bistrosuydu. Burası kapandığında, Richard da bir restoran danışmanı olmuştu.

“Richard, Pane Rubato’ya taze bir bakış açısı getirebilir,”



dedi Gloria, “ve senden ona tam ulaşım sağlamanı istiyorum.”

“Önümüzdeki birkaç haftayı gözlemleyerek geçireceğim,” dedi Richard. “Ardından raporumu yazacağım. Bu arada, hafta sonu için rezervasyonlar ne durumda?”

“Aslına bakarsanız önümüzdeki iki hafta için rezervasyonlarımız dolu,” dedi Dante.

Dante’nin kırık kalpleri iyileştirebildiğine dair namı yavaş yavaş yürüyordu. Haftada en az bir ya da iki kez, insanlar Pane Rubato’ya geliyor ya da La Cuisine’de verdiği derslerden sonra ona yaklaşıp yardımını istiyorlardı. Her bir yardım isteği karşısında Dante’nin cevabı aynı oluyordu, “Ne yapabileceğime bir bakayım.” Kalbi kırık birini doyurduğu her seferde, gelenler yanından daha mutlu ayrılıyordu.

“Bu bahar sahiden de popüleritemiz arttı,” dedi Dante, Gloria’yla Richard’a.

Gloria bu beyan karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

“Güzel,” dedi Richard, “ama benim hedefim bir aylık rezervasyonları önceden kapatmak. Bizi oraya ulaştırmak için çoktan birkaç fikrim var bile.”

Bizi mi? Öf.

Dante’nin şansına, Roma’dan gelen kuzenlerinin ziyareti Dante’yi, Richard’la Gloria’nın neye kalkıştığı üzerine kafa patlatmaktan alıkoydu. Renzo ve Andrea, Richard’la Gloria’nın ziyaretinden sadece birkaç gün sonra, kız arkadaşlarıyla birlikte şehre geldiler. Fabiana, uçları siyah, uzun, dalgalı, sarı saçlı olan, Renzo’nun sevgilisiydi. Velia –ki kendisinin annesi Etiyopyalı, babası İtalyan’dı– Andrea’yla birlikteydi. İkizler küçükken onları birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdı, öyle ki ikisi de bunu Dante’yi oyuna getirmek için sık sık kullanırdı. Oysa şimdi, Andrea’nın saçları darmadağın görünen, içinde mavi parçalar olan siyah bir kütleydi ve Renzo’nun kafasıysa tamamen kazanmıştı.

Dante misafirlerini havaalanından aldığından beri İtal-



yanca konuşuyordu. Ama eve vardıklarında Andrea, “İngilizcemizi geliştirmek istiyoruz,” dedi.

Renzo onu tamamladı, “Böylelikle bir gün Oscar alırken iyi bir konuşma yapabiliriz.”

“Sana da uyar mı?” diye sordu Andrea.

“Tabii ki!”

“Tekrar teşekkürler,” dedi Fabiana.

“Burada olduğunuz için mutluyum.”

“Sen burada kalmamıza izin verdiğin için,” dedi Velia, “Hollywood’a gidebileceğiz. Küçük bir kız olduğum zamanlardan beri filmlerde oynamak ve gelip California, Los Angeles’ı ziyaret etmek istemiştım.”

Andrea gülümsedi. “Velia mükemmel bir oyuncu. Film okulundaki final projemizde başrol kendisinindi.”

“Ve Fabiana,” dedi Renzo, “Roma’daki en iyi makyaj artistti. Filmimiz için Andrea’yı yüz elli kiloluk bir adama çevirdi ve inanılmaz gerçekçi bir iş çıkarttı.”

“Eğer izlemek istersen diye, filmimizin DVD’sini getirdik,” dedi Andrea.

“Çok isterim,” diye cevapladı onu Dante.

O akşam Pane Rubato’da, Dante onlara Roma’da geçirdiği ilk haftayı anlattı.

“Siz muhtemelen hatırlamazsınız,” dedi. “Ödüm patlıyordu ve evimi çok özlüyordum. Babanız Roma’daki ilk haftamda bana izin verdi, gidip şehre alışmam için ve ben bütün bu zamanı ağlamamaya çalışarak geçirdim.”

Velia Dante’nin omzunu okşadı, “Bu çok tatlı.”

“Savio’yu hatırlıyor musunuz?” diye sordu Dante.

İkizler olumlu anlamda kafa salladılar.

“Kardeş gibiydiniz,” dedi Renzo.

Dante başıyla onayladı. “Sözde işe başlamam gereken günden bir gece önce, babanız Savio’dan beni dışarı çıkartmasını, kendi arkadaşlarıyla tanıştırmasını istemiş. Biz de



onun en sevdiği bara gittik ve ben zilzurna sarhoş oldum. Savio'yla ikimiz eve sabahın üçünde sürünerek döndük, insanlar bize pencerelerinden çenemizi kapatmamız için bağırırken Amerikan pop şarkılarını avaz avaz söylüyorduk.”

“Aynı bu ikisi gibi,” diyen Velia ikizleri işaret etti.

“Ertesi sabah restoranda,” diye devam etti Dante anlatmaya, “babanız beni makarna kısmının başına koydu. Bana, Amerika’da kimsenin Roma’daki bir senemi salata yaparak geçirmemi umursamayacağını söyledi, dolayısıyla beni nehre fırlattı, ya batacaktım ya çıkacaktım. O kadar akşamdan kalmaydım ki ve Savio, o küçük piç, benim yanımdaki sote kısmındaydı. Bana kız gibi dedi, hazırladığım yiyeceklerin korkunç görüldüğünü söyledi. En sonunda, kendimce bir ritim tutturdum ve gecenin sonunda, oldukça iyiydim. İşte o zaman, yemek pişirmenin ayaklarımı yerde tuttuğunu anladım, bana kendimi daha iyi hissettiriyordu. Bir çeşit terapi gibi.”

Grubun tekrar işlevsel hale gelip zaman farkına alışabilmesi neredeyse bir günlerini aldı ve bir kez kendilerini toparladıktan sonra durdurulamaz hale geldiler. North Beach’i boydan boya yürüdüler, Çin Mahallesi’ni ve Balıkçılar İskelesi’ni de keza. Golden Gate Köprüsü’ne ve Alcatraz’a gittiler ve kıyıya gitmek için bir feribota bindiler. Sonoma ve Napa’yı gezdiler. Los Angeles için San Francisco’dan ayrılmalarından bir gece önce, Dante restoranın kapanışından sonra ikizlerin filmini oynattı. Kısa film, *Uomo Grasso* (Şişman Adam), yüz elli kiloluk, utangaç bir adama âşık olan genç bir kadın hakkındaydı –genç kadını Velia canlandırıyordu– ve kadın, adama sevgisinin gerçek olduğunu, onun da sevmeye layık olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu.

Film bittikten sonra gözü yaşlı Kerry, “Bu çok tatlı, üzgün ve komikti,” dedi.

Lexi, Andrea’ya, “Onun altında senin olduğuna inanamıyorum,” dedi.



“Fabiana tam bir usta.”

Ertesi sabah havaalanına giderlerken Renzo, “Kendimi kötü hissediyorum, seninle yeterince vakit geçiremedik,” dedi.

“Tatildesiniz,” diyerek cevapladı onu Dante. “Bunca yolu gelip restoranımda oturmak ve benimle laflamak için gelmediniz. Ben Roma’ya geldiğimde oturup laflarız.”

Havaalanına bıraktığı kabileye bol bol kucak ve öpücük ve yakın zamanda birbirlerini tekrar görmek üzerine sözler eşliğinde hoşça kalın, dedi.





Aradan iki ay geçmiş olmasına rağmen Richard “Büyük Güneyli Tembel Hayvan”ı, yani başta bahsini ettiği raporu hâlâ yazmamıştı. Sözde “gözlemleri”, Pane Rubato’ya haftada iki ya da üç kez gelip orayı burayı dürterek öğlen ya da akşam yemeği yemekten oluşuyordu. Dante’ye, restoranı her açıdan gözlemek istediğini söylemişti: menü, mahalle ve bütün San Francisco genelinde restoran kültürü. Gloria ya adamın uydurduğu yalanlara kanmıştı ya da adama Pane Rubato’da bedava yemek yesin ve diğer restoranlarda yediği yemeklerin faturasını kendine kessin diye yüklü bir maaş ödüyor olmayı umursamıyordu.

Richard ayrıca Gloria’ya, eğer Pane Rubato’yu şekle sokabilirlerse, Maxime Batard’ın köşe yazılarından birinde restoranın adını geçirebileceğini söyleyip duruyordu.

“Gerçekten yapabilir miyiz dersin?” diye sordu Gloria. “Bu mükemmel olurdu. Biliyorsun, ne zaman New York’a gitsem Deux Cents Vingt Sept’te yemek yiyorum. O restoran, keşke burada yapabilseydik dediğim her şeyi içeren kusursuz bir örnek.” Gloria Dante’yi şeytani bakışlarıyla süzdü. Eğer büyükannesi bu bakışları görmüş olsaydı, Gloria’ya *mano cornuto*’yu verirdi, şeytanı uzaklaştırmak için kullanılan boy-nuzlu bir el. Gloria konuşmaya devam etti, “Ve tabii, *The New York Times*’ta restoranın adının geçmesi hayallerin ötesinde olurdu.”

Dante, gazetede çıkacak böylesine bir haberi elde etmenin çok zor olduğunu dile getirdiğinde Richard, “Bir kadeh



Bollinger Blanc de Noir'in sana ne kapılar açabileceğini görsen şaşırırdın," diye cevap verdi.

Şüphesiz ki, Gloria'dan aylık maaşının tekerrürünü nasıl alacağını iyi biliyordu.

O akşam, Charly Pane Rubato'ya gelmişti. Dante'nin yanındaki bar taburesinde oturuyordu.

"Yeşil Pantolonlu nerde?" diye sordu Dante.

"Ona böyle seslenmeyi keser misin?"

"Adamla üç ay önce sadece iki saniyeliğine muhabbetim oldu. Benden onun adını hatırlamamı beklemiyorsun herhalde?"

Charly, Dante'nin koluna vurdu. "Adının Hugh olduğunu biliyorsun, kes şunu."

"Muhtemelen onu terk edeceksin ve ben de terk edeceğin bir adamın adını hatırlamak için kıymetli beyin hücrelerimi harcamayacağım."

"Onu terk edeceğimi sana düşündüren ne?"

"Bilmiyorum. Sen çok ilgisiz görünüyorsun. Yoksa bütün bu hevesizliğini yanlış mı yorumluyorum?"

Charly, Hugh'dan hoşlandığını ama Hugh'un onu ilişkinin gittiği yer konusunda sürekli köşeye sıkıştırdığını söylemişti. "Ve ben de ona dedim ki, 'Bırak ilişki nereye gidiyorsa kendi gitsin, biz onu bir yerlere gitmeye zorlamayalım.'"

Yeşil Pantolonlu restorana girdiğinde, birkaç kişi dönüp ona baktı. Kerry, Dante'nin yanından geçerken, "Onun o yeşil pantolonunun içine bir uğrasam hayır demem," diye mırıldandı.

Charly, Hugh'a bir öpücük verdi. Dudaktandı ama Dante, Charly'nin bundan zevk almadığına yemin edebilirdi. "Hugh, arkadaşım Dante'yi hatırlıyoursundur."

Hugh, Dante'nin elini sanki bir judo manevrasıyla onu yere yığacakmışçasına kavradı. "Seni tekrar görmek güzel. Charly sürekli senden bahsediyor."

Dante tek kaşını kaldırdı.



“Özür dilerim, geciktim bu arada. Son dakikada bir toplantı çıktı. Toplantı yaptığım adam Londra'dandı ve sabah şehirden ayrılması gerekiyordu.”

“Lafını etmene bile gerek yok,” dedi Dante.

“Eminim bir iş yürütmenin ne demek olduğunu sen zaten biliyorsundur. İnsan fırsat kaçırmaktan hoşlanmıyor. Uzun zamandır daha çok uluslararası bağlantı sağlamaya çalışıyorum ve her şeyi e-posta aracılığıyla yürütmeyi sevmiyorum. Dolayısıyla ona bu akşamımdan yarım saat ayırdım ama sandığımdan biraz daha uzun kaldık.”

Dante zorla gülümsedi. “Gerçekten, sorun değil.”

Charly ve Yeşil Pantolonlu birkaç saat daha kalıp birkaç içki içtiler ve Yeşil Pantolonlu sürdürülebilirlik ve çevre dostu düşünce ve organik tarımcılık ve karbon ayak izleri ve cansız kaynaklar ve şirketlerin çevresel sorumluluğa sahip olduğu imajını vurgulamak amacıyla yaydıkları yanlış bilgiler ve biyolojik harikalar ve düşük egzoz salımlı araçlar ve solucanları kullanarak geri dönüşüm üzerine konuştu da konuştu.

“Hayır, konuşmadı,” dedi Charly ertesi gün.

“Kulağa kesinlikle öyle geliyordu.”

“İşini aşkla yapıyor.”

“Adam münasebetsiz bir doğa-seksüel. Onunla ilgili sahte bir şeyler var. Gözlerinde ve gülümseyişinde bunu görebiliyorsun.”

“Yani onu sevdin?”

“Samimiyetten yoksun oluşu, etrafa yaydığı kibri, her-şeyi-ben-bilirim tavrı dışında, evet, harika bir adam.”

Charly gözlerini kıstı ve Dante ona aklından ne geçtiğini sorduğunda kısaca cevap verdi, “Hiçbir şey.”

“Hadi ama. Ne var?”

“Yok bir şey. Sanırım ben sadece senden böyle bir tepki görmeyi beklemiyordum.”



“Ne? Adama bayılmadım. Yalan mı söyleseydim?”

“Yo, hayır.”

İzleyen perşembe, işten sonra Dante ve Kuş Vesuvio'ya uğradılar. İçeri girdiklerinde öndeki masalardan birinde oturan iki kadın onlara gülümsedi.

“Şu güzel hanımlar bu gece çok yalnız görünüyorlar,” dedi Kuş. “Onlara katılsak mı?”

Aralarından birinin uzun, koyu renkli saçları vardı, aynı Abby'ninkiler gibi. Aynı çene yapısı. Ama bardaki kadının gözleri kahverengiydi.

Dante düşüncelerinden kurtulmak için kafasını salladı. “Sadece gidip bara oturalım.”

Kuş onaylayarak, “Seni anlıyorum,” dedi. “Bana da Abby'yi hatırlattı.”

İki bira ve yanına Maker's Mark shot'ları söylediler. Ardından Kuş, “Sana hâlâ her şeyin Abby'yi hatırlattığını biliyorum. Ama bunu on yıllık ayrılık kuraklığına çevirmemelisin.”

“Hiç on yıllık bir kuraklığım olmadı.”

Kuş elindeki Maker's Mark shot'ını kaldırdı. “Charly'yle ikinizin neden başka insanlarla düzüşerek vaktinizi harcadığınızı anlamıyorum. Keşke saçmalamayı bırakıp bir araya gelseniz.”

Dante, Maker's Mark shot'ını kafasına diktikten sonra boş viski bardağını atarcasına masaya bıraktı. “Özür dilerim, bir şey mi dedin?”

Pazar gelip çatığında, Dante ve Charly, Ferry binasının karşılarındaki Justin Herman Plaza'da buluştular. Bir şekilde, Charly Dante'yi kendisiyle koşuya çıkmaya ikna etmişti.

“Yanında su getirmeni söylediğim mesajımı aldın mı?”

“Hayır.” Dante şarjı bitmiş telefonuna baktı.

“İsa aşkına, Dante. Lanet telefonunu arada bir de olsa şarj etsen ölmezsin.” Kafasını iki yana salladı. “Neyse, ben yanımda ne olur ne olmaz diye fazladan getirmiştım.”



“Teşekkürler.” Dante, Charly’nin ikiye katlanıp alnını dizlerine yaslamasını seyretti. “İnsanın kovalanmazken koşması hiç doğal bir şey değil,” dedi Dante.

Charly doğrulup gözlerini devirdi. “Kovalanıyorsun zaten. Baban kalp krizinden öldüğünde elli altı yaşındaydı, sen de şimdi kalp hastalıklarından kaçırıyorsun. Formun iyi olmalı ki yemek dersine gelen bütün o kadınlar senin seksi biri olduğunu düşünmeli, yani sen çirkinlikten de kaçırıyorsun.”

Tek ayağının üzerinde dengesini sağladıktan sonra diğer ayağını arkaya bükerek kaslarını esnetti. Rüzgâr, saçlarını etrafa dağıtıyordu.

Dante öne eğildi. Ayak parmaklarının uçları, hatırladığından daha uzaktaydı.

Sırtını dikleştirdiğinde Charly sırtıttı, “Parmak uçlarına dokunman gerekiyordu, dizlerine değil.”

“Oh, bak işte bu çok komik. Gerçekten. Gülmekten öleceğim şimdi.”

“Tamam, hazır mısın?”

“Hayır.”

“Senin için çok kötü oldu, neyin var neyin yok, görelim bakalım.” Charly bugüne kadar üç maraton koşmuştu, Dante’nin en çok koştuğu ise üç dakikaydı. Ayrıca Dante’ye daha iyi, daha kibar davranacak bir moddaymış gibi de görünmüyordu.

Siyah beyzbol şapkasını başına geçiren Charly, koşmaya başladı. O koşarken, gri taytının altındaki bacak kaslarının nasıl gerildiği görülüyordu. Aksi istikametle Charly’ye doğru koşan birkaç adam, o yanlarından geçtikten sonra durup ona bakmak için döndüler. Adımlarıyla kalçaları az da olsa sallanıyordu.

Charly bir dakika kadar sonra yavaşladı. Dante nefes nefese ona yetiştiğinde, Charly sanki bir yürüyüş temposundaymış gibi düzenli nefesler alıp veriyor ve gülümsüyordu. “Koşmak istediğini sanıyordum.”



“Bacaklarımı alıştırıyorum.” Sonraki çeyrek mil boyunca, sessizce koşular, Charly temposunu Dante’nin ayak uydurabileceği bir hızda sabit tutmuştu.

“Hey,” dedi Charly. “Hugh dün iyi bir espri yaptı.”

“Yeşil Pantolonlu espri yapabiliyor mu? Dur, bir saniye düşüneyim. Bir organik meyve düşünüyörne ne demiş?”

“Espriyi duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

Dante nefes nefese konuştu, “Gönder gelsin.”

“Bir adam kafasında bir papağanla doktorun ofisine girmiş. Doktor sormuş, ‘Size nasıl yardımcı olabilirim?’ Papağan cevap vermiş, ‘Şu adamı kıcımdan al!’”

Dante nefes alabilseydi, gülümserdi. “Bayağı iyiymiş.” Of-layıp pufladı. “Klasik bir Damalı Yeşil Pantolonlu.”

Üç mil daha yavaş yavaş koşuktan sonra, Charly, “Yaşlılar koşuşundan biraz daha hızlı olabilir miyiz?” diye seslendi. “O kürdan bacakların nasıl seni her gün işe taşıyor?” En sonunda Dante’yi durdurdu.

Dante yavaş bir ritimde yürürken Charly, “O kadar da kötü değildi, değil mi?” diye şordu.

“O kadar kötüydü.”

“Biliyorsun ya, seni motive etmek için öyle konuştum.”

“Kürdan bacaklar?”

“Özür dilerim.” Charly Dante’nin bacaklarına baktı. “Aslını istersen, hoş bacakların var.”

Dante, yüzünün koşmaktan ötürü halihazırda kırmızı olmasından ötürü minnet duydu.

“Ve aslında, ilk koşusuna çıkmış biri için oldukça iyiydin. Gelmen bile beni yeterince sevindirdi.” Charly Dante’nin sırtını sıvazladı. “Kahvaltı için ne istersin?”

“Evinde omlet yapacak malzeme var mı?”

“Ah, evet. Yumurta ve her türden peynirim var. Ve kullanmak isteyebileceğin her tür et. Sebzeler. Krema.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır tabii, sersem.” Dante’nin kolunu yavaşça yumruk-



ladı. “Ama evimin bir sokak arkasında malzemeleri bulabileceğimiz bir yer var. Sanırım oradan lazım olanları alabiliriz.”

“İçinde yemek hazırlanacak bir şeylerin var mı ki?”

“Sanırım biri geçen Noel bana bir teflon tava hediye etmişti. Başka ne lazım?”

“Bir kâse. Bir ıspatula da fena olmazdı.”

“Sanırım onlar var.”

“O zaman gidelim.”

Charly, tabağındaki ıspanaklı, mantarlı ve Yunan peynirli omletle birlikte iki dilim kızarmış ekmekten de geriye bir tek kırıntı bile bırakmamıştı.

“Beğendin sanırım?” diye sordu Dante.

“Yo, nefret ettim.” Charly gülümsedi.

Dante kupasında kalan kahveyi bitirdi ve, “Tamam, gününün yeterince büyük bir kısmını alıkoydum. Şimdi artık gideceğim. Ayrıca, gerçekten duş almaya ihtiyacım var,” dedi.

Charly burnunu tuttu. “Evet, cidden var.” Ardından göz kırptı. “Haftaya aynı yerde?”

“Evet. Bu harikaydı. Şimdiden tekrarını iple çekiyorum.”

Ön kapıdalarken, Charly Dante’ye sıkıca sarıldı ve ardından yanağına bir öpücük kondurup Dante’nin gözlerinin içine baktı. “Bunu yaptığımız için mutluyum.”

Şimdi de Dante onun yanağını öpmüştü. Ve bu sefer, temaslarını birkaç saniye boyunca kesmediler. Dante, Charly’yi bırakmadığını fark etti. En sonunda geri çekildi ve, “Tamam, ben gittim,” dedi.

Arabasını eve sürerken, Dante gülümsediğini fark etti. Belirli bir sebebi yoktu. Ve bu, uzun zamandır yapmadığı bir şeydi.

Ertesi çarşamba, Dante Darryl’i kovdu. Er ya da geç bunun olacağı zaten belliydi. Kimse Darryl’den hoşlanmıyordu ve zaten iyi bir eleman da değildi. Ortalamanın çok altındaydı



hatta. Asla ilk seçiminiz olmazdı, ancak zorlamayla seçeceğiniz biriydi, Parmigiano-Reggiano değil de sıradan, normal parmesan peyniri gibi.

Öğlen telaşının tam ortasındalardı ve Darryl buzdolabından elinde biftek ambalajlarıyla çıkıyordu. Kapıdan çıktığında Lexi'nin poposuna bakmak için dönüp baktı. Ardından Sammy'ye çarptı, Sammy'nin elleri kolları tabaklarla doluydu. Düşmemek için gösterdiği hatırı sayılır çabaya rağmen, Sammy'nin elindeki tabaklar düştü ve bir kısmının son bulunduğu yer Darryl'in ayağının üstüydü. Darryl uluyarak öne eğildi. Ve Sammy'nin bir suçu olmamasına rağmen Sammy ânında, "Özür dilerim, Darryl," dedi.

"Nereye gittiğine dikkat et, seni sikik, salak özürlü!" dedi Darryl. Ardından Sammy'yi itti.

Dante, Darryl'i yakasından yakaladığı gibi sokağa çıkana kadar önünde sürükledi. Kapıdan Darryl'i ittiği sırada, "Sakin o suratını benim restoranımda bir kez daha gösterme," dedi. Dante mutfığa döndü ve bütün çalışanlar onu alkışlarla karşıladılar. Dante boynuna bir önlük geçirip izgaranın başına geçti.

O akşam Darryl, yanında Richard ve Gloria'yla birlikte restorana döndü.

"Şimdi bütün bunlar neyle alakalı?" diye sordu Gloria. "Darryl bir anlığına kendini kaybetmiş ama yaptığı şey kesinlikle işine mal olacak bir hareket değilmiş."

"Elinde bütün gerçeklerin olduğunu sanmıyorum," dedi Dante. "Darryl bir başka elemanıma saldırdı ve hakaret etti. Bu kesinlikle işine mal olacak bir hareket."

Gloria'nın suratına ve boynuna leke leke kırmızılıklar yayıldı. "Özürlü bir adamın Darryl'e çarptığını ve tabakları onun ayağına düşürdüğünü biliyorum."

"Sammy'ye toslayan Darryl'di."

"Ve sen bunu kendi gözlerinle gördün mü?"

"Tabii ki gördüm. Bütün mutfak gördü."



Gloria gözlerini devirdi. “Eminim bu, inanmamı istediğin hikâyedir.”

“Bu da ne demek böyle? Tabii ki buna inanmanı istiyorum çünkü böyle oldu.”

Richard boğazını temizledi, “Biliyorsun ya, eğer lafa girmeme izin verirsen...”

“Hayır, lafa giremezsin. Darryl kovuldu ve bu da son sözüm!”

“Dante,” dedi Richard, “senin yönetim şeklin kesinlikle tatmin edici olmaktan çok uzak. Eğer sözde mutfak yöneticinin olan kişi yeterince çalışsaydı...”

Kuş kendini öne attı. “Yeterince çalışsa mıydım? Bunu görüyor musun?” Önlüğünün kolunu sıvadı, ön kolunun üstünde kıpkırmızı bir yanık izi vardı. “Bu gibi yaraları haftada birkaç gün bir yerde belirip bedavaya yemek yerken edinmezsin. Ben işim için deli gibi çalışıyorum, senin aksine patronun kışına dudaklarımı kenetlemiş değilim.”

Richard ve Gloria aynı anda soluklarını tuttular. Ardından Gloria, “Kendi restoranımda benimle böyle konuşulmasına izin verecek değilim,” dedi. “O adam buradan gidiyor. Kovuldu.”

“Ne yazık ki,” dedi Dante, “herhangi birini kovacak yetkiye sahip değilsin.”

“Sana ya da bu restorandaki personele boyun eğecek değilim. Onu *kovacaksın*.”

“Kuş hiçbir yere gitmiyor.”

Gloria Dante’ye dik dik baktı. “John’un ölümünün senin için harikulade bir şeye dönüştüğü oldukça açık. Üzerime nal çakıp burayı tamamen tekeline alacağını düşünüyorsun. Tam şu an sana bir çek yazacağım ve sen bütün şu saldırgan çalışanlarını alıp başka bir yere gideceksin.”

“Restoranımı elimden almana izin vermeyeceğim. Bu benim hayalim, benim hayatım, can sıkıntımı gidermelik bir şey değil yani. Ben seni satın alırım, eğer bir önemi varsa.”



Gloria güldü, “Neyle? Tatlılığın ve çekiciliğinle mi?”

“Mutfağımdan çıkıp gidin!” Karşısındaki insanlar Dante’ye bön bön baktılar. “ŞİMDİ!”

Gloria ve Richard paldır küldür restorandan çıktılar ve Darryl’i de yanlarında sürüklediler.

Sanki hafta yeterince kötü değilmiş gibi, Dante Abby’yle ilgili rüyalar görmeye başlamıştı. Bir rüyasında, Dante’yle Abby evleniyordu. Tepede, bir bahçe düğünüydü, arkadan Golden Gate Köprüsü görülüyordu. Zoe çiçekleri taşıyordu. Yeminleri sırasında Abby, “Sen benim hayatım, aşkım, kalbimsin ve senin yanında olmak benim en büyük şansım,” diyordu.

Dante uyanıp yatağının içinde oturdu. Kafasını sallayıp avucunun içiyle alnına vurdu. “Kes artık şu saçmalığı!” dedi sesli bir şekilde.

Haftalık koşularında, Charly de onu haşladı. “Belki gerçekten de hayatına devam etmeyi deneseydin, her şey daha kolay olurdu. Yaptığın tek şey Abby’yi düşünmek. Onunla ilgili rüyalar görmene şaşırmamalı. Artık Abby’nin peşini bırakma vaktinin geldiğini sen de düşünmüyor musun?”

“Deniyorum.”

Charly gözlerini devirdi.

“Abby’yle aramızdakilerin bittiğini biliyorum. Biliyorum. Ve bu rüyaları görmek beni deli ediyor. Sanki benim kendi aptal kafam kendisini dinlemiyormuş gibi.”

“Sen Abby’yi gerçekten bırakmak istiyor musun ki?”

“Evet, Charly.”

Charly gözlerini kıstı. Ardından şapkasını taktı ve konuştu, “Hadi artık başlayalım, kürdan bacak.”

O akşam, Dante işten eve döndüğünde, büyükanne mutfakta, *rapini*’leri soteliyor, bir yandan da ocaklardan birinde makarna haşlanıyordu. Dante, büyükannesinin yanına doğru yürüdü.



Büyükanne gülümsedi ve konuşmaya başladı, “Una volta ho conosciuto una ragazza di nome Antonella, la ragazza più bella della città di Bagheria, in Sicilia...”

Bir zamanlar Sicilya’nın Bagheria köyünde yaşayan bir kız tanırdım; Antonella. Köyün en güzel kızıydı. Lazarro adında bir adamla evleneceği kararlaştırılmıştı ve zaten Antonella da onu görür görmez, adama âşık olmuştu. Antonella o kadar mutluydu ve etrafına öyle bir neşe ve huzur saçıyordu ki, köyün insanları ona Quercia Bella diyorlardı; Güzel Meşe. Adını harikulade fiziğinden alıyordu.

Ama evlenecekleri hafta, Lazarro’nun başka bir kızı hamile bıraktığı ortaya çıktı. Hamile kalan kızın ailesi, Lazarro’nun kendi kızlarıyla evlenmesinde ısrarcı oldular (yoksa onun iç organlarını deşeceklerdi) ve böylece, Antonella kalbi kırık bir şekilde geride kaldı.

Mahvolmuştu ve iki yılını sersefil geçirdi; o kadar zayıflamıştı ki kuş kadar kalmış ve gözyaşlarının izleri suratında kalıcı yollar çizmişti. Bir zamanların en güzel kızına artık Ramoscello Brutto diyorlardı, Çirkin Çubuk.

Antonella kalbindeki üzüntünün sonu gelsin diye elinden geleni yaptı. İyileşmek için dua etti ve Tanrı’dan aradığını bulamayınca, muskaları, büyüleri denedi, her türden ruhu çağırıp yardımlarını dilendi. Yine de kırık kalbinin ağırlığı altında ezilmeye devam ediyordu.

Ta ki bir gün, ben Bagheria’daki kuzenimi ziyaret edene kadar. Antonella’yı gördüm ve ona, ‘Quercia Bella, sana ne oldu?’ diye sordum.

Benim kırık kalpleri iyileştirdiğimi duymuş olan genç kadın, durumu bana açıkladı. ‘Eğer bana yardım edebilirsen, sonsuza kadar yanında olur, emrin altına girerim,’ dedi.

‘Sana yardım edemem,’ dedim ona.

Antonella gözlerini yere çevirdi. ‘O zaman sonsuza kadar umudumu yitirdim.’ Benden uzaklaşmaya başladı.

‘Sana yardım edemem çünkü sen, birilerinin sana yardım



edebileceğine inanıyorsun. Kalbinin iyileşebileceğine inanmıyorsun.'

'Ama ben denedim...'

'Eğer iyileşebileceğine inanmazsan, ne kadar çabalasan, ne kadar arzulasan da iyileşemezsin. Üç gün boyunca sessiz bir yere git ve iyileşeceğine inanmak için kendini dinle. Ondan sonra, bana gel ve sana yardım edeyim.'

Antonella ona söylediklerimi yaptı. Dördüncü günde beni buldu. Gözlerinin içine baktığımda gülümsedim. 'Artık sana yardım edebilirim.'

Antonella'ya bu kelebek makarnayı yaptım, yanında rapini, kebere ve zeytinle. 'Kelebekler sana hayatın güzelliğini ve değişimi hatırlatsın diye,' dedim ona. 'Acı rapini ve keberenin sert aromasıyla zeytin de, hayatta deneyimlediğimiz her şeyin tatlı olmadığını, hayatın acı yanlarıyla da olsa tadını çıkarman gerektiğini hatırlatması için.'

Antonella bir lokma aldı ve iyileşti. Ertesi sabah, küllerinden yeniden doğdu ve bir kez daha, Quercia Bella'ya dönüştü."





Birkaç hafta sonra, yeni terk edilmiş bir ünlü olan Layla Corey, yeni bir filmin çekimi için San Francisco'ya geldi ve yemek için Pane Rubato'ya uğradı. Layla, on yıl önce Dollhouse Incident Grubu'nda başsolistti. Bir film yıldızı olmadan önce, “Princess Lolita” gibi şarkılar söylüyor ve askısız bluzları etek diye giyip yüksek topuklu botlarla dolaşıyordu. Vücudu dövmele ve her yerinde bulunan *piercing*'lerle kaplıydı. *Rolling Stone* dergisinin kapağında bile yer almıştı. Garip video kliplerde oynamıştı. Dante'nin bunların hepsini bilmesi mümkün değildi ama Kuş'un kadına biraz tutuk olduğu ortaya çıkmıştı. Ne zaman yeni bir filmi çıksa, orta parmak gösteren, poposunu sergileyen eski Layla'yı tercih edeceğini söylüyordu. Ünlü sanatçı, o zamandan beri çok durulmuştu ama tabii hâlâ Amerika'nın Birinciği sıfatını alacağı noktada değildi. Fakat onunla tanışana kadar, onda Dante'yi çeken hiçbir şey yoktu.

Ama onunla bir kez tanıştığınızda, büyülenmemek imkânsızdı. Kısa sarı saçları ve büyüleyici, yeşil gözleri vardı. Derin dekoltesi gri bluzu ve mavi eteğinin içinde göz alıcıydı. Aşırıya kaçan hareketlerle hayatını kazanan biri olduğu düşünülünce, gülümseyişi çok utangaçtı.

Pane Rubato'da yemek yedikten sonra, kendini dinleyen herkese kalp ağrısının geçtiğine dair yeminler etti. “Başıma gelen en güzel şeydi,” dedi *People* dergisiyle yaptığı bir röportajda. “Tek bir lokmayla birlikte, sanki evrendeki bütün iyileştirici güçler benim kalbime toplandı.”



Röportaj yayımlandığından beri restorandaki rezervasyonlar inanılmaz derecede artmıştı. Richard, her zamanki gibi dudaklarını Gloria'nın poposuna olabildiğince yakın tutuyordu, bir gün Gloria'yla birlikte restorandalarken bu makaleden bahsetti. "Bu türden bir tanıtımın ünümüz için iyi olduğunu zannetmiyorum. Kırık kalpleri iyileştirmek mi? Yanlış reklam yapıyor gibiyiz."

"Ulusal çapta ilgi çekmekte ne gibi yanlış bir şey olabileceğini ben göremiyorum," dedi Dante.

Richard da Gloria da gözlerini devirdiler. Ardından Richard, "Bizim burada olmamızın asıl sebebi," dedi, "sana restoranın yeni bir mal sahibi olduğunu söylemekti."

Gloria kollarını havaya savurdu. "Moi."

Dante gözlerini kıstı. "Peki. Ben buradan pek hoşlanmadığımı sanıyordum. Ama sanırım buranın asıl değerini görmeye başlamışsın."

Gloria cevap olarak bir şey söylemedi, sadece uzanıp bir menü aldı. Ardından; "Neden bunca vejetaryen spesiyealin var? Ve bunca vejetaryen iştah açıcı? O insanlar sinir bozucu. Sırf et yemedikleri için bizden daha iyi olduklarını düşünüyorlar. Bırak buraya gelmektense Greens'e²¹ gitsinler."

Richard araya daldı. "Arkadaşımız Maxime Batard olsa bize birkaç ızgara sebzededen oluşmuş tek bir vejetaryen opsiyonumuz olmasını söylerdi; çünkü o zaman fiyatlar mutfak harcamalarına daha uygun hale gelirdi."

"Bakın," dedi Dante, "insanların bir şeyleri yemeyi ya da yememeyi neden seçtiklerini umursamıyorum. Bu onları ilgilendirir. Ama ızgara sebzelerden oluşmuş tek bir iştah açıcıyı ortaya koyup kişi başına on yedi dolar almayacağım. Vejetaryenlerin de diğer herkes gibi buraya geldiklerinde akılları başlarından gitsin istiyorum. Ve biz, ben olsam ödemeyeceğim bir şeyi bu restoranda asla servis etmeyiz."

21 Greens, Amerika'da sadece vejetaryen yemekleri yapan eski, köklü bir restoran zinciri. (Ç.N.)



“Yani şimdi bu bina artık Gloria’nın mı?” diye sordu Kuş daha sonra.

Dante onaylayarak başını salladı.

“Bir şeylerin peşinde. Ve bunlar iyi şeyler değil. Kokusunu alabiliyorum.”

“Çünkü ağır bir kokusu var,” dedi Dante. “Ama bu konuda ne yapabileceğimizi bilmiyorum.” Gloria’nın, kiracısı oldukları yerin mal sahibi olmasının ona bir koz sağladığını kendisi de fark etmişti ama ardından Gloria’nın yapacakları üzerine endişelenerek zamanını harcayamayacağına karar verdi. “Ben kendimin, kendi personelimin ve restoranımın başının çaresine bakarım. Kontrol edemeyeceğim şeyler kendi yollarını kendileri bulur.”

Aşk kısmında, Sal ve Paige çıkmaya başlamışlardı. Kuş ise, bir kadından diğerine geçmeden önce onlarla sadece birkaç kez görüşme âdetine aynen devam ediyordu. Lexi’yle ikisi minik danslarını sürdürüyorlardı ama aralarındaki her neyse, flörtleşmekten ileri gidiyora benzemiyordu. Kuş, kendine düşen kısımda, Lexi etraftaysa gülücükler dağıtıyordu. Ne lazımsa, Lexi için buluyordu. Orada burada, kimsenin görmediğini düşündüğü zamanlarda ona göz kırpıyordu. Eğer Lexi, Kuş için bir kadını kadın yapan kısımda anatomik olarak erkek olmasaydı, muhtemelen Lexi’ye karşı duygularında harekete geçerdi.

Dante’nin koşu seansları da iyi gidiyordu, gerçi Charly’yle koştuğu seferler gitgide azalıyordu. İş ve Yeşil Pantolonlu arasında, Charly’yle Dante geçen bir buçuk ayda birbirlerinin yüzünü neredeyse hiç görmemişlerdi. Ama geçen hafta, Charly aramıştı.

“Selam, yabancı. Beni yok mu sayıyorsun ne?”

“Bay Hugh Yeşil Pantolonlu’yla şehri yeşile boyayan ben değilim.”

“Bir sonraki görüşmemizde bana hatırlat da seni tekmeleyeyim.”



“Eh, seni hiç görmediğime göre korkacak bir şeyim de yok.”

“Önümüzdeki pazar akşamı nasıl? O zaman seni tekmeleyebilir miyim?”

“Çok nazıksın, ama...”

“Arayı kapatmamız lazım. Layla Corey’nin kalp ağrısını iyileştirdiğinden beri ünlü oldun sayılır. Dante Palermo, yıldızların kalp doktoru.”

“Çok zekice.”

“Özür dilerim. Ama seni görmeyi gerçekten istiyorum.”

“Tamam, o halde, neden sen ve Yeşil Pantolonlu akşam yemeği için Pane Rubato’ya gelmiyorsunuz?”

“Eh,” dedi Charly, “eğer o gelirse sen kendin olmayacaksın.”

“Sana bunu düşündüren...”

“Asla olmuyorsun çünkü. Ve belki de, son zamanlarda çok korkunç bir arkadaş olduğum için biraz baş başa zaman geçirmeliyiz.”

Dante gülümsedi. “Tamam o halde. Benim evimde, akşam yemeği?”

“Kulağa mükemmel geliyor.”



O pazar, Dante Charly için hazırladığı yemeğe son dokunuşlarını yapıyordu. Yemekte, Tuscan usulü, ekmekli domates çorbası, sirke ve kırmızı biberle pişmiş kaburga ve tatlı için de esmer şekerle kızarmış armutla ev yapımı vanilyalı dondurma vardı.

Çorbanın, baharatlı ve keskin kokulu kaburgaların iştah açıcı kokusunu içine çekti. Kızarmış armutların kokusu daha tatlıydı. Oturma odasındaki müzik setinden Bill Evans’ın piyano notaları yükseliyordu.

Kapı çaldı. Dante kapıyı açtığında, karşısında beliren



Charly'nin görüntüsüyle kalbi yerinden oynadı. Üzerine boz kahverengi bir kazak giymişti ve altındaki kot kalçalarını tam olarak sarmalıyordu. Düz saçları alnına düşüyordu ve bir kısmı kulağının arkasına sıkıştırılmıştı

“İçeri girebilir miyim yoksa yemeğimi burada mı yiyeceğim?” derken Dante'ye bir şişe Etude Cabarnet uzattı ve ardından Dante'yi itip içeri geçti. “Vay canına, burası mükemmel kokuyor.”

“Evet, *SpaghettiOs* mikrodalgada ve Sara Lee elmalı turtası da fırında.”

“O halde getirdiğim köpek öldüreni aç da kutlamalar başlasın.”

Dante mutfağa yürürken Charly de onun peşinden gitti. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Eper istiyorsan kadehlere şarap koyabilirsin. Yemek birkaç dakikaya hazır olacak.” Dante çorbanın içinde tahta kaşığı gezdirdi ve kaşık, kremamsı pembe karışımda minik bir dalga yarattı.

“Bu akşam çok hoşsun bu arada,” dedi Dante. Kızardığından endişelendiği için kafasını önündeki tencereden kaldırmamıştı.

“Teşekkürler.” Charly elini omzuna yerleştirdi, Dante yerinde zıpladı ve bu genç kadını güldürdü. “Seni korkutmak istememiştım, güneş ışığı. Sana şarap verecektim sadece.” Elini bu sefer de Dante'nin sırtına yerleştirdi. Dante'nin bedeni gerilirken bir ürperti omuriliğinden yukarı tırmanmasın diye kendini kasmaı gerektiği.

“Bordo sana çok yakışıyor,” dedi Charly.

Dante'nin suratı alev almış gibiydi. “Hey, bu sabah Roma'daki arkadaşım Savio'dan bir telefon aldım. En sonunda kendi restoranını açıyormuş. Oraya gidip onu ve kuzenlerimi görmeliyim.”

“Gerçekten de görmelisin,” dedi Charly. Elini Dante'nin fır-



ça gibi olan kısa saçlarının arasından geçirdi. “Saçlarını yeniden uzatmayı düşünüyor musun?”

“Böyle kötü mü görünüyor?”

“Sadece merak ettim. Aslında, bence böyle çok iyi görünüyor.” Dante’nin kafasını okşadı.

Dante boğazını temizledi. “Bence hazırız. Otur hadi.”

Charly elini çekti ama Dante, o masaya oturduktan çok sonra bile başındaki elini hissetmeye devam etti.

Charly’nin önündeki kâseye çorba koyduktan sonra, “Dikkat et, biraz sıcak olabilir,” diye ekledi.

“Mükemmel kokuyor.” Öne eğilen Charly, buharı tüten kâsenin üzerine burnunu uzattı. Ardından, kadehini kaldırdı, “Şerefe.”

Bardaklarını hafifçe tokuşturdular.

“Paige sana bahsetti mi bilmiyorum ama La Cuisine, Los Angeles, Portland ve Seattle’daki şubelerinde de ders vermemi istiyor.”

“Bu harika! Kendi yemek programını çıkarmana çok bir şey kalmamış.”

Yemeklerini bitirdikten sonra salondaki koltuğa oturdular ve ikinci şişe şarabı beraber bitirdiler. Charly ayakkabılarını çıkartmış ve ayaklarını koltuğa doğru uzatmıştı. Onun ayak parmakları Dante’nin üst bacağına dokunuyor ve Dante’nin bacağından yukarı, göğsüne doğru sıcak dalgalar gönderiyorlardı.

Dante, Charly’nin gözlerinin içine baktı. “Kendimi toplama yardım ettiğin için teşekkürler. Sen olmasan bunu yapabilir miydim, emin değilim.”

“Tabii ki yapamazdın, seni ezik.”

Dante gülümsedi. “Sen benim koruyucu meleğimsin.”

O sırada tatlı, canlı bir parça çalmaya başladı ve Charly oturduğu yerden kalktı. “Bu şarkıyı çok severim. Gel, benimle dans et.” Tutması için Dante’ye elini uzattı.



Dante, Charly'nin uzattığı eli kavradı ve Charly de onu ayaklarının üzerine çekti. Dante önce biraz yalpaladı ama ardından, şarkı eylülde başlayan bir aşk hikâyesini anlatırken dans ettiler. Şarkı bittiğinde, daha yavaş bir şarkı başladı. "If You Don't Know Me By Now". Charly kollarını Dante'ye doladı ve beraber müziğin ritmiyle uyumlu bir şekilde sallandılar. Dante'nin avucu, Charly'nin sırtındaki kaslara yaslanmıştı. Elini yukarı aşağı oynatırken bir yandan da Charly'nin nasıl aynı anda hem yumuşacık hem de sağlam olduğunu fark ediyordu.

Charly, suratını kaplayan kocaman bir gülümseyişle başını geri attı. "Dans etmeyi seviyorum," dedi ardından. "Bunu daha sık yapmalıyım."

"Evet, bunu daha sık yapmalısın."

Charly, gözlerini Dante'ninkilere kilitledi.

Kadının dudakları Dante'nin dudaklarının çok, çok yakınındaydı ve Dante onu daha yakınına çekme arzusuna karşı koyamadı. Bedenleri sertçe birbirine bastırılmıştı.

Öp onu, öp onu, öp onu.

"Charly?"

"Evet?"

Yeşil Pantolonlu, Yeşil Pantolonlu, Yeşil Pantolonlu.

Dante dans etmeyi kesti. Hareket edemiyor, konuşamıyordu.

En sonunda, "Hiç," diyebildi.

Bir süre birbirlerine baktılar.

"Dante?" Charly altdudağını dişlerinin arasına kısırdı.

"Efendim?"

Charly derin bir nefes aldı. "Sen... Biz..."

Dante'yi bıraktı ve oturdu. Şarap kadehini eline aldı. "Sarıyorum şu şeyi biraz fazla kaçırdık."

"Eğer araba kullanamayacağını düşünüyorsan bu gece burada kalabilirsin."



“Beni buraya Hugh bıraktı. Yakında gelip beni alacaktır.”

“Her şey düşünülmüş o halde.”

Charly zayıf bir gülümseyişle Dante'ye baktı. “Evet, her şey düşünüldü.”

Dante, Charly'nin Yeşil Pantolonlu'yla uzaklaşmasını izledi. Üst dişlerini alt dudağına geçirmişti. Ardından bir el omzuna dokundu. Yerinde sıçradı ve kanepenin kenarından düşmek için çabaladı. Kalp atışlarını kafasının içinde duyabiliyordu.

“*Scusami*,” dedi büyükanne. Onu korkuttuğu için özür diliyordu. “*Non volevo spaventarti*.”

Dante'nin nefesleri tekrar düzene girdi. “*Non fa niente*.”²² “Ama belki de geleceğin zamanlarda öncesinden haber ver sen?”

Büyükannesi omuz silkti. “*Vedrò cosa posso fare*.”²³ Ardından koltuğa oturdu ve Dante'ye de yanına gelmesi için işaret etti.

Dante şarap kadehini kavradı. “Bir kadeh ister misin?”

“Önermen çok kibarca ama ben ölüyüm.”

“Anlıyorum.” Dante büyükannenin yanına oturdu.

“Neden o güzel kıza onu sevdiğini söylemiyorsun?”

“O benim gerçek aşkım mı?”

“Ben nereden bileyim?”

“Bana kalpleri iyileştirmemin ödülünün gerçek aşkımın kalbi olacağını söylemişti. Eğer Charly o değilse, neden ona onu sevdiğimi söylememi istiyorsun?”

“Çünkü bu kalbinde yatan gerçek. Eski bir Sicilya deyiimi vardır. *Testa che non parla si chiama cuccuzza*: Konuşmayan kafaya balkabağı derler. Ve ne zaman ki sen kalbindeki gerçeği ortaya koyacaksın, o zaman hayatın gerçeği sana sunulacak.”

²² Önemli değil. (Ç.N.)

²³ Ne yapabileceğime bir bakarım. (Ç.N.)





Ertesi ay, Dante'nin neredeyse uyuyacak zamanı bile yoktu. Üç cumartesiye Los Angeles, Seattle ve Portland'da La Cuisine mağazaları için yemek dersleri vererek geçirmişti. Ve uyanık olduğu hemen her ânı Pane Rubato'da harcıyordu. Sürekli daha fazla ve daha fazla insan Dante'den kırık kalplerini iyileştirmelerini isteyerek restorana geliyordu. Ve daha da fazla insan, bütün bu uğultunun kaynağını merak ederek geliyordu.

Ayrıca kendini bildi bileli olmadığı kadar sık bir şekilde Charly'yle konuşuyordu. Charly ona politik tekerleğin dönüşüyle ilgili bilgiler veriyordu. Ya da hazırlandığı bir triatlondan bahsediyordu. Ya da Sierra Kulüp'te daha önceden anlaşmasını yaptığı lobicilikten bahsediyordu. Ama asla Yeşil Pantolonlu'nun lafını açmıyordu. Dante sürekli onu sorsa da, Charly kısa bir cevapla adamın iyi olduğunu söyleyerek lafı geçiştiriyordu.

"Hey," dedi Charly bir gece telefondalarken, "cuma günü için hâlâ doğum gününü kutluyoruz, değil mi?"

"Evet. Önce Vesuvio'da buluşuyoruz, değil mi?"

"Sana da uyuyorsa."

"Uyuyor."

"O zaman cuma günü görüşürüz."

Doğum gününde, öğle yemeği zamanında Dante yemek salonunda dolandı, her zamanki gibi insanlara geldikleri için teşekkür ediyordu. Arkadaş grubuyla oturan ve yüzün-



de koca bir gülümseyiş olan bir kadın, “Daha yeni sizinle ve restoranınıza gelen kırık kalpli insanlarla ilgili 7x7 dergisinde bir makale okudum. Bizim hiçbirimizin kalbi kırık değil ama yemekler mükemmel sonuçta.”

Dante gülümsedi. “Teşekkürler. Bu söyledikleriniz benim için çok anlamlı.”

“Benim için menü imzalar mısınız?” Kadının diğer arkadaşları da kafa sallayarak aynı şeyi istediklerini belirttiler.

“Geldiğiniz için tekrar teşekkürler,” dedi Dante.

Ardından arkasını döndü ve yirmili yaşlarının ortasında Asyalı bir kadınla birlikte oturan, kırklarını yarılamış, yarı ay dede yüzlü, sinirli bir beyaz kadın gördü, patron beyaz kadındı. Astını –Asyalı kadını böyle gördüğü çok açıktı– azarlamakla meşguldü. Dante, patronun arkasından dolanarak onların masalarına gitti, bu azar seansını bitirebilir mi diye bakmak istiyordu. Masalarına yaklaşırken, patronun konuşmasını duydu, “Senden daha fazlasını bekliyorum. Öngörülerin doğrultusunda önlemler alarak ve sistemi sürekli geliştirerek stratejilerimizi yönetmene ihtiyacım var.”

Sistemi sürekli geliştirmek mi? Dante az kalsın kadından, restoranında böyle bir dil kullanmamasını isteyecekti.

Patronun arkasından masaya yaklaştı. Genç kadın gözlerini kaldırıp Dante’ye baktığında patron, “En azından ben seninle konuşurken bana bak,” diyerek kızı azarladı.

“Yemeklerinizden memnun musunuz?” diye sordu Dante.

Suratı kızaran patron arkasına döndü. Ast olan kız gülümsedi, belli ki karşısında oturan kadının bir dakikalığına da olsa susmasından ötürü rahatlamıştı. “Mükemmel, teşekkürler.”

Patron hiçbir şey söylemedi ve genç kadın, patronunun bu çirkin hareketi için gözleriyle Dante’den özür diledi.

Dante merhametle kıza gülümsedi. “Sizi böldüğüm için özür dilerim. Yemeğinizin tadını çıkarın.”

Yanlarından uzaklaştığı sırada, patronun sesini alçaltma-



ya gerek bile duymadan konuştuğunu duydu. “Ben işlerin hallolmasını bekliyorum. Ve eğer bunu sen yapamayacaksan, senin yerine bu işleri yapmaktan mutluluk duyacak insan bulmakta hiç zorlanmayacağım.”

Dante o genç kadına acımişti, böyle bir patrona sahip olmak zor görünüyordu. Belki de Cruella De Vil’in biraz sakinleştirilmesi lazımdı. Dante komilerden biri olan Tommy’nin yanına gitmeden önce diğer birkaç masayı kontrol etti. Tommy’ye beş dakika sonra gidip patronun üstüne su dökmesini söyledi. Restorandaki en iyi dökücü Tommy’ydi. Hatta Tommy, Dante’nin bugüne kadar gördüğü en iyi dökücüydü. Dante, Sal’e o masanın öğle yemeklerinin müesseseden olduğunu söyledi ve Sal, ne olup bittiğini ânında anladı.

Her şey çok doğal gelişti. Tommy, patronun su şişesini kaptı ve bardağa doldurdu. Ve işte, şişe Tommy’nin elinden kaymış, patronun kucağına dökülmüştü. Tommy, içi dışına çıkmış bir kedi görmüş kadar dehşete düşmüştü. Ve temizleme rutini daha da iyiydi. Kendi kendine, hızla Vietnamca konuşmaya başladı ve üstüne su dökülenin kucağına atabilmek için bulduğu her şeyi kavradı: arkadaki boş masadan mendiller, hatta üstündeki önlüğü bile fırlattı. Sonra, sanki kadının apışarasına dalacakmış gibi davranıp son anda geri geçildi. Bütün bunları yaparken ona dokunmamıştı bile ve her şey olup biterken her an ağlayabilecekmiş gibi görünüyordu. Gösteri sonlandığında, Dante alkış tutmak istese de mutfağa gidip duyduğu sevinci saklamak zorundaydı.

Dante mutfağa girdiği sırada, “Doğum günümüzde biraz eğleniyoruz, öyle mi?” diye sordu Kuş, “Bay Kırık Kalpler Ün-lüsü.”

“O bizim parlayan yıldızımız,” dedi Lexi.

Yerfıstığı kafasını salladı. “Ben de senin hayatını istiyorum, patron.”

“Tamam,” dedi Dante. “Yıkacak çamaşırlar için çamaşırhaneyi değiştirmemiz lazım. Önümüzdeki haftaya elli ki-



şilik bir grup gelecek ve daha menüyü belirlemediler. Gloria, beni Tanrı bilir ne hakkında konuşmak için rahatsız edip duruyor. Ve Corte Madera, Berkeley, Palo Alto ve San Jose’de önümüzdeki ay içinde yemek dersleri vermem lazım. Bir şey lazım olursa beni arayın.”

Kuş gülüp elini Dante’nin omzuna koydu. “Birkaç ay önceyi hatırlıyor musun? Buradaki Küçük Mary Sunshine sana kimsenin, onun o acınası hayatını yaşamaması gerektiğini söylerdi. Çökmüş yanakları ve gözlerinin altında mor halkalarla, zavallı, çırpı Dante. O olsa bize, aşkı gittiğinde hayatının da bittiğini söylerdi.” Dante’nin kısa saçlı kafasını ovaladı. “Yeniden burada olman çok güzel.”



Akşam, Dante ve Charly Vesuvio’nun barında oturuyorlardı.

“Doğum günün kutlu olsun,” dedi Charly, martinisini havaya kaldırarak.

Dante kendi bardağını kaldıramadan önce, telefonu çalmaya başladı, arayan Kuş’tu.

“D., yemek salonunda bir su borusu patladı ve her yer su içinde kaldı. Çabuk buraya gel!”

“Kapatma valfini bulun. Bir tesisatçı arayın. Ben hemen geliyorum.” Charly’ye baktı ve olanları ona da anlattı. “Benim gitmem lazım.”

“Ben de seninle geliyorum.”

Şanslarına, Pane Rubato yürüme mesafesiyle sadece iki dakika uzaklıktaydı. Ve Dante fırtına gibi eserek kapılardan içeri girdiği anda, restorandaki herkes bir ağızdan bağırdı: “Sürpriz!”

Bütün ailesi oradaydı. Annesi. Kardeşi Frank ve onun karısıyla çocukları. Kız kardeşi Carolyn ve onun kocasıyla çocukları. Dante’ye kocaman bir kucakla sarılan ilk kişi annesi oldu. “Doğum günün kutlu olsun, tatlım.” Ardından kardeşleri Dante’yi çevreledi ve küçük *rugrat*’ler de ona minik kucaklar bahşettiler.



Mekân, her türden kalple donatılmıştı. Balonlar, posterler, oyulmuş kartonlar. Kalp şekilli ışık şeritleri yemek salonunu dolduruyordu. “Mutlu Yıllar Sana” şarkısının canlı bir yorumunu sunan Martin ve grubundan sonra, Dante etrafı dolaştı ve sırtını pat patlayan, onu kucaklayan, ona iyi ki doğdun dileği sunan bir sürü insanla sarmalandı. Geçmiş yıllarda Dante’yle çalışmış olan arkadaşları da oradaydılar. Başta müşteriyken sonradan arkadaşşa dönüşen bir sürü insan... Gece, Dante’nin insanlarla sohbet etmesiyle akıp geçti, aralarından bazılarını yıllardır görmemişti.

Birkaç saat sonra, kalabalık azalmaya başladığında Charly, Dante’ye bir bardak İskoç viskisi getirdi. “Al bakalım. O kadar çok konuştun ki bir şeyler içmeye fırsat bulabildiğini sanmıyorum.”

İçkiden bir yudum alan Dante, “Oh, kaliteli içki,” dedi ve etrafına bakındı. “Yeşil Pantolonlu nerede?”

Charly onaylamaz bir şekilde kafasını salladı. “Hugh barda. Sana bu içkiyi getirmek onun fikriydi.”

“Ah.”

Martin “*My One and Only Love*” şarkısını çalmaya başladığında, Dante elini uzattı. “Bu dansı bana lütfeder misin?”

Charly, Dante’nin uzattığı eli tuttu. “Zevkle.”

Klasik ve basgitarın, baterinin hipnotize edici melodisinde yavaşça dans ettiler. “Bu arada,” dedi Charly, “bu akşam çok hoş görünüyorsun.”

“Son zamanlarda vücut çalışıyorum. Fark ediliyor mu?”

Charly Dante’nin üst kolunu sıktıktan sonra surat astı. “Öyle mi yapıyorsun?”

“Çok komik.” Charly’nin bedeni kendininkine yaslıyken çok iyi hissediyordu kendini. Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. “Sen de çok güzel görünüyorsun.”

Charly’nin suratı pembenin en açık tonuna bürünürken gözlerini kaçırdı.



Dante iç geçirdi. Charly bir kez daha bakışlarını kaldırıp Dante'ye baktı. Dante böyle dört ya da belki beş yüz yıl kalabilirdi. Charly'nin ona yakın her bir parçası mükemmel hissettiriyordu ve o, gözlerine baktıkça Dante'nin onu öpmek için duyduğu istek kuvvetleniyordu.

Şarkı bittiğinde, Dante Charly'nin elini tuttu. Başka bir şarkı başladı ve Dante dans etmeyi sürdürmek istedi ama ardından gözleri barda Kuş'la konuşan Yeşil Pantolonlu'ya kaydı. Charly'nin elini bıraktı.

"Sanırım seni Yeşil Pantolonlu'dan daha fazla alıkoymasam iyi olacak."

Charly gülümsedi. "Tamam." Dante'den uzaklaşmaya başlamıştı ki dönüp arkasına baktı. "En azından gelip bizimle bir şeyler iç."

"Bir dakika sonra. Şurada konuşmam gereken birkaç kişi gördüm."

Akşamın sonunda, insanlar restorandan ayrıldılar. Kapıdan çıkan herkes giderken iyi dileklerini ardından bırakıyordu. Dante'nin ailesi, çocuklar çok fazla sorun yaratmadan oradan ayrıldılar. Küçük Frankie biraz huysuzdu ama diğerlerinin hepsi sessiz ve uykuluydu.

Pane Rubato çalışanlarının çoğu, orada çalışanlar da, misafir olarak geceye katılanlar da barda, bir şeyler içiyorlardı. Sal Paige'le oturuyor ve Kuş da Lexi'ye yakın duruyordu. Dante o gece çalışanlara, bu sürpriz için ne kadar minnettar olduğunu söyledi ve takımına genel olarak mükemmel çalışanlar oldukları için teşekkür etti. "Siz burada her şeyi o kadar sorunsuz yürütüyorsunuz ki sayenizde yemek derslerine ve daha nicesine ayıracak vakti bulabiliyorum." Kuş'la Sal'e doğru bakıp, "Ve bu ikisi şehirdeki herhangi bir yeri yönetebilirlerdi. Bana katlanıp buralarda kaldıkları için mutluyum." Elindeki kadehi kaldırdı. "*Saluto.*"

Ayrılmadan önce Yeşil Pantolonlu, Dante'nin elini sıkı ve,



“Bu akşam buradaki insanları dinleyince senin için önümüzdeki sene işlerin inanılmaz hızlanacağına dair bir his doğdu içime. Her şey için bol şanslar. Bunu hak ettin.”

Tamam, belki de Yeşil Pantolonlu saygıyı hak eden bir adamdı. Charly onu önemsiyordu ve bu Dante için de yeterli olmalıydı. Belki de olması gereken buydu; Charly’yle Yeşil Pantolonlu birbirlerine aittiler.

Dante eve vardı ve doğrudan yatağa gitti. İlginç bir gece olmuştu. Güzel bir gece.

Dante, mutfaktan gelen tencere tıkırtılarına uyandı. “*Ciuri, ciuri*” kelimelerini duyduğunda ne olup bittiğini anlamıştı. Büyükannesi ağır ateşte pişmiş domuz butlarını fırından çıkarttığı sırada Dante mutfığa girdi ve fırın tepsisine baktı. Güzelce kızarmış domuzun yanında porçini mantarı, İtalyan jambonu, iri küpler halinde kesilmiş havuç, kereviz ve soğan vardı. Etin ve sebzelerin yanı sıra sarımsak, adaçayı ve biberiyenin leziz aroması mutfığı kaplamıştı.

Büyükannesi ona baktı ve, “*Siediti*,” dedi. Gülümseliyordu.

Dante masaya oturdu ve büyükanne önüne bir tabak yemek koydu.

“*Cosa stai facendo?*”

“Ne demek ‘ne yapıyorum’? Söylediğin gibi oturuyorum.”

Bu sefer, kafa çatlatan bakışı, gerçek eylem izledi.

“Ah!” Dante kafasının yanını ovuşturdu.

“Kalbine ne yapıyorsun, *saputo?*”

“Onu iyileştirebilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.”

Büyükanne çenesini kasti. “Ne gibi mesela?”

“Koşuyorum mesela? Hayatımda hiç olmadığım kadar iyi bir formdayım.”

“Yine de, bunu kalbinden gelerek yapmıyorsun. Bu yüzden de gerçek aşkının kalbini kazanamıyorsun.”

“Herkesin bir gerçek aşkı var mı, ben artık emin değilim.”



Büyükannenin bakışları yumuşadı. “Her kalbin bir gerçek aşkı var. Hepimiz kalbimizde o aşkla doğuyoruz. Ama bazen kötü deneyimlerin en iyi tarafımızı alt etmesine izin veriyoruz ve gerçek aşk kalbimizdeki kırgınlıkların ve kederin altında gömülüyor. Aşkın ve hayatın nasıl ‘olması gerektiğine dair’ fikirlerin altında... Gerçek aşk orada. Sen sadece üzerini örtenleri temizlemelisin.”

“Ama gözden kaçırdığım şey ne?”

“Bazen, aklın seni yanlış yönlendirecek. Kalbindeki gerçekliği görmeni engelleyecek şeyler söyleyecek.”

Charly, Dante’nin zihninde üste süzüldü, dans ettikleri sırada onu kollarının arasında tutmanın nasıl hissettirdiğini düşündü.

“Ama unutma, öncelikle kederinin üstesinden gelmelisin. Kalbinle barış ve izin ver iyileşsin. Yalnızca iyileşmiş bir kalp yeniden sevebilir.”

Ertesi gece, Dante ve ailesi akşam yemeği için buluştular. Yeşil Pantolonlu’nun iş yemeğine katılması gerektiği için yalnız başına kalan Charly de aileye katıldı. Çocuklar ona doyamıyor gibiydi. Frank’in kızı Chloe ve Carolyn’in kızları Mia ve Nicole, Charly’ye yapışmışlardı. Minik Frankie her şeyi Charly’yle yapmak istiyordu ve Frank’in en büyük kızı Chelsea, Charly’yi soru yağmuruna tutmuştu.

“Niye ismin erkek ismi?” diye sordu Chelsea.

“Tam adım Charlene. Ama Texas’ta yaşayan küçük bir kız olduğum zamanlardan beri herkes bana Charly diyor. Aynı herkesin sana Chels demesi gibi.”

“Sen de restoranda mı çalışıyorsun?”

“Hayır, ben amcan gibi yemek pişiremiyorum.”

“Dans etmeyi seviyor musun?”

“Dans etmeye bayılıyorum. Sen dans etmeyi seviyor musun peki?”



“Evet, annemin çılgın müziklerinde dans etmeyi seviyorum. Bir atın var mı?”

“Bir ata bakabilecek yerim yok. Ama atları çok seviyorum. Onlar en sevdiğim hayvanlar.”

“Benim de! Ve kaplanlar! Iowa’ya gittin mi?”

“Daha değil. Ama kulağa güzel geliyor.”

“Evet. Amcam D.’yi seviyor musun?”

Bu soru karşısında, Charly’nin yanakları kızardı. Charly, Chelsea’nin kulağına bir şeyler fısıldadı ve her ne söylediye, bu, Dante’nin yeğeninin kıkırdamasını sağladı.

Charly gittikten sonra Dante’nin annesi, “Mükemmel bir anne olacak,” dedi.

Dante’nin yengesi Holly, artık Dante’yle Charly’nin birleşmesinin zamanı geldiğini söyledi.

“Siz ikiniz beraber harikasınız,” dedi. “Neyiniz var anlamıyorum, ikinizin de ölesiye inatçı olmasından başka.” Carolyn bile —ki kendisi Dante’yle aşk hayatı hakkında neredeyse asla konuşmazdı— Charly’nin aileye harika bir üye olacağını söyleyerek lafa daldı.

Dante hepsine birden bakıp gözlerini devirdi.

“Onun zaten bir erkek arkadaşı var.”

Dante ertesi sabah ailesini uğurladı ve ardından işe gitti. Dante restorana girdikten kısa bir süre sonra Gloria da geldi ve doğrudan Dante’nin ofisine girdi.

“Bence Pané Rubato’nun bu yerden ayrılmasının zamanı geldi,” dedi. “Restoran bu kadar ilgi çekiyorken yerini taşımak için daha iyi bir zaman olamaz.”

“İstemiyorum...”

“South Beach’te boşalmış bir mülk var. Buradaki komşularımızdan uzakta.”

“South Beach’te?”

“Evet, mükemmel. Richard o yerin *olmamız gereken* yer



olduğunu söylüyor. Revaçta bir yer ve parası olan, gerçekten özel bir restoran arayan bir sürü insan orada.”

“Burası zaten özel bir yer.”

“Lütfen, Dante. Burada ayaktakımıyla iç çeyiz. Ben bile buraya sırf mahallesi pis olduğu için gelmek istemeyen insanlar tanıyorum.”

“O halde onlar, restoranıma gelmesini zaten istemediğim insanlardır.”

“Buranın tek sahibi olmaman iyi bir şey yoksa buraya ne tarz insanlar gelirdi, yalnız Tanrı bilir.”

“Gloria, belki de dikkatinden kaçtı ama Pane Rubato her gece tıklım tıklım dolu. Ulusal düzeyde medyanın ilgisini çekmiş durumdayız. Uyan artık!”

“Benimle böyle konuşmaya sakın ola ki cüret etme. Ya buradan taşınırız ya da ben buranın kapandığını kendi gözlerimle görürüm!”

Gloria arkasını döndü ve uzaklaştı.

Evet, diye düşündü Dante, burayı kapatmayı hadi bir dene bakalım.





Sonraki iki ay göz açıp kapayana kadar geçti ve Pane Rubato'nun popülaritesi günden güne artmayı sürdürdü. Dante'nin kendisi de her geçen gün daha fazla ilgi odağı oluyordu ve e-posta kutusu dolup taşıyordu. Eylül sonlarına yakın bir akşam, e-postasına göz gezdirirken postalardan biri ilgisini çekti, başlığı "hayatımı kurtardınız"dı. Postanın üzerine tıkladı.

Kimden: Sydney Ingram
Konu: hayatımı kurtardınız
Tarih: 29 Eylül 2013, 7:59:57
Kime: dante@panerubato.com

Sevgili Dante,

Size yazmak ve benim için ne kadar çok şey yaptığınızı size söylemek zorundaydım. Kocam geçen sene beni terk etti ve birkaç ay önce boşandık. Sizi detaylarla sıkmak istemiyorum ama bu adam benim çocuğumun babası ve bütün ruhumla sevdiğim adamdı. Başka bir kadınla ilişkisi olduğunu ve beni terk edeceğini söylediğinde, mahvoldum. Gerçekten öleceğimi sandım. Ölmedim (belli ki) ama kendimi depresyondan çekip çıkartmam oldukça zor oldu. Hakkınızda çok şey duymuştum, dolayısıyla Ferry binasındaki derslerinizden birine katılmam gerektiğini biliyordum. En sonunda, bir ay kadar önce derslerinizden birinde bir yer buldum. Siz iyileşebileceğine inanmayan kadın hakkındaki



hikâyenizi anlattığınızda, konuştuğunuz kişinin ben olduğumu biliyordum. Yani, belki gerçekten benimle konuşmuyordunuz ama benim gibi insanlar için konuşuyordunuz. Her neyse, sınıfta yaptığınız yemeği tadar tatmaz biri içimdeki mutsuzluğu sıkıp çıkarmaya başlamış gibi hissettim. Eve gittiğimde hâlâ ağlıyordum ve üzgün olduğumu fark edecek kadar büyük olan oğlum bana neyin yanlış gittiğini sordu ve ben de ona hiçbir şey dedim, hatta tam tersine, iyi olacaktım. Kendimi bildim bileli olduğum en mutlu ruh halindeydim. Geçen bir ay boyunca, hayatımdaki her şey değişti. Tamamen farklı görünüyorum, tamamen farklı hissediyorum. Bir adamla bile tanıştım ve onunla düzenli olarak görüşüyoruz. Hayat mükemmel değil ama bir şeyi biliyorum ki benim kırık kalbim iyileşti ve bunu size borçluyum. Hayatımı gerçekten kurtardınız. Belki ona son vermeyecektim ama acınası ve depresif bir insandım. Teşekkürler!

Sevgilerle,
Sydney Ingram

Bu gibi e-postalar, mail kutusunda en sık yer alanlardı: ona kırık kalbini iyileştirdiğini söyleyen insanlar. Ve medya ilgisi de artıyordu. Dante televizyona ilk kez Michael Martinez ve Kitty O'Shea'nın sunduğu *San Francisco Morning* programına çıktı.

Kitty kocaman gülümseyişi ve neşesiyle öne çıkan bir karakterdi. "Dante, bildiğin gibi ben burada, San Francisco'daki yemek derslerinden birine geldim ve bayıldım!" Oturduğu taburede neredeyse zıplamıştı. "Ama sen neredeyse bir kült figür haline geldin. Bir sürü insan senin onları iyileştirdiğinden bahsediyor. Sence neden?"

"Bence bütün olay pişirmenin iyileştiriciliği ve yemek aracılığıyla paylaşılan bağlardan doğuyor. Yani sıra, bence anlattığım hikâyelerde insanlar kendilerinden bir şeyler buluyorlar. Bu hikâyeler insanlara hissettikleri şeylerde yalnız



olmadıklarını, kalp ağrısından öleceğini sanan ilk insanlar olmadıklarını hatırlatıyor. Bu da daha iyi hissetmelerini sağlıyor. Ben de aynı zamanda büyükannemden kalma halk hikâyelerini insanlarla paylaşacak fırsatı buluyorum.”

Ardından yemek pişirmeye geçtiler: sarıkız mantarı ve *fontina* peyniriyle yapılmış İtalyan omleti. Hızlı ve basit, aynı programın yapımcısının istediği gibi.

“Fontina Val d’Aosta,” diyerek açıkladı Dante, “on ikinci yüz yıldan beri Alp Dağı eteklerindeki Aosta Vadisi’nde yapılır. Fındıklı bir çeşnisi vardır ve kadifemsi, erimiş yapısı da onu İtalyan omleti için çok uygun kılar. Mantarlarla ya da kabakla mükemmel gider. Sarıkız mantarının hafif ve yumuşak bir meyve aroması vardır ve *fontina* ve yumurtayla birleşmeye çok müsaittir.”

Kitty ve Michael hafif şaşkınlık nidaları çıkartarak yemeği izlediler. Dante restoranının ve yemek derslerinin son kez reklamını yaptıktan sonra, programdan ayrıldı.

Öğleden sonra Charly’dan bir e-posta aldı. “Sabah seni televizyonda gördüm. Harika iş çıkarttın. Ve çok da iyi görünüyordun. Seni koşuya başlattığım için mutlusun, değil mi? Kamera poponu çok güzel açılardan çekmiş. Çok tatlıydı;^)” yazmıştı. İkisinin de dopdolu olan programları arasında, Dante onu en son kendi doğum günü partisinde görmüştü.

İki gün sonra, Dante, Ferry binasındaki La Cuisine’de başka bir yemek ders veriyordu. Bedenini saran kırmızı tişörtü ve mini, siyah eteğiyle sarışın bir kadın en ön sırada oturuyordu ve Dante’nin çalışma alanından sadece birkaç metre uzaktaydı. Rahatlıkla bir Playboy Tavşanı olabilirdi. Üst üste attığı bacaklarıyla, cömertçe üst bacaklarını sergiliyordu. Dante’ye bakıp gülümsüyordu. Paige, Dante’yi tanıttikten sonra, oradakilerin alkışları arasında Dante masaya geçti.

“Bu dersleri yaptığım her sefer, kalp kırıklığına uyacak bir



tema seçmeye özen gösteriyorum. Bugün, ıspanak ve portobello mantarlı lazanya yapacağız, kalbimi kırıp bütün bunları başlatan eski kız arkadaşımın favorilerindendi bu yemek.”

İzleyenlerden sessiz homurtular ve bir-iki yuhalama yükseldi.

“Biliyorum ki birçoğunuz neden kalbimi kıran insanla alakalı bir şeyler pişirmeyi seçtiğimi merak ediyorsunuz. Ama eminim çoğunuz, sırf kalbimi kırdığı için arkamızda bıraktığımız güzel anıları silmek istemediğimi anlayacaksınız. Bazen bu onun sevdiği bir yemek, bazen beraber geçirdiğimiz bir gece... Hepsi mükemmel deneyimlerdi ve onlarla alakalı yemekler yapmak benim için iyileşme sürecinin başka bir parçası. Kindar ya da kızgın olmak istemiyorum. İncinmek de istememiştım, doğru, ama ne zaman ona yaptığım bir şeyleri yediğinde ne kadar mutlu olduğunu hatırlasam –ve onun mutluluğu beni de mutlu ediyordu– bu hatıradan vazgeçmek istemediğimi düşünüyorum.”

Kalabalıktan bu sefer içten bir alkış yükseldi.

“Ve siz benim için her şeyin yüzde yüz yolunda gittiğini düşünmeyin diye söylüyorum, kinden, üzüntüden ve su katılmamış çaresizlikten doğmuş birkaç tarifim de var. Ama onları özel mutfağıma saklıyorum ki hiçbiriniz insan içinde ağlamama şahit olmayın.”

Kalabalık güldü ve bazıları empati kurduklarına dair minik “aaaa”lar çıkardı.

“Sosla başlayalım. Lazanyanın beyaz sosu ıspanakla mantarı bütünlüyor. Ve mozzarella ve kremayla birleşince, bu yemek en amansız etoburları bile doyuracak hale geliyor.”

Kırmızı Tişört dudaklarını yaladı. Eteğini yukarı çektiymişti ama daha fazlası zaten mümkün değildi. Dante yemeğin içine konacakları sayarken kalabalıktan bir sürü gülümseyiş ve kafa sallayış geldi.

Unla tereyağını birkaç dakika pişirerek beyaz kremayı hazırladı. “Sonra sarımsak, tuz, küçük boy hindistancevizi ve



biber ekliyoruz. Küçük boy hindistancevizlerine gelince, ben bir adet cevizi alıp üç kez rendeliyorum. Böylesi mükemmel oluyor.” Baharatları da kattıktan sonra karışımı karıştırdı.

Kafasını tencerenin üzerine uzattıktan sonra pişen yemeğin kokusunu içine çekti. “Ah, çok güzel kokmaya başladı, sizce de öyle değil mi?” İzleyiciler yeniden başlarını salladılar. “Pişen sarımsağın kokusunu başka hiçbir şey vermiyor. Bu koku bana büyükannemle pazar sabahları pişirdiğimiz yemekleri anımsatıyor. Kokudaki tatlılık sarhoş edici.” Dante gözlerini yumup derin bir nefes daha aldı.

İzleyenlere bakıp Kırmızı Tişört’le göz göze geldi. Kadın bir kez daha dudaklarını yalayıp ağzını araladı. Ardından bakışları hızla kendi bacaklarına kayıp geri geldi. Kadının bakışlarını takip eden Dante, onun bacaklarının aralık olduğunu gördü.

Ve iç çamaşırı giymediğini.

Dante elindeki tahta kaşığı düşürdü ve suratı alev aldı. Kırmızı Tişört’ün suratında kötücül bir gülümseyiş belirmişti.

Ne yapıyordu? Lanet olası... Ah, evet, lazanya için krema hazırlıyordu. “Tabii ki, bu sırada aletinizin kontrolünüz altında kalmasını istersiniz.” Birkaç kişi güldü. “Şimdi sosu yavaş yavaş dökeceğiz, her seferinde iki yemek kaşığı kadar, ta ki un ve tereyağı emilene kadar.”

Bir daha Kırmızı Tişört’e doğrudan bakmadı.

“Tereyağı ve un bir kere emildikten sonra, kremanın kalanını ekleyip ısıyı artırın ve koyulaşana kadar karıştırın.” İsteddiği kıvamı alana kadar sosu karıştırdı. Kaşığı çıkartıp üstündeki sosu insanlar görsün diye tekrar tencereye döktü. “Görüyor musunuz? Aradığımız kıvam bu işte. Şimdi parmesanı ekliyoruz ve tuzu yerinde mi diye bakıyoruz.” Dante kremaya bir kaşık daldırıp tadına baktı. “Ah, mükemmel olmuş. Ocaktan alıyoruz ve bu kısım bitmiş oluyor. Çok da kötü değil, öyle değil mi?”

İzleyenler hafifçe alkışladı.



“Şimdi iinin malzemelerine geçiyoruz. Bir kilo kadar taze ispanağı önce biraz zeytinyağında soteliyoruz.” Ispanağı bir tavaya koydu. “Pişmesi uzun sürmeyecek ama yaprakların tamamen öldüğünden emin olun yoksa lazanyanız çamur gibi olur.” Sotelediği ispanağı kenara aldı.

“Sonra dört büyük portobello mantarının tepesini alıyoruz ve onları ince bir şekilde doğruyoruz.” Dante mantar başlarını nasıl doğradığını izleyenlere gösterdi. “Bir şeyleri doğrarken, parmaklarınızı pençe şeklinde, ie kıvrık tutun. Unutmayın, bu bir vejetaryen yemeği, yani içine parmak eklemeyiz.”

Mantarları da büyük tavaya yerleştirdi.

“Ardından mantarları da, ispanakta olduğu gibi biraz zeytinyağıyla soteliyoruz. Aynı ispanaklar gibi, mantarın da ıslak bir yapısı var, içinde nem tutmaya çok müsait, dolayısıyla sotelediğimiz sırada mantarların da o ıslak yapılarının öldüğünden emin olmamız lazım.” Mantarlar pişerken, Dante birkaç soruya yanıt verdi.

Siyah yelekli bir kadın söz aldı, “Donmuş ispanak da kullanabilir miyiz?”

“Evet, donmuş olmasında bir sakınca yok. Öncesinde mikrodalgaya atın, sonra kurulama bezine sarıp suyunu alın.”

Mavi, polo yakalı tişörtlü bir adam, “Kendi parmesanınızı kendiniz mi rendelemelisiniz yoksa çoktan o şekilde olan peyniri kullanabilir miyiz?” diye sordu.

“Ben kendiminkini taze rendelemeyi seviyorum çünkü böylesinin tadının daha güzel olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, halihazırda rendelenmiş parmesan aldığınızda, içine ürünün topaklaşmasını engellemek için içine ekstradan kimyasallar koymuş olacaklar ve bu da parmesanın sos yapımında kullanılmasını zorlaştıracaktır. Evet, rende biraz daha zaman alacaktır ama sonuçta, harcadığınız emeğe değer. Ve eğer sosu tek başına yemişliğiniz varsa, neden bahsettiğimi anlayacaksınız.”



Sonrasında lazanyayı hazırladı, krema katmanları, mantarlar, ıspanak ve lazanya tabakaları.

“Ve en son olarak, sos ve peynirle üstünü kaplayın.” Birkaç final talimatının ardından lazanyayı fırına sürdü. “Tabii ki, La Cuisine sihrinin sayesinde, çoktan hazırlanmış bir lazanyamız var.” Hazır olan lazanyayı çıkartıp içinden bir parça kesti. Kestiği parçayı bir tabağa yerleştirip üzerine kepçeyle biraz sos döktü. Karabiber öğütücüyü bir-iki kez çevirdi. Bir dal maydanozla birkaç küp şeklinde doğranmış taze domates de süs için üstüne bırakılmıştı. “Ve işte.” Tabağı biraz yatırarak herkesin görmesini sağladı. Kalabalık alkış tuttu. “Basit bir tarif. Bunu yapabilirsiniz, değil mi?”

Mağaza çalışanları masaya gelip minik, kâğıt tabaklara lazanyadan koyup herkese tatması için dağıttılar.

Kırmızı Tişört, Dante’ye yaklaştı. “Bu güzel sunum için teşekkürler.”

Dante gülümsedi. “Eğlenmenize sevindim. Geldiğiniz için teşekkürler.”

Kadın Dante’ye bir kart uzattı ama Dante almak için uzandığında kartı bırakmadı. Kafasını kaldıran Dante bir kez daha kadının suratındaki o oyuncu gülümseyişle karşılaştı. “Daha fazlasını görmek istersen, beni ara,” dedi kadın. Dante karta hızla göz atıp kadının adını ve numarasını taradı. Kadın arkasını dönüp bir ünlem işareti gibi poposunu geriye attı.

Ardından, Cook Network’ten bir yapımcı, Sonali Rai, Dante’ye yaklaşıp onu ders için kutladı. “La Cuisine bizim kanalımızda yeni bir programa sponsorluk yapmayı düşünüyor ve bizden gelip size bir bakmamızı istediler.”

“Vay canına, bununla ilgili ne diyebileceğimi hiç bilmiyorum.”

“Gördüklerimden söyleyebilirim ki, sizden etkilendim. Eğer siz de ilgileniyorsanız gelip bizimle çalışmakla ilgili detayları konuşmak için sizi ağırlamak isteriz. Gelecek perşembe, uygun mudur?”



“Tabii ki ilgileniyorum. Ve önümüzdeki perşembe de uygun görünüyor.”

“Mükemmel. Birileri detayları vermek için sizi arayacaktır.”

“Harika. O zaman, tekrar görüşürüz.”

Hemen Charly’yi aradı.

“Selam, güneş ışığı,” diyerek açtı Charly telefonu. “Bir sonraki toplantımdan önce sadece birkaç dakikalık boşluğum var. Ne var ne yok?”

“Büyük bir haberim var.”

“Büyük haberlere *bayılırım*. Neymiş haber?”

“La Cuisine için yaptığım yemek derslerini biliyorsun?”

“Evet.”

“La Cuisine, Cook Network kanalında bir yemek programına sponsorluk yapmak istiyormuş ve sunucu olarak da beni istiyorlar.”

“Vay canına, bu devasa bir şey!”

“Evet, dolayısıyla benim New York’a uçup onlarla bir toplantı yapmamı istediler.”

“İnanılmaz!” Charly duraksadı. “Peki ya Abby?”

“Benimle konuşan yapımcı Abby’den bahsetmedi, Abby’nin bilip bilmediğinden emin değilim.”

“Dante, hadi ama? Bilmediğinden şüpheliyim. Abby Pazarlama Bölümü’nün başkan yardımcısı değil mi? Böyle şeyleri bilmek Abby’nin işi değil mi?”

“Ne biliyorsam onu söylüyorum. Ve bildiğim şey, Abby’nin adının geçmediği.”

“Muhtemelen seninle olan bağını olabildiğince gizli tutmaya çalışıyordur.”

“Basbayağı bir komplo teorisyenisin. Ve hatırlatırım, *beni* reddeden *oydu*. Dolayısıyla, durumu öğrendiği zaman bunun önünü kesecektir.”

“Yüz dolarına bahse girerim ki, kesmeyecek.”





Gloria restoranı taşımaktan bahsettiğinden beri, Dante cevap vermekten kaçmak için her şeyi yapmasına rağmen Gloria ve Richard ona baskı yapmayı sürdürüyorlardı. South Beach'teki yer hâlâ boştu ve Dante bununla ilgili yaklaşık yirmi e-posta aldıktan sonra, en sonunda cevap yazdı, "Restoranın rezervasyonları haftalarca dolu. Kârlı bir yıl için sağlam bir yoldayız. Gördüğünüz üzere taşınmayı tartışmamıza gerek bile yok. Şerefe, D."

Bunun ardından, Gloria Dante'yi ikna etmesi için her gün Richard'ı gönderdi. Dante ona basitçe restoranı taşımayacağını söylüyordu, bu konu için buluşmanın bir anlamı yoktu. Gloria telefonunu arayıp buluşmak için onlarca mesaj bıraktı. Hatta restorana çıkıp geldi ve orada olmayan Dante'yi, Sal'in o gün için Dante'nin Napa'ya gittiğini söyleyen beyanlarına bile aldırmadan saatlerce bekledi. Dante'ye döner dönmez kendisiyle buluşmasını söyleyen bir not bıraktı, kendisiyle buluşmazsa restoranın hisselerini satışa çıkaracağını eklemeyi de ihmal etmemişti. Gloria'yı olabildiğince uzun süre görmezden gelen Dante, New York'taki Cook Network toplantısından dönünce onunla buluşacağını söyledi.

İki gün sonra Dante, Cook Network'teki toplantının başlamasını beklerken yerinde kıpırdandı. Ulusal kanalda bir yemek programının olması ne kadar havalı olmaz mıydı? Daha önce San Francisco'da ekrana çıkmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü. Ama bütün ülkenin önünde? Bunu konuşacak



bir pozisyonda olmak bile onun için çok garipti. Pane Rubato'yu açtığında, kariyerinin zirvesine ulaştığını düşünmüştü. Daha fazlasını yapabileceğini hiç ummamıştı; daha iyisini de keza. Küçük mekânını yürütüp güzel eleştiriler almak ve harika insanlarla çalışmak onu yeterince mutlu ediyordu. Belki Bay bölgesinde bir restoran daha açardı ama o kadardı. Ve Pane Rubato'nun kendisini emekliliğine kadar taşıyacağını düşünmüştü.

Dante, babası olsaydı bütün bunlar hakkında ne diyeceğini düşündü. Babası asla parasal şeylere düşkün biri olmamıştı ama içinde devasa miktarda sevgi barındırırdı. Oldukça nazik bir adamdı. Nadiren sinirlenirdi. Ve ne zaman ki babası yüksek aldığı notlarını ya da Küçükler Ligi'nde bir başarı kazanmasını kutlamak için elini Dante'nin omzuna koysa, Dante kendini önemli hissedirdi. Böyle zamanlarda, Dante sanki babası yeniden elini omzuna koymuş gibi hissediyordu, Dante'ye aşçılık okuluna başladığı günden beri ulusal kanalda bir program yöneteceğini bildiğini söylüyor gibi. Babası olsaydı bunun başarmakla ilgili olduğunu söylerdi, egoyla değil. Dante'ye, başarılarıyla gurur duymasını ama bu başarıyı hak etmediği şeyleri elde etmek için kullanmaya çalışmamasını söylerdi.

Dante'nin kendi çocuklarına öğretmek istediği dersler de bunlardı. Babası gibi bir baba olmak istiyordu. Çocuklarının her zaman sevildiklerini ve desteklendiklerini hissetmelerini istiyordu.

"Dante." Sonali, Dante'nin arkasındaki bir kapıdan geçerek geldi.

Dante ayağa kalktı.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Sonali. "Buraya geldiğin ve bize zaman ayırdığın için teşekkürler."

Dante'yi uzun bir koridordan geçirirken, Sonali ona biraz sonra programlama bölümünün başkan yardımcısıyla ve birkaç başka yapımcıyla buluşacaklarını açıkladı. "Söyle-



mem gerekir ki hepimiz seni Cook Network ailesine dahil etmek konusunda oldukça heyecanlıyız. Masamıza getireceğin şeyler güzel olacak.” Sonali gülümsedi ve göz kırptı. “Tabiri caizse yani.”

Toplantı odasındaki herkesle el sıkıştı, insanların yüzlerinde kocaman gülümseyişler vardı. Bir kez oturduklarında, Sonali sözü alıp bu toplantının amacının, herkesin bu projede çalışmaya uygun olup olmadığını kararlaştırılması, programın temelleri üzerine olduğunu söyledi, belki biraz beyin fırtınası bile yapabilirlerdi. Ve son olarak, atılacak sonraki adımlar belirlenecekti. Sonali, Dante’ye içinde Cook Network’e dair ana hatlarla birlikte programlamalarına dair bilgiler olan bir dosya uzattı. Kanala ve onun geçmişine dair bilgiler verdi ve kablolu uyduda nasıl bir yer kapladıklarını ve televizyon izleyicileri arasında en sadık izleyici kitlesine sahip olduklarını anlattı.

Yarım saat kadar sonra, Abby kafasını toplantı odasının kapısından içeri uzattı ve onlara katılıp katılamayacağını sordu. O içeri girdiğinde, Dante ayağa kalktı ve Abby, Dante’nin elini sıktı. Parfümünün kokusu Dante’yi dosdoğru Las Vegas’a geri taşıdı. Abby, “Seni görmek güzel,” dedi.

Sonali, Abby’ye toplantılarının şu âna kadarki kısmını hızlıca özetledi ve ardından toplantıyı sürdürdüler.

Programın adı *Kalpten Yemekler* olacaktı, Dante’nin La Cuisine’de verdiği derslerle aynı adı taşıyacaktı. Programın formatı temelde diğer bütün yemek programlarıyla aynıydı: her bölümde birkaç tarif. Kulağa kolay geliyordu. Belki birkaç Avrupa şehrini ziyaret ederlerdi. Özel bölümler çekerlerdi. Ortaya fikirler atılıyordu. Dante’ye programın New York’ta çekilmesiyle ilgili ne düşündüğünü sordular.

“Canlı stüdyo izleyicileri olsun istiyoruz,” dedi Sonali. “Ve bunun için mükemmel bir stüdyomuz var. Bu da yılda birkaç haftayı New York’ta geçireceksin demek oluyor.”

“Sanırım bunu halledebilirim.”



“New York’ta büyük bir mesele olacaksın,” dedi Abby.

“Şu âna kadar ne düşünüyorsun?” diye sordu Sonali. “Sözleşmeyle gelen bir bağılılık değil şu an aradığımız. Sadece sonraki adımları atmak konusunda ne düşündüğünü bilmek istiyoruz. Ardından avukatlar araya girip kalan kısmı hallederler.”

“Sonraki adımlar konusunda kesinlikle istekliyim.”

“Mükemmel,” dedi Abby. “Program kulağa yeni ve eğlenceli geliyor ve ben, Dante’nin bu programı taşıyacak karizmaya sahip olduğunu biliyorum.”

Toplantıdan sonra, Abby Dante’yi girişe götürmeyi önerdi. Aşağı inen asansördelerken Abby, “Zoe bu hafta için Victor’da. Arayı kapatalım isterim. Bu akşam yemeğe ne dersin? Millenium’da kalıyorsun, değil mi? Oranın yakınlarında denemek istediğim yeni bir yer açıldı.”

Peki, tamam, bu garipti. Ama öyle olmak zorunda değildi. İkisi de yakın zamanda aynı kanalda çalışabilecek yetişkin insanlardı. Hâlâ arkadaş olabilirlerdi, değil mi?

“Tabii. Kulağa mükemmel geliyor.”

Yemekte, Dante şarap kadehlerini üçüncü kez doldurdu ve şişede kalan birkaç damla da bardağa döküldü. “Oldukça şaşkınım.”

“Eh, bir anda parladın. Herkes şaşkın.” Abby gülümsedi. “Şu an tam bir rock yıldızısın. Ayrıca çok iyi görünüyorsun. Önceden görünmediğinden değil tabii. Ama şu an... vücut mu çalışıyorsun?”

Dante gülümsedi. “Koşmaya başladım.”

“Belli oluyor.” Ağzını peçetesiyle sildikten sonra, “Tabakları değiştirmeye hazır mısın?” diye sordu.

“Gönder gelsin.”

Abby ona elma şarabında ağır ateşte pişmiş, tekesakalı çiçeğiyle servis edilen keler balığını ve şeker kamışıyla terbiye edilmiş karidesini uzattı. Ardından, Dante’nin *cinghiale agrodolce*’sini aldı; tatlı ekşi soslu yabandomuzu.



Dante bir ısırık aldı. Yabandomuzunun tatlı tadıyla birlikte keler balığı mükemmel gidiyordu. Abby de Dante de aynı anda, “Vay canına,” dediler.

“Geçenlerde,” dedi Abby, “Zoe bana bir süper güce sahip olabilsem hangi gücü isteyeceğimi sordu.”

“Ve?”

“Ben uçmayı seçtim.”

“Eh, fena değil. Biraz sıradan ama...”

“Ah, öyle mi? Seninki ne olurdu, Bay Sıra Dışı?”

“Bundan hoşlanmayacaksın.”

“Hadi ama. Ne kadar kötü olabilir ki?”

“Ben olsam insanların bağırsak kontrollerini kaybetmelerini sağlayacak bir güç isterdim.”

Abby’nin suratına iğrenmişlik yayıldı. “Bana bok esprisi yapmanı beklemiyordum.”

“İğrenç olduğunu biliyorum ama bu güçle ne kadar iyilik edeceğini göremiyor musun?”

“Hayır, aslında gerçekten de göremiyorum.”

“İhtiyaç olduğunda birilerine ağzının payını vermenin en mükemmel yolu bu.”

Abby yeniden suratını buruşturdu. “Belki de.”

“Bak bu fikirle nasıl çıkageldim. Des Moines’te aşçılık okulunda okurken bir gece, şehir merkezindeki bir bara gidiyordum. Önümde de iki iriyarı adam vardı. Üstlerine oturan tişörtleri ağaç gövdesi gibi kollarını gösteriyor, maço tipleri onlara bakar bakmaz anlaşıyordu. Adamlardan biri diğerine, o gece birilerini ciddi manada mahvetmek istediğini söyledi, birilerini tekmelemeyeli uzun zaman geçtiğini.”

“Bazen erkeklerden öğreniyorum.”

“Ve ben de, bu akşam birileri sırf bu iki gerzeğin canı sıkın diye incinecek diye düşünüyordum. Ve bu düşünce beni bütün gece rahatsız etti. Arkadaşlarıma bundan bahsettim ve onlar gibi adamlarla nasıl başa çıkabileceğimiz üzerine konuşmaya başladık.”



“Ve sen de onları Bay İshal’le mi etkisiz hale getirdin?”

Dante gözlerini devirdi. “Ben onlara bu planın bu adamlarda nasıl işleyeceğini anlattım. Adamlar, doğru kişi onlara çarpana kadar bekleyecek, ardından, ‘Senin derdin ne, adamım?’ numarasını çekerek zavallıya dalacaklardı. Ama, ben dedim ki, eğer ‘senin derdin ne adamım’ın hemen ardından pantolonlarına pisleseler? Böyle bir durumda kalan tek problem oradan ne kadar hızlı çıkabilecekleri. Kriz önlendi.”

“Bay İshal, eziklerin koruyucusu.”

“Öyle bir şey, evet.” Dante gülümsedi. “Ve ben bir adım ötesine geçtim ve sahtekâr politikacıları da çizgiye sokardım.” Abby tek kaşını kaldırdı. “Cidden bak. Ne zaman halk önüne çıksalar ben de işe koyulurdum. Kimse her konuşmasına, ‘Amerikalı yoldaşlarım pppppfffttt!’ şeklinde başlayan birine oy vermezdi.” Abby kafasını onaylamaz bir biçimde iki yana salladı ama aynı zamanda kendini gülmekten de alıkoyamamıştı. “Görüyorsun değil mi?” dedi Dante, “Bu mükemmel. Kimseyi incitmiyorsun, belki biraz pişik olabilirler gerçi. Ve ben gücümü yalnızca gerçek, adalet ve Amerika için kullanırdım.”

“Bay İshal’in kostümünün neye benzediğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Kostüm yok. İsim de yok. Ben kimse bilmezken, işimi sessizce hallederdim.”

“Ne kadar da alçak gönüllüsün. Gerçek bir kahramanın özelliklerini taşıyorsun.”

Restorandan ayrıldıklarında, Abby kaldırımdaki bir çatlakta tökezledi. “Bu gece bana Las Vegas’taki ilk gecemizi hatırlatıyor.” Gözleri, Dante’ye tanıdık bir şehvetle dans ediyor gibiydi.

Abby güzel bir kadındı, buna hiç şüphe yoktu. Ve belki Dante de hâlâ ona karşı isteğe benzer şeyler duyuyordu, birlikte yaşadıkları şeylerden kalan hatıralar ve birkaç güzel his. Ama Dante’nin tek düşünebildiği, bütün bu Cook Network olayını Charly’yle kutlamayı ne çok istediğiydi.



“Üstünden çok zaman geçti,” dedi Dante ve Abby’yi alması için bir taksi durdurdu.

Taksiye binmeden önce Abby, Dante’nin kulağına fısıldadı, “O kadar çok geçmedi.” Dante’nin yanağına bir öpücük kondurdu ve bir daha ondan tarafa bakmadan taksinin içine süzüldü.

Abby uzaklaşırken, Dante sersemlemiş bir şekilde arkasından baktı. Abby’nin oynadığı oyun neydi? Kafasını salladı.





Dante'nin San Francisco'ya döndüğü gün, Gloria ve Richard taşınma meselesini tartışmak için restoranda onu bekliyorlardı. Gloria'nın suratındaki çizgiler onu bir önce gördüğü sefere göre daha derindi ve kilo da kaybetmişti.

"Gloria," dedi Dante, "ben gerçekten de bu konuşmanın sadece ikimiz arasında olması gerektiğine inanıyorum. Dolayısıyla, Richard, eğer bize izin verirsen..."

Richard, Dante'nin bu söylediklerine itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Gloria onu durdurdu. "Problem değil, Richard."

Kendi kendini yaratmış özel danışman, oturduğu sandalyeden bir hışım kalktı. "Bana ihtiyacınız olursa, dışarıda olacağım."

Gloria'nın gözlerindeki bakış katıydı. Dante masasının arkasına yürüdü ama daha poposu sandalyesine değmeden, Gloria yarı yarıya havlayarak konuştu, "Buralarda bana gösterilen saygının yoksunluğundan bıktım usandım. Çalışanlarının bana istedikleri gibi hakaret etmesine izin veriyorsun ve bunun hiçbir sonucu yok. Üstelik sanki bir hiçmişim gibi beni görmezden geliyorsun. Bu restoranın yarısı benim!"

"Seni görmezden gelmiyorum, Gloria."

"Ah, evet, geliyorsun," diyerek Dante'yi tersleyen Gloria, aynı hışımla konuşmayı sürdürdü, "bu taşınmanın gerçekleştirmesini istiyorum."

"Gloria, North Beach bütün ülke çapında en popüler yerlerden biri, biliyorsun ya."

"Daha iyisini bilmeyen insanlar arasında, belki."



“Ve burası San Francisco’da yaşadığım bütün bu süre boyunca benim de evim oldu ve başka bir yerde olduğumu hayal dahi edemiyorum. Bunun hiçbir anlamı yok.”

“Çok anlamı var.”

“Bak, Gloria, biz...”

“Lütfen, ‘biz çok iyi gidiyoruz’ ve ‘bozuk değilse tamir etme’ saçmalıklarını önüme sürme. İşlerin yürüyüş şeklinden memnun olduğumu görebiliyorum. Değişimden korktuğunu biliyorum.”

“Ama neden çok iyi çalışan bir şeyi değiştirmek *isteyeyim* ki? Eğer masaları doldurmakta sorun yaşıyor olsaydık belki, ama her akşam dolu kapasiteyle çalışıyoruz, üstelik haftanın her akşamı. İnsanların halihazırda geldikleri bir yeri taşıyamazsın.”

“Senin için bir şeyi netleştirmeme izin ver,” dedi Gloria. “John’un arkadaşlarıyla iş ortaklarını buraya getirmekle ilgili bir sorunu yoktu, biliyorum. Ve eminim o insanlar arada bir komşularımıza da uğruyordur. Onlar erkek ve erkekler böyle yapar. Ama bu mekânın beni kendi arkadaşlarım arasında soktuğu durumu biliyor musun? Restoranda etkinlikler düzenlemeyi çok isterdim ama arkadaşlarımın ve iş bağlantılarımın, kapısının önünden kızlarını bir yan kapıda satmak üzere fahişelerin geçtiği bir yerde brunch yaptıklarını hayal edemiyorum.”

“San Francisco’dayız. Bu olayın...”

“Sakın bana ‘San Francisco’nun büyüğü’ martavalını okumaya kalkışma. Bu ‘çekici’ mekânı daha saygın bir yere taşıma vaktimiz geldi.”

“Katılmıyorum.”

“Orası belli.” Gloria boğazını temizledi. “Ama belli ki benim bu konudaki hislerim senin için yeterince net değil. Dolayısıyla izin ver, daha açık söyleyeyim. South Beach’e taşıyoruz.” Duraksayıp Dante’ye üstten bir bakış attı. “Çoktan avukatlarımla konuştum ve seni satın almaya hazırım.”



“Hah! Eğer biri birini satın alacaksa, ben seni alırım.”

“Pane Rubato’nun burada kalmasına izin vermeyeceğim!”

Acı sözler Dante’nin içinde, yüzeyin hemen altında kayıyordu ve Dante onları Gloria’nın suratına tükürmekten kendini alıkoyabileceğinden emin değildi. Bir saniyeliliğine duraksayıp sakinleşmeye çalıştı. En sonunda konuştuğunda, sesi bir fısıltıyı andırıyordu. “Bütün saygımla söylüyorum, Gloria, Pane Rubato bugün varsa bunun sebebi benim arkadaşım olan ve bana bir iyilik olarak bu işe para yatıran kocamdır. Ve tabii benim bu yeri başarılı bir hale getirmek için bir taraflarımı yırtarak çalışmam. Bu iki faktör olmasa, ortada bir Pane Rubato *olmazdı*.”

“Evet, John olmasa bir Pane Rubato olmazdı.”

“O, bütün bunların yarısıydı. Geriye kalan yarım benim.”

“Kocamın itibarının, etrafı pislikle kaplı olduğu için saygın insanların küçümsediği bir restoran tarafından sönükleştirilmesine izin vermeyeceğim!”

“John bu restoranı olduğu yerde çok sevdi. Burayı taşımayı o ister miydi sanıyorsun gerçekten?”

“Ben onun karısıyım. *Sen* gerçekten de, onun benim en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmamı istemeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Ben, taşınmanın en iyisi olacağı konusunda John’un sana katılacağını düşünmüyorum.”

Gloria çantasından bir pudra çıkarttı ve aynasından yüzünü inceledi. Dante’ye bakmadan pudrayı kapattı ve çantasına geri koydu. “Sanırım bir çıkmazdayız.”

“Sanırım öyleyiz.”

“Avukatlarım seninle iletişime geçecektir.” Gloria arkasını dönüp orayı terk etti.

Günün ve gecenin geri kalanında, Dante’nin kafasının içinde birileri devamlı balyoz savurdu. Bunun, evrenin ona artık New York’a taşınma zamanını geldiğini söyleme biçimi olup



olmadığını merak etti. Belki de programa başladığında her şey iyi gidecekti. Belki de bu prestiji kullanarak kendisine West Village’de küçük bir restoran açabilirdi.

Ertesi sabah, içinde ekmeğe duyduğu bir açlıkla uyandı. Mutfağa girdiği gibi seramik kâsesini kaptı, ardından Pane Rubato’ya yollandı.

Restorana vardığında, ekmek yapmak için ihtiyacı olan malzemeleri topladı.

Yerfıstığı, “Ne yapıyorsun, patron?” diye sordu. “Ben pizza için hamuru çoktan hazırladım.”

“İyi yapmışsın. Ben bir şeyler deniyorum.”

“Benim yardımımıza ihtiyacın var mı?”

“Hayır, her şey kontrolüm altında, teşekkürler.”

Dante derin bir soluk aldı ve önünde duran malzemelere baktı. Fırından çıkmasını istediği somunları hayal etti. Ekmeğini tadan insanların yüzünde oluşacak gülümseyişi gözünün önüne getirdi. Malzemeleri değerlendirdi, unun, zeytinyağının yapılışının ne kadar emek isteyen bir iş olduğunu düşündü. Balı yapan arıların çalışmasını, ardından insanların o balı toplayışını... Mayanın üzerine düşen görev en büyüğüydü. Dante, ekmek gibi güzel bir şeyin yapılışında yer alan bütün güzelliklere hak ettikleri saygıyı göstermek istiyordu. Basit bir ekmek somonu; toprak, hava, su ve ateş kullanılarak yaratılıyordu.

Dünyanın geri kalanı ve bütün endişeleri yavaşça solmaya başladı.

Malzemeleri karıştırmanın her ânına konsantre oldu. Karışım parmaklarının arasında nasıl hissettiriyor, kâsenin içinde nasıl duruyor... Mayanın ve unun ve suyun ve yağın ve balın kokusunu içine çekti. Kapta şekillenen hamurun sesini dinledi.

Hamuru tahtasında şekillendirmeye hazır hale soktuğunda, düşündüğü tek şey itmek ve katlamak ve döndürmek ve yuvarlamaktı. Tekrar ve tekrar. Dokunuşuyla belirginleşen



lastiksi doku... İtmek ve katlamak ve döndürmek ve yuvarlamak... Dante olduğunu hissettiğinde hamuru kâseye bütünü bir niyetle geri koydu ve kâsenin üzerini nemli bir havluya örttü. Mayanın kabarması için kâseyi fırınlardan birinin üstüne bıraktı.

Kuş'u bulmaya gitti ve onu arkadaki büyük dolabın orada buldu.

"Bayağı dalmıştın," dedi Kuş.

"Evet. İyi hissettirdi. Bugün çorbaları ben yaparım. Ve bir de bana mesaiden bir görev ver. İşe dalmak güzel."

"Bugün pişirmek istiyorsun, öyle mi?"

"Bazen bunun benim asıl işim olduğunu unutuyorum."

"Seni anlıyorum kardêşim, seni anlıyorum."

Hamurunun kabarmasını beklerken Dante, hazırlayacağı çorbalar için de gerekenleri çıkarttı ve bütün dikkatini elindeki yemeğe verdi. Günün vejetaryen çorbası, sarımsaklı suya yapılmış ekmeekli *domates çorbasıydı*. Sarımsakları so-yarken, sarımsakları soymaktan başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Domatesleri ezerken, düşündüğü tek şey domatesleri ezmekti.

İlk çorbayı hazırlamayı bitirdiğinde, ekme kâsesini geri aldı ve kabarmış hamuru yumruğunun altında ezdi. Havluyu ikinci kez kâsenin üzerine yerleştirip bir kez daha hamuru kabarmaya bıraktı ve ardından ikinci çorbasını yapmaya girişti, tütsülenmiş domuz sucuğu ve siyah fasulyelerden yapılan bir çorbaydı. Sebzeleri doğrayıp sucuğu dilimlerken, *jalapeno* biberini küp küp parçalarken bütün niyetini ve dikkatini yemeğe verdi.

Baharatlı çorba ocağın üstünde yerini bulduğunda, hamuru bir kez daha aldı ve tahtasına yerleştirdi. Hamuru iki eşit parçaya böldü. Somunları şekillendirip onları yağlanmış fırın tepsisinin üzerinde kusursuz bir biçime soktu. Somunların üzerine küçük çizikler bırakıp tepsiyi fırına yerleştirdi. Bir



saat sonra, ekmekler hazırды. Soğusunlar diye ekmekleri bir süreliğine kenara bırakan Dante, en sonunda somunlardan birini doğradı.

Lexi, Dante'nin omzunun üzerinden baktı, "Çok güzel olmuş."

"Öyle mi dersin? Bilmiyorum." Dante, Lexi için bir dilim doğradı. "Al bakalım, tadı nasıl?"

Lexi dilimden bir lokma aldı. "Gerçekten çok güzel."

Yerfıstığı ve Amaya da bir anda orada belirdiler ve Amaya konuştu, "İyi görünüyor." Dante'ye yaptığı bir işaretle bir dilim istediğini gösterdi. Dante ona da Yerfıstığı'na da birer dilim verdi.

Amaya ekmeği kokladı ve ağzına atmadan önce bir parçayı parmaklarıyla ayırdı. "Oldukça iyi."

"Basbayağı iyi, bana sorarsanız," dedi Yerfıstığı.

Dante kendi lokmasını çiğnedi ve gülümsedi. Gündüzün kalan kısmında kendini sakin ve rahat hissetti, aklı tertemizdi. Öğlen servisinde işler bir anda yoğunlaştı ve Dante girdiği transta kalmayı sürdürdü. Makarna istasyonunun başına geçti, günün spesiyali dereotu ve ekşi soslu somon ve lahanalı fetuçini makarnasıydı. Lahanayı makarnaya ekledikten sonra üzerine tuz ve karabiber ekti ve en sonunda somonu parçalarına ayırıp makarnanın üstüne serpiştirdikten sonra bütün malzemeler karışana kadar makarnayı karıştırdı.

"Tamam," dedi Kerry. "Bu oldukça vahşice. Üç sürekli müşteriden oluşan bir masam var. Aralarından biri makarna aldı, diğer ikisi çorba içti ve sonrasında delirdiler."

Kelly konuştu, "Makarna aşırı popüler oldu."

"Patron," dedi Yerfıstığı, "çorbayı yeniden yapmamız lazımdır. Bende bitiyor."

Kuş güldü. "Dante, bugün dokunduğun her şey altına dönüşüyor gibi. Hâlâ sihirliisin."

Dante akşam yemeği servisinde de yer aldı ve o da oldukça iyi geçti. Gecenin sonunda, yorgunluktan kırılıyordu. Pane



Rubato'dan oldukça geç bir saatte, yüzünde bir gülümseyişle ayrıldı.

Ertesi sabah Dante, Justin Herman Plaza'ya, Charly'yle koşu için buluşmaya gitti. Charly çoktan oradaydı, saatini işaret ediyordu. Siyah koşu taytı, lacivert bir kapüşonlu giymişti ve siyah bir şapka takmıştı. İstedğinde insanı parçalarına ayırabilecek kadar sevimli olabiliyordu.

"Üzgünüm, geciktim."

Charly gülümsedi, "Sadece birkaç dakikacık. Sana zorluk yaratmayı seviyorum." Dante'yi kucakladı. "Seni asırlardır görmemiş gibiyim."

"Biliyorum. Ve sana büyük bir haberim var."

"Cook Network işini mi aldın yoksa?"

"Öyle görünüyor."

"Bu harika!" Dante'ye bir kez daha sarıldı ve Dante, omuriliğinden yukarı tırmanan elektriği bütün bedeninde hissetti.

Charly geri çekilip kıstığı gözlerle Dante'ye baktı. "Peki, Abby'den ne haber?"

"Abby'ye ne olmuş?"

"Aptala yatma. Onu gördün mü?"

Dante Saat Kulesi'ne, ardından su çeşmesine bakıp en son bakışlarını tekrar Ferry binasına çevirdi. "Evet."

"Bana yüz papel borcun var."

Ayakkabılarını bağlamak için eğildi. "Seninle iddiaya girmemişim."

"Onu gördün, öyle mi? Toplantıda mıydı?" Gözlerinde çiviler belirmişti ve her an onu en yakın ağaca çakmaya hazır görünüyorlardı.

"Evet, toplantıya o da katıldı."

"Ve?"

"Ve akşam yemeğine çıktık."

"Yüce İsa, onunla yattın, değil mi?"

"Hayır! Tanrı aşkına, Charly. Sadece akşam yemeği yedik."



Charly kafasını iki yana salladı, suratında iğrenmiş bir ifade vardı. “Tam bir salaksın.”

Dante’nin çenesi kasıldı. Ardından konuştu, “Teşekkürler. Desteğine minnettarım.”

“Abby’nin sana ne yaptığını hatırlamıyor musun?”

“Bunların onunla hiçbir alakası yok. Abby, Cook Network için çalışıyor, o kadar. Çıkıp New York’ta onu aramış falan değilim yani.”

“Yine de ona, onunla alakalı hiçbir şey istemediğini de söylemedin sonuçta.”

“Ne yapmalıydım? ‘Merak ediyorsan diye söylüyorum, seninle barışmak niyetinde değilim,’ mi demeliydim?”

Charly hiçbir şey söylemedi. Suratında bir *her neyse* ifadeyle dikiliyordu. İfadesi, *haklı olman umurumda değil, seni yine de çarmıha gereceğim*, diyordu.

“Ben bir yetişkinim,” dedi Dante. “Abby’yle saygı çerçevesi içinde profesyonel bir ilişki yürütebilirim.”

“Eminim.”

Dante, vücudundaki her bir kasın kasıldığını hissetti. Kafası zonkluyordu. *Bunun hiçbir sike yararı yok!*

“Yeşil Pantolonlu nasıl, bu arada?” diye sordu.

“Benim Hugh’la olan ilişkimin, senin Abby’yle biten ilişkinden sonra hayatına devam edemeyişinle hiçbir alakası yok. Niye sordun ki zaten?”

“Ah, bilmem, tam bir salak olmaktan bahsetmek istediğini sanmıştım.”

Charly cevap vermedi. Onun yerine, arkasını döndü ve koşmaya başladı. Dante birkaç saniye için arkasından baktıktan sonra döndü ve onun tam aksi yönüne doğru koştu.

O öğleden sonra, yeniden ekmek pişirdi. Hamuru karıştırdı ve yoğurdu ama bu sefer odaklanmakta güçlük yaşıyordu. Charly’nin ne düşündüğünü neden umursuyordu ki zaten? Ne de olsa kendisi, Bay Güzel ama Sıkıcı Yeşil Pantolonlu’y-



la saçma sapan bir ilişki içindeydi. Ah ve üstelik Yeşil Pantolonlu “dünya için iyi bir şeyler” yapıyordu. “Ne güzel, aferin ona.”

Ekmeği bitirdikten sonra, restorana gitti ve akşam servisi için dört peynirli kırmızı ve beyaz lazanya hazırladı. Lazanya katmanlarını kendisi açtı. Her katta İtalyan loru, *provolone*²⁴, mozzarella ve parmesan peyniri vardı. Kırmızı domates ve sarımsaklı katla beyaz sarımsak kremasının arasına yaptığı peyniri iyice yedirdi.

Lazanyayı yaparken odaklanmaya çalıştı ama Charly’yle geçirdiği sabahı aklından çıkartamıyordu. Charly’nin kendisinden uzaklaşmasını düşünmeyi durduramıyordu.

24 İtalya’nın güneyine özgü bir İtalyan peyniri. (Ç.N.)





Haftanın geri kalanında, Dante'nin akli Charly'yle dopdoluydu. Neden, *neden* hep bu kadar zor bir insandı? Ama tam bir baş belası olduğu zamanlarda bile (ki bu zamanın çoğuna tekabül ediyordu), Dante onun etrafında olmayı seviyordu. Charly de Dante'nin kanını kaynatan bir şey vardı, bütün tutkusunu ortaya koymak istemesine sebep olan. Bunu tam olarak tanımlayamıyordu bile ama bir sabah mutfağında oturmuş espressosunu içerken kendi kendine, "Bu güzel bir gerilim," dedi. Soru, bu konuda ne yapabileceğiydi. Şansını denemeli miydi ki?

O anda, aynı zamanda Cook Network'ten gelen son teklifle ilgili de bir karara varması gerekiyordu. Önüne en son koydukları anlaşma tam olarak anasının gözü bir anlaşmaydı: Dante'nin tahayyül edebileceğinden çok daha fazla bir para ve İtalya'ya birkaç gezi. Aslında bu noktada, Dante'nin bu teklifi resmî olarak kabul edip etmemesi sadece formalite icabıydı.

Ve bir de, Pane Rubato'nun satın alınması meselesi vardı. Dante, Gloria'nın teklifi geldikten sonra avukatı Susan'la buluştu.

"Beş yüz bin dolar," dedi Susan. "Gloria'nın aslında tek istediği restoranın ismi. Geri kalanı sen alıyorsun."

Dante, öfkeyle suratını buruşturdu.

"Bu fena bir anlaşma değil," dedi Susan.

"Yine de kazanan o olacak. Pane Rubato taşınacak."

"Evet ama sen kendi yerinde kalacaksın."



“Onun sahip olduğu binada. Orada kalmama ne kadar daha izin verir sanıyorsun?”

“Belki de elli yıllık bir kira sözleşmesi yapmalıyız.”

“Mesele para ya da yerle alakalı değil. Ben, Gloria’nın restoranımın adını kullanması fikrinden nefret ediyorum. Kariyerimde bu noktaya ulaşmak için çok çalıştım, Pane Rubato benim bugüne kadar başardığım, yaptığım her şeyi ve benim oraya gelmeme katkısı olan herkesi temsil ediyor. Pane Rubato benim bir parçam. Gloria restorana yardım etmek adına hiçbir şey yapmadı, yaptığı tek şey restoranı *olmadığı bir* şeye çevirmeye çalışmaktı. Ve eğer onun bu isimle bu anlaşmayı kapatmasına göz yumarsam, restoranımı Tanrı bilir neye çevirecek.”

“Sanırım bu konudaki cevabın belli.”

“Bu durumda, seçeneklerim neler?”

“Oldukça basit aslında. Ortaklığı sonlandıracak, hisseleri paylaşacak ve ayrı yollara gideceksiniz. Kimse ismi kullanmayacak. Bu teklifi, Gloria’nın avukatlarına ulaştırmamı ister misin?”

Dante derin bir nefes aldı. “Evet. Ve üç ay süre istiyorum ki çalışanlarım kendilerine yeni işler bulsunlar. Ve ben de bu sırada ne yapabileceğime bir bakayım.”

Dante ertesi sabah insanlara olup bitenleri anlatmak için herkesle bir toplantı yaptı. İçeri girip hazırlık odasına yürüdü, odada Kuş’la Lexi sohbet ediyorlardı. Lexi elini Kuş’un kolundan çekti ve ikisi de gergince gülümsediler. Kuş, Dante’nin yanına yürüdü, “Hey, D.”

“Selam, Dante,” dedi Lexi, kıpkırmızı bir suratla.

“Siz ikinizin nesi var?” Dante, Kuş’a bakıp pis pis sırıttı.

Kuş somurttu. “Hiçbir şey yok. Lexi sadece bana günün spesyallerini soruyordu.”

“Eminim.” Dante öne eğilip Kuş’un kulağına doğru, kısık sesle konuştu. “Lexi çok tatlı. Ona sahip olan adam çok şanslı.”



“Bunu aklımda tutarım,” diyen Kuş, odadan ayrıldı.

Toplantıda Dante, “Gloria, Pane Rubato’yu almak ve onu taşımak istiyor, hepinizin bilmesi gerektiğini düşündüm. Ben Pane Rubato’nun tam da olduğu yerde kalmasından yanayım. Dolayısıyla bana kalan tek seçenek, ortaklığı bitirmek,” diyerek durumu açıkladı.

Birkaç kişi homurdandı.

Dante konuşmayı sürdürdü. “Üzgünüm, biliyorum bu korkunç bir durum. Restoranın üç ay daha açık kalmasını sağlamak için uğraşıyorum ki hepimizin biraz zamanı olsun. Başka bir yer açmayı planlıyorum ve hepinizin benimle kalmanızı çok isterim. Gloria bizi bu binadan attırabilir, ismimizi değiştirmemize sebep olabilir ama sonumuzu getiremeyecek.”

Alkışlar ve tezahüratlar odanın duvarlarında yankılandı.

Toplantıdan sonra, Dante’yle Kuş Dante’nin ofisine geçtiler.

“Planın ne?” diye sordu Kuş.

“Yeni bir yer açacağıma dair haberleri etrafa yaymak. Eğer mümkünse, yine North Beach’te. Bir yerler illa ki olması, değil mi?”

“Umuyorum, D., umuyorum.”

“Bir emlakçıyı arayacağım ve birilerini yeni bir restoran için uygun yer bakması için işe koşacağım. Bu haftanın sonunda, program için çalışmak üzere New York’a uçmalıyım ama belki sen benim yerime gözlerini ve kulaklarını dört açarsın. Sal’e de söyleyeceğim. Emlakçının ben burada değilken sizinle iletişimde olmasını sağlarım ve eğer siz de bir şans vermeye değer olduğunuzu düşündüğünüz bir mekân bulursanız, bana söylersiniz. Bu konuda size güveniyorum.”

Birkaç gün sonra, Dante kanalın Halkla İlişkiler Departmanı’yla görüşmek üzere New York’taydı. Hoş geldin partisi o akşam, daha geç saatte yapılacaktı. Dante’nin ertesi sabah San Francisco’ya dönmesi gerekiyordu.



Cook Network'e vardığında, kendini, "Shawna McClure, halkla ilişkilerinizin büyük kısmından ben sorumlu olacağım," diyerek tanıtan, ince, sarışın bir kadınla birlikte bir toplantı odasında buldu. Shawna, Dante'nin konuk olması için çoktan birkaç program ayarlamıştı bile: *The Today Show*, *Rachael Ray*, *The View*, *The Ellen DeGeneres Show*.

"Vay canına," dedi Dante, "şimdiden mi?"

"Evet," diyerek cevapladı onu Shawna. "Yüzün şimdiden etrafa yayılsın istiyoruz ki kendi programımızın açılışını yaptığımızda, zaten insanlar aşına olsunlar."

Kanalın hoş geldin partisinde, Dante birkaç Cook Network yıldızıyla tanıştı, programlarına konuk olacağı Sonny Riggio ve Lara Diaz bunlardan ikisiydi.

"Buraya bayılacaksınız," dedi Sonny, yüksek bir sesle. "Biz burada eğlenmeyi çok severiz. Ve benim programıma konuk olduğunda, bu iki İtalyan oğlanından daha fazlası olacak. Ortalığı ateşe vereceğiz."

Bir el, Dante'nin omzuna sürtündü. Abby Dante'nin arkasından gelmişti, her zamanki gibi göz kamaştırıcı görünüyordu. Ama Dante ona artık başka bir gözle bakıyordu. Önceden Abby'de gördüğü saf güzellik artık orada değil gibiydi.

"Selam," diyen Abby, Dante'yi kucakladı. "Senin de takımında olman mükemmel."

Sonny ve Lara'ya doğru kafasıyla işaret eden Dante, "Bu ikisiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"O ikisi bizim en iyi ikilimiz." Abby, Dante'yi dirseğinden yakaladı. "Onu birkaç dakikalığına sizden çalabilir miyim?"

Abby, Dante'yi kalabalık olmayan bir köşeye çekti. "Buradaki son seferini düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Seninle yemeğe çıkmak çok güzeldi." Parmaklarını Dante'nin elinin üstünde belli belirsiz bir hareketle gezdirdi. "Ve sen buralardayken seninle daha fazla zaman geçiririz diye umuyordum. Ama sabah gideceğini biliyorum."



“Abby, ben...”

“Sana küçük bir hediyem var.” Abby sırtını odanın geri kalanındakilere döndü ve çantasını açtı. Dante’ye ipeksi ve kırmızı bir şey uzattı, küçük kumaş göz bandı bile olamayacak gibiydi.

Abby’nin çamaşırının eline değdiği saniye, Dante Sonny’nin odanın öbür tarafından kendisine seslendiğini duydu, “Dante, buraya gel. Tanışmanı istediğim birileri var.” Sonny, efsanevi Jaques Pepin’in yanında dikiliyordu. İç çamaşırını hızla ceketinin iç cebine tıkkırtıran Dante, oradan kaçarcasına uzaklaştı.

Gecenin sonunda, Dante kendini oldukça tükenmiş hissediyordu. Düzinelerce insanla tanışmıştı ve sahiden de bu fırsata erişebildiği için kendisini çok şanslı hissediyordu. Otel odasına vardığında, olan biteni anlatmak istediği tek insan Charly’ydi.





Ertesi gün eve vardığında, Dante üstündeki ceketi kapının yanındaki sandalyenin üzerine fırlatıp attı. Ardından Charly'yi aradı. Ona, Abby'yle bütün meselesinin sonlandığını söylemek istiyordu.

“Sana gelebilir miyim?” diye sordu Charly telefonu açtığında.

“İşteyim.”

“Bu akşam?”

“Bu akşam Hugh'la yemeğe çıkıyorum.”

“Yarın?”

“Yarın bütün gün çalışıyor olacağım.”

“Pazar günü?”

“Evet, sana da uyar mı?” Charly ofladı. “Ne istiyorsun bu arada?”

“Seninle konuşmam lazım. Yarın akşama ne dersin?”

Uzun bir duraksamanın ardından, Charly en sonunda cevap verdi, “Sanırım olur.”

Pazar akşamı, Dante Charly'yi görmek için kendi evinden çıkıp Charly'nin evine yönlendi. Sis etrafı kaplamıştı ve serin bir esinti onu ürpertince kapının yanındaki ceketi üstüne geçirdi.

Charly'nin evine vardığında, Charly kapıyı açtı ve Dante, “Bana hâlâ kızsın, öyle değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Güzel ama kes artık.”

“Bana bunun için tek bir iyi sebep ver.”



“Önce içeri gelebilir miyim?”

Charly yana çekilip Dante’nin geçmesine izin verdi. Koltuğu işaret etti ve Dante, onun gösterdiği yere oturdu

“Abby’yle ilişkimizde istediğim hiçbir şey yok.”

“İyiymiş.”

“Ama bana inanmıyorsun.”

“Tam da olmanı istediği yerdesin.”

“Olmamı istediği yerde miyim? Ne sanıyorsun, o canı nasıl isterse öyle davranacak ve ben de ona ayak mı uyduracağım?”

Charly kafasını ileri doğru uzattı, *evet, tam olarak da öyle sanıyorum*, der gibiydi. “Aşağı yukarı.”

“Ah, bunu senden duymak da çok güzelmış.”

“O da ne demek oluyor?”

“Düz beyaz pirinç tanesi kadar sıkıcı Yeşil Pantolonlu’yla ne kadardır birliktesin?”

“Hugh, düz beyaz pirinç tanesi değil. O...”

“Tam bir zaman kaybı.”

Charly gülüp ayağa kalktı. “En azından onun beni sevdiğini biliyorum.”

Dante de ayağa kalktı. “Amma önemli. Seni seviyormuş. Şimdi gidip uzun ve sıkıcı bir hayat sürebilirsiniz.”

Yüz yüze dikildiler, nefesleri tükenmiş gibiydi, birbirlerinin gözlerinin içine dik dik bakıyorlardı. Bir saniye sonra, tutkulu bir kavrayışla birbirlerine sarıldılar, ağızla öpüşüyorlardı, dilleri birbirine dolanıyor, dişleri birbirine çarpıp takırdıyor, burunları diğerininkini eziyordu. Charly, Dante’nin ceketini üstünden yırtarcasına çıkartıp yere fırlattı. Dante, Charly’nin kazağını bedeninden sıyırdığı sırada bir yandan da sarsak bir şekilde yatak odasına yürüyorlardı.

Ardından Charly durdu. “Tamam ama beklememiz lazım.”

“Öyle mi yapmalıyız?”

Charly kafasını aşağı yukarı salladı. “Önce Hugh’la konuşmalıyım.”



“Öyle mi yapmalısın?”

Charly kıkırdadı ve avucunu Dante’nin suratına yerleştirdi. “Evet. Çünkü bunu yaparsak, o zaman aklımda başka hiçbir şey olmasın istiyorum.”

“Vicdanlı bir insan olmaktan nefret ediyorum. Tamam, ara onu. Bekleyebilirim.”

“Onu aramıyorum! Yüz yüze görüşmeliyiz.”

“Saat onunla buluşmak için çok mu geç?”

“Çarşambaya kadar şehir dışında.”

“Ahh! Benimle dalga geçiyor olmalısın!”

Charly bir kez daha kıkırdadı. “Üzgünüm ama hayır.” Koridorda yürüyüp kazağını yerden aldı. Dante onu takip etti. Oturma odasına girdi ve ceketini yerden aldı. Cebinden kımızı, minik bir tanga düştü.

Dante’nin kalbi durdu. Çamaşırın gerisingeri cebine tıktırdı. Ah, Tanrım, lütfen bunu görmemiş olsun.

Bir süre eğilmiş haliyle kaldı. Külottan kurtulması ya da oradan ayrılması gerekiyordu. Ya da ikisi birden. Yavaşça doğruldu ve Charly’ye baktı. Charly karşısında, suratında bir gülümseyişle dikiliyordu. Ardından gülümseyişi silindi ve Charly hızla Dante’nin yanına yürüdü.

“İyi misin? Bayılacak gibi duruyorsun.”

“Başım döndü. Sadece oturmaya ihtiyacım var.”

Koltuğa geçtiler. “Ee,” derken Dante’nin akli ceketinin cebindeki çamaşır ile Charly’yi mümkün olan her şekilde istediği arasında ikiye bölünmüştü, “Sen Yeşil Pantolonlu’yla konuşmadan önce beraber bir akşam yemeği de mi yiyemeyiz?”

“Sanırım yemek yememizde bir sakınca yok.”

“Yarın akşam nasıl?”

“Yarın akşam iş yemeğim var. Ama salı akşamı bana uygun.”

“Mükemmel. Benim evimde?”

“Bence insan içinde bir yerlerde olmalıyız. İşin içine şarap karıştığında yalnız olmamızı göze alamıyorum.”

Dante güldü. “Mantıklı.” Bir saniyelğine durakladıktan



sonra tekrar konuştu. “Slanted Door’a ne dersin? Seni sekiz gibi alırım?”

“Mükemmel.”

Ertesi gün, Dante havada süzülüyor gibiydi. Muhasebe kayıtlarının bir kopyasını istemek için gelen Richard bile canını sıkımadı.

“Defterleri burada tutmuyoruz,” diye cevapladı Richard’ı. “Bu işlerle ilgilenen bir muhasebecimiz var. Gloria’ya, Morales Muhasebecilik’teki Donna’yla iletişime geçmesini söyle. İhtiyacınız olan her şeyi size o sağlayacaktır.”

Richard gözlüklerini çıkartıp onları Dante’nin masasına bıraktı. Gözlerini ovuşturdu. “Al,” diyerek Dante’ye bir kart uzattı. “Kayıtları bu adresteki Gloria’nın avukatına gönder. Acil.”

Dante sadece gülümsedi. “Gloria buranın müşterek sahibi. Donna’dan kayıtları bizzat kendisi isteyebilir.”

Richard arkasını dönüp yürüdü ve gitti.

Dante yemek salonuna girdiğinde, suratında güller açıyordu. Saat beş buçuktu, dolayısıyla masalardan yalnızca birkaç tanesi doluydu.

Dante onu gördüğünde, Kuş tam da kapıdan içeri giriyordu.

“Hey, D.,” dedi Kuş, “az önce giden Richard mıydı?”

“Evet.”

“Ve sen gülümsüyorsun? Bunun olduğuna daha önce hiç şahit olmamıştım. Ne oldu?”

“Ah.” Dante elini havada öne geriye salladı. “Onunla alakalı bir şey yok.”

“O halde New York’ta iyi zaman geçirmiş olmalısın. Uzun zamandır seni bu kadar mutlu görmemişim.”

“New York biraz gerçek dışıydı, dürüst olmak gerekirse. Ve hoş geldin partisi ondan bile garipti.”

“Nasıl yani?”

Dante sesini alçalttı. “Bütün Cook Network yıldızlarıyla



bir toplantının ortasında idim ve Abby çıkıp beni kenara çekti ve benimle biraz zaman geçirmek istediğini söyledi.”

“Programınla ilgili görüşmek için değildir diye düşünüyorum.”

“Değil.”

“Bu kadın benim kafamı karıştırıyor. Seninle işi bitmemiş miydi onun?”

“Bekle. Daha bitmedi.”

Kuş kaşlarını kaldırıp Dante’ye baktı, “Anlat, D.”

“Bana tam orada, odada iç çamaşırını verdi, etrafımızda onca insan varken.”

“Herkes görsün diye mi?”

“Hayır. Biz bir köşedeydik ve onun da arkası herkese dönüktü.”

“Yüce Tanrı. Seninle oynuyor mu, ne yapıyor?”

“Ne yaptığını inan bilmiyorum. Önce evlilik teklifimi reddediyor ama şimdi, onun kanalında bir programım varken yeniden benimle ilgileniyormuş gibi görünüyor. Ya da belki de, sadece benimle sevişmekle ilgileniyordur.”

“Bundan dolayı bayağı mutlu görünüyorsun ama. Ondan kurtulduğunu sanmıştım?”

“Öyle yaptım.”

“O halde şu an artık seni isteyen o olmasından garip bir zevk mi alıyorsun?”

“Hayır.”

“O halde neden suratında gülücüklerle geziyorsun?”

Dante sırtıtmaktan kendini alamadı. “Charly’yle ikimiz dün gece takıldık gibi.”

“Bana en sonunda işi bağladığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Tam olarak değil.”

Kuş kaşlarını çattı. “Nasıl biriyle ‘tam olarak’ sevişmeye bilersin ki?”

“Charly önce Yeşil Pantolonlu’dan ayrılmak istediği için kısa kestik.”



Kuş gülüp kafasını iki yana salladı. “Lanet olsun, her zaman doğru şeyi yapmak zorunda. Bu huyundan nefret ediyorum.” Ardından gülümsedi. “Ama ikinizin bir araya gelme zamanı gelmişti. Uzun zaman oldu.”

Dante güldü. “Oldu gerçekten.” Kafasını salladı. “Sana söylüyorum, şu yirmi dört saat ömrümün en garip yirmi dört saati olabilir. Ve son zamanlarda gerçekten çok garip yirmi dört saatler yaşadım ben.”

Kuş’un gözleri sonuna kadar açıldı. “Kardeş, her şey daha da garipleşmek üzere.” Kuş, kafasıyla kapıyı işaret etti.

Dante arkasını döndüğünde, Abby’yi girişte dikilirken buldu. Yanında küçük, tekerlekli bir valiz vardı. İçeri bakıp Dante’yi görünce gülümsedi. Onlara doğru yürüdü. Bir şeyler, önceki gecedен daha farklı görünmesine sebep oluyordu. Gözlerinde, Dante’nin daha önce Abby’de hiç görmediği bir kırılma vardı.

“Selam, Kuş,” dedi Abby.

“Merhaba, Abby. Uzun zaman oldu.”

“Seni görmek güzel,” diyen Abby, Dante’ye döndü. “Biraz şokta gibi görünüyorsun. Mesajımı almadın mı?”

“Hayır.” Dante cebindeki telefonu çıkarttı ve birkaç tuşa bastı ama hiçbir şey olmadı. “Çünkü görünüşe bakılırsa şarjım bitmiş.”

“Ah, iyi. Bu neden bana cevap vermediğini de açıklıyor. Belki de beni görmek istemediğini düşünmüştüm.”

“Ben ikinizi baş başa bırakayım,” dedi Kuş. “Seni gördüğüme sevindim, Abby.”

Dante bir masayı işaret etti. “Oturmak ister misin?”

“Konuşabileceğimiz daha özel bir yer yok mu?”

“Tabii ki var.”

Abby’yi ofisine yönlendirdi ve ikisi de oturdular.

Abby derin bir soluk aldı. “Neden burada olduğumu merak ediyor olmalısın.”

Dante onaylayarak kafa salladı.



Abby kafasını iki yana sallayıp bakışlarını yere çevirdi. “Geçen gece çok yersiz davrandım ve sen benden uzaklaştığın andan beri, bu içimi kemiriyor.”

“Biraz hazırlıksız yakalandım.”

“Bunu ilk yaptığım zamanı düşünüyordum ve aklımda senin tangaları tercih ettiğine dair yaptığın şaka kalmış. Sanırım eline o çamaşırı tutuştururken, o zamanın sihrini yeniden yaratabileceğimi ummuştum. Ama gözlerini gördüğüm an, yanlış bir şey yaptığımı anladım.”

Abby kafasını kaldırıp Dante’yle göz göze geldi.

“Küçük numaramın öylece kalmasına izin veremedim, dolayısıyla en hızlı şekilde buraya gelen bir uçakta kendime yer ayırttım. Seninle yüz yüze gelip konuşmam gerekiyordu.”

Abby oturduğu yerde kıpırdandı.

“Sadece... seni son birkaç seferdir New York’ta görmek bana seni ne kadar özlediğimi fark ettirdi. Ve yaşadığımız her şeyden sonra, sana yaptıklarımın sonra, şu an burada olmaya bile hakkım var mı, emin değilim.”

Abby’nin sözleri, Dante’nin aklına yavaşça nüfuz ediyor gibiydi.

Abby konuşmayı sürdürdü. “İkimizin neye sahip olduğunu fark etmemekte aptallık ve inatçılık ettim. Ve geçen gece yaptıklarımın sonra, buraya gelip sana ne kadar ciddi olduğumu göstermem gerektiğini düşündüm.” Abby birkaç saniyeliğine duraksadı. “Sana seni hayatımda istediğimi söylemek zorundaydım.”

Dante sadece kaşlarını kaldırabilirdi.

“Ben hâlâ evlenmek istemiyorum. En azından şimdi değil. Buraya geri taşınmayı düşünmüyorum. Senden de New York’a taşınmanı beklemiyorum zaten. Ama şimdi, sen kanalda program yapacakken ve hatırı sayılır bir süreyi New York’ta geçirecekken, bunu yürütebileceğimizi düşünüyorum. Ve ben de her ay en az bir kere buraya uçarım.”

Dante’nin ağzı işlevselliğini tamamen yitirmiş gibiydi.



Kapıda hafif bir tıklama duyuldu.

“Evet?” diye seslendi Dante.

Kuş kafasını içeri uzattı. “Özür dilerim, D. bir saniieliğine görüşebilir miyiz? Ufak bir acil durum var da.”

Dante, “Sen git, ben burada iyiyim,” diyen Abby’ye baktı.

“Hemen dönerim.”

“Umarım her şey yolundadır,” dedi Abby bu sefer de.

Dante ofisin kapısını arkasından kapatırken, “Ne oldu?” diye sordu.

Kuş, Dante’ye baktı. “İsa aşkına, D., ne oluyor orada?”

Dante sadece kafasını salladı ve derin bir soluk koyuverdi.

“Üzgünüm ama daha büyük problemlerin var, arkadaşım.” Dante’ye barda oturan Charly’yi gösterdi.

“Siktir oradan!” diyen Dante, “Burada ne yapıyor? Bu akşam iş yemeğinde olması lazımdı,” dedi.

“Bilmiyorum. Ama Kerry ona senin burada olduğunu çoktan söyledi, dolayısıyla ben bir şey yapamıyorum.”

“Tamam, ben gidip onunla konuşurum.”

“Bana ihtiyacın olursa, mutfakta olacağım,” dedi Kuş.

Charly göz alıcıydı. Saçları geriye toplanmıştı ve elbisesinin arkasında siyah, önünde sütlü kahve ve üstünde beyaz şeritler vardı. Omuzlarındaki oyuklar güzel tenini yalnızca ilgiyi canlı tutacak kadar sergiliyordu. Dante’yi gördüğünde gözleri ışıldadı ve Charly gülümsedi. “Selam, güneş ışığı.” Ayaa kalkıp Dante’ye sarıldı.

Dante hafifçe titreyerek, “Selam,” dedi. “Bu akşam iş yemeğin olduğunu sanıyordum?”

“Var. Öncesinde bir şeyler içmek için yanına geleceğimi söylediğim mesajımı almadın mı?”

“Hayır, aptal telefonumun şarjı bitti.”

Charly gözlerini devirdi. “Önemli değil. Sen buradasın ve ben de öyleyim.” Altdudağını dişledi. “Gerçi buraya gelirken doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Şu an seni öpmemek için kendimi zorluyorum.”



Dante zorla gülümsedi.

Charly elini Dante'nin omzuna koydu. "İyi olduğundan emin misin? Düşüp bayılacak gibi duruyorsun."

"Sanırım jet lag yüzünden." Tamam, Charly'yi oradan çıkartması lazımdı, hem de hemen. Ardından aklına bir fikir geldi.

"Ve Richard da ofisimde beni rezervasyonlarla ilgili sıkıştırıyor."

"Ah, bunun için üzgünüm. Kuş neden bana söylemedi ki?"

"Unutmuştur."

"İşi uzun mu? Beklemeli miyim?"

"Gerçekten işi ağırdan almayı ve bana acı çekirtmeyi seviyor. Biraz sürecektir."

Ve tam o anda Richard, Pane Rubato'nun kapısından içeri girdi. Dante, midesi vücudundan kopup düşmüş ve onu kalbi izleyecekmiş gibi hissetti.

Charly kaşlarını çatı. "Richard ofisinde dedin sanıyordum?"

"Eee... Öyleydi. Sanırım işi bitti ve ben fark etmeden ayrıldı."

Richard Dante'nin yanına geldi. "Sanırım gözlüklerimi ofis masanda unutmuşum."

"Ben gider bakarım," dedi Dante.

Ofise girdiğinde, gözlükler masadaydı ama Abby orada yoktu.

Yüce İsa aşkına, Abby dışarıda bir yerlerde..Nereye gitmiş olabilir ki? Herhalde tuvalete gitmiştir.

Dante masadan gözlükleri kapıp Kuş'u bulmak üzere, aceleci adımlarla mutfığa yürüdü. "Sanırım Abby tuvalete gitmiş."

"Siktir!"

"Charly'yi buradan çıkarmama yardım etmen lazım."

Kuş'la ikisi birlikte yemek salonuna döndüler. Dante Richard'a gözlüklerini geri verdi ve Richard gözlükleri kısa bir, "teşekkürler" ile alıp oradan ayrıldı.



“Tamamdır,” dedi Dante, “tek bir işi daha halletmem lazım, ardından siz ikinizle Vesuvio’da buluşurum, olur mu?”

“Burada kalmayı yeğlerim, eğer uygunsa tabii?”

Şimdi midesi bir kulağından ve kalbi de öbüründen bedene geri girmeye çalışıyor gibiydi. “Ee, bu yerden biraz uzaklaşmam gerekiyor. Neden siz Vesuvio’ya gitmiyorsunuz, ben de işim biter bitmez yanınıza gelirim.”

“Evet,” diyerek Dante’yi destekleyen Kuş, “hadi gidelim,” diye bastırdı.

Charly suratında bir somurtmayla ikisine bir süre dikkatle baktıktan sonra, “Önce buradaki içkimi bitiremez miyim?” diye sordu.

“Tabii,” diyen Dante sonlara doğru çatallanarak kaybolan bir kahkaha attı. “Hatta ben sana uzatayım.” Charly’nin martinisine uzandı ve onu kasten döktü. “Ah, lanet.”

Kuş nazik bir kavrayışla Charly’nin koluna girdi, “Tamam, neden biz senle gitmiyoruz? Dante de bir dakika sonra bize katılır.”

Charly kolunu Kuş’tan kurtardı. “Siz ikinizin *neyi var* böyle?”

Dante’nin boğazı katılaştı. Abby’nin tuvaletten çıktığını hissedebiliyordu.

Kuş, Charly’yi cevapladı, “Hiç. Neden ki?”

Charly kafasını salladı. “Ne olduğunu bilmiyorum ama size ayak uyduracağım. Sadece izin verin önce tuvalete gideyim...”

“Olmaz!” Dante’yle Kuş aynı anda bağırıldılar.

“Yani,” dedi Kuş hızla araya girerek, “Vesuvio’ya gidene kadar tutamaz mısın?”

“Hayır, işlemem lazım. Size de uyarıya tabii?”

Kuş’la Dante sadece birbirlerine baktılar.

“Çatlaklar,” diye mırıldanan Charly onlardan uzaklaştı. Onun tuvaletlere doğru attığı her adımda, Dante kızgın demirler bir taraflarına batıyormuş gibi hissediyordu.

Lütfen, lütfen birbirlerine teğet geçsinler.



Charly tuvaletin kapısına ulaştığında, kapı açıldı.

Charly bir süre hareketsiz kaldı.

“Ah, selam Charly,” dedi Abby.

Charly arkasını döndü ve gözlerinden çıkan yakıcı ışınlar doğrudan Dante’yi buldu. Restorandan çıkarken Dante’nin yanından geçti ve Dante’den geriye kalan küllere dönüp ikinci kez bile bakmadı.

Dante peşinden gitmek için bir adım attı, “Charly, bekle!”

Yürümeyi kesmeyen Charly, arkasına bile bakmadan elini kaldırıp Dante’yi durdurdu.

Abby yanına gelip, “Sanırım az önce çok kötü bir şeyin olmasına sebep oldum, değil mi?” diye sordu.

Dante sadece kaşlarını kaldırdı.

“Özür dilerim, Dante. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim.”

Abby iç geçirdi. “Sanırım bu birçok şeyi açıklıyor. Onunla konuşmamı ister misin?”

“Bu sadece her şeyi daha kötü yapar.”

Abby kafa sallayıp sempatiyle gülümsedi. Ardından çantasını alıp ayrılmadan önce son kez Dante’den özür diledi ve program için bir araya geldiklerinde Dante’yi New York’ta göreceğini söyleyerek restorandan ayrıldı.





Ertesi sabah, Dante doğrudan Charly'nin evine gitti. Oraya vardığında, Charly'ye mesaj attı, "Gelip seninle konuşabilir miyim?"

Aldığı cevap basitti, "Hayır, seni görmek istemiyorum."

Charly'nin kapısını tıklattı. Charly kapıyı açıp karşısında Dante'yi görünce, kapıyı Dante'nin suratına çarptı.

Dante kapıyı bir kez daha çaldı.

"Git buradan," dedi Charly.

"Lütfen açıklamama izin ver."

Uzun bir duraklamanın ardından, Dante kapıyı tekrar çaldı. Charly yine cevap vermediğinde Dante kapıyı bir kez daha tıklattı ve kapı savrulurak açıldı.

Charly gözlerinde yanan bir öfkeyle karşısında dikiliyordu. "Git buradan. Seninle konuşmak istemiyorum."

"Lütfen, sadece..."

"Hayır. Ne diyeceğin zerre umurumda değil. Abby'nin orada olması ve senin bunu benden saklamaya çalışman, senin gözünde nerede durduğuma dair bana bilmem gereken her şeyi söylüyor."

"Öyle değil."

"Bu benim umurumda değil!" Charly kapıyı bir kez daha çarpıp kapattı.

Dante evine döndüğünde İskoç viskisiyle dolu şişeye baktı. Hayır, diye düşündü, bu sefer değil. Charly haklıydı. Eğer sadece dürüst davransaydı, şu an her şey yolunda olacaktı.



Oturma odasında kendini bir koltuğa bırakıp gözlerini kapattı. Kapalı gözkapaklarının arkasındaki tek görüntü Charly'nin umursamadığını söylerken suratında beliren öfkeydi.

“Sanırım bu seferki hasar kalıcı,” dedi yüksek sesle.

Onunla bir şeylerin yürümesini beklemesi bile en baştan saçmaydı zaten. Belki de bu hayatın tatsız gerçeklerinden biriymiş: bazı insanlar asla gerçek aşka sahip olamıyordu. Sonuçta hayatı bundan kötü de olabilirdi. Onu mutlu etmesi gereken, başka insanların deneyimlemediği birçok şey vardı hayatında. Belki de onun için denge böyle kuruluyordu.

Ardından avukatı aradı.

“Gloria kapanıştan önce üç ay beklemeyi kabul etti. Ama aynı zamanda teklifini de artırdı. Sana yedi yüz elli bin dolar öneriyor ve o binada bir restoranın olduğu sürece yerinden olma derdin de olmayacak.”

“Mülk sahibimin Gloria olmasını ve restoranımı almasını istemiyorum.”

“Egonun mantığının önüne geçtiğini düşünmüyor musun?”

Dante bir saniyeliğine sessizliğe gömüldü. “Belki de. Ama istediği şey bir restoran açmaksa, neden kendine bir restoran açmıyor?”

“Sanırım buraya bağlılığı, Pane Rubato’nun John’la olan bağlantısından kaynaklı.”

“Ama John sessiz ortaktı ve böyle olmaktan memnundu. Bana her zaman, başarılı olmasının en büyük sebebinin, insanları iyi oldukları işleri yapmakta kendi başlarına bırakıp onlara karışmamakta olduğunu söylerdi. Pane Rubato’nun kuruluşu ya da işleyişi boyunca tek bir öneride bile bulunmadı. Ve ona, menüde yer almasını istediği bir yemek olup olmadığını sorduğumda tek cevabı, bana güvendiği, menüde ne olsa seveceğinden emin olduğuydu. Ve şimdi, Gloria restoranın adını, kocasının özgürce idare etmesi için güvendiği adamın elinden almak istiyor. Bu hiç anlamlı değil.”



“Belki Gloria’yla ikiniz buluşup bütün bunları baş başa konuşmalısınız.”

“Gloria’yla baş başayken yaptığımız tek şey, bir diğzerinin sinirini daha çok ve daha çok bozmak.”



Bir hafta sonra Dante, sıraya dizilmiş talk-show’lar ve birkaç başka etkinlik için iki haftalığına yola çıktı. İlk durağı *The View*’dü. Jenny McCharty’ye nasıl marinera sosu yapılacağını öğretti. İkisi de ellerinde kâseler, önlerinde bütün İtalyan domatesleriyle dikiliyordu. “Eğer en iyi marinera sosunu yapmak istiyorsan,” dedi Dante, “domatesleri ellerinle ezmelisin.”

Jenny ellerini kâsesinin içine doğru alçalttı. “Gerçekten mi? Çoktan ezilmiş domates kullanamıyor muyuz?”

“Tabii ki kullanabilirsin. Ama domatesleri ellerinle ezerken, sosa daha çok emek harcamış olursun. Ayrıca, domatesleri elinle ezerek sosa istediğin kıvamı verebilirsin.” Elinin altındaki domatesleri sıkıp ezerken muzip bir sırıtişla Jenny’ye baktı. “Ama aslında, bütün bunlar yemeğınle oynamak için geçerli bahanelerden fazlası değil.”

The View’a kendisini tanıttıktan sonra, oradaki işi bitmişti.

Rachael Ray’le köfte yaptılar. “Büyükannemin köfteleri, ağzının yaşayabileceğı en güzel deneyimdi.”

“Ve o kadar zor da değil,” dedi Rachael.

“Kesinlikle. Birkaç numara öğreniyorsunuz ve sonrasında evde mükemmel yemekler hazırlamaya hazırsınız! Fiziksel olarak daha iyi hissediyorsunuz; çünkü sisteminize girecek şeyleri kendi ellerinizle kontrol ediyorsunuz ama yanı sıra, bir de güzel bir yemek hazırlamak için ortaya konan çabanın güzelliğı var.”

Birkaç gün sonra Dante, Cook Network’teki Shawna’dan bir telefon aldı. Kadının sesi, normalde olduğundan üç oktav yüksekti. “Bu sabah *The New York Times*’ı gördün mü?”

“Hayır, neden?”



“Maxime Batard, köşesinde senden bahsetmiş.”

“Bu iyi bir şey değil mi?”

“Ne yazdığına bakınca, değil.”

“O zaman ben önce ne yazdığını okuyayım,” dedi Dante.
“Sonra meseleyi nasıl ele alacağımıza beraber bakarız.”

Otelin lobisine indi ve bir gazete aldı. Batard, “Dante Palermo’yu gördüğünüzde –ki göreceksiniz çünkü medya başkını çoktan başladı– karşınızda çekici ve iyi görünen bir adam bulacaksınız. Ağzının da iyi laf yaptığını söylemek mümkün. Ama televizyonda olabilmek için, farklı bir numaranız olmalı ve Palermo’nun numarası kırık kalpleri iyileştirme hikâyesi. Bu hilesi olmasa, yaptığı yemeklerle ilgili özel hiçbir şey bulamazsınız. Pizzalar yok, çümbüş yok. Sıradan, günlük İtalyan yemekleri var. Ama Palermo’nun hilesi gerçekten dünyanın duyabileceği kadar kaliteli ve ona on beş dakikalık şöhret sağlamaya yeteceği de kesin.”

Dante yazılanları okumayı bitirdiğinde yapabildiği tek şey kafasını iki yana sallamaktı. Gloria’nın elini nerelere uzatabileceği meselesi kesinlikle hafife alınacak bir konu değildi. Ama kendisini sekteye uğratmak için yapıldığı çok net olan bu girişime canını sıkacak değildi. Birkaç gün sonra, ulusal kanalda bir programa çıkacaktı ve Batard’a cevabını o zaman verebilirdi.

Today’e çıktığında, Kathie Lee ve Hoda’yla birlikte kızarmış kabaktan minik börekler ve yanına da börekleri bandırmak için yoğurtlu sos yaptıkları sırada, Dante bir şeyleri açıklığa kavuşturmak istediğini söyledi. “Ben yemeğimin kırık bir kalbi iyileştirebileceğini hiç söylemedim. Ama hep, yemek pişirmenin bir terapi gibi işlediğini ve yemek pişirirken insanın aklını kurcalayan şeyden uzaklaşabileceğini söyledim. Bunun sebebi muhtemelen yemeklerimizi kutlamalarla bağdaştırmamız. Bilakis yemek pişirmek, kutlamalar yaptığımız zamanları anımsamak ve böylece kırık kalbimize biraz daha iyi hissettir-



mek konusunda gerçekten iyi. Yemek pişirmenin bir terapi olduğu gerçeğine numara diyenler var ama ölesiye yanılıyorlar.”

Hoda, “Maxime Batard’ın *The New York Times*’ta yazdıklarına cevap veriyorsun,” dedi.

Dante gülümsedi. “Ah, Batard böyle bir şey mi yazmış?”

O gece otele döndüğünde, Charly’nin, Batard’ın yazdıklarını okuyup okumadığını merak etti, ya da sabah programlarından herhangi birini izleyip izlemediğini. Eğer izlediyse, Batard’a verdiği cevapla ilgili ne düşündüğünü... Bütün bu mesele politikaya çok benziyordu ve Dante, Charly’nin verecek harika tavsiyeleri olduğundan emindi.

Los Angeles Havaalanı’ndan oteline giden taksi yolculuğu sırasında, Dante dikiz aynasındaki görüntüsünü bir saniyeliğine yakaladı. Gözleri kıpkırmızıydı ve gözlerinin etrafını siyah halkalar süslüyordu. Başı çatlıyordu.

Oteline vardığında, öğleden sonrasını dizüstü bilgisayarında harcadı, emlak sayfalarını geziyor, San Francisco’daki zorlu emlak piyasasına dair bir şeyler okuyordu. Okuduklarından hiçbirini, Dante’ye yeni bir yer açabileceği düzgün bir yer bulmak konusuna en ufak bir güven vermemişti.

Okuduğu makalelerden birini bilgisayarına kaydettiği bir sırada, Charly’yle ikisinin bir fotoğrafı önüne düştü. Fotoğraf Kuş’un doğum günü partisinde çekilmişti ve fotoğraf çekildiği sırada Dante henüz Abby’yle tanışmamıştı. Charly’yle ikisi yanaklarını birleştirmiş ve suratlarında kocaman sırıtişlarla kameraya bakmışlardı. Otel odasında oturmuş bilgisayarının ekranından Charly’nin sırttan suratına bakarken, kendini okyanusun ortasında oradan oraya sürükleniyormuş gibi hissetti. Etrafında tutunabileceği hiçbir şey yokmuş gibi. Bilgisayarın ekranını indirdi ve ellerini yüzüne bastırdı.

Ertesi gün, bu sefer *The Ellen DeGeneres Show*’daydı. Tavuk parmesanın nasıl pişirileceğini anlattığı sırada, Dante, “Şimdi tavuğu tatlandırmak için...” diye lafına başlamışken Ellen tarafından cümlesi kesildi.



“Dur bir dakika,” dedi Ellen. “Kısa bir süre önce, yaptığın yemeklerin kırık kalpleri iyileştirebildiğini okudum.”

“Eh, ben...”

“Bir tür aşk *iksinin* falan mı var?”

“Hayır, ben...”

“Ya da bir çeşit büyü gücün?”

Dante gülümsedi. “Sanırım buna karşı çıkamam,” dedi. “Cidden ama, Elsa Schiaparelli, ‘İyi bir aşçı mutluluk dağıtan bir büyücü gibidir,’ der. İnsanların benim hazırladığım yemeği yemeden önce ya da yedikten sonra nasıl hissettiklerini ben bilemem ama benimleyseseler ve ben onları besliyorsam, benim öncelikli endişem onların mutluluğu olur. Restoranımda, evimde, her nerede olursa olsun, yemeğimi yiyen insanların suratında büyük, mutlu sırıtışlar görmek isterim. Dolayısıyla insanlarla sohbet eder, kadehlerine şarap doldururum. Etrafımda çok fazla insan olsa da, yalnız olduğum biriyle özel bir akşam geçiriyor olsam da bu değişmez. İnsanlara kalp ağrısından doğmuş masallar anlatırım ki yaşadıkları şeylerde yalnız olmadıklarını bilsinler ve onlara yiyebilecekleri iyi yemekler veririm. Bu, birkaç insana kendini daha iyi hissettirmiş olabilir.”

San Francisco’ya dönen uçuşta, uçak alçalmaya başladığında Dante, penceresinden dışarı bakıp kendisine yaklaşan şehrin ışıklarını seyretti. Bir şekilde, bir şeylerin değişmekte olduğunu hissediyordu ve gelen şey her neyse, buna hazırlıklı değildi. Uçak en sonunda piste indiğinde ve uçuş görevlileri yolculara San Francisco’ya hoş geldiklerini söylediklerinde, Dante San Francisco’nun kendisine küs olduğunu hissetti.





Dante eve vardığında, uçakta üzerine çöreklenen his hâlâ yerli yerinde duruyordu. Ona aşına olan şeyler aniden gözüne farklı görünmeye başlamıştı. Kendini hayatının içindeki bir yabancı gibi hissediyordu. Ve ardından, bu ruh hali haftalarca devam etti. Üzerinde bir uyuşukluk, bir sis ve bir belirsizlik vardı.

Nerede olursa olsun, kendini ait olmadığı bir yerdeymiş gibi hissediyordu. North Beach'te yürürken... Herhangi bir şehirde ders verirken... Özellikle de Pane Rubato'dayken; restoranın yakında kapanacağını bilmek hissettiği hiçbir şeyi hafifletmiyordu. Daha önce hiç deneyimlemediği türden bir kafa yaşıyordu. Hissettiği acı, Abby'den ayrıldıktan sonra hissettiği gibi sivri ve yoğun değildi. Daha çok bir migreni andırıyordu.

Bütün bunların ortasında, Dante yeni bir restoran açmak için yer arayışlarını sürdürdü. North Beach onun eviydi, San Francisco da kariyerinin başladığı yerd. Pane Rubato'nun burada olmasını seviyordu ve bu semtten ayrılma fikri kalbini acıtıyordu.

Gloria'yı aradı. Gloria telefona cevap vermeyince, mesaj bıraktı. "Ben Dante. Seninle buluşup orta yol bulabilir miyiz diye bakmak istiyorum. Avukatlar olmadan. Sadece sen ve ben."

O öğleden sonra, Susan aradı. "Gloria, Pane Rubato isminin pazarlığa açık olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Onunla konuşup John'un anısını yaşatacak bir isimle



yeni bir yer açmayı önerecektim. Gloria için harika olacak bir konseptim var. John'un çok seveceği ve daha Gloria'nın tarzına uygun bir yer. Elit bir biftek restoranı, tam bir Fransız parlaması."

"Kulağa harika geliyor. Ama isim pazarlığı açık olmadığı sürece Gloria seninle görüşmeyi reddediyor."

"İsim pazarlığı açık değil. Ama onun takımına, Gloria'nın seveceği bir fikrim olduğunu söyleyebilirsin."

"Deneyebilirim."

Susan'ın geri araması çok uzun sürmedi. "Pane Rubato yoksa görüşme yok."

"Eh, o halde Pane Rubato kapanıyor gibi görünüyor."

Dante yeni bir restoran açmak için yer aramayı sürdürdü ve birkaç gün sonra, Marina bölgesinde bir gayrimenkul buldu. Chestnut Sokağı'ndaydı. Daha öncesinde Hint lokantasıydı. Büyüklüğü iyiydi, belki de yüz kişilik bir yerdi. İşlek bir yerde olduğu için müşterisi de çok olurdu, North Beach'in aldığı kadar turist gelmezdi muhtemelen ama olsun. Dante yeni restoranını orada açtığını hayal edebiliyordu.

Kendi emlak şirketine ilgilendiğini ve orayı kiralamak konusunda ciddi olduğunu ilettili. Ertesi gün, ne yazık ki, emlakçısı arayıp Dante'ye yerin çoktan kiralandığını haber verdi.

"Nasıl çoktan kiralınmış olabilir ki? İlanı daha dün gördüm ve kimse bana bir başkasının aynı yerle ilgilendiğine dair bir şey söylemedi."

"Mülk sahibinin bana söylediği buydu."

Birkaç hafta sonra, Dante Mission'da hoşuna giden bir yer daha buldu ve aynı bir önceki sefer olduğu gibi, mekânın çoktan kiralandığını öğrenmesi için çok beklemesi gerekmedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Dante emlakçısına. "Ben bir yeri istediğim an, orası kiralanıyor mu?"

Hiçbir sonuç vermeyen yeni mekân arama çalışmaları kesinlikle Dante'nin depresyonuna iyi gelmiyordu ama öbür tarafta, sanki dinî bir ritüel gibi sürekli ve sürekli pişirdiği ek-



mek, bir şeylere yardım ediyor gibiydi. Ekmek yapımının her aşamasına tam olarak odaklanmakta artık daha iyiydi. Ekmek yapmak onun için meditasyon yapmanın kestirme bir yolu haline gelmişti, her ekmek pişirme seansından kendini daha iyi, daha sakin hissederek çıkıyordu. Pişirme seansları en fazla bir ya da iki saat sürüyordu ama Dante kendini yemek pişirebildiği o saatleri iple çekerken bulmaya başlamıştı.



Dante'nin hayatı günbegün daha da çılgın bir hale gelmeye devam etti. Her birkaç haftada bir *Kalpten Yemekler*'in çekimi için New York'a uçuyordu. Yapımcılar ve Dante, pişirilecek yemekleri kararlaştırmışlardı ve Dante de sete kendi dokunuşlarıyla birkaç yenilik getirmişti. Sette kişisel bir şeyler olsun istemişti: büyükannesinin ve annesiyle babasının fotoğrafları gibi. Ona bu yere nasıl geldiğini hatırlatacak küçük fotoğraflar. Ayrıca, kendisiyle çalışması için harika bir takım ayarlanmıştı. Yıllarca televizyon yemek programlarında çalışmış, kameranın önündeki insan için işleri nasıl kolaylaştıracağını bilen insanlar Dante'nin yeni takımında yer alıyordu.

Shawna da Dante'den programı daha çok tanıtmasını istemiş ve La Cuisine'le bir anlaşma ayarlayıp Dante'nin daha fazla mağazada ders vermesini sağlamıştı. Yani artık, New York'a gezilerinin yanı sıra, Kansas, Memphis, Indianapolis, Philedelphia ve Charlotte gibi yeni şehirlere de gitmesi gerekiyordu.

En sonunda, Dante, programının kaydı için New York'taydı. Kayıttaki ilk günde, seti görebilmek için kanala erken gitmişti. Her şey mükemmel görünüyordu, özellikle de bütün hazırlıkların önceki gece, geç saatte bittiği düşünülecek olursa. Akçaağaçtan dolapların cilaları elle yapılmıştı, mavi arduaz tezgâh üstleri ve Viking set üstü ocaklarıyla her şey mükemmeldi.

Dante arka mutfakçı kontrol ettiğinde, ekibin ikinci bölü-



mün yemekleri üzerine çoktan çalışmaya başladığını gördü. İlk bölüm için, *gatto di patate* ve Sicilya'ya özgü rezeneli ve kan portakallı salata yapacaklardı. İkinci bölümün tamamıysa domates sosuyla yapılan köftelere, bifteğe ve domuz kaburgalarına ayrılmıştı. Dört kişilik arka mutfak çalışanları hazırlık çalışmalarının büyük kısmını bitirmişti bile: doğramak, içerikleri ölçmek, her yemeğin çoktan bitmiş hallerini hazırlamak. Dante hazırlıklarla ilgili sorular sormak ve elemanların var olan sorularını yanıtlamak için ortalıkta dolandı ama her şey oldukça kontrol altında görünüyordu.

Teknik ekip, Dante'nin hemen ardından sete vardı ve kameraları, ışıkları ve sesi ayarlamaya koyuldu. Canlı kayıt yaptıkları için, mutfak yapımcısı olaya biraz da performans havası vermek istemişti. Set amiri Iris, Dante'ye, "Nereye gitmen gerekiyorsa git, ne yapman gerekiyorsa yap ve bizim seni çekmemizle ilgili endişelenme," demişti. Klasik sabit kameralar hariç bum kameralar ve Dante bir şeyleri sotelerken çıkabilecek alevleri yakalamak için elde taşınan kameralar da vardı.

Makyajı yapıldıktan sonra, Dante sete geçti. Iris, Dante'nin kumanda odasıyla ve bölmesindeki yönetmenle arasındaki bağlantıydı ve Dante'ye, onunla ilgileneneğine dair söz vermişti.

Seyircilerin içeri girmesinden hemen önce, Dante kameran ve yönetmen için, bölümün hangi parçalarla ilerleyeceğini anlattı.

Sonali yanına gelip Dante'ye şans diledi ve, "Harika olacak," dedi.

İlk bölüm iyi gidiyordu. *Grottò di patate* için lazım olan patatesler çoktan püre haline gelmişti ve tabana konacak biftikle, yemeğin üstünü süslemelik bürülceler pişiyordu. Ardından sıra ktır ekmeclere geldi. Dante birkaç bayat ekmeği kalın parçalar halinde böldü ve onları mutfak robotuna dol-



durdu. Aleti çalıştırmak için düğmeye bastığındaysa, hiçbir şey olmadı.

Bir kez daha denedi. Yine hiçbir şey olmamıştı.

Öne eğilip bütün kabloların yerinde olup olmadığına bakmak istediğinde, tıslayan bir elektrik akımı alete yeniden can verdi ve robotun kapağı üstünden fırlarken her tarafa da ek-mek kırıkları saçıldı. Robotun kapağı Dante'nin alına çarpıp onu geriye fırlattı. Sendeleyen Dante, düşmemek için tutunmaya çalışırken eli patates püresinin olduğu kaba girdi ve püre de ekme-k kırıklarıyla birlikte havaya fırladıktan sonra yere, Dante'nin yanına döküldü.

Sonali koşarak yanına geldi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim ama patateslerim değil." Eliyle kapağın kafasına çarptığı yeri ovuşturdu.

Iris, Dante'nin elini alnından çekti. "Alnında iz çıkmış." Ardından patates kâsesini aldı. "Daha çok patatese ihtiyacımız var. Acilen."

"Bu zaman alacaktır," dedi Dante. "Arka mutfakta yapılan patateslerin hepsini ben çoktan kullandım. Neden yerdekileri kullanmıyoruz? Bu postayı kimse yemek zorunda değil ve böylece biz de gecikmek zorunda kalmayız." Ardından seyircilere döndü, "Eğer yemekleri misafirlere servis ediyorsanız, bu tabii ki de kabul edilemez bir davranış. Ama bunları sadece kendiniz için hazırlıyorsanız, kendi evinizin içinde yaptıklarınız sizden başka kimseyi ilgilendirmez."

Alında oluşan kırmızılığı saklamak için makyajı yapıldı ve ardından, birinci bölümün geri kalanını herhangi bir sorun yaşamadan tamamladılar. Ve sonra ikinci bölümü kaydetmeye başladılar.

Dante izleyenlere ihtiyaç duyacakları bütün malzemeleri gösterdi ve, "Büyükannem bana bu et sosunu yapmayı öğrettiğinde ben henüz beş yaşındaydım," dedi. "Etrafında dikilip onu izliyordum ve bir gün büyükannem, eğer sürekli ayağının altında dolaşacaksam, bir işe yaramak zorunda



olduğumu söyledi. Köfteleri ben yuvarladım, tavayı şarapla ben sulandırdım, domatesleri ellerimle ben ezdim. İşin aslı, o gün, benim bugün bir şef olmamdaki en büyük rolü oynayan gün olabilir.”

İkinci bölümün kaydı sırasında, bütün aletler sorunsuzca çalıştı ve Dante de hep iki ayağının üstündeydi. İzleyiciler setten tek sıra halinde çıkarlarken, Dante derin bir soluk aldı ve ertesi gün hepsini tekrar yapması gerekeceğini düşündü. Sonali, setten ayrılırken Dante’ye döndü. “On beş dakikaya Postmortem’de olur musun?”

“Tabii, orada görüşürüz.”

Charly olsa patateslerle ilgili hikâyeye bayılırdı.

Dante’nin kalbi, Charly’nin ilk program çekiminde kendini poposunun üzerinde bulduğunu duysa atacağı kahkahaların düşüncesiyle birlikte sıkıştı. “Yalnızca sen, Dante,” derdi. Ona, bunun kendisini bir zerre bile şaşırtmadığını, eğer saçma bir şey olmasa işte asıl o zaman şok olacağını söylerdi.

Sonraki iki hafta boyunca ilk sezonun tamamını kaydettiller. Baharatlı karides ve deniztarağı eriştesiyle İtalyan yapımı domuz etine sarılmış karidesler altıncı bölüm içindi. Ördek *saltimbocca* (yemeklik şarapta adaçayı ve İtalyan jambonuyla sotelenmiş kemiksiz ördek göğüs eti) ve *mozzarella en corroza* (pomodoro sosunda kızarmış, mozzarella, İtalyan jambonu, fesleğenli İtalyan tost) da bölüm on dört içindi.

On dokuzuncu bölümde, el kamerasını tutan kameraman neredeyse yanıyordu. Dante, votka krema sosu yapıyordu. Kameraman, tam da Dante’nin votkayı eklediği sırada olması gerekenden fazla yaklaştı ve alevler, ön kolunun üstündeki tüyleri yaktı. Seyirciden yükselen “aaah” ve “ooooh”ların ardından Dante, alkolle yemek yapmanın tehlikelerine dair bir konuşma yaptı. Diğer bölümlerde, parmesan kaplı pisi balığı, doldurulmuş tavuk göğsü, şarapla pişirilmiş tavuk, İtalyan usulü, ev yapımı patates yemeği, biberiyeli makarna (domatesli biberiyeli kremaya sucuk ve tatlı bezelyeler



eklenmiş), İtalyan loruyla yapılmış puding ve *zabaglione*²⁵ yaptılar. Kuşkonmaz ve brokoliyle, patlıcan ve kabakla, dana ve koyun etiyle çalıştılar. Izgara yaptılar, buharda pişirdiler, fırına sürdüler ve kızarttılar. Hepsi sona erdiğinde, Dante bu kadar kısa bir sürede bir sezonu aradan çıkartabildiğine inanmıyordu.

Son bölümün çekimleri de bittikten sonra Dante dinlenme odasına geçti. Aynada kendine baktı. “Vay be,” dedi. “Des Moines’ten sivilceli bir oğlan çocuğu. Kim düşünürdü ki?”

25 Yumurtanın sarısı, şeker ve tatlı içkiden yapılan bir tür İtalyan tatlısı. (Ç.N.)





Dante ertesi gün eve dönmek üzere yola çıktı ve San Francisco'ya vardığında saat gece yarısını geçmişti. Kendini kapıdan içeriye sürüklemesi gerekti ama eve girdikten sonra yaptığı şey doğrudan yatağa gitmek olmuştu. Yatağına ulaştıktan sonra orada öylece uzandı, sanki biri her tarafını dürtüklüyormuş gibi hissediyordu. Pane Rubato'nun kapanmasına sadece birkaç gün kalmıştı ve yeni bir yer arayışında bir yere vardığını söylemek mümkün değildi. En azından şimdilik, yakın gelecekte San Francisco'da yeni bir yer açacağa benzemiyordu. Ve bunların hepsi, Gloria Pane Rubato'yu North Beach'ten taşımak istedi için oluyordu.

Bir daha asla biriyle ortak işe kalkışıp onların merhametine kalmak gibi bir risk almayacaktı. Bu saatten sonra, kontrol sadece onda olacaktı. Kimsenin ona istemediği şeyleri dayatmasını istemiyordu.

Lanet olsun, şimdi bunları düşünecek durumda değildi. Çok, çok yorgundu. Yatakta döndü ve yastığını yumruklayarak şekillendirmeye çalıştı. Çok geçmeden, yorgunluğu ağır bastı.

Pane Rubato'nun kapanmasından bir gün önce, haşın bir ruh hali gelip Dante'ye yapıştı. Sabah evden çıktığında sisle kucaklanmasının da yardımcı olduğu söylenemezdi. Koşuya çıktı ama içindeki karanlık ortadan kaybolmadı. Ertesi gün, umursadığı herkes işten ayrılmış olacaktı. Ve Charly'yle de haftalardır konuşmamıştı.

O akşam, Dante ufak bir kapanış partisi verdi. Herkesi bir



araya topladı ve, “Yaptığınız her şey için, sonuna kadar benimle kaldığınız için hepinize teşekkür ederim,” dedi. Gözyaşları yanaklarına süzüldü. “Ve yeni bir yer bulduğum an, hepinizi orada istiyorum. Siz benim ailemsiniz ve başaramadığım için çok üzgünüm...” Dante altdudağını ısırdı ve kontrolünü kaybetmemek için kendini zorladı. En sonunda, “Ama bu akşamı üzgün bir geceye çevirmeyelim. Pane Rubato’nun kapanması hepimize yeni bir şeylere başlama fırsatı veriyor. Ve eğer hepimiz bir şeylere beraber başlayabilirsek, böylesi çok daha iyi olacak,” diyebildi.

Gece boyunca, Dante’nin dikkatinden Kuş’un Lexi’ye olan ilgisini artık saklamaya tenezzül bile etmediği kaçmadı. Birbirlerine yakın duruyorlar, el ele tutuşuyorlardı. Ve birbirlerine baktıklarında, gözlerinde sevgi ve ilginin parladığını görmemek imkânsızdı.

Dante’nin omzuna bir el dokunduğunda, elin sahibinin Sal’le birlikte o gece orada bulunan Paige olduğunu görmek çok gecikmedi.

Paige ona sarıldı. “Selam, tatlım.”

“Gelebildiğine sevindim,” dedi Dante.

“Dünyada kaçırmazdım. Ve ben, San Francisco’da yeni bir restoran açacağından çok eminim. Belki çok yakında değildir ama...”

“Teşekkürler.”

Paige gülümsedi. “Charly’yle Hugh’un yetişip yetişemeyeceğini merak ediyordum. İkisinin ilişkisi gitgide ciddiye biniyor. Charly’nin önemli bir uluslararası çevre konferansı için bu haftanın sonunda beraber Roma’ya gideceklerini sana söylediğinden eminim.” Ardından sesini alçalttı. “Ve bunu muhtemelen söylememeliyim ama Hugh, Charly’ye evlenme teklif edecek. Hem de Âşıklar Çeşmesi’nde. Bana yüzüğü gösterdi. Mükemmel değil mi?”

Dante’nin kalbi sıkıştı. İşte bu, bütün olanlara mükemmel bir şekilde nokta koyardı: Charly’nin Yeşil Pantolonlu’yla evlenmesi.



Ne Sal ne de Kuş gülümsedi.

Paige etrafına bakındı. “Ne? Ne dedim ben?” Dante bakışlarını çevirdi ve Sal dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Aman Tanrım, Dante. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Ben fark etmemiştim... Sen ve Charly... Özür dilerim.”

O gece, sabah doğru saat ikide eve vardığında, Dante Charly’yi aramak ve ona olan biten her şeyi anlatmak istedi. Charly’ye, her şeyi ona anlatmadığı zaman sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi hissettiğini söylemek istedi. Televizyonun ışıklarının yarattığı gölgeleri izleyerek oturdu ve Charly’yi o kadar özledi ki, canı acıdı.

Ertesi sabah, sabahın erken saatlerinde Dante, Susan’la Pane Rubato’da buluştu. Gloria’nın avukatları sekizde gelip ortaklığın sonlandırılması için yapılacak işlemleri sonlandıracaklardı. Üzerinde anlaşılabilecek birkaç küçük detay kalmıştı ama artık bir sürpriz çıkması olanak dahilinde değildi.

Dante, esneyen Susan’a bir fincan kahve doldurdu.

“Bu kadar erken buluşmak istemelerindeki amaç ne acaba?” diye mırıldandı Susan.

“Tabii ki de bize acı vermek.” Dante gülümsedi.

Bugünün John Sierra’nın doğum günü olduğunu fark etmişti. Toplantıyı beklerken John’un favorisi olan parmesanlı, otlu İtalyan omletini çırpmaaya karar vermişti. Gloria yanında iki avukatı ve Richard’la Pane Rubato’ya girdiği sırada, Dante de fırındaki omleti çıkartmış yemek odasına geliyordu. Gloria’nın gözlerinden rahatsızlık sızıyordu.

Dante Susan’a doğru eğildi ve, “Onu burada görmeyi bile beklemiyordum. Aslında, onu aylardır görmedim,” dedi.

Susan cevap olarak sadece omuz silkti.

Herkes masanın etrafına yerleşirken Dante, “Bugün John’un doğum günü. Hatırlayınca en sevdiği kahvaltılıklerden birini hazırlamak istedim,” dedi.

Gloria’nın gözleri biraz olsun yumuşadı.



“Bir parça isteyeniniz var mı?” diye sordu Dante, “John’un anısına.”

“Sanırım bu konuda medeni davranmamamız için hiçbir sebep yok,” dedi Gloria.

Dante herkese birer dilim vermek üzere altı dilim kesti ve Gloria ve yanında gelenler için de kahve doldurdu.

Susan, Gloria’nın avukatlarına birtakım belgeler uzattı. Dante de, Susan’ın o günün daha erken saatlerinde kendisine verdiği kopyaya uzandı.

Susan, “Özür dilerim, Gloria, burada olmanı beklemiyordum, dolayısıyla senin için bir kopyam yok,” dedi.

Dante kafasını kaldırıp baktığında, Gloria’nın omletten minik bir parça aldığını gördü.

Gülümsedi. “Biliyorsun ya, Gloria, bu, aylardır bu restoranda yediğine denk geldiğim ilk şey olabilir.”

Gloria gözlerini kapadı. “John’un bunu neden çok sevdiğini anlayabiliyorum.” Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Ayağa kalktıktan sonra, “Siz bensiz devam edin,” dedi ve arkasını döndüğü gibi restorandan çıktı.

Arkada kalanlar birbirlerine baktılar. Richard omuz silkettikten sonra Gloria’nın peşinden giderek restorandan ayrıldı.

Geriye kalanlarla yapılan toplantı yaklaşık yarım saat sürdü. En sonunda, Dante ortaklığı ve işletmeyi sonlandıran belgeleri imzaladı.

Gloria’nın avukatlarından biri, “Gloria’nın imzalayacağı kopyalardan birini size ulaştırırız,” dedi.

Herkes gittikten sonra Dante yemek odasında birkaç dakika oturdu, ta ki sessizlik her şeyi katlanılamayacak kadar sesli yapana dek.

Dante eve vardığında, midesi kıvranıyordu. Dışardaki sis yaşama arzusunu soğutuyordu. Şehirden çıkması lazımdı.

Öyleyse belki Tahoe’ya giderdi. Dört saatte oraya varabilirdi. Dağlar, açık hava kafasını toplamasına yardım ederdi.



Birkaç tişörtle pantolonu bir çantaya doldurdu. Çantasında seyahat boy kişisel bakım malzemeleri zaten yer alıyordu. İhtiyacı olan başka bir şey olursa, satın alırdı. Hızlı bir düşün ardından, yirmi dakika gibi bir süre içinde kendini kapıdan çıkmış buldu. I-80 yoluna ulaşmak üzere yola koyulmuştu bile.

Birkaç saat direksiyon salladıktan sonra, Sierra Dağları uzaktan görünmeye başladı. Yolun o tarafında daha önceden bir yangın çıkmış olmalıydı. Çimenler siyaha dönmüş ve yanmış ağaç gövdeleri çırılçıplak bir şekilde dalga geçercesine mavi olan gökyüzüne dallarını uzatmıştı. Truckee'ye vardığında, henüz yeterince uzaklaşmadığını düşündü, henüz değil, dolayısıyla arabasını sürmeye devam etti.

Reno'yu geçti. Nevada Çölü'nü arabayla kat ederken kafasını boşaltmaya çalışıyordu. Lovelock yakınlarında bir dükkânda durup bir sandviç aldı. Yediği sandviç onu Battle Dağı'na kadar tuttu.

Utah'a vardı. Büyük Tuz Gölü Çölü'nden geçti. Salt Lake şehrini arkasında bıraktı. Yukarı aşağı, kıvrılıp dönerek Rocky Dağları'nı ardından bıraktı. Sabaha karşı saat bire yaklaşırken, Wyoming'deki Rock Springs köyüne ulaştı. Yolun bir noktasında, Dante Des Moines'e gitmek istediğine karar verdi. Bir süredir oraya gitmemişti ve şimdi, eve dönmek için güzel bir zaman olabilirdi. Eğer San Francisco'ya taşındığı zamandan doğru hatırlıyorsa, Rock Springs yarı yola vardığını gösteriyordu. Artık durabilirdi.

Motel 6'ya kaydını yaptırdı ve arabasına glderken arkasından gelen bir ses duydu. Bir köpekti bu. Bir Alman kurdu kırımıydı. Tasma yoktu, etiketi yoktu. Etrafta ondan sorumlu kimse yoktu. Hayvancık çok yalnız görünüyordu. Etrafa yaydığı kokuya bakılırsa, uzun zamandır yıkanmamıştı da.

Dante, hayvanı selamlamak için elini uzattığında, köpeğin suratında yalnız köpeklerle özgü o saf minnet ifadesi belirdi.

“Selam.”



Hızlı bir kontrolün ardından, hayvanın dişi olduğunu anladı. Kuyruğu havayı yarıyordu ve sarı dişlerini göstererek sırtıyordu. Kulaklarını eğip Dante'nin eklemelerinin üstünü yaladı.

Çok açmış gibi görünüyordu, dolayısıyla Dante arabasına uzanıp öğlen aldığı hindili sandviçin artan kalanını çıkarttı. Sandviçin etrafındaki streç filmi açtıktan sonra, onu köpeğe uzattı.

“Al bakalım.”

Kurt gibi acıkmış görünse de, köpek sandviçi alırken oldukça nazikti ve bir süre, sanki yemesine izin verilip verilmediğinden emin değilmiş gibi yiyeceği iki çenesinin arasında tuttu. “Yesene, senindir.”

Köpek sandviçi yememe konusunda ısrarlıydı. Sadece dişlerinin arasında tutuyordu. Belki de kaçmasına izin vermek istemiyordu. Çürümemiş bir yiyecek... etrafında uçuşan sinekler yok... kurtçuklarla da kaplı değil...

Dante eğilip köpeğin başını okşadı.

“Bence kurtlu olsaydı da çok umursamazdın, değil mi? Ama bu gerçekten iyi, yesene.”

Köpeğin kulakları dikilirken başı yana yattı.

“Yesene... mmm... leziz...” Dante bunları söylerken bir yandan da karnını okşuyordu. En sonunda, köpek sandviçi yere bıraktı ve patisini üzerine koyup bir lokma kopardı. İzleyen birkaç saniye içinde, kalanı da yemişti ve bu süre boyunca kuyruğu hep sallanıyordu. Yemeğini bitirdiğinde, Dante onun kulaklarının arkasını okşadı. Köpek gözlerini yumup Dante'ye sokuldu. Dante, neredeyse parmak uçlarında, köpeğin minnettarlığını hissedebiliyordu.

“Benim adım Dante.” Dante elini uzattı. Köpek karşılık olarak onun başparmağını yaladı. “Senin adın ne?”

Cevap yoktu. Belki de köpek, Dante'nin söylemesini bekliyordu.

Dante birkaç dakika daha köpeği okşadı ve onunla ufak



tefek sohbetler etti. Dağlarda yaşamaktan memnun muydu? Manzarası değişsin ister miydi? Tüyleri matlaşıp sertleşmişti ama renkleri çok güzeldi; gümüş ve sarı, siyah ve kahve. Ve çok güzel de gözleri vardı. Belki de Husky kırmasıydı.

“Hadi, tatlım,” dedi Dante, en iyi Mae West taklidini yaparak. “Benimle kalabilirsin.” İkisi beraber Dante’nin arabasına bindiler ve Dante, ânında camları açtı. Kapalı alanda kokusunun tesiri oldukça artıyordu. Beraber, Dante’nin odasının olduğu yere sürdüler. Odaya girdiklerinde, Dante köpeği küvete taşıdı ve ona bir güzel banyo yaptırdı. Köpeğin tüylerini şampuanla yıkadı. Bu sırada parmakları, yetersiz beslendiği her halinden anlaşılan köpeğin kaburgalarını okşuyordu. Uzun sürdü ama Dante, köpeğin kokusunun büyük kısmını yıkayarak çıkartmayı başardı. Ardından sıra ona gelmişti, kendisi de bir duş alıp yolun kirini üzerinden attı.

Yatağa kıvrıldı ve köpeğe de yanına gelmesi için işaret etti. Köpek zıplayarak yatağa çıktı ve bir top şeklini alıp Dante’nin yanına yatmadan önce birkaç kez kendi etrafında daire çizdi. Beraber SportsCenter izlediler. Yankee’ler Ranger’ları 7-4 yendiler. Dante, televizyonu kapatmadan önce kanallar arasında bir saat daha dolaştı. Ve ardından, otel odasının karanlığında, en sonunda akmayı bekleyen gözyaşlarına izin verdi.

Uykuya bir noktada daldı ama birkaç saat sonra, yatağındaki bir hareketlenme üzerine uyandı. Gözlerini açıp yatağın ayakucunda dikilmiş köpeği okşayan birilerini görünce önce korkuyla geriledi.

“Sono io: Yalnızca benim,” dedi büyükanne.

Dante gözlerini ovuşturup yatakta oturur pozisyona geçti. “Ciao. Come stai?”

“Asıl soru, Dantelino, senin nasıl olduğun.”

“Artık bildiğimden emin değilim.”

“Bu hiç de iyi değil.”

“Tavsiyen var mı?”

Büyükannesi tekrar köpeği okşadı. “Bu yolculuğa çıktığına



memnunum. Sanırım evine vardığında, aradığın gerçekliğin bir kısmını bulacaksın. Ama gözlerini ve kalbini açık tutmayı unutma.”

Dante iç geçirdi. “Herhangi bir gerçekliği bulma konusunda oldukça kötüyüm bence. Bilmem gerekeni sen bana söyleyersen olmaz mı?”

“Söyledim ya. Gözlerini ve kalbini açık tut. Gerisi sana kalmış.”

“Acaba böyle bir şey söyleyeceğini nereden biliyordum?”

“Gerçeği görmek konusunda iyiye gidiyorsun işte,” dedi büyükannesi. “Şimdi gitmeliyim. *Ciao.*”

“*Ciao, büyükanne.*”





Dante ertesi sabah suratını yalayan köpekle gözlerini açtı. Hayvan muhtemelen dışarı çıkmak istiyordu. Dante köpeğin dışarı çıkmasına izin verdiğinde, hayvan koşarak çimenlere ulaştı, etrafı biraz kokladıktan sonra işini gördü. Dante onun uzaklaşmaya devam etmesini bekledi ama köpek, suratında bir sırıtış ifadesiyle, salladığı kuyruğuyla Dante'nin yanına döndü. Dante odasının kapı eşiğinde dururken o içeri geçebilsin diye yana çekildi ve odaya dalan köpek, koşarak yatağa zıpladı.

“Eh, görünüşe göre benimle kalıyorsun.”

Dante otelden çıkışını yaptı ve bu sırada en yakındaki evcil hayvan malzemeleri satan dükkânın yerini öğrendi. Yeni evcil hayvanına mamayla, yemek ve su için mama kapları aldı. Bir benzin istasyonunda durup köpek için kaplardan birine su doldurdu. Onu besledi. Kendisi için kahvaltılık bir şeyler de kaptıktan sonra yola koyuldular.

“Sana ‘tatlı şey’den başka bir isimle hitap etmeye başlasam iyi olur, değil mi?”

Köpek, yolcu koltuğunda oturup kafasını yana eğdi.

“Bakalım bakalım... Seni Rock Springs'te buldum.” Çenesini sıvazladı. “Rocky de biraz erkeksi bir isim kaçabilir. Sen ne dersin?” Köpek isimden hoşlandığına dair herhangi bir gözle görülür tepki vermedi. “Roxie nasıl?” Köpek gülümsedi ve ardından, Dante'nin suratının yanını yalayarak ona koca-mam bir öpücük verdi.

Dante güldü, “Tamamdır, Roxie.”



Derin bir nefes aldı. “Şimdi, Rox, seninle bir anlaşma yapalım. İşleri batırmaya başladığımı görürsen beni popomdan ısırsın, tamam mı?” Roxie kafasını yana yatırdı. “Ve ben de aynısını sana yapacağıma dair söz veriyorum. Anlaştık mı?” Dante, sıksın diye elini hayvana uzattı ama karşılığında Roxie sadece avucunu yaladı. “Bence anlaştık.”

Wyoming’den geçtikleri sırada milleri arkalarında bıraktılar. Table Rock, Elk Mountain gibi kasabalardan geçtiler. Tepeleri karla örtülmüş dağlar geride kalmaya başlamıştı. Uzayan yollar, miller boyunca dümdüz ilerliyordu. Laramie ve Cheyenne’den geçtiklerinde güneş gökyüzünün en tepesinde parılıyordu. Nebraska sınırındaki Pine Kayalıkları’na geldiklerinde çiş ve benzin için mola verdiler. Huzurun Hanımı, on metrelik ışıldayan Meryem heykeli buradaydı. Otoyolda buraya gelirlerken, heykeli uzaktan görmüşlerdi. Tipik bir Meryem heykeliydi; kollarını açmış, insanlara Nebraska’ya hoş geldiniz diyordu. Dante, “Sen de bazen İsa, kardeşiyle uğraştığı için Meryem’in onu tokatlayıp tokatlamadığını merak ediyor musun? ‘İsa, küçük Joey’yle uğraşmayı kes artık! O sadece dört yaşında ve sen koskoca bir mesihsin! Buna uygun davranmaya başla!”

Doğuya doğru ilerlemeyi sürdürdüler. North Platte’yi, Kearney’yi geçtiler. Artık ovalarda daha fazla yeşillik vardı. Ağaçlar ve otlar... Eyaletler arası otoyol, kilometreler boyunca Platte Nehri’ni takip etti. York’ta bir kez daha çiş ve benzin için mola verdiler. Şimdi Midwest’in nemi gerçekten hissediliyordu. En son yanından geçtikleri yol tabelası, Omaha’nın yüz yetmiş kilometre ileride olduğunu söylemişti, yani yaklaşık bir, bir buçuk saatlik yolları kalmıştı. Ve oradan Des Moines’e gitmek de en fazla iki saat alırdı. Çok sürmeyecekti. Dante annesini aramayı düşündü ama telefonunun şarjı çok önce bitmişti ve Dante, toplanırken yanına şarj aleti almayı unutmuştu. Şimdi Roxie’yle birlikte annesinin kapısında belirmekten başka bir şansları yoktu. Çok geç saate kalmasalar iyi olurdu.



Iowa'yı, dikiz aynasından görünen güneş gökyüzü çizgisinde kaybolmak üzereyken geçtiler. Evde olma hissi Dante'yi hızla sarmaladı. Her yeri yemyeşil tepeler, bir Grant Wood çiziminden fırlamış gibiydiler. Şimdi artık, gördüğü kasaba tabelaları ve yol işaretleri, Dante'ye bir şeyler çağırıyordu. Iowa State'te okuduğu bir güz dönemi, Dante Atlantic'ten bir kızla çıkmıştı, adı Lisa'ydı. Çok güzel güneş yanığı izleri vardı. Anita yakınlarında, arkadaşı Don'un aile birleşmesine katılmıştı. Bir başka arkadaşı, Beth, evlenip Panora'ya taşınmıştı. Winterest'teki Madison County köprülerinden birinden rüzgâr gibi geçmişti. Waukee'de bir trambolinde zıplamıştı.

Des Moines'e giden çevre yolunda arabasını sürerken bir sürü tanıdık yerin yanından geçti: şehir merkezi, kongre binası, okuduğu lise... Deş Moines'te büyürken bundan ne kadar zevk aldığını hatırladı ama bir şekilde, her zaman oradan ayrılabileceğini biliyordu. Belki günü gelince buraya geri taşınırdı.

Annesinin evine vardığında, evin karanlık olduğunu gördü. Bu saatte uyumuş olabilir miydi? Dışarı çıkmış olamazdı, değil mi? Dante annesinin arkadaşlarıyla sinemaya ya da yemeğe gitmeye bayıldığını biliyordu ama saat onda hâlâ dışarıda olur muydu ki?

Dante arabanın kapısını açtı ve nemli hava suratına çarptı. Roxie'yle birlikte arabadan indiler ve evin arkasına dolan patikayı beraber dolandılar. Roxie etrafı kokladı. İnce bir ter ve nem tabakası Dante'nin tenini kaplamıştı. Tipik bir Iowa akşamıydı işte.

Bir araba garaj yoluna girdi ve kız kardeşi Carolyn arabadan indi. "Dante?"

Dante'nin annesi, Carolyn'ın arkasından arabadan inip hızlı adımlarla Dante'nin yanına geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" Oğlunun suratını kavrayıp onu öptü. "Çok zayıfsın." Dante'ye ve arabasına baktı, "Buraya kadar bütün yolu arabayla mı geldin?"

Dante kafasını sallarken köpeği çıkageldi. "Ah, bu da Roxie."



“O da zayıfmış,” dedi annesi. “Akşam yemeği yedin mi?”

Elini tekrar oğlunun suratına koydu. “Gözlerinin etrafındaki bu halkalar... Açlıktan ölüyor gibi görünüyorsun. İçeri gel ve midene bir şeyler sokalım.”

Eve girdiklerinde, Carolyn ve Dante mutfak masasına oturlurlarken anneleri önlerine büyük bir somun ekmeğin yanında keskin İtalyan peyniriyle birlikte siyah zeytin çıkarttı. Ardından üç kadeh kırmızı şarap doldurdu.

Dante evden gittiğinden beri değişen pek bir şey olmamıştı. Ceviz ağacından dolaplar ve masadaki mutfak, Dante’nin bütün ömrünce bildiğiyle birebir aynıydı. Tencere ve tavaaların durduğu raflar da öyle. Tek fark, eski porselen lavabonun, iki taraflı, paslanmaz çelikten bir lavaboyla değiştirilmiş olmasıydı.

Yiyip içtikleri sırada, Dante onlara restoranla ilgili olup bitenleri anlattı. Annesiyle kız kardeşi bir sürü soru sordular. New York’ta başka bir restoran açacak mıydı? San Francisco’da yeni bir yer bulabileceğini düşünüyor muydu? Bütün bu yolu neden arabayla gelmişti? Neden önceden aramamıştı?

“San Francisco’dan çıkmak zorundaydım,” dedi Dante. “Yola çıktığımda buraya gelmek gibi bir planım yoktu ama yolda bir noktada, kulağa iyi bir fikirmiş gibi geldi.” Elini Roxie’nin kafasına koydu. “Artı, yolculukta bir de köpek sahiplendim.” Köpek ona gülümsediğinde cümlesini düzeltti, “Şey, aslında galiba köpek beni sahiplendi.”

Annesi, Dante’nin tabağında duran üç zeytin çekirdeğine baktı. “Sorun ne? Zeytinleri beğenmedin mi? Sana makarna yapmamı ister misin? Biraz şeftali ve eriğim de var.”

“Hayır anne, o kadar aç değilim.”

Annesi kafasını salladı. “Yorgunsun, yarın yersin.”

Bir saat kadar sonra, Carolyn kendi evine gitti ve annesi de Dante için bir yer ayarladı. “Eski odanda uyumak ister misin? Yatağının üzerinde birkaç kutu var çünkü Saint Vincent de Paul için birkaç eski kıyafet topluyordum.”



“Bu akşam için televizyon odasında kalırım.” Annesi ertesi gün Dante’nin odasını toplayacağına söz verdikten sonra yatağa gitti.

Dante televizyon odasında oturdu. Önceden, babaları üstünde oturmadağında kim oturacak diye Dante, Frank ve Carolyn sallanan sandalye için didişirlerdi. Burada televizyon izler, oyunlar oynarlardı. Burada, Dante bir gece geç saatte, Frank’i tek eli bir kızın tişörtünün içinde basmıştı.

Arkadaşlarını düşündü. Ve eski odasına gidip lise yıllığını alma dürtüsüne karşı koyamadı. Tekrar televizyon odasına döndüğünde, yıllık da yanındaydı. Yüce Tanrı, hepsi ne kadar da gençti. Sayfaları çevirirken yıllardır aklına bile gelmemiş insanların yüzlerini tekrar hatırladı. Bu insanların bazılarını hiç hatırlamıyordu bile, ne kadar garip. Orada, kanepede oturdu, Roxie ayaklarının dibindeydi ve Dante, neden buraya geldiğini artık biliyordu. Önceden ona çok uzak görünen bir parçası, şimdi çok daha yakınındaydı.





Dante ertesi sabah kanepeden yuvarlandığında, espresso ve kızarmış ekmeğin kokusu burnunu doldurdu. Ayağa kalktığına bacaklarının arabada geçirdiği iki gün yüzünden ağrıldığını fark etti. Mutfığa yürüdüğünde annesini Roxie'yle otururken buldu. İkisi de Dante'ye dönüp gülümsediler. "Köpeğe soğuk tavuktan bir parça verdim," dedi annesi. "Onun için mama aldın mı?"

Dante gözlerini ovalarken, "Evet," diye cevap verdi. "Arabada. Gidip getireyim."

"Hayır, otur. Kahve ister misin?" Dante annesinin sorusunu başıyla onayladı. "Sana yumurta yapayım."

"Hayır, anne. Kızarmış ekmek iyi."

Annesi, küçük kahve fincanına espresso doldurdu. "Neden bu kadar zayıf olduğuna hiç şaşmamak lazım. Ben İtalyan omleti yaparım."

"Hayır, gerçekten. Zaten yiyemem ki. Saat çok erken."

"*Testa drua.*"

"İnatçılığımı senden almışım," derken Dante gülümsüyordu. Annesi güldü ve ardından oturup oğluyla konuşmaya çalıştı. "Nasılsın?"

"İyi."

"Charly nasıl?"

"Bilmiyorum. Bana kızgın."

"Neden? Ne yaptın?"

"Uzun hikâye."

"Benim vaktim bol." Dante'nin midesinde oluşan yanma



suratına yansımış olmalıydı ki annesi tekrar konuştu, “Ama bu konudan bahsetmek istemediğini görebiliyorum.” Ayağa kalktı ve kendisine bir fincan daha espresso doldurdu. “Ne zaman döneceksin?”

Dante omuz silkti. “Birkaç gün. Belki bir hafta sonra. Hayırdır, beni başından atmak mı istiyorsun?”

“Hayır, tabii ki!” Annesi pencereden dışarı baktı. “Bu sıcakta bu hafta kötü geçeceğe benziyor.”

“Harika.” Dante kahvesiyle ekmeğini bitirdi ve ardından bir duş almak için annesinin yanından ayrıldı.

En sonunda temizlenmeyi bitirdiği sırada annesinin elini meşgul tutan başka şeyler vardı, dolayısıyla Roxie’yle evden sıvışmakta zorlanmadı. Saat daha sadece sabahın dokuzuydu ama Dante evden dışarıya adımını atar atmaz, kızarmış domuzun servis edilmeden hemen önce nasıl hissettiğini anladı.

Dante’nin ortaokulu okuduğu yere yürüdüler. Dante orada okuduğu zamandan beri neredeyse hiçbir şey değişmemiştir. Evler bile neredeyse aynıydı, belki birkaçının dışı boyanmıştı, belki bir-iki yeni şey eklenmişti ama mahalle, bundan yirmi yıl önce nasıl görünüyorduysa hâlâ aynıydı.

Kısa ve oldukça terli bir sürenin ardından, eve döndüler ve Dante, Roxie’ye, bu yolun önceden ona ne kadar uzun geldiğini anlattı. Özellikle de kış zamanı.

Dante annesinin evine girdi ve alnında biriken teri kuruladı. “Yüce Tanrım, siz buradan nasıl yaşıyorsunuz ya?”

Annesi kafasını yemek odasından uzattı. “Bilmem. Sen de önceden yaşıyordun. Belki de California seni zayıflatmıştır.” Oğluna gülümsedi.

O öğleden sonra, Dante babasının mezarını ziyaret etmeye gitti. Mezarlıkta bir süre sessizce dikildi. Hiçliğin ortasından, birden gözünün önünde odun ateşleriyle yanan bir fırının üzerinde dikildiği bir görüntü belirdi.

“Bana bir şeyler mi söylemeye çalışıyorsun, baba?”



Başka hiçbir şey olmadı ama Dante orada dikilmeyi sürdürdü. Belki de bu, büyükannenin bahsettiği gerçeklikti. Eve dönme vakti gelmiş olabilir miydi?

Belki de bir fırın açardı. Büyükannesinin hikâyesindeki Papireto gibi, belki de kendi hayatında ustalaşabilmek için önce ekmek yapımında ustalaşmalıydı.

Hadi, baba, büyükanne, herhangi biri. Bana anlayabileceğim bir işaret verin. Iowa'ya geri mi taşınmalıyım? Ne yapmalıyım?

O akşamın ilerleyen saatlerinde, bütün aile üyeleri yemek için annesinin evinde toplanmıştı. Dante verandadaki salıncakta ileri geri sallanarak oturdu. Terlemeye başlamıştı ama ona ardıç ağacı kokusu taşıyan bir esintiyle biraz olsun serinlemişti. Roxie de yanında oturuyor, hızla soluyordu.

“D.,” diyerek seslendi Frank, “buraya dönmeyi hiç düşünü mü?”

“Burada, Des Moines'te de bir yer açabilirsin, biliyorsun,” dedi Holly.

Carolyn söze karıştı, “Burada bir yer açsan ne kadar popüler olacağını hayal edebiliyor musun? Ayrıca biz seni hep meşgul tutarız.”

“Evet, D. Amca,” dedi Chelsea. “Iowa'ya geri taşın.” Ardından, bütün çocukların katıldığı bir koroda başı çekti, “Eve dön! Eve dön! Eve dön!”

“Bence California'da yeterince uzun kaldın, D.,” dedi Frank. “Gerçekten de eve dönme vaktin geldi.”

Annesi bütün bunlar konuşulurken bariz bir sessizlik içindeydi ama Dante, diğer aile üyelerinin onun yerine de tezahtıra yapıyor olmasına sevindiğini biliyordu.

Holly piknik masasına oturup çantasını kurcalamaya başladı. “Ah, hey, San Francisco'dayken çektiğim fotoğraflar yanımda,” dedi. “Geçen gece bunlara bakıyordum. Bir tanesini gerçekten görmem gerekiyor.”

“Hâlâ fotoğraflarını yıkıyor musun?” diye sordu Dante.



“Ben eski kafalıyım,” diyen Holly omuz silktili.

En sonunda çantasındaki fotoğraf zarfını buldu ve aradığı fotoğrafı bulana kadar elindeki yığına karıştırdı. Bir noktada hızla dönüp bağırdı, “Frankie, suratını hemen şimdi köpeğin poposundan çek!” Dante’ye dönüp gülümsedi ve bulduğu fotoğrafı diğerlerinden ayırdı. Dante’ye doğru yürürken fotoğraf elindeydi. “Senle Charly. Fotoğrafları ilk yıkadığımda fark etmemiştim ama dün gece görünce, nasıl olup da daha önceden görmediğimi anlamadım.”

Fotoğraf, Dante’nin doğum gününde dans eden Dante’yle Charly’yi yakalamıştı. Dante’nin eli Charly’nin belindeydi. Charly’nin kolları Dante’nin boynuna dolanmıştı. Birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı ve sanki dünya üzerinde olmaları gereken yeri bulmuş gibi görünüyorlardı. Tam orada, birbirilerini tutarlarken. Dante fotoğrafı sindirmeye çalışırken göğsü sıkıştı ve hissettiği pişmanlık geriye savrulan bir salıncak gibi suratının ortasında patladı. Neden haftalar önce Charly’yi aramamıştı?

“İyi misin, D.?” diye seslendi Frank.

Annesi yanına oturup parmaklarının arasındaki fotoğrafı aldı. Bir saniyenin ardından konuştu, “San Francisco’ya dönmem gerekiyor, değil mi?”

“Evet,” dedi Dante.





Dante ertesi gün eşyalarını topladı ve Roxie'yle ikisi California'ya geri döndüler. Dante, Charly'yle ikisinin fotoğrafını yanına almıştı ve ne zaman mola verseler açıp fotoğrafa bakıyordu. Fotoğrafa her baktığında, sadece kendisinin Charly'yi sevdiğinden değil, Charly'nin de onu sevdiğinden emin oluyordu.

İki günlük araba yolculuğunun sonunda, Dante ve Roxie San Francisco'ya vardılar. Dante arabadan atlayıp evine giden yolda yalpalayarak yürüdü. Köpek de peşinden geldi.

Köpeğin kafasını okşadı. "İşte geldik, Roxie."

North Beach'in serin akşam havası, birkaç blok ötede pişen harika yemeklerin kokusunu da üstünde taşıyordu. Merdivenlerin başında bir süre dikildi ve semte göz gezdirdi. Ona hâlâ evdeymiş gibi hissettirmiyordu.

Evine girdiğinde, Charly'yi araması gerektiğini biliyordu. Ama bunun için önce hazırlık yapması lazımdı, dolayısıyla ilk aradığı insan Kuş oldu.

"San Francisco'ya döndüm. Yeni haber var mı?"

"Yeni restoran için yer yok. Ama Charly'yle konuştum."

"Oh?"

"O ve Yeşil Pantolonlu yarın Roma'ya uçuyorlar. Charly, Yeşil Pantolonlu'nun evlenme teklif edeceğini düşünüyor, D." Dante oturma odasında yere çöktü. Roxie yanına gelip suratının yanını yaladı. "Ona ne yapmayı düşündüğünü sordum."

"Ve?"



“Muhtemelen evet diyeceğini söyledi.”

Dante avuçlarını gözlerine bastırdı. “Muhtemelen?”

“Ben de bunu sordum. O da, teklif ederse dedi.”

“Bu ne demek? Eğer teklif ederse evet mi diyecek?”

“Bilmiyorum. Ama ben senin yerinde olsaydım, cevabı öğrenmek isterdim.”

Dante saatine baktı. Saat neredeyse on olmuştu. “Saat çok geç. Ve ben zaten bunun bana ne gibi bir yararı olacağından emin de değilim.”

“Ben de sana ne gibi bir zararı olacağından emin değilim.”

Kuş’la telefonu kapattıktan sonra, Dante en azından bir saat daha olduğu yerde oturmayı sürdürdü. Roxie de onun yanında kaldı.

En sonunda, esneyip koltuğuna doğru süründü. Ayağa kalkacak gücü bile kendisinde bulamıyordu, dolayısıyla koltuğa sadece yaslanmakla yetindi. Bir süreliğine, koltuğun önündeki yerde uyukladı ve ona sadece dakikalar geçmiş gibi gelirken gözlerini açtı. Saat sabahın dört buçuğuydu. Uyku siyah bir boşluk gibiydi; hiç rüya görmemiş ama dinlenmemişti de. Sadece bilincini yitirmişti. Gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

Ama kara uyku, ona ne yapması gerektiğine dair hiçbir başka şeyle karıştırılamayacak bir netlik sağlamıştı. Dante ona onu sevdiğini söylemeden, Charly’nin İtalya’ya gitmesine izin veremezdi.

Ayağa kalktı. Eğer hızlı bir duş alır ve dişlerini fırçalarsa (Charly’ye onu sevdiğini söylerken ağzının ya da başka herhangi bir yerinin kokmasını göze alamazdı) Charly’nin evine varması saat 5.15 ya da 5.30’u bulurdu. Eğer Charly’nin uçuşu erken saatteyse, çoktan yola çıkmış olabilirdi ama daha geç saatteyse, bu kadar erken uyandırılmaktan hoşlanamayabilirdi. Ama eğer Dante aşkını ilan edecekse, bunun ne önemi vardı ki?

“Rox, biraz deli olabilirim ve bunun beni nereye götüreceğini yalnız Tanrı bilir ama yapmak zorundayım.”



Duşa girdi ve yirmi üç dakika sonra, arabasındaydı, Charly'ye doğru gidiyordu. Şüphe, arka koltukta oturuyor ve kafasının arkasına tekrar tekrar vurarak ona haykırıyordu, *Bu aptalca bir fikir!*

Yüksek sesle konuşarak kafasındaki sese cevap verdi, "Onun Yeşil Pantolonlu'yla evlenmesine izin vermek daha aptalca bir fikir olurdu."

Charly'nin evine vardığında, her yer karanlıktı.

Lütfen evde olsun, lütfen evde olsun, lütfen evde olsun.

Derin bir soluk aldı ve kapının zilini çaldı. Hiçbir şey olmadı. Birkaç saniye bekledikten sonra, zili tekrar çaldı. Bu sefer, bir ışık yandı ve kapıya Yeşil Pantolonlu çıktı. Tamam, bu olasılığı hiç göz önünde bulundurmamıştı. Şu âna kadar planının iyi gittiğini söyleyemezdi. Yeşil Pantolonlu, Dante'ye uykulu şiş gözlerle baktı.

En sonunda Dante konuştu, "Eehm... Charly evde mi?" Yeşil Pantolonlu cevap vermek için herhangi bir şey söylemedi, sadece arkasını dönüp uzaklaştı ve bu sırada kapıyı açık bıraktı.

Bir dakika sonra, Charly koyu mavi ipek sabahlığına sarınmış bir halde kapıda belirdi, saçları yetmiş iki farklı yöne bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet ve hayır."

İçeri geçtiler ve Charly ona oturması için işaret ettikten sonra, "Evet kısmıyla başlayalım. Kimse ölmedi ya da hasta değil? Sevdiğim ve tanıdığım birinin başına bir şey gelmedi?"

"Evet, tanıdığın kimse hiçbir şekilde bir belaya bulaşmış değil. Benim dışımda."

"Peki, sen nasıl bir belaya bulaştın?"

Yeşil Pantolonlu odaya girdi. "Her şey yolunda mı?"

Charly olumlu anlamda kafa salladı.

"Eğer bana ihtiyacın olursa," dedi Yeşil Pantolonlu, "ben yatak odasında olacağım."

Charly tekrar Dante'ye döndü. "Eee?"



“Charly, özür dilerim tam bir salak gibi davrandım.” Durakladı ama Charly cevap olarak hiçbir şey söylemedi. “Ve sana, muhtemelen çok önce söylemem gereken bir şeyi şimdi söylemem gerekiyor.”

En sonunda, Charly sorgular bir bakış attı.

“Sana âşığım.”

Dante, bir anlığına Charly’nin gözlerinde minik bir parıltı gördüğünü düşündü ama Charly o parıltıyı hızla, neredeyse konuşmaya başladıklarından beri suratında olan ilgisizlikle değiştirdi.

En sonunda, “Abby’yle işler yürümedi, ha?” diye sordu.

“Öyle değil. Hiçbir zaman öyle olmadı.”

“Nasıl, o halde?”

“Ben kalbimdeki gerçeklikten eminim ve o gerçeklik sensin. Seni sevdiğim gerçeğinden daha karmaşık bir şey yok.”

Charly dudaklarını büzdü. Sessizlik, Dante’nin kulaklarında çınlıyordu. En sonunda Charly konuştu, “Ve ben bu bilgiyle ne yapmalıyım?”

“Ne istersen.”

Bir kez daha sinir bozucu sessizliğin içine düşmüşlerdi. Charly’nin suratında, Dante’nin hissettiklerini yansıtan hiçbir şey yoktu.

“Bu noktada, bu bilgiyle yapabileceğim herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Dante, biri üzerinden jet skiyle geçmiş gibi hissetti. Konuşamadı.

“Bence kalbindeki gerçeği şu an da önceden bilmediğin kadar bilmiyorsun,” dedi Charly. “Restoranı kapatmanın seni üzdüğünü biliyorum ve belki de hayatında kontrolünde olduğunu hissettiğin bir şeylerin arayışındasın. Ama şu an ne hissettiğine inanıyorsan inan, çok küçük, çok geç ve muhtemelen çok da sürmeyecek zaten.”

“Bu doğru değil.”



Charly kafasını iki yana salladı. “Abby buraya geldiğinde, kişisel bir ziyarette bulunuyordu, öyle değil mi?”

Dante derin bir soluk aldı. “Evet. Geldi ve bana beni hayatında geri istediğini söyledi. Ama ben yeniden onun hayatında olmak istemiyordum. Onun istediği şekilde değil.”

“Ama onun ziyaretini benden saklamaya çalışman gerçeği bana, bir noktada, belki senin kendi içinde bile fark etmediğin bir seviyede, Abby’yi geri isteyip istemediğini değerlendirdiğini gösterdi. Ve siz ikiniz artık beraber çalışırken bunun bir parçası olmak istemediğime karar verdim.”

Dante Charly’ye baktı. Charly’nin kararını çoktan verdiğini gözlerinde görebiliyordu ve bu konuşmayı sürdürmek yararsız olacaktı. Ayağa kalktı ve oradan ayrıldı. “Bence her şeyi yanlış anlayan sensin. Seni seviyorum ve sadece bilmeni istedim.”





Dante arabasını eve geri sürdü. Eve girdiğinde onu çarpan koku, yüzlerce pazar sabahında duyduğu bir kokuydu; büyükannenin köfteleri. Mutfağa girdi ve büyükannesi, üzerinden dumanı tüten bir tepsî dolusu köfteyi fırından çıkarttı.

Güneş ışığında, büyükanne Isabella'nın dünyasal varlığı su götürmezdi. Elleriindeki yaşlılık lekeleri ve mavimsi damarlar bile yerli yerindeydi. Gülümseyen ela gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar... Yamuk dişleri... Ondan etrafa yayılan sarımsak kokusu bile. Kendisini yeniden, bir pazar sabahında mutfakta dikilen on yaşında bir ufaklık olarak bulmuş olabiliirdi. Kollarını büyükannesine sardı ve kendisine yaslanmış bedenindeki sıcaklığını hissettiğinde ağlamaya başladı. Büyükannesinin bundan önceki ziyaretlerinde, ona dokunuşunda bile hayalsi ve bu dünyaya ait olmayan bir his vardı. Oysa şu an, Dante büyükannenin mutfağında, hemen önünde dikildiğini biliyordu ve onu daha önce farkına varmadığı kadar çok özlemişti.

Roxie içeri gelip kuyruk salladı. Büyükanne onun başını okşadı. "Çok tatlı bir köpek. Ve köfte seviyor."

Dante gülümsemekten kendini alamadı.

"Siediti," dedi Isabella, "neden kalbindeki aşkın ellerinin arasından kaçmasına izin veriyorsun?"

"Charly benim kalbimde olabilir ama ben onunkinde yokum."

"Sana, seni sevmediğini mi söyledi?"

"Tam olarak o sözlerle değil, hayır."



“O halde belki hâlâ bir şans vardır. Ona gidip sevginle dolu bir yemek pişirmelisin. Eğer sana âşıkça, yemeğini tattığında sonsuza dek sana ait olacak. Eğer seni sevmiyorsa, yemeğin tadı ona keçi çışı gibi gelecek.” Ayağa kalktı. “Başka bir şeyi daha bilmelisin. Charly inatçı bir kadın. Eğer seni yemekten önce görürse, senden kaçacaktır. Eğer senden kaçarsa, onu sonsuza dek kaybettin demek.” Eğilip Dante’nin alnını öptü ve ardından, bir adım geriledi.

“Hiç baskı yaratmadın üstümde.”

Roxie havladı.

Dante arkasını döndüğünde, Isabella gitmişti.

Orada bir çeşit trans halinde oturup masaya vuran güneş ışığını seyretti. En sonunda, derin bir nefes aldı. Ölmüş büyükanne size bir tavsiyede bulunuyorsa, en iyi seçenek o tavsiyeyi yerine getirmektir.

Ama nasıl?

Köftenin kalanını ağzına tıktıktan sonra dizüstü bilgisayarını kucağına aldı. Mutfak masasında oturmaya devam ederken internete girip Charly ve Yeşil Pantolonlu’nun hangi konferansa katılacağını araştırdı. Charly’ye, Yeşil Pantolonlu’nun evlenme teklifinden önce ulaşmak zorundaydı.

Dante, Yeşil Pantolonlu’nun şirketinin internet sayfasını bulduktan sonra, Uluslararası Alternatif Enerji Kaynakları Konferans ve Fuarı’nın Roma’daki Nuova Fiera’da yapılacağını öğrenmekte gecikmedi. Yeşil Pantolonlu da “Yeşile Dönüş ve Küresel Ekonomi” başlığı altında konuşma yapacaktı. Yarım saat içinde, Dante Roma’ya giden bir uçakta yer ayırtmıştı bile. Kuzeni Marcello’yu aradı. “Yarın Roma’ya geliyorum ve yardımına ihtiyacım olacak. Andrea ve Renzo’ya onları da her an kullanabileceğimi söyle.”

“Tabii ki yardım ederiz. Hatta bütün Roma yardım edecektir, bekle de gör.”

Telefonu kapattıktan sonra Savio’yu arayıp durumu açıkladı ve ondan ne gibi bir yardım isteyeceğini anlattı.



"Assolutamente!" dedi Savio. "Elimden gelen her şeyi ya-parım."

Ardından Dante, Kuş'u aradı. "Birkaç günlüğüne köpeği-me bakar mısınız?"

"Neden? Dante'nin Harika Maceraları'na yeni bir ziyaret mi planlıyorsunuz?"

Dante, Kuş'a Roma'ya gidip aşkını ispatlamak için yemek pişirme planını anlattı.

"D.," dedi Kuş, "tanıdığım en çatlak adam olabilirsin ama yine de bunun işe yaramasını umuyorum."

Bir saat sonra, Dante eşyalarını topladığı sırada telefonu çaldı. Telefonu eline aldığı anda arayanın Gloria olduğunu gördü. Aklından geçen ilk düşünce, numarasını rehberden silerken kendisini yanlışlıkla aradığı olmuştu.

"Merhaba, ben Dante," diyerek cevapladı telefonu.

"Merhaba Dante, ben Gloria."

Dante yataktaki bavulunun yanına oturdu. "Selam, Gloria. Senin için ne yapabilirim?"

"Eğer senin için de uygunsa, seninle buluşmak istiyorum. Yakın zamanda görüşmemiz mümkün mü?"

"Biraz meşgulüm aslında. Bu akşam Avrupa'ya uçuyorum."

"Senin evine gelmem mümkün mü? Bu gerçekten önemli. Ve eğer ülkeden ayrılıyorsan, bunu sen gitmeden önce halletmek isterim. Çok zaman almayacaktır."

"Telefonda halledemez miyiz?"

"Maalesef olmaz. Muhtemelen çok meşgul olduğunu anlayabiliyorum ama söz veriyorum, uzun sürmeyecek."

"Eh... Peki. Eğer uğramak istersen bu sabah evdeyim."

"On beş dakika içinde orada olurum."

Sözünün eri bir şekilde, Gloria tam on beş dakika sonra Dante'nin kapısında idi. Dante kapıyı açıp onu karşısında



bulduğunda, Gloria'da bir şeylerin değişmiş olduğunu düşündü. Gloria gülümsüyordu, hem de samimi bir şekilde.

"Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler, Dante. Buna minnettarım."

Dante ona bir koltuğa oturmasını önerdikten sonra sordu, "Sana bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler," diyerek cevapladı Gloria onu. "Söylediğim gibi, bunu olabildiğince kısa tutacağım." Derin bir nefes aldı. "Dante, John senin için çok güzel şeyler düşünüyordu. Sadece bir şef ve iş ortağı olarak değil, sen onun için gerçek bir arkadaştın. Ve korkarım, ben davranış biçimimle bu arkadaşlığı onurlandırmadım."

"Eh, ilişkimizdeki gerginliğin bir kısmı için benim de sorumluluk almam gerekiyordu."

"Hiçbir koşulda, John'un Pane Rubato'nun kapandığını görmek istemeyeceğini biliyorum. Ve sen bunun üzerinde çok çalıştın ve orayı çok özel bir yer haline getirdin. John olsa bununla gurur duyardı. Ve ben de, restoranı açık tutarak John'un anısını yaşatmak istiyorum. Dahası, sana restoranın geri kalan yarısını da vermek istiyorum ki tek patron sen ol. Bütün belgeler hazır."

Dante'ye bir yığın belge uzattı.

Dante bir süre sessiz kaldı. Gloria'nın söylediği her şey birbiriyle çarpışıyor gibiydi, sanki kafasının içinde minik bir arbede yaşıyordu.

En sonunda, "Sen... Ne?" diye sorabildi.

Gloria güldü. "Sana restoranını geri vermek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Senin birkaç imza atman lazım, sonra her şey hallolmuş olacak."

"Ama ne oldu da fikrini değiştirdin?"

"Kapanış için evrakları imzaladığın gün... O omleti yediğimde, John'un tam orada, bizimle olduğuna dair sıra dışı bir hisle sarmalandım. Ve uzun zamandır hissettiğim o kat-



lanılamaz acı üzerimden akıp gitti. Ne olduğunu pek anlamadım, dolayısıyla oradan ayrılmam gerekti. Geçtiğimiz birkaç gün içinde, ne yapmam gerektiği konusunda fikrim gitgide netleşti. John olsa böyle yapardı, dolayısıyla ben de böyle yapacağım.”

Dante kafasını salladı, hâlâ bütün bunların gerçek olduğuna inanamıyordu. “Ne diyebilirim ki? İnanılmaz derecede minnettarım. Bu çok nazik bir davranış. Teşekkürler.”

“Söylemek zorundayım, Dante, otuz yaş gençleşmiş gibi hissediyorum. Dolayısıyla, *ben sana teşekkür ederim.*”

Beş dakika sonra Gloria kapıdan çıkmış ve gitmeden hemen önce Pane Rubato’yu daha sık ziyaret edeceğine dair söz vermişti.

Dante, Kuş’u aradı. “Az önce ne olduğuna inanamayacaksınız.”

Kuş’a Gloria’yla olanları anlattı.

“Bu cidden delilik, D.”

“Sal’i ara ve ikiniz, yapabildiğiniz kadar elemanı işe geri alın. Yarın yeniden açılabiliriz.”

“İşe koyuldum bile, D. Adamım, bu senin Roma’ya yolculuğunla ilgili iyi bir işaret değilse ben de bir şey bilmiyorum.”

“Öyle umalım.”

Bir gün sonra, Dante Roma’daki Fiumicino Havaalanı’nda, Andrea’yla Renzo’yu kucaklıyordu.

“Şimdi artık ünlü bir televizyon yıldızısın, ha?” dedi Renzo.

“Programım daha yayınlanmadı bile.”

Andrea Dante’nin çantasını aldı. “Ama büyük bir yıldız olacaksın.” Gülümsedi.

“Seni ailemizin evine götürüyoruz,” dedi Renzo. “Aç mısın?”

“Açlıktan ölüyorum.”

“Umarım buradan bir an önce çıkabiliriz,” dedi Andrea. Taksi sürücüleri yeni konan bir vergi yüzünden ayaklanmışlar. Şu an Roma sokakları *un caos completo*: Tam anlamıyla



kaotik.”

Andrea’nın arabasına bindiler, muhtemelen 1990’lardan kalma, açık yeşil bir Fiat’tı bu. “Çok bir şeymiş gibi görünmediğinin farkındayım,” dedi Andrea, “ama Roma sokaklarını diğer her araba kadar iyi idare ediyor.” Sürücü tarafındaki pencereden arabaya girdi. “Kapıları kaynak yaptırmam gerekti çünkü ben sürerken açılıyorlardı.”

Renzo arka koltuğa geçti ve Dante de ön taraftaki yolcu koltuğuna kaydı.

Güneş yavaş yavaş batarken arabayla Roma’nın içinde ilerliyorlardı –aslında daha çok tıkanmış trafikte emekliyorlardı– ve Dante, şehirle ilgili ne çok anısının canlandığına şaşırmıştı. Çok güzel bir yerdi. Hatta, diye düşündü, gerçek aşkının kalbini kazanmak için mükemmeldi. Bir anda, her nasılsa, bir yorgunluk hissi suratına balyoz gibi indi.

Buna kalkıştığına inanamıyorum. Asla işe yaramayacak.

Ama eğer bunun gerçekten de işe yaramayacağını düşünüyor olsaydı, en baştan buraya gelmezdi. En kötü ihtimalle, hiçbir şey değişmez, her şey şu an olduğu gibi kalırdı. Ama eğer işe yararsa, sonsuza kadar gerçek aşkına sahip olacaktı. Eğer Charly onu reddederse, evine dönüp hayatını yeniden yoluna sokmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

En sonunda gidecekleri yere vardıklarında, Marcello ve onun karısı Anna, Nine Cara, Velia ve Fabiana Dante’yi kucaklar ve öpücüklerle karşıladılar. Nine Cara sadece bir anlığına ayağa kalkabilmişti ve elleri titriyordu. Dante’nin son gördüğünden çok daha zayıftı.

Dante, Marcello ve ailesine kendisini misafir ettikleri ve yardım etmeye olan gönüllülüklerine dair teşekkür etti. “*Garzie per avermi lasciato rimanere qui e per la vostra disponibilità ad aiutarmi.*” Marcello’yla yan yanalarken sordu, “Annen iyi mi?”

“Yemek yemiyor,” dedi Marcello, “uyumuyor. Sürekli ağlayarak Tanrı’ya onu da babamın yanına götürmesi için dua ediyor.”



“Belki ben yardımcı olabilirim.”

“Nasıl olabileceğini bilmiyorum.”

“İzin ver bu akşamki yemeği ben hazırlayayım.”

“Yorgunsun. Yemek hazırlamana izin veremem.”

“Lütfen. Size teşekkür etmek istiyorum. Ve göreceksin Nine Cara gözlerinin önünde düzelecek.”

Anna, o sabah kurutulmuş morina balığı aldığını, Dante'nin kullanması gerektiğini söyledi. Dante *bacala con peperoncino* hazırlamaya karar verdi, kırmızı acı biberle pişirilen kurutulmuş morinara balığı ve yanında da *tonnarelli cacio e pepe*, yani koyun peynirli ve karabiberli makarna yapacaktı.

Dante yemeği hazırlarken, Nine Cara —ki kendisi hiç İngilizce konuşmuyordu— Dante'ye yakın zamanda vefat etmiş kocasıyla ilgili bir sürü hikâye anlattı. Dante bu hikâyelerin hepsini, daha önce Roma'da yaşadığı sırada duymuştu ama ninenin kocasını özlediğini dilinden dökülen her kelimede duymak mümkündü.

“Ben genç bir kızken,” diye anlattı kadın, “sevdiğim adam Amerika'ya gidecekti. Bana evlenme teklif edeceğinden çok emindim, dolayısıyla gideceğini duyduğumda neredeyse ölüyordum. Nasıl olur da bütün kalbimi verdiğim bu adam beni arkasında bırakıp giderdi? Ayrılışından bir gün önce, öğrendim ki beni kendisine isteyen kötü bir adam, Vincenzo'ya, benim onunla yattığımı söylemiş. Yalancıyı buldum ve o mendeburun suratını öyle sert tokatladım ki, sanırım bir dişini kırdım. Ardından Vincenzo'ya koşup yalancının birine inandığı için onu da bir güzel haşladım. O günden sonra, Vincenzo asla benim yanımdan ayrılmadı. Öldüğü güne kadar.” Gözlerindeki yaşları sildi ve Andrea ninesine sarıldı.

Yemek hazır olduğunda, Marcello herkese birer kadeh Frascati doldurdu, yerel bir kuru beyaz şaraptı bu. Kendi kadehini kaldırıp konuştu, “Aşka.”

“Nine, ye,” dedi Andrea.

“Hakkımı daha sonraya ayırıyorum. Şu an aç değilim.”



“Hep böyle söylüyorsun ama asla yemiyorsun. Lütfen, birazcık olsun ye. Benim için, olmaz mı? Böylece senin için endişelenmem.”

“Senin için,” diyen nine yemeğinden bir lokma aldı ve gözlerini kapatıp bunun şu âna kadar yediği en harika yemek olduğunu söyledi. *“È la cosa più buona che abbia mai mangiato.”*

Marcello, Anna, Andrea ve Renzo, şok olmuş bir şekilde birbirlerine baktılar.

Nine tabağının yarısını bitirdikten sonra, Marcello, “Neredeyse bir yıldır, onu böyle yemek yerken görmemiştım,” dedi.

“Doğru, öyle değil mi?” diye sordu Anna, “Kırık kalpleri iyileştirebiliyorsun?”

“Sanırım,” diyen Dante kafa salladı.

“Küçük bir kız olduğum zamanlarda, büyükanmem bana Palermo’da yaşayan ve aynı güce sahip bir adamla ilgili masallar anlatırdı. Ben hepsinin efsane olduğunu sanmıştım.”

Nine, tabağında kalan biberli yağı da ekmeğiyle temizledikten sonra Marcello, “Tanrı senden razı olsun, Dante,” dedi. “Benden ve ailemden ne istiyorsan senindir.”

“Eh, biraz yardıma ihtiyacım var, biliyorsunuz.” Ardından masadaki herkese neden Roma’da olduğunu anlattı, büyükannesinin ziyaretlerinden ve Charly’yi elde etmek istiyorsa pişirmesi gereken yemekten bahsetti. “Kulağa delice geldiğini biliyorum ama denemek zorundayım.”

“*L’amore è pazzo*,” dedi Nine Cara, “aşkın kendisi delice.”

Marcello kafa salladı. “Ve güzel. Karımla yirmi beş yıldır beraberiz ve her gün birlikte çalışıyoruz. Yine de, onun yüzü benim kendi güneşim gibi, hayatımı aydınlatıyor. Eğer dünyadaki herkes böyle bir şeye sahip olabilseydi, hiç savaş olmazdı.”

“Umarım ben de öyle bir aşka sahip olurum.”

“Olacaksın! Roma kadar büyük bir kalbin var. Aşkla ilgili bildiğim bir şey varsa, o da sevdikçe sevildiğin. Ve biz de sana yardım edeceğiz.”



Dante gülümsedi. “Tamam o halde, işte benim planım.”

Konferansa gidebileceklerini ve Yeşil Pantolonlu’nun konferansının ardından Andrea bir işletme sahibi gibi ona yaklaşıp Yeşil Pantolonlu’yu bir iş yemeğine davet edebilirdi. “Savio’nun yerine. Savio Yeşil Pantolonlu seni beklerken onu orada tutup aperitiflerle oyalayacak.”

Dante, Velia’ya İtalyan devleti adına çalışan biri olduğunu söyleyip Meclis Başkanı Farello’yla iletişim kurmak için Charly’yle Marcello’nun restoranında buluşmak istemesinin mümkün olup olmadığını soracak. “Bu sırada Yeşil Pantolonlu da Savio’nun yerinde olacak.”

“Si,” dedi Velia, “eğlenceli olacak.”

“Harika. Yani Yeşil Pantolonlu, ben Charly’ye yemek pişirirken ayağımın altından uzakta, Savio’nun yerinde olacak. Tabi Quattro Uccelli’de yemek yapmamda bir sakınca olmadığını var sayıyorum, Marcello?”

“Tabii ki de yok!” diyerek cevapladı Marcello Dante’yi. “Mutfağımı kullanmandan onur duyuyorum.”

“Peki ben?” diye sordu Renzo. “Belki ben de Savio’nun yerinde olup Yeşil Pantolonlu’nun aperitiflerine müshil karıştırırım. Böyle olursa ayağının altında dolanmayacağı kesin.”

Marcello ve Anna gözlerini devirirlerken Dante güldü.

“İyi düşündün ama sanırım dikkatini dağıtsak yeterli olacaktır. Sen arka planda kalıp bütün işin sorunsuzca işlediğinden emin olacaksın.”

“Tamam,” dedi Renzo, “ben yönetmen olacağım.”

Dante gülümsedi. “Teşekkür ederim hepinize. Bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu size anlatamam bile. Şu an hayatımı kurtarıyor olabilirsiniz.”

Dante çenesini sıvazladı. “Gizlenmenin bir yolunu bulmalıyım ki beni görmesinler.”

Renzo somurttu. “Neden en baştan içeri giriyorsun ki?”

“Size Yeşil Pantolonlu’yu göstermem gerekecek.”



Renzo kafasını iki yana salladı. “Çok riskli. Başka bir yolu-
nu buluruz.”

“Oh yo,” dedi Dante, “bütün bunlar olurken dışarıda otu-
rup beklememin olur tarafı yok. Aklımı yitiririm.”

Renzo karşı koydu. “Ama...”

“Benim de gelmem lazım,” dedi Dante. O da karşı koyu-
yordu. “Gelmek zorundayım.”

Renzo bunun karşısında sadece, “Peki,” dedi.

“Ve öylece bir peruk ve bıyıkla bunu yapamam.”

“Peki bir şişman kostümüne ne dersin?” diye sordu Andrea.

Dante tek kaşını kaldırdı, “Şişman kostümü mü?”

“Evet, benim *Uomo Grasso* için giydiğim kostüm.”

“Bana olur mu ki?”

“Halledilebilir,” dedi Fabiana, “ama uzun sürecektir.”

Dante olumlu anlamda kafa salladı. “Saat birdeki konfe-
ransa yetişebildiğim sürece, bana uyar. Bu arada, konferansa
nasıl gideceğiz? Nuova Fiera’daymış.”

“Benim arabamı alınız,” dedi Renzo.

“Zamanın yarısında araban çalışmıyor bile,” dedi Andrea.
“Benim arabamı almalıyız.”

“*Donnicciola*,” dedi Renzo. “Arabanın kapıları açılmıyor
senin. Üzerinde şişman kostümüyle pencereden sığabilece-
ğini mi düşünüyorsun?”

“*Forse*: Belki. Olmaz mı?”

“Hmm,” Dante düşünerek durakladı. “Taksi sürücülerinin
grevi yarın da sürüyor olacak mı?”

“*Sì*,” diyerek ona cevap verdi Marcello. “Henüz bir anlaştı-
maya varılmadı.”

“O halde Renzo’nun arabasını almak zorundayız.”

Fabiana Dante’ye döndü. Yarın sabah ilk iş benim dairem-
de çalışmaya başlasak iyi olacak.”

“Sabah yedi nasıl?”

“Bana yeterince zaman kalır,” dedi Fabiana.

“Tamam, Dante, ben sabah altı buçukta seni buradan alıp



Fabiana'nın evine bırakırım," dedi Andrea. "Oradan da Nuova Fiera'ya geçeriz."

İkizler ve onların kız arkadaşları ayrıldıktan ve Marcello'yla ailesi yataklarına çekildikten sonra, Dante telefonunun alarmini sabah altıya kurdu ve ardından, kanepeye yerleşti.

"Büyükanne," dedi kendi kendine, "umarım bütün bunlar konusunda yanılmıyoursundur ve her şey yolunda gider." Gözlerini yumdu ve dakikalar geçmeden, uykuya dalmıştı.





Ertesi sabah, Dante suratında tatlı bir gülümseyişle uykusundan uyandı. Rüyasında, annesinin Des Moines'teki evindeydi. Bütün ailesi oradaydı ve ortalarındaki büyük masa yemeklerle dolup taşıyordu, makarna, ekmek, sebzeler, et... Büyükannesi bile oradaydı. Hep birlikte kadeh kaldırdılar, "Dante ve Charly'ye. *Cent'anni*: Yüz yıl boyunca."

Yanında dikilen Charly gülümsüyordu. Ve ardından öpüştüler. Büyükannesi Charly'ye, "Yüzüğü bir kez daha göster bakayım," dedi. Charly elini ileri uzattı ve büyükanne, "Senin elinde benim şişman parmaklarımda asla durmadığı kadar asil duruyor," dedi.

Hep birlikte güleştüler ve Dante'nin yeğeni Frankie, bir bip sesi çıkarttı. Dante'den başka kimse bunu fark etmiş gibi değildi. Dante Frankie'ye durmasını söylemeyi denedi ama kimse onu duymuyor gibiydi. Biplerler gitgide güçlendi, o kadar ki Dante gözlerini açtı.

Sabah güneşi pencerelerden içeri süzülüyordu. Dante doğrulup oturdu ve derin bir nefes aldı. Kendi kendine fısıldadı, "Bugün Charly'yi bulayım ve her şey yolunda gitsin."

Hazırlandıktan sonra mutfığa girdi ve çoktan orada olan Nine Cara, Dante'ye bir fincan espresso doldurup yumurtayla birlikte bir çörek, İtalyan jambonu ve mozzarella uzattı.

"Bugün enerjiye ihtiyacın olacak," dedi nine.

"Teşekkürler." Dante kahvaltısını ederken Nine Cara'yla ikisi Dante'nin Charly için hazırlayacağı yemekten bahsettiler.



“Kolay aslında. Benim elimden yediği ilk şey gorgonzola kremalı *gnocchi*’ydi.”

“*Farai gli gnocchi a mano?* *Gnocchi*’yi elde mi yapacaksın?”

“Evet, böylece yemeğe bütün sevgimi katabileceğim.”

Nine Cara gülümsedi. “*Che bella*. Ne kadar güzel.”

Andrea eve varmadan bir dakika önce sandviçini bitirdi. Evden ayrıldıkları sırada, Nine Cara ona şans diledi. “*Buona fortuna, caro.*”

Fabia’nın evine giden yol çok da kötü değildi ama Andrea’nın söylediğine göre, normalden biraz yavaştı. Andrea, “Yollar şimdiden tıkanmaya başlamış. Nuova Fiear’ya gitmek için kendimize bol zaman ayırmamız gerekecek,” dedi.

Dante’yi Fabiana’nın evine bıraktıktan kısa bir süre sonra Andrea, “Gidip daha şık bir şeyler giymeliyim. Öğlen geri dönerim,” diyerek oradan ayrıldı.

Fabiana’nın evindeki sonraki beş saatte, Dante kelleşmeye başlamış, pembe yanaklı ve bıyıklı ve üç çeneli yüz kırk kiloluk bir adama dönüştü. Üzerindeki yeşil takım, onu içeride tutmakta zorluk çekiyordu. Aynaya bakan Dante kendini tanımakta güçlük çekti.

Velia ve Andrea saat on bir buçukta geldiler. Dante’yi görür görmez, uluyarak gülmeye başladılar.

“Ah, bu *perfetto*,” dedi Velia.

Andrea ellerini çırpı. “Fabiana, sen tam bir ustasın.” Arından Dante’ye döndü. “O kostümün altında senin olduğunu kimse bilmeyecek.”

Velia da Andrea da ciddi iş kıyafetleri giymişlerdi. Velia’nın kıyafeti mavi çizgiliydi ve Andrea’nınki gri, balıksırtı desenliydi. Andrea’nın saçında yer alan mavi tutamlar da tamamen yok olmuştu.

“Siz ikiniz harika görünüyorsunuz,” dedi Dante. “Ama Andrea, sen bir işletmenin başında olmak için çok genç görünüyorsun. Fabiana, Andrea’nın biraz daha yaşlı görünmesini sağlayabilir misin?”



Fabiana kafasını salladı ve hızla Andrea'nın saçına birkaç gri telle gözlerinin kenarlarına biraz kırışıklık ekledi.

"Mükemmel!" dedi Dante.

"Şimdi otuzlarının ortasında görünüyorsun," dedi Fabiana.

Renzo, Andrea'ya, henüz yazıcıdan çıkarttığı iş kartlarını uzattı. "Bunları unutma," dedi. Kartlarda Roberto Andolini, VedreItalia genel müdürü yazıyordu ve hatta üstlerinde bir e-posta adresiyle bir telefon numarası bile vardı. "Telefon numarası benim numaram," dedi Renzo. "E-posta adresine bir şey göndermeye çalışırsa da sonuç alamayacak."

"Bunu düşünmen harika oldu."

Renzo, Velia'ya, Dante'nin bilgisayarından alınmış, Charly'nin fotoğraflarının çıktısını uzattı. Al, bu sayede onu gördüğünde doğru insanı bulduğunu anlarsın." Ardından saatine baktı. "Çıkmanız lazım. Saat çoktan 12.15 olmuş."

İki dakika sonra, Dante Renzo'nun 1970'lerden kalma mavi BMW 316'sının yolcu koltuğunda oturuyordu. Renzo anahtarı çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Bir kez daha denedi. Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Renzo direksiyonu yumrukladı. "Merda!"

Andrea cama çıktı. "Bunun için vaktimiz yok. Onu benim arabamla götürün."

Andrea'nın Fiat'ına doğru aceleyle seğirttiler.

"Pencereden geçmem mi gerekiyor?"

"Tek yol bu," dedi Andrea.

Andrea ve Velia, Fabiana'yla Renzo Dante'yi Andrea'nın arabasının ön koltuğuna doğru iterlerken öbür taraftan çekmekle meşguldüler.

"Dikkat edin de onu yırtmayalım," dedi Fabiana.

En sonunda, herkes Andrea'nın arabasına yerleşir yerleşmez, Andrea gaza bastı ve yola koyuldular. Renzo ve Fabiana onları Fabiana'nın elektrikli motosikleti üzerinde takip ediyordu. Andrea insanların, otobüslerin ve arabaların arasından sıyrılırken sıırıyordu. Önüne çıkan bir kamyonu korna



çalıp pencereden bağırdı, “Stronzo!” Dante’ye döndü. “Bugün burası karnaval gibi.” Velia çığlık atınca yeniden önüne döndü ve yol kenarında dikilen yaşlı adamı son anda gördü. Direksiyonu hızla çevirip Dante’yi arabanın içinde savurdu. “Ama ben bu şehirde her yere hızlı gidebilirim. Arkadaşlarım bana Hız Yarışçısı derler. Biliyorsun ya, çizgi filmdeki gibi.”

Ara sokaklardan ve caddelerden nasıl sıyrıldıklarını gördükten sonra, Dante yeğeninın takma adının “Çarpışma” olması gerektiğine daha çok ikna olmuştu. Bir anda, herkes öne doğru fırladı ve araba durdu. Önlerindeki yolda hiçbir şey hareket etmiyordu.

Andrea, arabanın gösterge panelini yumrukladı. “Yol kapalı.” Gidecek hiçbir yerleri yoktu ve öylece kalakalmışlardı.

Fabiana yanlarında durdu. “Ben gidip ne olduğuna bakaçağım.” Ardından arabaların arasından sıyrılıp ilerledi.

Bir dakika sonra, Andrea’nın telefonu çaldı, arayan Renzo’ydu ve bir kamyonla çarpışmış bir otobüsün tıkanıklığa yol açtığını ama kazanın trafiğin açılmasına yetecek kadar temizlenmek üzere olduğunu söyledi.

Onlara bir yıl gibi gelen bir sürenin ardından, en sonunda yol açıldı ve Andrea, “Çok geciktik!” dedi. Gaza bastı ve iki tarafı da duvarlarla örtülü dar bir yoldan aşağı fırladılar. “Yolumdan çekilin!” diye bağırdı Andrea bu sefer. “Âşık bir adam taşıyorum!”

Dante arabanın ön paneline tutundu. “Oraya vardığımızda sağ olmayı tercih ederim.”

“Dönüşü kaçırdın!”

Dante arkasını döndü ve Fabiana’nın doğru yola saptığını ve onun arkasında oturan Renzo’nun, kendilerini takip etmeleri için arabaya işaret ettiğini gördü.

“Merda! Sıkı tutunun!” Frenlere asıldı ve yüz seksen derecelik bir dönüş yaptılar.

Birkaç dönüş ve sapma sonrasında, Nuova Fiera Konfe-



rans Merkezi'nin önünde ani bir şekilde durdular. Saat çoktan 13.15 olmuştu.

"Bu kadar göz önünde arabandan çıkmaya çalışmam çok akıllıca değil," dedi Dante. "Köşede bir yere gidebilir miyiz?"

Andrea köşeyi döndü ve acı bir fren sesiyle durdu. Bir kez daha, Andrea ve Velia iterken, Renzo ve Fabiana çekti. Bu sefer, Dante arkasında bir şeylerin gevşediğini hissetti. "Sanırım popom çıkıyor."

"Popon mu?" diye sordu Renzo.

"*Culo'su*," dedi Fabiana.

"Poponun ne demek olduğunu biliyorum ama nasıl çıkar ki?"

Dante arabadan çıktığında poposunu salladı ve eskisi kadar sağlam hissettirmedeğini gördü. Ama diğerleri, onu dışarıdan her şeyin normal görüldüğü konusunda telkin ettiler.

Konferans merkezinin girişine doğru gittikleri sırada, Dante'nin bacakları sallanıyordu.

Ön kapılardan içeri girdiklerinde, saat neredeyse bir buçuk olmuştu. İçeri girmeye çalıştıklarında, mavi bir takım ceketi içindeki bir Yunan tanrısı onları durdurdu ve yaka kartlarını görmek istedi. "*Dove sono i vostri distintivi?*"

"*Non ci siamo ancora registrati*. Henüz kaydımızı yaptırmadık," dedi Velia.

Kapının önünde dikilen adam onlara önünde *Registro* yazan masayı işaretti. Kırka yakın insan kaydolmak için sırada bekliyorlardı. Bir yarım saat daha geçtiğinde Dante, Velia ve Andrea ön sıraya ulaştılar ve üç günlük giriş kartlarının dört yüz elli dolar olduğunu öğrendiler. Bu miktar, Dante için Charly'ye karşı hissettiklerini gösterme şansının yanında küçük kalıyordu.

Bir kez içeri girdiklerinde, Dante, "Oturum neredeyse bitti ama acele edersek sonrasında onları yakalamamız mümkün," dedi. Tam yürümeye başlamıştı ki, sol poposunun gevşediğini ve pantolon bacağına doğru kaydığını hissetti. Velia dehşetle iç çekti. Dante yerinden oynamış kısmı bir tuvalet



bulana kadar tutmayı başardı ve ardından Andrea'yla ikisi bir kabine girip popoyu eskiden olduğu yere yakın bir yerlere tutturmanın yolunu aradılar. Tuvaletten çıktıklarında Velia Dante'yi hızla kontrol etti.

"Biraz çarpıksın."

"Düzeltecek zamanım yok, Charly'yi kaçıracağız." Göbeğini kavradı ve yamulmuş *culo*'sunun izin verdiği kadar hızla yürüdü.

Yeşil Pantolonlu'nun oturumunu bulduklarında, çoktan bittiğini gördüler. İnsanlar etrafta dolanıyorlardı ve Dante Yeşil Pantolonlu'yu başka birkaç insanla konuşurken gördü. Charly ise görünürlerde yoktu. Velia ve Andrea'ya eğildi. "Mavi ceketli adamı görüyor musunuz? İşte o, Yeşil Pantolonlu, Charly'nin erkek arkadaşı."

"Çok güzelmiş," dedi Velia.

"Ah, bu bana yaptığımız her şey konusunda kendimi biraz daha iyi hissettirdi."

"Özür dilerim. Ama üstündeki her şeyin altında, sen de güzelsin."

"Teşekkürler." Dante şişman şişman gülümsedi.

Renzo ve Fabiana onlara yaklaştı, Renzo'nun suratında muzip bir sırıtiş vardı.

"Nasıl içeri girdiniz?" diye sordu Dante.

"Yükleme kapısından içeri sızıttık."

Andrea, Yeşil Pantolonlu'yu kardeşiyle Fabiana'ya gösterdi. Charly hâlâ etrafta görünmüyordu.

Dante elini Andrea'nın omzuna koydu. "İşe koyulma vakti." Karnını düzeltti. "Ben seninle gelirim."

Yeşil Pantolonlu ve ona eşlik eden insanların arasına karıştılar. "Özür dilerim, Signor Lancaster," dedi Andrea. "Ben Roberto Andolini, Vedreitali Şirketi'nin genel müdürüyüm." Yeşil Pantolonlu'nun elini sıkıp ona kartını uzattı. Ardından Dante'yi işaret etti, "Bu benim iş arkadaşım, Luca Brasi. Bir dakikanız var mı?"



Yeşil Pantolonlu onaylayarak kafa salladı ve konuşmakta olduğu gruptan izin isteyerek ayrıldı.

“Bu hafta bir gün,” dedi Andrea, “sizinle buluşup yemek yemek istiyorum, ortaklıkla ilgili.”

“Üzgünüm,” dedi Yeşil Pantolonlu. “Yarın Tuscany’ye gitmek için şehirden ayrılıyorum, ufak bir tatil planım var.”

Ayrılmak? Tuscany’ye gitmek? Yarın?

Dante derin bir nefes aldı. *Sakin ol.*

Charly için bu akşam yemek pişirmek zorundaydı. Hayatı buna bağlıydı.

Andrea Dante’ye baktı. Gözlerindeki yardım çağrısı çok netti.

“Belki de,” dedi Dante, “bu akşam görüşebiliriz...”

“Üzgünüm ama bu akşama öncelikli bir randevum var.” Yeşil Pantolonlu bir dakikalığına durakladıktan sonra, “Ama saat sekizden önce Aşıklar Çeşmesi’nde olmam gerekmiyor. Yedi desek, yarım saatlik bir buluşma sizin için uygun olur mu?”

Orospu çocuğu! Bu akşam teklif edecekti.

“Kulağa mükemmel geliyor,” dedi Andrea. “Oranın yaklaşık bir blok gerisinde kalan bir kafe var, Via delle Muratte’ta yer alan Casa della Panna.”

“Kulağa iyi geliyor.” Yanında taşıdığı çantasının ön gözünden telefonunu çıkarttı. “İzin verin ajandama kaydedeyim. Saat yedi. Casa della Panna. Ve sokağın ismi ne demiştiniz? Via delle Morat mıydı?”

“M-u-r-a-t-t-e.”

“Teşekkürler. O halde saat yedide görüşürüz.”

Yeşil Pantolonlu’nun yüzü aydınlandı. Dante neye baktığını görmek için kafasını çevirdiğinde, onlara doğru yürümekte olan Charly’yi gördü. Gözlerinin mavisi etrafı aydınlatıyor gibiydi. Kalbi göğüs kafesinin içinde hızlanırken neredeyse Charly’ye sarılma arzusu altında eziliyordu.

“Charly,” dedi Yeşil Pantolonlu. “Bay Andolini ve Bay Brasi’yle tanışmanı istiyorum.”



Charly Andrea'nın elini sıktı. "Sizinle tanışmak güzel." Ardından uzanıp Dante'nin etli elini kavradı.

Dante boğazını temizledi. "*Piacere.*"

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Charly ve ardından Yeşil Pantolonlu'ya döndü. "Konuşmanıza dönmeniz için sizi rahat bırakıyorum."

"Hayır, hayır," dedi Andrea. "Bizim konuşmamız bitmişti. *Signor*, sizinle daha sonra görüşmeyi iple çekiyorum." Charly'ye doğru başıyla selam verdi, "*Signora*, sizinle tanışmak zevkti. *Ciao.*"

Kendi gruplarına doğru aceleyle yürüdüler. "Bu akşam teklif edecekmiş." Herkesin gözleri pörtledi. Fabiana eliyle ağzını örttü. Dante Velia'ya, "Ama bu akşam için bir görüşme ayarladım. Bu akşam Charly'nin Quattro Uccelli'ye getirmeliyiz."

"*Si,*" dedi Andrea, "*Deve essere là alle sette.* Saat yedide orada olmalı."

"Şimdi gidiyor," dedi Velia.

Charly koridora doğru ilerlediği sırada Yeşil Pantolonlu ona, "Unutma: saat sekizde, Âşıklar Çeşmesi'nde," diyordu. Ardından telefonunu işaret etti, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj atarsın."

"Bu akşam görüşürüz," dedi Charly. Odadan çıktığında, Velia da onu izledi.

Dante de diğerleriyle aynı yönde paytak paytak yürüdü ama saniyeler içinde onlardan oldukça geride kalmıştı.

Renzo arkasından yaklaştı. "Dante. *Culo'n.*"

Tam o anda, Dante zaten yerinde durmayan poponun dizinin arkasına doğru kaydığını hissetti. Renzo düşen parçayı tutup olması gereken yere geri yerleştirdi.

"İnsanlar bakıyor," dedi Dante.

"*Culo'n* pantolonundan kayıp düşünce nasıl bakacaklarını düşün bir de," dedi Andrea. "Fab, onu düzeltmek zorundasın. Vel'e bir saniye sonra yetişiriz."



Dördü birden bir kez daha erkekler tuvaletine daldılar ve olabildiğince hızlı bir şekilde, Dante'nin poposunu ait olduğu yere sabitlediler. Bu noktada artık ne kadar kötü gözük-tüğünün Dante için bir önemi yoktu. Hep birlikte tuvaletten çıktıklarında birkaç kalkmış kaşı görmezden gelerek geldikleri yere geri yürüdüler. Çıkışa kadar yürüyüp Charly'nin bir arabaya binip uzaklaşmasını izlediler. Velia kaldırım kenarında dikiliyordu.

“Lütfen bana,” dedi Dante, “Charly'nin görüşmeyi kabul ettiğini söyleyin.”

En sonunda Velia'nın yanına vardığında, kız, “Onunla konuştum ama buluşamayacağımızı söyledi,” dedi. “Onun kim olduğunu bilmeme bile şaşırmıştı. Burada resmî bir amaçla bulunmadığı için meclis başkanının adına görüşemeyeceğini söyledi.”

Velia derince iç geçirdi. “Çok üzgünüm.”





Dante parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Olumlu düşünmeye devam edip her şeyin yolunda gideceğine inanmak istiyordu ama bütün yaptığı planlar elinin altından kayıyordu.

“Saat yedide Charly’yi restorana getirmenin bir yolunu bulmalıyız.” Başparmağını dişledi. “Ama nerede olduğunu, nereye gittiğini bilmiyoruz.” Başı zonkluyor, midesi sızlıyordu. “Şu an saat kaç ki?”

“Neredeyse iki buçuk,” diyerek onu cevapladı Velia.

“Yani dört buçuk saat içinde onu Quattro Uccelli’ye getirmeliyiz. Ve benim bir de yemek pişirmem lazım. Sanırım işe yaramayacak. Nasıl olabilir de...”

“Bekle,” dedi Fabiana. “Saat sekizde, erkek arkadaşıyla aynı anda Âşıklar Çeşmesi’nde belirsen nasıl olur? Kabul ediyorum, gariplik bir durum ama o noktada seçim ona kalmış olacak.”

“Bana ne kadar sinirleneceğini hayal dahi edemiyorum. Ve büyükannem bana geldiğinde, Charly’nin beni, yemeğimi yemeden önce görmemesi gerektiğini söyledi.”

“Ve onun için yemek pişirmen gerektiğini de mi?” diye sordu Andrea.

“Büyükanenin söylediği buydu.”

“Belki de,” dedi Renzo, “böyle olması gerekiyordur. Belki büyükanne bir hata yapmıştır. Ya da belki sen onu yanlış anlamışsındır.”

“Hayır,” dedi Dante. “Charly için yemek pişirmek zorundayım. Zorundayım.”

“O halde,” dedi Andrea, “sen de öyle yaparsın.”



“Ama nasıl?” diye sordu Fabiana.

O noktada, Dante’nin nasıl olup da Charly için yemek pişireceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Büyükannesi ona emri vermişti ama nasıl yapacağına dair yol göstermemişti. Ardından, üzerine düşen bir yıldırım gibi, aklına bir fikir geldi. “Peki Yeşil Pantolonlu’nun telefonunu aşırıp o telefonda Charly’ye babanın restoranına gelmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj atarsak?”

“Nasıl yani?” Velia gözlerinde bariz soru işaretleriyle Dante’ye bakıyordu.

“Ona planlarda bir değişiklik olduğunu söyleriz. Âşıklar Çeşmesi yerine Quattro Uccelli’de buluşmak istediğini söyleriz.”

“Harika!” diyerek onayladı Andrea.

“Bu işe yarayacaktır,” dedi Renzo.

Hep birlikte konferans merkezine döndüler, Andrea, Velia ve Dante ön kapıdan girerlerken Renzo ve Fabiana yükleme kapısını kullandı. Beşi, dağılıp Yeşil Pantolonlu’yu arayacaklardı. İçlerinden biri onu bulduğunda, beşi birleşerek telefonu almayı deneyeceklerdi.

Dante koridorlarda paytak adımlarla dolaşırken bir yandan Yeşil Pantolonlu’yu arıyor ve bir yandan da telefonu çalmanın ne kadar zor ve riskli olacağını, bunun için arkadaşlarının aldığı riskleri ve eğer her şey yolunda gitmezse olacakları düşünüyordu. Yarım saat, Yeşil Pantolonlu’dan hiçbir iz olmadan geçti, diğerlerinden de onu bulduklarına dair bir mesaj gelmemişti. Saat yediye kadar sadece dört saati kalmıştı. Hâlâ, önce Marcello’nun evine dönmesi –ki bu muhtemelen bir saat kadar sürecekti– ve üzerindeki bu kostümden kurtulması gerekiyordu. Duş alıp üzerindeki yapışkan maddeden arınması lazımdı; ki bu da en az on beş dakikasını alacaktı. Ardından Quattro Uccelli’ye gitmeli ve *gnocchi*’yi hazırlamalıydı. Yalnızca patateslerin fırında pişmesi bile kırk beş dakika sürerdi. Pişmiş *gnocchi*’nin de en az bir saat din-



lenmesi gerekiyordu. Bunların hepsi üç saat ediyordu, bu da Yeşil Pantolonlu'nun telefonunu alıp oradan Charly'ye mesaj atmaları için sadece bir saatleri kaldığını gösteriyordu. Dante çenesini o kadar sıkımtı ki dişlerinin baskı altında kırılıp dökülebileceğini düşündü.

İnsanların girip çıktığı bir oturma odasının kapısında durakladı. İnsanlar yanından geçerken gizlice onun cüssesine bakıyorlardı. Bu sırada Dante, Charly'yi Quattro Uccelli'de hayal etmeye çalıştı; onun için pişirdiği yemeği yiyip Dante'ye onu sevdiğini söylerken. Fikirle birlikte kalbi içinde iki katına çıkmış gibiydi.

Tam o anda, telefonu titredi. Fabiana'dan gelen bir mesaj, Yeşil Pantolonlu'yu sergi salonuna girerken gördüğünü söylüyordu. Dante hızlı adımlarla yürüyen merdivene yöneldi ve koca poposuyla insanların yanından geçmesini engelledi. Bir başka mesaj, Fabiana'yla Andrea'nın buluşup SunPower adlı bir şirketin siyah ve altın renkli armasının altında, salonun güneybatısında olduklarını söylüyordu. Birkaç mesaj ve beş dakika sonra, hepsi birden ticaret sergisi salonundaydı.

Yeşil Pantolonlu, SunPower'a ait stantta, bir konuşmaya dalmıştı. Çantası kolunun altına sıkıştırılmıştı.

Dante İtalyanca konuşarak, "Daha önce, telefonunu çantasının ön gözünden çıkarttığını görmüştüm. Sizce bütün çantayı mı yoksa sadece telefonu mu almalıyız?" diye sordu.

"İkisi de kolay olmayacaktır," diyen Andrea kafasını iki yana salladı.

"O minik sokak hırsızlarına ihtiyacımız var, şu turistleri cepleyenlere," dedi Renzo. "Asla yakalanmıyorlar. Turistler ya soyulduklarını anlamıyor ya da ufaklıkları asla yakalayamıyor."

"Belki de," dedi Fabiana, "onların numaralarından birini kullanabiliriz. Çocuklardan biri hedefin dikkatini dağıtır ve suratlarına bir dergi ya da gazete tutarken diğeri de arkadan dolanıp alınacak şeyi aşırır."



“Bu işe yarayabilir,” dedi Dante.

Velia üzerindeki takım ceketini çıkartıp “v” yakalı bluzu- nu ve onun altında cömertçe sergilenen göğüslerini ortaya çıkarttı. “Fab’le ikimiz dikkat dağıtma kısmını alabiliriz. Biri- nizin de aşırma işini üstlenmesi lazım.”

“Ben ölü bir adamın bile arkasından dolanamam,” dedi Dante. “Ve Andrea, siz ikiniz çoktan tanıştınız.”

“O halde ben denerim,” dedi Renzo.

“Velia,” Andrea kıza baktı, “ona ne söylemeyi düşünüyor- sun?”

Velia bir saniyeliliğine soruya cevap düşündü. “Ah, bul- dum! Ona öğleden sonraki sunumunu kaçırdığımı söyler ve sunumun bir kopyasını şirketinin internet sitesine yükleyip yüklemeyeceğini sorarım.”

“Kulağa mükemmel geliyor,” dedi Dante. “Şimdi doğru âni beklemeliyiz.”

Yeşil Pantolonlu konuştu, konuştu, konuştu ve konuştu ve onlar da beklediler. Bir noktada Renzo, “Bu adam hiç su- suyor mu?” diye sordu.

Yirmi dakikanın sonunda, Yeşil Pantolonlu en sonunda, “Bana sizinle tanışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle daha fazla konuşmayı ipte çekiyorum,” dedi.

Renzo öne eğildi, “Eminim çekiyordur.”

Yeşil Pantolonlu arkasını dönüp gruplarının aksi yönde yürüdü.

“Tamam,” dedi Renzo. “Harekete geçmemiz lazım.”

Velia ve Fabiana, birkaç metre sonra ona yetiştiler ve Velia İngilizce, “Özür dilerim, Bay Langston?” dedi.

Yeşil Pantolonlu ona dönüp gülümsedi. “Evet?” Arkada dikilen Dante’yi gördüğünde, el salladı. Dante gülümseyerek aynı hareketle karşılık verdi.

Velia ve Fabiana adama olabildiğince yaklaştılar ve Velia neredeyse göğüslerini adamın koluna yasladı. Konuşmanın geri kalanı Dante’nin dikildiği yerden duyulmuyordu ama



Dante, göze batmayacak kadar yakından izlemeyi sürdürdü. Velia Yeşil Pantolonlu'yla konuşup açık bir şekilde flört ederken, Renzo, Yeşil Pantolonlu'nun arkasına yaklaştı ama belli ki bir şeylerden şüphelenen adam, çantasını kolunun altına iyice sıkıştırdı. Çantaya şu an dokunmayı denemek bile anlamsızdı.

Üçü, başarısız girişimlerinden elleri boş döndüler.

“Bunun nasıl olup da işe yarayacağını göremiyorum,” dedi Dante. “Ve ne kadar etrafında takılırsak o kadar şüphelenecek. Bu kılığım pek de göze batmayan bir kılık değil. Belki beni Marcello'nun evine geri götürmelisiniz. Üzerimi değiştirip restorana gidip yemek pişirmeliyim. Belki o zaman işe yarayacak bir fikir bulabilirim.”

“Bu kadar çabuk pes edemeyiz,” dedi Andrea.

“Bu daha ilk denememizdi,” diye ekledi Renzo.

“Bilmiyorum. Bu noktada artık beynim kızardı, hiçbir şey benim için bir anlam ifade etmiyor.”

Renzo'nun gözleri büyüdü. “Bak, Yeşil Pantolonlu tuvalete giriyor. Bir fikrim var.”

Dante onun kolunu kavradı. “Ne yapacaksın?”

“Şimdi gitseniz iyi olur. Ve hızlı davranın. Ben sizinle arabada buluşurum.”

“Oh, ben bu bakışı biliyorum,” dedi Andrea. “Gerçekten buradan gitsek iyi olur.”

“Renzo...” Dante karşı koymayı denedi ama Renzo arkasına bakmadan yürümeye devam etti.

Dante, Andrea, Velia ve Fabiana olabildiğince hızlı bir şekilde konferans merkezinden çıktılar. Arabaya vardıklarında, Dante pencereden sığıştı. Tam arka koltukta kendisini düzeltiyordu ki, Renzo binanın arkasından koşarak belirdi, sırtıyı ve elinde Yeşil Pantolonlu'nun çantasını tutuyordu.

“Andiamo!” diye bağırdı. “Gidelim! Fab, git! Ben Andrea'yla gelirim.”

Fabiana kaskını kaptığı gibi elektrikli motosikletine bindi ve hızla ortadan kayboldu.



Velia arabanın arka koltuğuna, Dante'nin yanına atladı. Andrea sürücü tarafına süründü. Bir saniye sonra Renzo, yolcu koltuğu tarafındaki camdan içeriye kafalama dalıp aynı sırada gaza basmakta olan ikizine tosladı.

Renzo uluyarak gülmeye başladı. "Onu pantolonunu indirmişken yakaladım. Gerçekten! Tuvalete girdiğimde, kabinlerden birine yürüdüğünü gördüm ve çantasını yere koydu. Yanındaki kabine girdim, çantayı kaptım ve yükleme kapasısından kaçabildiğim kadar hızlı kaçtım. Ne yöne gittiğimi gördüğünü bile sanmıyorum."

"Renzo, sen delisin," dedi Dante.

Renzo dişlerini cömertçe sergileyerek sırttı. "Ama çantayı aldım."

Çantayı Dante'ye uzattığında Dante, "Ah, adamım, bu çok yanlış," diyerek çantayı aldı. Çantayı açtı ve içine baktı. Ana bölmede telefon yoktu. Öndeki fermuarlı gözde de. "Siktir," dedi. "Burada değil."

"Emin misin?" diye sordu Renzo.

Dante çantayı Renzo'ya geri verdi ve Renzo çantanın içindekileri kucağına boşalttı. İçinde gerçekten de telefon yoktu. Ardından Renzo kendi kendine bir küfür savurdu. "Hadi be oradan!"

Kalan üçü bir ağızdan, "Ne?" diye sordu.

Renzo bir pasaportu kaldırdı. "Eğer Yeşil Pantolonlu Fransız değilse..." pasaportu açıp başını öne eğdi, "Yanlış çantayı çalmışım."





Andrea ebeveynlerinin evine dönerken, Dante sahte çenesini söküp çıkarttı ve kendisine verdiği acıdan belirgin bir haz aldı. “Eh, eğer bu da evrenin bana bir hata yaptığını söyleme biçimi değilse ne, bilmiyorum.”

“Bir hata yaptım,” dedi Renzo.

“Hayır, telefonu çalmak benim aptalca fikrimdi. Bu kadar düşebildiğime bile inanamıyorum. Ve şimdi zavallı bir Fransız, pasaportunu kaybetti. Belki de Roma’ya gelmem bile hatlıydı. Belki Charly’yle olmak benim kaderimde değil.”

Velia elini Dante’nin koluna yerleştirdi. “Roma’ya gelmekle hata etmedin. Sên âşıkısın ve burada olman bunu net bir biçimde ortaya koyuyor. Yeşil Pantolonlu, Charly’yle Âşıklar Çeşmesi’nde buluşana kadar bizim hâlâ...” Saatine baktı, “Beş saatimiz var. O zamana kadar yeni bir şeyler buluruz.”

Dante derin bir nefes aldı. “Bilemiyorum. Şu an, sadece kafamı netleştirmek istiyorum. Başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum.” Arkasına yaslandı ve Dante gözlerini yumup Marcello’nun evine giden yolun gerisinde bir daha da açmadı.

Yarım saat sonra, Dante Marcello’nun banyosundaydı, kafasındaki fazlalıkları, karnını yırtıp çıkartmış, poposunu yere atmıştı. Ardından sıcak duşa girdi ve bugünkü kimliği Luca Brasi’yi üzerinden yıkadı. Luca Brasi üzerinden yıkandıkça, kafası temizlendi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Yeşil Pantolonlu... Dante kendini durdurdu. Bundan sonra ona gerçek ismiyle hitap edecekti. *Hugh*, saat yedide Casa della Panna’da olacaktı. Dante oraya gidecek (Quattro Uccelli’den



yaklaşık bir kilometre uzaktaydı, dolayısıyla yürüyerek de gidebilirdi) ve Yeş-Hugh'la erkek erkeğe konuşup Charly'yi Quattro Uccelli'de görmek için bir şans isteyecekti. Yarım saatliğine, belki sadece on beş dakikalığına. Böylece bu işe karışmış herkes, Dante'yle Charly'nin birlikte olmasının kaderde olup olmadığı cevabını almış olurdu. Eğer olmazsa da, diyerek kendini avutuyordu Dante, bu bana bir kapanış, bir veda için şans verecektir. Hugh'u, Charly'nin bu şansı hak ettiğine inandırmak zorlu bir iş olacaktı. Ama bu noktada daha başka bir seçeneği yoktu. Numaralarla ve aldatmacayla işi bitmişti, artık daha olgun bir yoldan gitmeliydi. Eğer Hugh hayır derse ısrar ederdi ve eğer gerekirse, Âşıklar Çeşmesi'nin yanında beklerdi. Evet, büyükannesinin söylediği gibi, eğer Charly yemeğini yemeden önce Dante'yi görürse, bu Dante'nin onu sonsuza kadar kaybetmesi anlamına gelebilirdi ama bu riski göze almak zorundaydı. Bu noktada, Charly'yi zaten çoktan kaybetmişti ve eğer onun için Roma'ya geldiğini bilmezse de böyle kalacaktı.

Banyodan çıkan Dante, valizinden Charly'yi göreceği zaman giymek için birkaç şey seçti: krem rengi, kısa kollu ipek gömlek, siyah pantolon ve siyah, İtalyan mokasen ayakkabılar. Bunları yemeği pişirdikten sonra giyecekti.

Andrea ve Renzo'nun Nine Cara'yla konuşmakta olduğu mutfağa geçti.

Andrea, "*Sappiamo quanto siate dispiaciuti per il passaporto del francese.*" Fransız adamın pasaportu konusunda ne kadar üzüldüğünü biliyorduk. Dolayısıyla Velia ve Fabiana konferansa geri dönüp çantayı Kayıp Eşya Bürosu'na bıraktılar."

"Teşekkürler," dedi Dante.

Renzo sıırttı. "Ve biz bir plan yaptık."

"Ben de yaptım," dedi Dante. Renzo, Andrea ve Nine beklenti içinde kafa salladılar. "Casa della Panna'da Hugh'la konuşacağım."



“*Chi è Hugh?*” diye sordu Nine Cara, “Hugh kim?”

Andrea ona eğildi. “Hugh, erkek arkadaş.”

Ninenin gözleri yerinden uğradı.

Dante devam etti. “Ve ondan Charly’yle görüşmeme izin vermesini isteyeceğim.”

Nine Cara kafasını şiddetle iki yana salladı. “Hayır, hayır, hayır.”

“Dante,” dedi Andrea. “Bunun işe yarayacağına inanıyor olamazsın.”

Renzo dua ediyormuş gibi ellerini birleştirip konuştu, “Ben olsam seni sevdiğim kadınla on beş saniye görüştürmek yerine öldürdüm.”

“Bırak sana kendi planımızı anlatalım,” dedi Andrea.

“Yardım etmekteki istekliliğinizi anlıyorum,” dedi Dante. “Ve bana şu âna kadar yaptığınız yardımlara da minnettarım. Ama bütün bunları enine boyuna düşündüm ve Hugh’la konuşmaya karar verdim, erkek erkeğe. Muhtemelen ben Hugh’la konuştuktan sonra birilerinin Charly’yi Quattro Uccelli’ye getirmesi gerekecek. Eğer aranızdan biri bunu yapabilirse, çok mutlu olurum.”

“Ve sen,” dedi Andrea, “Yeşil Pantolonlu’nun onunla restoranda konuşmana izin vereceğini mi düşünüyorsun?”

“Ondan isteyeceğim şey bu, evet.”

“Neden evet desin ki?” diye sordu Renzo.

“Çünkü cevabı o da benim kadar bilmek istiyor. Charly’nin beni değil onu seçeceğini bilmeye ihtiyacı var. Charly’nin beni değil, onu sevdiğini bilmeye. Ve ikimizden birinin cevabı kesinkes öğrenmesinin tek yolu, Hugh’un Charly’yle görüşmeme izin vermesi.”

Andrea derin bir soluk koyuverdi. “Karar verdiğini görüyorum.”

Renzo ellerini inanmazlıkla havaya savurdu. “Ama...”

Andrea elini kardeşinin koluna koydu. “Bu karar Dante’nin.”

“Teşekkürler. Sanırım şimdi Quattro Uccelli’ye gideceğim.”



“Oraya nasıl gidileceğini hatırlıyor musun?” diye sordu Renzo.

Dante gülümsedi. “Bir yıl boyunca her gün o yolu yürüdüm.”

Yirmi dakika sonra restorana varmıştı. Restoranı son gördüğünden bu yana geçen on dört yılda çok bir şey değişmemişti. Dışarıda, üstü mermer olan masalar (akşam yemeği saati geldiğinde masalar örtülerle kaplanıyordu) öğlen güneşi altında boş duruyorlardı. Kimsenin olmadığı yemek salonu küçük, sessiz ve öğlen saatlerinde loş aydınlatılmış bir şekilde, Dante’nin orada çalıştığı zamanla neredeyse birebir aynıydı. İki karşılıklı duvar sarıyken arkadaki duvar süngerle turuncuya boyanmıştı. Genç bir adamken ve bütün dünyanın ayakları altında serili olduğuna inandığı zamanlara dair anılar aklına dolmuştu. Roma’ya ayak bastığı zamandan beri çok ciddi işler başarmış, büyük başarılar elde etmiş olsa da, genç olduğu zamanlara bir özlem duymaktan kendini alamadı.

Anna yanına geldi ve Dante’ye İtalyanca olarak, “Marcello seni mutfakta bekliyor ve ben de senin için dua ediyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim, Anna.”

Küçük mutfak, akşam yemekleri için hazırlanmaya başlamış birkaç kişinin çıkarttığı sesler hariç oldukça sessizdi.

Marcello elini uzatıp Dante’nin yemekleri rahat pişirmesi için etrafı boşalttığını söyledi. “*Dovresti essere in grado di lavorare in pace qu.* Burada huzur içinde çalışabilmelisin.”

Ortada büyük bir hazırlık masası vardı. Tavalar, tencereler tepeden sarkıyordu. Ana mutfaktaki ocaklardan ve fırınlarından sadece birkaç adım uzaktaydı.

“İşlerine engel olmadığımdan emin misin?” diye sordu Dante.

“Evet, oldukça eminim. Ve lütfen, bir şeye ihtiyacın olduğunda alıp kullanmaktan sakın çekinme.”

Dante gözlerini yumup elindeki işe odaklandı. Charly’nin yüzünü gözlerinin önüne getirdi. Patatesleri toplayıp fırına sürdü. Patateslerin olmasını beklerken mutfakta biraz aran-



dı ve bir paket nohut unu buldu. Belki aperitif olarak *panelle* yapabildi, Sicilya'ya özgü bir çeşit etli ve sebzeli börekti bu. Peki bunları bir şeyle süslemeli miydi? Oda buzdolabına yürüdü ve iyi görünen biraz roka buldu. Roka ve cevizli pesto makarnası, menüye güzel bir ekleme olabilirdi.

Gereken her şeyi topladıktan sonra börekleri yapmaya koyuldu. Suyu, zeytinyağını ve tuzu geniş bir sote tavasına döktükten sonra katılaşana kadar yavaşça çırparak nohut ununu ekledi. Çırpmayı sürdürürken Charly'yi kollarının arasında tuttuğunu düşünüyordu. Hamur tavanın kenarlarına doğru akmaya başladığında, hamuru yağlanmış bir fırın tepsisine aldı ve eşit bir şekilde yayarak tepsiye doldurdu. Soğuması için bir kenara bıraktı. Charly geldiğinde birkaç parçayı kızartırdı.

Sıra pestoya gelmişti. Ocakta cevizleri kızartırken Charly'nin gözlerini ve büyüleyici gülümseyişini düşündü. Cevizler kahverengiye döndüğünde, onları bir robota attı. İki diş sarımsağı da üstüne ekledikten sonra tamamen parçalanana kadar hepsini robottan geçirdi. En son, rokayı da ekledi, üzerine sızma zeytinyağı, limon suyu ve parmesan peyniri ekledikten sonra, her şey yumuşayana kadar iyice karıştırdı.

Börekler ve pesto hazır olduğunda, patatesleri fırından çıkartma vakti gelmişti. Patateslerin içini çıkartıp onları seramik bir kaba aldı ve *gnocchi* için gereken hamuru bu patateslerle yapabileceğinden emin oldu. Hamuru yoğururken unu ekledi ve bu sırada, Charly'ye onu sevdiğini söyledikten sonra onu öpeceğini düşündü. Güzel yüzünü parmaklarıyla okşamayı... Sonsuzluk vaat eden gözlerinin içine bakmayı...

Dante *gnocchi* yapmayı bitirdi ve kurumaları için kenara bıraktı. Saat altıyı yirmi geçiyordu. Yemeğin esas kısmı bitmişti. Dante üzerini değiştirdi. Anna ve Marcello, Renzo'yla Andrea'nın kendisiyle Casa della Panna'da buluşacağını söylediler. Ardından, Dante mekândan ayrılırken ona şans dile-diler.



Casa della Panna'ya yürüdüğü sırada, Dante'nin akli Hugh'a söyleyeceği şeylerle doluydu. Kelimeler, argümanlar. Hugh'un ne söyleyebileceğini, kendisinin ne cevap verebileceğini düşündü. Kendisini Casa della Panna'nın kapısında bulduğunda, daha yürümeye başlayalı beş dakika olmamış gibiydi.

"Dante?"

Kafasını kaldırıp bakınca Hugh'un dışarıdaki bir masada oturmakta olduğunu gördü.

Dante, Hugh'un masasına yürüyüp karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti, "Oturabilir miyim?"

Hugh kaşlarını çattı. "Aslını istersen, bir dakika içinde bir toplantım var."

Dante boş sandalyeye oturdu. "Toplantı yalandı."

"Ne?"

"Seninle buluşma ayarlayan benim yeğenimdi. Ben de onun iş arkadaşıydım, şişman adam, Luca Brasi."

Hugh'un gözlerinde "*Anlaşılmadı*" yazısı belirdi. "Sen neden..."

"Buraya ikimiz için de önemli olan bir konuda konuşmak için geldim."

"İzin ver tahmin edeyim," dedi Hugh. "Charly." Soğuk bir şekilde Dante'nin gözlerine baktıktan sonra kapuçinosunun kalanını bitirdi.

"Evet. Senin mantıklı ve saygılı bir insan olduğunu biliyorum. Senden bir iyilik istemem gerekiyor."

"Ve o iyilik?"

"On beş dakikalığına Charly'yi görmeliyim. Onunla konuşmalıyım." Hugh'un karşı çıkmasını beklemişti ama Hugh sessizliğini korudu. "Böylece ben bilirim. Ve sen de bilirsin. Ve Charly de bilir, nerede duruyoruz."

Bir kez daha, Hugh herhangi bir cevap vermedi.

Sessizlik Dante'nin kulaklarını yakıyor gibiydi. "Bilmek zorundayım," dedi, "beni sevmediğini bilmek zorundayım."



Hugh iç geçirdi. En sonunda, “Dante, Charly çok zeki bir kadın,” dedi. “Sence buraya gelirkenki planlarımı bilmiyor muydu? Sence bu akşam ona evlenme teklif edeceğimi bilmiyor mu? Roma’ya kadar bütün bu yolu bana hayır demek için gelmemiştir, sen de hak vereceksin ki. Sen ona hislerini söyledin. Sen şansını kullandın. Charly’nin şu an burada benimle olması, ikimiz arasından hangimizle olmak istediği sorusuna basitçe cevap vermiyor mu?”

Esnemek için durakladı. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama, kenara çekilme vakti geldi.”

“Kenara çekilemem. Charly bana beni *sevmediğini* hiç söylemedi ve bence sen de kesin olarak bunu bilmek isteyeceksin.”

Hugh bu sefer çok sesli bir şekilde esnedi, ardından kafasını yavaşça iki yana salladı, her sallayışta yorgun bir “hayır” dudaklarından dökülüyordu. “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.” Kafasını sallamayı bıraktığında, kendisini oturduğu sandalyede dikleşti. “Bu gece... Ben... Ona... Teklif...” Hugh’un gözleri kapandı.

Renzo ve Andrea, Dante’nin arkasında belirdiler. Renzo, “*Questo sarebbe il momento giusto per ritornare al ristorante,*” dedi. “Şimdi restorana geri dönmek için iyi bir zaman olabilir.”

Hugh’un gözleri kapalı kaldı ve üstelik suratında artık bir de şapşal bir sırıtış vardı.

“Siz ikiniz ne yaptınız?”

Andrea gülümsedi. “Kahvesine biraz uyukucuk hilesi eklemiş olabiliriz.”

Renzo kafasını salladı. “Bence ona çok uygun oldu, öğleden sonra kapuçino ismarlarken aklından ne geçiyordu bilmiyorum.”

“Siz nasıl?..”

“Ben garsonun dikkatini dağıttım,” dedi Andrea.

“Ve ben de Nine’nin anksiyete ilacının içinden çıkan tozu kahveye ekledim,” dedi Renzo. “Şimdi git buradan.” Bu sıra-



da Yeşil Pantolonlu'nun tek kolunu kavrayıp kendi boynuna atmıştı.

Andrea, Dante'nin kolunu çekiştirip ona durumun o kadar da ciddi olmadığını göstermeye çalıştı. "Biz Yeşil Pantolonlu'yla ilgileniriz, uyuyor zaten. Bir at arabasını Charly'yi Quattro Uccelli'ye götürmesi için kiraladık. Fabiana Âşıklar Çeşmesi'nde bekliyor, ona Yeşil Pantolonlu'nun arabayı kendisi için gönderdiğini söyleyecek. Annemle babam masayı çoktan hazırladılar ve Charly oraya vardığında ona, buluşacağı kişinin kısa sürede geleceğini söyleyecekler. Gerisi sana kalmış."

"Dur bir dakika, siz Amerikalılar nasıl diyordunuz?" dedi Renzo. "GİT!"

Dante, Quattro Uccelli'ye giden yola gerisingeri koyulduğu sırada Yeşil Pantolonlu ikizlere, "Şimdi biraz kestirmek istiyorum," diyordu.

"Tabii, tabii," dedi Renzo. "Hangi otelde kalıyordun?" Ardından Dante'yi kışkışlar gibi bir hareket yapıp dudaklarıyla bir kez daha, "Git!" dedi.

Dante restorana vardığında Velia, Marcello, Anna ve Nine Cara suratlarında muzip sırıtişlarla yemek salonunda dikiliyorlardı.

"Siz hepiniz buna karıştınız mı gerçekten?" diye sordu Dante.

"Tabii ki," diyerek onu cevapladı Marcello.

"Arka tarafta her şey hazır mı?" diye sordu Anna.

Dante kafasını sallayarak onu onayladı. "Sadece birkaç son dakika hazırlığı eksik kaldı." Sonrasında mutfağa geçti ve fırın tepsisinden birkaç böreklik hamur kesti. Onları zeytinyağında hafifçe kızarttı ve ardından da ısınmakta olan fırına sürdü. Ardından, *gnocchi*'ler için suyu hazırladı.

Velia mutfağa başını uzatıp, "Charly burada," demeden önce sadece saniyeler geçmiş gibiydi.

Dante kafasını dışarı çıkarttığında, Anna'nın Charly'yi sandalyesine oturttuğunu gördü. Dante biliyordu ki Anna, Charly'ye şefin bu akşam için çok özel bir yemek hazırladığı-



nı ve eşlikçisinin çok geçmeden ona katılacağını söylüyordu. Charly gülümseyip kafa salladı ve Anna oradan ayrıldı.

Dante mutfığa geri döndü ve rokalı, cevizli sosu üstüne yerleştirdiği börekleri tabağa aldı. Ardından tabağı Anna'ya verdi, "Ona başlamasını söyle."

Gnocchi'yi kaynamaya başlamış olan suya bıraktı ve ardından yoğun kıvamlı kremayı bir tavaya aldı. Krema kalınlaşırken küflü İtalyan peynirini de ekledi. En sonunda, tuzla yeni çekilmiş karabiberi de ekledi ve suyun üstünde yüzmeye başlamış *gnocchi*'leri delikli bir kepçeyle alıp onları doğrudan sosa yatırdı. Kremanın olduğu tavayı birkaç kez ileri geri itip içindeki *gnocchi*'lerin sosla iyice karıştığından emin oldu. Hazır olan *gnocchi*'leri bir makarna kâsesine aldı ve üstlerini biraz maydanozla süsledi.

Dante kalabalık restoranda Charly'nin masasına doğru ilerlediği sırada, Charly'nin karşısında yaşlı bir kadının oturmuş ve Charly'nin elini tutuyor olduğunu fark etti. İlk anda, Dante yaşlı kadının Nine Cara olduğunu düşündü. Ama ardından, Nine Cara'yı salonun karşısında, yanında Velia ve Fabiana'yla dikilirken gördü. Tekrar masaya baktığında, Charly'yle oturanın *kendi* büyükannesi olduğunu fark etti. Büyükannenin sesi uzaktan, bir fısıltı gibi kulağına doldu. Etraflarındaki her şey, bütün hareketlilik, bütün sesler arka planda solup gitti.

"Güzel kızım," dedi büyükanne. "Gözlerini kapat."

Dante'nin şok olmasına yol açacak bir uysallıkla, Charly gözlerini kapattı.

"Şimdi," diyerek devam etti büyükanne, "kalbinle bak, gözlerinle değil. Sana bilmen gereken her şeyi gösterecektir."

Büyükanne ayağa kalktı ve uzaklaştı ve öylece, dünyanın geri kalanı da eski yerine döndü.

Dante masaya ulaştığı sırada, Charly'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Tabağı masada oturan kadının önüne bıraktı ve, "Charly," dedi.



Charly gözlerini açtığı anda tanıdık bu ses gözlerini şaşılaştırdı ve aynı anda içlerine sevinç doldu.

“Dante!”

Ayağa kalkıp Dante’yi o kadar sıkı kucakladı ki Dante nefes alamadı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Charly.

“Senin için geldim.”

Charly, Dante’yi kendine o kadar yakın tutuyordu ki, Dante’nin kalbi sevgiyle şişip kocaman oldu.

Ardından Charly kendini toparladı ve geri çekildi. Derin bir iç geçirdi.

“Geçen gün söylediğim şey değişmedi. Buraya çıkıp gelecek her şeyin değişmesini umamazsın.”

Dante, Charly’nin böreklerine henüz dokunmadığını fark etti. “Lütfen bir şeyler ye.”

Charly gözlerini devirdi. “Umarım yemeklerinin bir tür sihirli gücü olduğunu ve benim fikrimi değiştirmemi sağlayacaklarını falan düşünmüyorsunuzdur.”

Dante derin bir nefes aldı. “Tek bildiğim, bu yemekleri sana duyduğum sevginin her zerresiyle pişirdiğim.” Gözyaşlarını geride tutmaya çalışıyordu ama bir damla, yanağından süzüldü. Dante hızla arkasına dönüp yanağındaki yaşı elinin tersiyle sildi.

Ya ona acıdığı ya da emeğine saygı duyduğu için, Dante bilmiyordu; ama Charly bir adet börek aldı. Yavaşça kaldırdığı böreği ağzına götürdü ve tadına baktı. “Güzel olmuş,” dediği sırada Dante’yle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Suratındaki katı ifadenin birazı erimişti.

“Teşekkürler. Ben de seveceğini ummuştum.”

Hâlâ Dante’ye bakmayı reddeden Charly, böreklerin kalınlığını yedi. En sonunda, Dante’yle göz göze gelmek için bakışlarını kaldırdı.

“Dante, bana âşık olduğunu sanıyorsun, biliyorum...”

“Charly, sana âşık olduğumdan tamamen, yüzde yüz emin



olmasaydım burada olmazdım, İtalya'ya kadar bütün bu yolu gelmezdim. Hislerim bir süredir bu yönde." Charly'nin gözleri yumuşadı ama Dante yine bunun sebebinin acıma mı yoksa sevgi mi olduğunu kestiremedi.

"Dante," dedi Charly, "biliyorum ki yaşlandığını hissediyorsun. Bir aile kurmaya hazır olduğunu biliyorum. Ve bir şekilde, ben uygun bir aday haline geldim. Ya da bir çeşit vaat edilmiş toprak."

"Mesele bu değil."

"Ne, o zaman?"

"Mesele senin benim hayatımın aşkı olman. Sen benim hayatımsın. Eğer seni kaybedersem, her şeyimi kaybederim." Bu sefer, gözyaşlarını örtmek için hiçbir çabada bulunmadı.

İçinde *gnocchi*'lerin durduğu kâseyi işaret etti. "Bunun benim sana pişirdiğim ilk yemek olduğunu hatırlıyor musun?"

Charly öne eğilip yemeği kokladı. Bakışlarını kaldırıp gülümsedi. "Bu çok uzun zaman önceydi. Hatırlamış olduğuna inanmıyorum." Bir dakikalığına, hiç kıpırdamadan oturdu. Dante, Charly'nin yemeği yiyip yemeyeceğinden emin değildi.

En sonunda Charly çatalına uzandı ve kâsenin içinden bir *gnocchi* alıp ağzına götürdü. *Gnocchi*'yi tattığında, gözlerini yumdu. Yumulu gözleri birkaç saniye için kapalı kaldı ve ardından gözlerinden yaşlar süzüldü. Gözlerini açmaksızın konuştu, "Daha önce yediğim hiçbir şeye benzemiyor."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi emin olamadım."

Charly gülüp gözlerini açtı. "Bu iyi bir şey. Çok iyi bir şey."

"Seni seviyorum, Charly."

Uzanıp Charly'nin elini tuttu. "Tam bir aptal gibi davrandığımı biliyorum. Senle ikimiz çok uzun süre önce bir araya gelmeliydik ve gelmemiş olmamızın sadece benim suçum olduğunu da biliyorum."

"Ama ne oldu da bütün bunların şimdi farkına vardın?"

Dante, Charly'nin elini sıkı. "Belki büyüdüm. Belki sensizken hayatımın nasıl bir yer olduğunu görmem gerekiyor-



du. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, kalbimde ne olup bittiğiyle ilgili hayatımın hiçbir noktasında şu an olduğum kadar emin olmamıştım. Eğer beni kabul edersen, seni sonsuza kadar seveceğim.”

Charly Dante’nin avuçları arasındaki ellerinden birini çepir yanaklarını ıslatan yaşları sildi. “Ben...”

“Lütfen, sadece gözlerimin içine bak. Eğer baktığında seni ne kadar sevdiğimi ve kalbimde yatan gerçekliği görmezsen gitmene izin vereceğim ve seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim.”

Charly birkaç saniyeliğine tereddüt ettikten sonra, bakışlarının Dante’ninkilerle buluşmasına izin verdi. Ve en sonunda gözleri birbirini bulduğunda, Dante, Charly’nin kalbiyle baktığını ve Dante’nin kalbini gördüğünü biliyordu. Orada oturmuş birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken Dante, Charly’nin gözlerinin içinde daha önce hiç görmediği bir şey gördü: geleceğini. Charly’yle ikisini ve çocuklarını, kendi evlerinde gördü. Charly’yle birlikte yaşlandığını, çocuklarıyla torunlarının Dante’nin yemekler hazırladığı pazar günleri onları ziyarete geldiğini gördü. Şükran Günü’nü, Noel’i, doğum günlerini ve beraber geçirilen mutlu bir ömrü gördü. Ve Charly için hissettiği yoğun, devasa aşkın yanı sıra, ruhunda, Charly’nin hayatının gerçek aşkı olduğunu bilmenin getirdiği bir huzur vardı. İkisi sonsuza kadar beraber olacaktı.

“Seni seviyorum,” dedi Dante.

Charly uzanıp elini Dante’nin yüzüne koydu. “Ben de seni seviyorum.”

Dante uzanıp onu öptü. Marcello, Anna, Velia ve Fabiana arka planda tezahüratlar yapıyor ve ikiliyi alkışlıyordu. Restoranın geri kalanı da bu şamataya katıldı ama Dante’yle Charly’nin dudakları birbirinden ayrılmadı. Andrea ve Renzo, arabayla restorana yanaştılar. İkizler arabanın içinden bağırışlarken Andrea bir yandan kornaya basıyordu.

En sonunda, Charly de Dante de gülmeye başladılar ve bu



yüzden öpüşmelerini sonlandırmaları gerekti. Alınları birbirine yaslı öylece oturdular ve Dante eliyle Charly'nin yanağını okşadı.

Birbirlerini kucakladılar ve sora da, bütün şehir onları kutladı. Batmakta olan güneşin bal rengi altında, aşk onları yıkadı. Dante gökyüzüne baktı ve yavaşça fısıldadı, "Teşekkürler büyükanne."





Bu kitabı bir gerçeklik haline getiriş sürecimde bana yardım eden çok fazla insan oldu. Bu sayfaya yazacağım hiçbir şey minnettarlığımın hakkını vermeyecektir. Dolayısıyla basit bir şekilde, bana küçük ya da büyük bir konuda yardım edip yol gösterici olduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Holly Payne, Masie Cochran, Alan Rinzler, Greg Molesky, George M. Formaro, Deanna Mackey, Rom Webber, Ani Boursalian, Jennifer Cronin, DeAnna Roberts, Doug Heikkinen, Christie O'Toole, James Eagen, Annick Sjobakken, Joaquin Lowe, Bruna Naitana, Sarah Evans, Cynthia Bates ve Anne Marino. Ve destekleri ve cesaretlendirmeleriyle devam etmemi sağlayan aileme ve arkadaşlarıma da teşekkürler.

Annem Gina Formaro'ya bütün hayatım boyunca benim için yaptığı her şey için teşekkürler ve ruhu hâlâ bana yol gösteren babam George P. Formaro'ya da.

Ve karım Rachel Formaro'ya. Onun sevgisi, desteği, adanmışlığı ve inancı olmasaydı bu kitap da olmazdı.

Mucizelere inanmaya hazır mısınız?

İşini çok seven, başarılı bir şef olan Dante Palermo tam evlenme teklifi edeceği gün sevgilisi Abby tarafından terk edilir. Bu da yetmezmiş gibi açacağı restoranın ortağı sırra kadem basar...

Hayat Dante'ye çok kötü bir şaka yapmaktadır.

Hayatını yeniden yoluna koymak üzereyken yıllar önce ölmüş büyükannesi, yanında getirdiği büyük bir "sır" ile bir gece aniden Dante'nin mutfağında belirir. İşte tam da bu geceden sonra Dante'nin hayatı bir anda değişir.

Yemek yapmanın aşkla ve sevgiyle harmanlandığı bu hikâyede zaman zaman Dante'nin mutfağına zaman zaman da Sicilya'nın efsanelerle dolu dünyasına misafir olacaksınız. Dante'yle beraber aşkı sorgulayıp, onun gibi mutfağı girip belki sizler de dumanı üstünde tüten İtalyan yemeklerini yapmak için kolları sıvayacaksınız.

Kırk Kalpler Reçetesi, y... sevgiyi aynı mutfakta buluşturup okurlara aşk... kâye vaat ediyor.



instagram.com/novellayayinlari
facebook.com/novellayayinlari
twitter.com/novellakitap

₺20

www.novellayayinlari.com

ISBN 978-605-186-019-0



9 786051 860190

İnternette sipariş: okuoku.com